

ΠΑΙΔΙΚΑ
ΑΓΚΥΡΑΣ

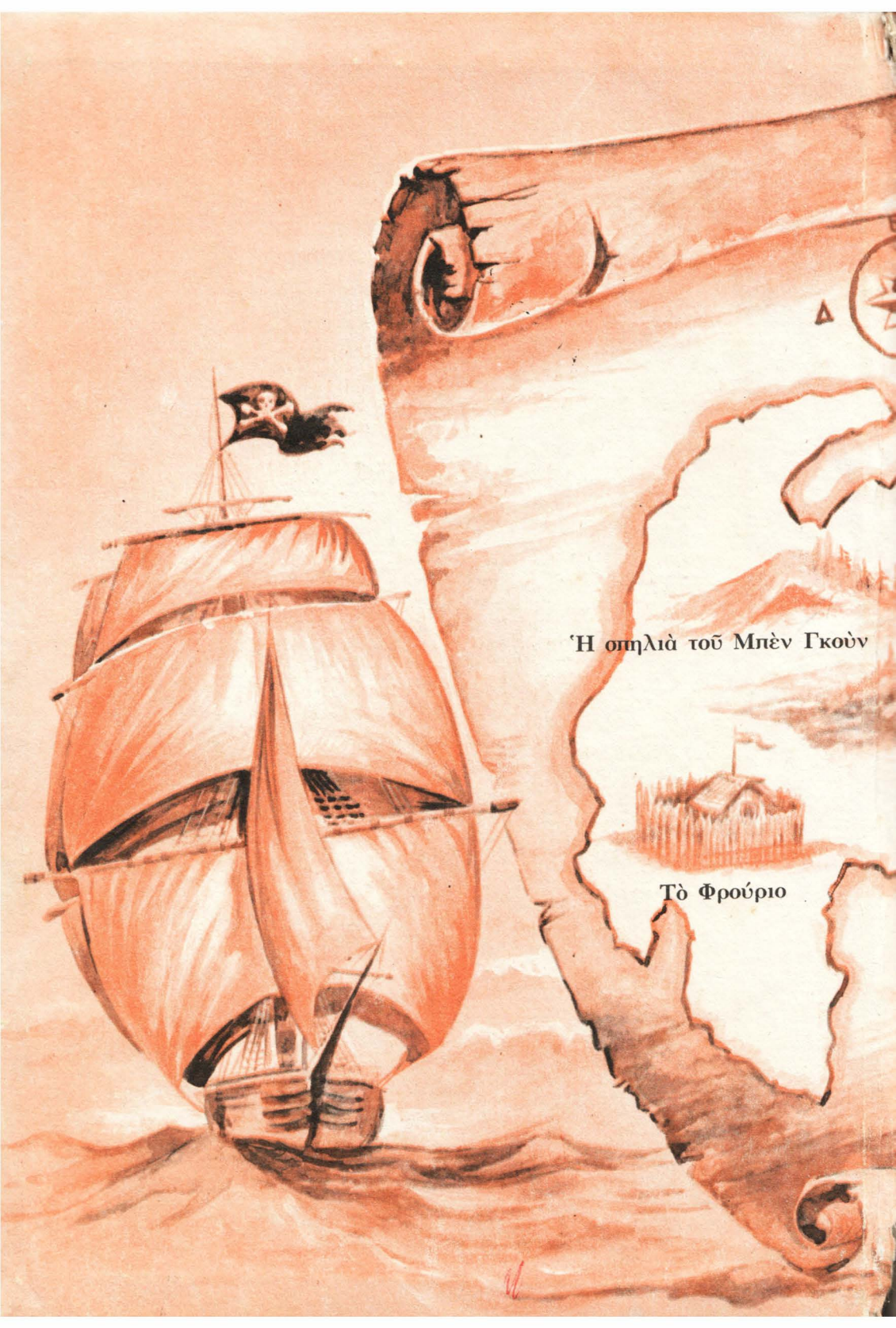

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

ΡΟΜΠΕΡΤ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Α. Α. Α.

Ἡ σημαία τοῦ Μπέν Γκούν

Τὸ Φρούριο

Τὸ Κυάλι

Ν Τὸ
Νηοὶ Τῶν
ΒΗΣΑΥΡΟΝ

Treasure Island

ROBERT L. STEVENSON

έπιμέλεια κειμένου

ΝΕΣΤΟΡΑ Γ. ΧΟΥΝΟΥ

εικονογράφηση έξωφύλλου

ΝΤ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

έσωτερική εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

Copyright (c) Angyra Publishing House, S. A.
Athens, 1976.

για την παρούσα μετάφραση και εικονογράφηση

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ «ΑΓΚΥΡΑΣ»

ΡΟΜΠΕΡΤ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΝΝΙΚΑΣ ΦΕΡΤΑΚΗ**

«ΑΓΚΥΡΑ»

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ»

ΔΗΜ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18, ΑΘΗΝΑΙ Τ. 101, ΤΗΛ. 5223-694

ΡΟΜΠΕΡΤ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Ο Ρόμπερτ Λούις Μπάλφουρ Στήβενσον γεννήθηκε στο Έδιμβούργο της Σκωτίας στις 13 Νοεμβρίου 1850. Ήταν ο μοναδικός γιός του Τόμας Στήβενσον και της Μάργκαρετ Ίζαμπέλλα Μπάλφουρ. Έξαιτίας της κακής υγείας του αντιμετώπισε πολλές δυσκολίες στα σχολικά του χρόνια, κατόρθωσε, όμως, σε ηλικία 16 χρόνων, να μπή στο Πανεπιστήμιο του Έδιμβούργου. Οι γονείς του τον προόριζαν για μηχανικό (πού ήταν και το επάγγελμα του πατέρα του) αυτός, όμως, άφοσιώθηκε στη λογοτεχνία, γεγονός που δυσαρέστησε τον πατέρα του κι έγινε άφορμη για μόνιμη ρήξη στις σχέσεις πατέρα και γιού, σχέσεις που αποκαταστάθηκαν μετά από πολλά χρόνια.

Στά 1880 ο Στήβενσον, που έπασχε από φυματίωση, πηγαίνει (κατόπιν υποδείξεων των γιατρών) στην Έλβετία όπου, παρά την αρρώστια του, αρχίζει να γράφει το «Νησί των Θησαυρών», που γνώρισε τεράστια επιτυχία. Από εκεί και πέρα, τα έργα του διαδέχονται το ένα τ' άλλο, με πιο γνωστά το «Μαύρο Βέλος», «Δρ. Τζέκυλ και κ. Χάυντ», «Δαβίδ Μπάλφουρ», «Ο Άρχοντας του Μπαλλαντρέ».

Τόν Οκτώβριο του 1890, μετά από ένα ταξίδι στο Σίντνεϋ έρχεται στις Σαμόες και αποφασίζει να εγκατασταθεί εκεί, ανάμεσα στους Ιθαγενείς, με τη γυναίκα του και τα δυο θετά παιδιά του. Το κλίμα τον ώφελψε κι άρχισε να ζή μιιά ζωή ολο ενεργητικότητα. Κι όταν πέθανε, εκεί, στις 3 Δεκεμβρίου 1894, ήταν από έγκεφαλικό επεισόδιο κι όχι απ' την αρρώστια της ζωής του, τη φυματίωση. Σήμερα, ο Στήβενσον θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους συγγραφείς και τα έργα του εξακολουθούν να διαβάζονται, από μικρούς και μεγάλους, σχεδόν εκατό χρόνια μετά το θάνατό του.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ὁ γέρο - Πειρατής

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

‘Ο γέρο - θαλασσόλυκος στὸν «ναύαρχο Μπένμποου»

ΕΠΕΙΔΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΡΙΛΩΝΕ·Υ΄, ὁ γιατρός Λέβεζυ κι οἱ ἄλλοι μου ζήτησαν νὰ γράψω ὅσα γνωρίζω γιὰ τὸ Νησι τῶν Θησαυρῶν, δίχως νὰ παραλείψω καμιὰ λεπτομέρεια — ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ τοποθεσία του, γιατί ὑπάρχει ἀκόμα ἐκεῖ κάποιος θησαυρός — παίρνω τὴν πέννα τὸ σωτήριο ἔτος 17... καὶ Ξαναγυρίζω στὴν ἐποχὴ ὅπου ὁ πατέρας μου κρατοῦσε τὸ πανδοχεῖο «‘Ο ναύαρχος Μπένμποου» καὶ πού ὁ γέρο - θαλασσινός μὲ τὸ ἠλιοψημένο δέρμα καὶ τὴ μαχαιριά στὸ μάγουλο ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ μείνη κάτω ἀπὸ τὴ στέγη μας.

Τὸν θυμᾶμαι τόσο καθαρά, λές κι ἦταν μόλις χτέες: μπῆκε στὴν πόρτα μὲ βῆμα βαρὺ, ἐνῶ ἡ ναυτικὴ κασέλα του τὸν ἀκολουθοῦσε μέσα σ’ ἓνα καροτσάκι. Ἦταν ψηλός, γεροδεμένος, δυνατός. Τὰ καστανὰ μαλλιά του ἔπεφταν σὲ μιὰ λιγδιασμένη κοτσιδα στοὺς ὤμους τῆς λεκιασμένης μπλὲ Ζακέτας του. Τὰ χέρια του ἦταν βρώμικα, μὲ νύχια μαῦρα, σπασμένα καὶ γεμάτα χαρακιές. Ἡ σπαθιά πού τοῦ χάραζε τὸ μάγουλο μ’ ἀνατρίχιαζε, ἔτσι πού ἄσπριζε ἡ οὐλὴ στὸ θαλασσοδαρμένο του πρόσωπο. Θαρρῶ πῶς τὸν Ξαναβλέπω νὰ κοιτάζη ὀλόγυρα σιγοσφυρίζοντας αὐτὸ τὸ παλιὸ ναυτικὸ τραγούδι πού θὰ τὸ ἀκούγαμε ἀργότερα τόσο συχνά:

Κι οἱ δεκαπέντε εἶμαστε
κλεισμένοι στὸ μπουντρούμι
Γιὸ - χὸ - χὸ
μ’ ἀχώριστη παρέα μας
ἓνα μπουκάλι ρούμι!

“Υστερα χτύπησε τὸν πάγκο μὲ τὸ μπαστούνι του καὶ μόλις πρόβαλε ὁ πατέρας μου, παράγγειλε ἀπότομα ἓνα ποτήρι ρούμι. Τὸ ‘πие

σιγά - σιγά, με ὕφος γνώστη, δίχως νὰ πάψη νὰ περιεργάζεται τὸν περίγυρο μ' ἐξεταστικὸ βλέμμα.

— "Ὄμορφο λιμανάκι, εἶπε στὸ τέλος, καὶ τὸ καπηλειὸ εἶναι χτισμένο σὲ καλὸ μέρος. Σίγουρα θὰ μαζεύη πολὺ κόσμο, ἔ;

Ὁ πατέρας μου τοῦ ἀπάντησε ὅτι δυστυχῶς, ἡ πελατεία ἦταν πολὺ λίγη.

— Τόσο τὸ καλύτερο, ἔκανε ἐκεῖνος. "Ἐνα τέτοιο ἀραξοβόλι ψάχνω κι ἐγώ... "Ἐ, λεβέντη, στράφηκε στὸν ἄνθρωπο πού ἐσπρωχνε τὸ καροτσάκι, ἄφησε δῶ τὴν κασέλα μου. Θὰ μείνω ἐδῶ λίγο καιρὸ, συνέχισε. Εἶμαι βολικὸς ἄνθρωπος, ρούμι, λαρδι καὶ αὐγὰ εἶναι ὅλα ὅσα χρειάζομαι, καὶ κείνο τὸ ὕψωμα ἐκεῖ πάνω γιὰ νὰ παρακολουθῶ τὰ καράβια πού περνᾶνε. Πῶς νὰ με φωνάζης; Λέγε με «καπετάνιο». "Ἄ, καταλαβαίνω τί σὲ ἀπασχολεῖ...

"Ἐριξε στὸν πάγκο τρία - τέσσερα χρυσὰ νομίσματα.

— Μόλις τελειώσουν, πές μου το! ἔκανε ὑπεροπτικά, λές κι ἦταν κανένας ναύαρχος.

Καὶ γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, ὅσο βρώμικα κι ἂν ἦταν τὰ ρούχα του, ὅσο τραχιά κι ἄξεστη ἡ συμπεριφορά του, δὲν ἔμοιαζε γι' ἀπλὸς ναύτης ἀλλὰ γι' ἀφεντικὸ πού ἔχει συνηθίσει νὰ διατάζη καὶ νὰ τὸν ὑπακοῦνε. Ὁ ἄνθρωπος πού τοῦ κουβαλοῦσε τὴν κασέλα του μᾶς εἶπε πῶς εἶχε ξεμπαρκάρει τὴν προηγούμενη μέρα καὶ πῶς εἶχε πάρει σβάρνα ὅλα τὰ πανδοχεῖα τῆς ἀκτῆς. Φαντάζομαι πῶς διάλεξε τελικὰ τὸ δικό μας γιατί ἄκουσε πῶς ἦταν ἤσυχος, μὲ καλὸ φαγητὸ κι ἀπομονωμένο. Αὐτὰ ἦταν ὅλα ὅσα μπορέσαμε νὰ μάθουμε γιὰ τὸν νοικάρη μας.

Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος ἐξαιρετικὰ λιγομίλητος. Ὅλη μέρα τριγύριζε στὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ στὰ βράχια, μ' ἓνα μακρὺ κυάλι. Τὸ βράδυ καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ πίνοντας δυνατὸ ρακί. Τὸν περισσότερο καιρὸ δὲν ἀπαντοῦσε ὅταν κάποιος πῆγαινε νὰ τοῦ μιλήση, ἀλλὰ τὸν κάρφωνε μὲ τόσο ἄγριο βλέμμα ξεφυσώντας σὰν ροκάνα, πού γρήγορα ὅλοι ἔμαθαν νὰ τὸν ἀφήνουν στὴν ἡσυχία του. Κάθε φορὰ πού γύριζε ἀπὸ τὸν περίπατό του, ρωτοῦσε μὴπως εἶχε φανῆ κατὰ δῶ κανένας ναυτικὸς. Στὴν ἀρχὴ σκεφτήκαμε πῶς τὸν βάραινε ἡ μοναξιά ἀλλὰ στὸ τέλος καταλάβαμε πῶς, ἀντίθετα, φοβόταν μιὰ τέτοια συνάντηση κι ἤθελε νὰ τὴν ἀποφύγη. Κάθε φορὰ πού ἐρχόταν στὸν «ναύαρχο Μπένμποου» ἓνας ναυτικὸς (κι αὐτὸ γινόταν ὅταν ἤθελε νὰ πάη κανεὶς στὸ Μπρίστολ ἀκολουθώντας τὴν ἀκτῆ) τὸν ἐξέταζε προσεχτικὰ πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα τῆς πόρτας πρὶν μπη μέσα στὴν αἴθουσα καὶ μπορούσες νὰ βάλῃς στοίχημα πῶς δὲν θ' ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ πῆ κουβέντα, ὅσο ὁ καινουργιοφερμένος

βρισκόταν εκεί. Προσωπικά, ἐγώ, ἔβρισκα ἀπόλυτα φυσικές αὐτές τις προφυλάξεις του: μήπως δὲν μ' εἶχε πάρει κατὰ μέρος μιὰ μέρα τάζοντας νὰ μοῦ δίνη ἓνα ἀσημένιο νόμισμα τεσσάρων πεννῶν κά-θε πρώτη τοῦ μηνός, γιὰ νὰ ἔχω τὸ νοῦ μου καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω ἂν τύχαινε νὰ φανῆ ἓνας ναυτικός μ' ἓνα μόνο πόδι;

Ἔτσι, ὅταν πλησίαζε ἡ πρωτομηνιά καὶ τοῦ ζητοῦσα τὰ λεφτὰ τῆς ἀμοιβῆς μου, περιοριζόταν νὰ ξεφουσᾷ δυνατὰ καὶ νὰ μὲ κοιτάζῃ καλὰ - καλὰ ἀπὸ τὴν κορυφή ὡς τὰ νύχια. Ἦξερα, ὅμως, ὅτι πρὶν πε-ράση ἡ βδομάδα, θὰ μὲ πλήρωνε καὶ θ' ἀνανέωνε τὴν παραγγελία του νὰ ἔχω τὰ μάτια μου τέσσερα γιὰ τὸν «μονοπόδαρο ναυτικό».

Αὐτὸς ὁ μονοπόδαρος, κατάντησε νὰ πάρῃ ἐφιαλτικές διαστάσεις στὸ μυαλό μου. Τίς ἄγριες νύχτες ποὺ ἡ θύελλα θρασομανοῦσε τα-ρακουνώντας συθέμελα τὸ σπίτι καὶ τὰ κύματα ἔσπαζαν βογγώντας στὰ ράχτα, θαρροῦσα πὼς τὸν ἔβλεπα νὰ ξεπροβάλλῃ μέσα στὸ σκοτάδι, μὲ χίλιες διαβολικές μορφές: ἄλλοτε τὸ πόδι του ἦταν κομμένο ἀπὸ τὸ γόνατο, ἄλλοτε ἀπὸ τὸ μηρὸ κι ἄλλοτε, πάλι, ὄνει-ρευόμουν ὅτι ἦταν ἓνα τερατῶδες πλάσμα μ' ἓνα μόνο ποδάρι φυ-τρωμένο ἀπὸ γεννησιμιοῦ του στῆ μέση τοῦ κουτσουρεμένου κορμιοῦ του, ποὺ μὲ κυνηγοῦσε πηδώντας σὰν τὴν ἀκρίδα στοὺς βράχους. Ξύπναγα ὀλότρεμος καὶ συλλογιζόμουν πὼς τίς δεκάρες ποὺ μοῦ ἔδινε ὁ καπετάνιος τίς εἶχα κερδίσει μὲ μπόλικον ἰδρώτα!

Ἀντίθετα, μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἤμουν ὁ μόνος ἀπ' ὅσους τὸν εἶχαν γνωρίσει, ποὺ δὲν φοβόμουν τὸν καπετάνιο. Ἦταν βράδια, ποὺ ἔπινε περισσότερο ρακὶ ἀπ' ὅσο μποροῦσε ν' ἀντέξῃ κι ἄρχιζε νὰ τραγουδᾷ ἐκεῖνα τὰ καταραμένα τραγούδια του δίχως νὰ νοιάζεται γιὰ κανέναν. Ἄλλοτε, πάλι, κερνοῦσε ὅσους βρίσκονταν στῆ σάλα κι οἱ τρομαγμένοι πελάτες ἦταν ἀναγκασμένοι ν' ἀκοῦνε τίς ἱστορίες του καὶ νὰ τραγουδᾶνε μαζί του. Πόσες φορές δὲν ἄκουσα ν' ἀντι-λαλῇ τὸ καπηλειό μας ἀπ' αὐτὸ τό: «Γιὸ - χὸ - χὸ... κι ἓνα μπουκάλι ρούμι!» κι ὁ καθένας, ἀπὸ τὸ φόβο του, νὰ πασκίζῃ νὰ τὸ τραγουδή-σῃ δυνατότερα ἀπὸ τὸ γείτονά του!

Ὅταν τὸν ζάλιζε τὸ πιετό, γινόταν ὁ πιὸ τυραννικός ἄνθρωπος φώναζε πὼς δὲν προσέχουν τίς διηγῆσεις του. Οὔτε κι ἐπέτρεπε σὲ κανέναν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ καπηλειό, μέχρι ποὺ νὰ πέσῃ ὁ ἴδιος κάτω, τύφλα ἀπὸ τὸ μεθύσι καὶ νὰ τὸν κουβαλήσουμε στὸ κρεβάτι του.

Οἱ ἱστορίες ποὺ διηγίονταν κατατρόμαζαν τὸ ἀκροατήριό του. Ἦ-ταν ἀνατριχιαστικές, γεμάτες κρεμάλες καὶ βασανιστήρια καὶ καταιγίδες καὶ βίαιους θανάτους. Ἀκούγοντάς τον, ἔπρεπε νὰ ἔχη περάσει τὴ ζωὴ του ἀνάμεσα στὰ χειρότερα ἀποβράσματα ποὺ ταξίδεψαν στίς θάλασσες. Κι ὅλ' αὐτὰ, τὰ διηγίονταν μὲ τόσα προστυχόλογα, ποὺ

τάραζαν τούς καημένους τούς ανθρώπους περισσότερο κι από τὰ ἴδια τὰ περιστατικά. Ὁ πατέρας μου ἔλεγε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ τοῦ κλείσῃ τὸ καπηλειό του γιατί στὸ τέλος δὲν θὰ πατοῦσε κανένας πελάτης τὸ πόδι του: Γιατί νὰ ῥθουν; Γιὰ νὰ τοὺς θρίζῃ καὶ νὰ τοὺς τυραννάῃ καὶ στὸ τέλος νὰ πηγαίνουν σπίτια τους παγωμένοι ἀπὸ τὸ φόβο, δίχως νὰ μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν, ἀπ' τὶς ἱστορίες πού ἄκουγαν;

Ἐγὼ δὲν συμφωνοῦσα μαζί του. Πίστευα ὅτι στὸ βάθος, οἱ πελάτες μας ἀπολάμβαναν αὐτὲς τὶς τρομαχτικὲς διηγήσεις πού ἦταν κάτι ἐντελῶς καινούργιο στὴν μέχρι τότε μονότονα ἡσυχὴ ζωὴ τους. Ὑπῆρχε μάλιστα καὶ μιὰ παρέα ἀπὸ νεαροὺς πού τὸν θαύμαζαν κι ἔλεγαν πὼς ἦταν ἓνας πραγματικὸς θαλασσόλυκος, ἓνας ἀπὸ τοὺς παλιούς γερο - κατεργάρηδες καὶ πὼς χάρῃ σὲ κάτι τέτοια κουμάσια ἢ Ἀγγλία εἶχε γίνει θαλασσοκράτειρα!

Ὡστόσο, ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς κόντευε νὰ μᾶς καταστρέψῃ, γιατί ἡ μιὰ βδομάδα ἀκολουθοῦσε τὴν ἄλλη κι ὕστερα οἱ μῆνες διαδέχονταν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, δίχως νὰ μᾶς δώσῃ ἄλλα χρήματα ἐκτὸς ἀπὸ κείνα τὰ πρῶτα χρυσὰ νομίσματα πού, ἀπὸ καιρὸ, εἶχαν τελειώσει. Ὁ πατέρας μου, πάλι, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοῦ ξαναζητήσῃ. Ἄν καμιὰ φορὰ, πήγαινε νὰ πῆ κάτι σχετικὸ, ὁ καπετάνιος ξεφουσοῦσε κατὰ τὸ συνήθειό του σὰ νὰ μούγκριζε καὶ κοιτάζε τὸν καημένο τὸν πατέρα μου μὲ τέτοιο τρόπο, πού τὸν ἀνάγκαζε νὰ φύγῃ τρομαγμένος. Συχνὰ τὸν ἔβλεπα νὰ σφίγγῃ τὰ χέρια του μ' ἀνησυχία κι εἶμαι σίγουρος πὼς οἱ ἔννοιες κι ὁ φόβος στάθηκαν ἀπὸ τὶς βασικὲς αἰτίες τοῦ πρόωρου θανάτου του.

Ὅσον καιρὸ ἔμεινε μαζί μας, ὁ καπετάνιος δὲν ἄλλαξε σὲ τίποτα τὴ φορεσιά του, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀγόρασε ἀπὸ ἓναν περαστικὸ ναῦτῃ ἓνα ζευγάρι κάλτσες. Ὄταν ξηλώθηκε ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς φοῦντες τοῦ καπέλου του, τὴν ἄφησε νὰ κρέμεται, ὅσο κι ἂν τὸν ἐνοχλοῦσε, ἰδιαίτερα ὅταν φυσοῦσε. Θυμᾶμαι τὰ ρούχα του, πού τὰ μαντάριζε μόνος του στὴν κάμαρά του καὶ πού, στὸ τέλος, εἶχαν καταντήσῃ κουρέλια. Δὲν ἔγραφε κι οὔτε λάβαινε γράμματα. Δὲν μιλοῦσε σὲ κανέναν, ἂν ἐξαιρέσουμε τοὺς γείτονες καὶ μ' αὐτοὺς πάλι μόνο ὅταν ἦταν μεθυσμένοι. Ὅσο γιὰ τὴ ναυτικὴ κασέλα του, δὲν τὸν εἶδαμε νὰ τὴν ἀνοίγῃ ποτέ. Μόνο μιὰ φορὰ κάποιος τόλμησε νὰ τοῦ σηκώσῃ κεφάλι κι αὐτὸ ἐγίνε τότε πού ὁ καημένος ὁ πατέρας μου ἦταν πιά ἄρρωστος βαριά.

Ἦταν ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Ὁ γιατρὸς Λέβεζυ εἶχε ἔρθῃ νὰ δῇ τὸν πατέρα μου. Ἡ μητέρα μου τοῦ εἶχε σερβίρει ἓνα ἑλαφρὸ δειπνο καὶ κἀπνίζε στὴ σάλα περιμένοντας τὸ ἄλογό του πού θὰ τοῦ

τὸ ἔφερναν ἀπὸ τὸ χωριό, γιατί δὲν εἶχαμε στάβλο στὸ πανδοχεῖο. Τὸν εἶχα ἀκολουθήσει καὶ θυμᾶμαι πῶς μοῦ ἔχει κάνει ἐντύπωση ἢ ἀντίθεση πού παρουσίαζε ὁ γιατρός — τόσο καθαρός, τόσο καλοντυμένος! — μὲ τὴν περιποιημένη του ἐμφάνιση καὶ τοὺς εὐγενικοὺς του τρόπους, σὲ σύγκριση μὲ τοὺς ἄξεστους χωριάτες μας κι ἰδίως μὲ κείνον τὸν πειρατὴ πού εἶχε σωριαστῆ ὀλομέθυστος στὸ τραπέζι σὰν ἀπαίσιο σκιάχτρο. Νά ἴτος, ὅμως, πού ξαφνικὰ ζωντάνεψε κι ἄρχισε πάλι νὰ γκαρίζη τὸ αἰώνιο τραγούδι του.

Κι οἱ δεκαπέντε εἴμαστε
κλεισμένοι στὸ μπουντρούμι

Γιὸ - χὸ - χὸ

μ' ἀχώριστη παρέα μας
ἓνα μπουκάλι ρούμι!

Ἡ Κόλαση τοὺς ἄρπαξε

Γιὸ - χὸ - χὸ

ὄλους ἀπ' τὸ μπουντρούμι
κι ἀπόμεινα μονάχος μου
μ' ἓνα μπουκάλι ρούμι!

Στὴν ἀρχὴ εἶχα συνδυάσει τὸ «μπουντρούμι» τοῦ τραγουδιοῦ μὲ τὴν τεράστια κασέλα του πού ἦταν πάνω, στὸ μπροστινὸ δωμάτιο καὶ συχνὰ τὴν ἔβλεπα στοὺς ἐφιάλτες μου μαζί μὲ τὸν μονοπόδαρο ναυτικό. Στὸ τέλος, ὅμως, τὸ συνηθίσαμε τόσο πολὺ τὸ τραγούδι πού εἶχαμε πάσει πιά νὰ προσέχουμε τὰ λόγια του. Ὁ μόνος πού δὲν τὸ εἶχε ξανακούσει ἦταν ὁ γιατρός Λέβεζυ, καὶ ὅπως κατάλαβα, δὲν τὸ βρῆκε καθόλου τοῦ γούστου του γιατί, καθὼς μιλοῦσε μὲ τὸν γέρο - Ταίηλορ, τὸν κηπουρό, γύρισε κι ἔριξε μιὰ ἀγανακτισμένη ματιὰ στὸν καπετάνιο.

Σιγὰ - σιγὰ ὡστόσο, ὁ καπετάνιος ὅλο καὶ ζωήρευε καθὼς τραγουδοῦσε καὶ στὸ τέλος χτύπησε δυνατὰ τὸ τραπέζι. Ξέραμε ὅτι αὐτὸ σήμαινε «Σιωπή!» κι ὅλοι σταμάτησαν νὰ μιλᾶνε ἐκτὸς ἀπὸ τὸν γιατρό πού, σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα, ἐξακολούθησε μὲ καθαρὴ, γλυκιὰ φωνὴ νὰ ἐξηγῆ στὸν γέρο - Ταίηλορ πῶς πρέπει νὰ χρησιμοποιῆ μιὰ καινούργια ἀλοιφή γιὰ τοὺς ρευματισμοὺς του. Ὁ καπετάνιος τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὴ ματιὰ του, χτύπησε ξανά δυνατὰ στὸ τραπέζι καὶ στὸ τέλος ξέσπασε μὲ βλαστήμιες:

— Σκασμὸς ἐκεῖ κάτω στὸ κατάστρωμα!

— Γιά μένα τὸ λέτε αὐτό, κύριε; ρώτησε ὁ γιατρός.

Κι όταν ο άλλος τόν βεβαίωσε βλαστημώντας Ξανά ότι δεν είχε γελαστή, ο γιατρός απάντησε άτάραχος:

—“Ένα μονάχα σās λέω! “Αν έξακολουθήσετε νά πίνετε έτσι τὸ ρούμι, σύντομα ὁ κόσμος θ’ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἓνα κάθαρμα!

Ὁ καπετάνιος λύσσαξε ἀπὸ τὸ κακό του. Τινάχτηκε μ’ ἓνα πήδημα κι ἀνοίγοντας ἓνα ναυτικό σουγιὰ ἀπέειλησε νά τόν καρφώση στήν κοιλιὰ τοῦ γιατροῦ.

Ἐκεῖνος ἔμεινε άτάραχος. Συνέχισε νά τοῦ μιλά πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του μὲ τὴν ἴδια ἤσυχη φωνή, ἀρκετὰ δυνατὰ, ὡστόσο, ὡστε νά ἀκούγεται ἀπ’ ὅλους μέσα στή σάλα.

—“Αν δεν κρύψης άμέσως τὸ σουγιὰ στήν τσέπη σου, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πῶς τὴν πρώτη μέρα πού θά συνεδριάση τὸ δικαστήριο, θά κρεμαστής!

Ἐναμετρήθηκαν μὲ τὸ βλέμμα ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ καπετάνιος χαμήλωσε τὸ κεφάλι, ἔκρυψε τὸ σουγιὰ καὶ κάθισε στή θέση του γκριλιάζοντας μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του σὰν δαρμένος σκύλος.

—Καὶ τώρα πού ξέρω ὅτι ὑπάρχει ἓνα ὑποκείμενο σὰν τοῦ λόγου σου στήν περιοχή μου, ἔξακολούθησε ὁ γιατρός, νά ἴσαι σίγουρος ὅτι θά σὲ παρακολουθῶ μέρα καὶ νύχτα. Δεν εἶμαι μονάχα γιατρός ἀλλὰ καὶ δικαστής! Στὸ παραμικρὸ παράπονο πού θ’ ἀκούσω ἐναντίον σου, θά πάρω τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὡστε νά σὲ διώξουν ἀπὸ δῶ. Ἐχε, λοιπόν, τὸ νοῦ σου!

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔφεραν στήν πόρτα τὸ ἄλογό του κι ὁ γιατρός Λέβεζυ ἔφυγε. Ἄλλὰ ὁ καπετάνιος, γι’ ἀρκετὰ βράδια κάθισε ἤσυχος ἀποφεύγοντας νά δημιουργήση φασαρίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ἡ ἐμφάνιση τοῦ «Μαύρου Σκύλου»

ΛΙΓΟ ΚΑΙΡΟ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟ τὸ ἐπεισόδιο συνέβη τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ μυστηριώδη ἐκεῖνα γεγονότα πού ἔμελλαν νά μās ἀπαλλάξουν τελικὰ ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ καπετάνιου, ὄχι ὅμως (ὅπως θά δῆτε, ἐξάλλου) κι ἀπὸ τίς ὑποθέσεις του.

Ἐκεῖνος ὁ χειμώνας στάθηκε ἐξαιρετικά σκληρός, μ’ ἀτέλειωτες παγωνιές καὶ φοβερές καταιγίδες. Εἴχαμε καταλάβει ἀπὸ τὴν ἀρχή ὅτι ἐλάχιστες ἐλπίδες ἀπόμεναν στὸν δόλιο τὸν πατέρα μου

ν' άντέξη ώς τήν άνοιξη. Κάθε μέρα χειροτέρευε όλο και περισσότερο κι είχαμε αναλάβει, ή μητέρα μου κι εγώ, όλη τήν εύθύνη του καπηλειού.

Είχαμε, λοιπόν, άρκετή δουλειά, δίχως νά λογαριάσουμε και τον δύστροπο νοικάρη μας. Ήταν ένα Γεναριάτικο πρωινό, κοντά στο πρωτοχάραγμα — ένα άπ' αυτά τά ξάστερα, παγωμένα πρωινά, κι ό κολπίσκος ήταν άσπρος άπό τήν πάχνη. Τό κύμα ξεψυχοϋσε ήρεμα στα βότσαλα κι ό ήλιος μόλις άρχιζε νά φωτίζει τις κορυφές των λόφων. Ό καπετάνιος είχε σηκωθή νωρίτερα άπό τό συνηθισμένο κι είχε κατεβή στην άκρογυαλιά με τή σακαράκα του νά τραμπαλίζεται κάτω άπό τήν κουρελιασμένη μπλε ζακέτα του, κρατώντας παραμάσχαλα τό κυάλι και με τό τρίκοχο καπέλο του στραβοφορεμένο. Ή άνάσα του πάγωνε σ' άσπρο σύννεφο καθώς άπομακρυνόταν με μεγάλες δρασκελιές και θυμᾶμαι πώς άναμασοϋσε διάφορες κατάρες, τήν ώρα που έστριβε τον κάβο, οά νά σκεφτόταν άκόμα τον καθγά του με τον γιατρό Λέβεζυ.

Ή μητέρα μου είχε άνέβη στο δωμάτιο του πατέρα μου. Ήτοιμαζα τό τραπέζι για τό πρωινό του καπετάνιου, όταν ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ένας άντρας που μου ήταν τελείως άγνωστος. Ήταν χλωμός, λιγδιάρης και του λειπαν δυό δάχτυλα άπό τό άριστερό του χέρι. Πάρ' όλο τό χατζάρι που κρεμόταν στη μέση του, τό ύφος του δέν ήταν πολύ πολεμόχαρο. Κοίταζα πάντοτε έξεταστικά όλους τους ναυτικούς, είτε είχαν ένα πόδι είτε δυό, αλλά αυτός θυμᾶμαι ότι μου έκανε έντύπωση.

"Αν και δέν έμοιαζε σέ τίποτα με ναυτικό, κάτι άπάνω του θύμιζε τή θάλασσα. Τόν ρώτησα σέ τί μπορούσα νά τον έξυηρητήσω και μου παράγγειλε ένα ποτήρι ρούμι. Καθώς, όμως, πήγαινα ν' άπομακρυνθῶ για νά του τό φέρω, κάθισε σ' ένα τραπέζι και μου 'κανε νόημα νά πλησιάσω.

Σταμάτησα με τήν πετσέτα στο χέρι.

— "Ελα πιό κοντά, αγόρι μου, είπε, έλα λίγο πιό κοντά.

Προχώρησα ένα βήμα.

— Αυτό έδῶ είναι τό τραπέζι του φίλου μου του Μπίλ; ρώτησε κοιτώντας με λοξά.

Του άπάντησα πώς δέν γνώριζα τό φίλο του τον Μπίλ και πώς αυτό ήταν τό τραπέζι ένός πελάτη μας που τον φωνάζαμε «καπετάνιο».

— Καλά, είπε, και γιατί αυτός ό καπετάνιος νά μήν είναι ό φίλος μου ό Μπίλ; Για νά δοϋμε: Έχει μιá οϋλή στο μάγουλό του και γίνεται άνυπόφορος όταν μεθύση. "Ας υποθέσουμε τώρα ότι ό καπε-

τάνιος σου ἔχει κι αὐτός μιὰ σπαθιά στοῦ μάγουλο καὶ συγκεκριμένα στοῦ δεξί. "Ἐτσι; Λαμπρά, τότε. Καλὰ τὸ 'λεγα. Τώρα γιὰ πές μου, ὁ φίλος μου ὁ Μπίλ εἶναι στοῦ σπιτί;

Τοῦ ἀπάντησα ὅτι εἶχε πάει περίπατο.

— Πρὸς τὰ πού πῆγε, ἀγόρι μου;

Τοῦ 'δειξα τὸ βράχο καὶ τὸ δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ γύριζε κατὰ πᾶσα πιθανότητα ὁ καπετάνιος κι ἀπάντησα σὲ μερικές ἐρωτήσεις ἀκόμα:

— Θαυμάσια! ἔκανε. Θὰ 'ναι μιὰ σπουδαία ἐκπληξη γιὰ τὸ φίλο μου!

Ἡ ἐκφρασή του καθὼς μιλοῦσε κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ εὐχάριστη κι εἶχα κάθε λόγο νὰ πιστεύω πῶς, ἂν περίμενε νὰ χαρῆ ὁ καπετάνιος βλέποντάς τον, τότε σίγουρα ἦταν γελασμένος. Αὐτό, ὅμως, δὲν ἦταν δική μου δουλειὰ κι ἐκτός αὐτοῦ δὲν μπορούσα νὰ κάνω τίποτα. Ὁ ἄγνωστος κάθισε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα παραμονεύοντας τὸ δρόμο, σὰν τὴ γάτα τὸν ποντικό. Σὲ μιὰ στιγμή πῆγα νὰ βγῶ ἔξω ἀλλὰ μὲ φώναξε πίσω κι ὅπως — κατὰ τὴ γνώμη του — καθυστέρησα, τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ φριχτὴ ἐκφραση καὶ μὲ πρόσταξε νὰ ἴρθω ἀμέσως μέσα, βλαστημώντας τόσο ἄγρια πού τὰ χρειάσιγκα.

Μόλις ὅμως ξαναγύρισα, ἡ συμπεριφορὰ του ἐγίνε ὅπως καὶ πρῶτα, μισοφιλικὴ - μισοάγρια, μὲ χτύπησε στὸν ὦμο καὶ μοῦ δήλωσε πῶς ἤμουνα καλὸ παιδί καὶ πῶς μὲ συμπαθοῦσε.

— "Ἐχω ἓνα γιό, μοῦ εἶπε, πού σου μοιάζει σὰ νὰ 'σαστε δυὸ σταγόνες νερό. Εἶμαι πολὺ περήφανος γιὰ τὸ γιό μου ἀλλὰ τίποτα δὲν ἀξίζει ὅσο ἡ ὑπακοή, ἀγόρι μου, ἡ ὑ-πα-κο-ή! "Ἄν σου 'χε τύχει νὰ ταξιδέψης μαζί μὲ τὸν Μπίλ, δὲν θὰ περίμενες νὰ ἐπαναλάβη ποτὲ δυὸ φορές τὸ ἴδιο πράγμα! Κάτι τέτοιο δὲν τὸ συνήθιζε ὁ Μπίλ, οὔτε κι αὐτοὶ πού ταξίδευαν μαζί του. Νὰ 'τος, ὅμως, πού ἔρχεται! Ὁ καλός μου ὁ Μπίλ, μὲ τὸ κυάλι του κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη — πού ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δίνη χρόνους! "Ἐλα τώρα, γιόκα μου, πᾶμε νὰ σταθοῦμε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ κάνουμε μιὰν εὐχάριστη ἐκπληξη στὸν Μπίλ — ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δίνη χρόνους — τὸ ξαναλέω!

Μιλώντας ὁ ἄγνωστος τραβήχτηκε ἔχοντάς με ἀπὸ πίσω του μέχρι πού νὰ μᾶς κρύψει τελείως ἡ πόρτα. "Ὅπως καταλαβαίνετε, ἤμουνα πολὺ ἀνήσυχος καὶ βλέποντας ὅτι κι ἐκεῖνος ἦταν τὸ ἴδιο φοβισμένος, ἡ ταραχή μου μεγάλωσε. Ἐλευθέρωσε τὴ λαβὴ τῆς χαρζάρας του, ὥστε νὰ γλιστρᾷ εὐκόλα στοῦ θηκάρι κι ὅση ὥρα περιμέναμε δὲν σταμάτησε νὰ ξεροκαταπίνη, σὰ νὰ τοῦ 'χε σταθῆ ἓνας κόμπος στοῦ λαιμοῦ του. Κάποτε ὁ καπετάνιος μπῆκε βροντώντας τὴν

Ἄμεσως μετὰ εἶδα τὸν Μαῦρο Σκύλο νὰ τὸ σκάζει τρέχοντας, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι ἀπ' τὸν ἀριστερό του ὤμο (σελ. 23).

πόρτα Ξοπίσω του και δίχως να ρίξη μιὰ ματιά οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά, προχώρησε κατευθείαν στοῦ τραπεζάκι ὅπου ἦταν τὸ πρωινό του.

— Μπίλ! ἔκανε ὁ ἄγνωστος καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι προσπαθοῦσε νὰ κἀν σταθερὴ τῆ φωνή του.

Ὁ καπετάνιος ἔκανε στροφή καὶ βρέθηκαν ἀντιμέτωποι. Ὅλο τὸ αἶμα ρουφήχτηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, ἀκόμα κι ἡ μύτη του πάσασε. Ἐμοιαζε μ' ἄνθρωπο πού εἶδε Ξαφνικὰ μπροστά του ἓνα φάντασμα, ἢ τὸν ἴδιο τὸ διάβολο ἢ κάτι τρομερότερο ἀκόμα. Κι ὁμολογῶ ὅτι ἔνιωσα λύπησιν νὰ τὸν δῶ, μέσα σὲ μιὰ στιγμή, τόσο γερασμένο, τόσο τσακισμένο.

— Ἐ, Μπίλ! Μὲ θυμᾶσαι, δὲν εἶν' ἔτσι; Θυμᾶσαι τὸν παλιό σου σύντροφο, ψέματα; εἶπε ὁ ἄγνωστος.

Ὁ καπετάνιος ἄνοιξε τὸ στόμα του σὰ νὰ πνιγόταν.

— Ὁ Μαῦρος Σκύλος! ἔκανε.

— Ὁ ἴδιος! ἀντεῖπε ὁ ἄλλος Ξαναβρίσκοντας τῆ σιγουριά του. Ὁ Μαῦρος Σκύλος, κατὰ πῶς μὲ λές, πού ἦρθε νὰ δῆ τὸν παλιό του φίλο τὸν Μπίλ, στοῦ καπηλειοῦ τοῦ «ναύαρχου Μπένμποου». Ἄ! Μπίλ, Μπίλ! Εἶδανε πολλὰ τὰ μάτια μας ἀπὸ τότε πού ἔχασα τοῦτα τὰ δυὸ δάχτυλα, ἔκανε δείχνοντας τὸ σακατεμένο χέρι του.

— Ἀρκεῖ! ἔκανε κοφτὰ ὁ καπετάνιος. Μὲ Ξετρύπωσες, μὲ βρῆκες, λέγε τώρα σταράτα τί θέλεις!

— Σωστά, Μπίλ! ἀπάντησε ὁ Μαῦρος Σκύλος. Ἐχεις δίκιο, Μπίλ! Τώρα αὐτὸ τὸ καλὸ παιδί θὰ μᾶς φέρη ἀπὸ ἓνα ποτήρι ρούμι κι ἂν δὲν ἔχης ἀντίρρηση, θὰ πᾶμε νὰ κάτσουμε σ' ἓνα τραπέζι καὶ νὰ τὰ ποῦμε σὰν παλιοὶ φίλοι πού εἴμαστε!

Ὅταν Ξαναγύρισα μὲ τὸ ρούμι τοὺς βρῆκα κιόλας καθισμένους (ἀντίκρου ὁ ἓνας στὸν ἄλλον), στοῦ τραπέζι τοῦ καπετάνιου. Ὁ Μαῦρος Σκύλος ἦταν πρὸς τῆ μεριά τῆς πόρτας ὥστε νὰ μπορῆ νὰ ἐπιβλέπη τὸν παλιό του σύντροφο καὶ — κατὰ τῆ γνώμη μου — νὰ ἔχη ἔξασφαλισμένη καὶ τὴν ὑποχώρησή του. Μὲ πρόσταξε νὰ φύγω δίχως νὰ κλείσω τὴν πόρτα.

— Καὶ μὴ σοῦ περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλό νὰ κοιτάξης ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα, γιόκα μου! μοῦ εἶπε.

Τοὺς ἄφησα, λοιπόν, μόνους καὶ ἀποτραβήχτηκα στὴν κουζίνα.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα πού, ὅσο κι ἂν τέντωνα θέβαια τ' αὐτιά μου, δὲν μπόρεσα ν' ἀκούσω τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἓνα πνιχτὸ μουρμούρισμα. Στὸ τέλος, ὅμως, ὕψωσαν τὸν τόνο τῆς φωνῆς τους καὶ μπόρεσα ν' ἀρπάξω μερικὲς σκόρπιες λέξεις, κυρίως τίς βλαστήμιες τοῦ καπετάνιου.

—“Όχι! Όχι — χίλιες φορές όχι! Άρκεϊ! φώναξε κάποια στιγμή.

Κι ύστερα από λίγο:

—“Αν εΐναι ή κρεμάλα, θά πάμε όλοι μαζί!

Και ξαφνικά ἔγινε πραγματική καταιγίδα από βλαστήμιες και διάφορους άλλους θορύβους. “Άκουσα τις καρέκλες και τὸ τραπέζι πὸ ἀναποδογυρίστηκαν, τὸ θόρυβο πὸ κάνουν τὰ σπαθιά ὅταν διασταυρώνωνται, ὕστερα μιὰ κραυγή πόνου κι ἀμέσως μετὰ εΐδα τὸν Μαῦρο Σκύλο νὰ τὸ σκάζη τρέχοντας, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὸν ἀριστερό του ὤμο και μὲ τὸν καπετάνιο ἔοπισω του. Κρατοῦσαν κι οἱ δυὸ στὸ χέρι ξεγυμνωμένα τὰ σπαθιά τους. Μόλις ἔφτασαν στὴν ἐξώπορτα, ὁ καπετάνιος ἐτοιμάστηκε νὰ καταφέρη ἓνα φοβερό χτύπημα στὸν φυγάδα και, σίγουρα θά τὸν τρυποῦσε πέρα γιὰ πέρα, ἂν ὅπως σήκωσε τὸ σπαθί, ἢ λάμα δὲν ἔπεφτε στὴν ταμπέλα πὸ τὴν τραμπάλιζε ὁ ἄνεμος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάσῃ τὸ στόχο. Ἐκόμα και σήμερα, μπορεῖ νὰ διακρίνη κανεὶς στὴν ταμπέλα τοῦ «ναύαρχου Μπένμποου» τὸ σημάδι πὸ ἄφησε.

Ὁ Μαῦρος Σκύλος, ἂν και τραυματισμένος, ἄρχισε νὰ τρέχη μὲ ἐκπληκτικὴ γρηγοράδα και πρὶν περάσῃ ἓνα λεπτό εἶχε χαθῆ πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους. Ὅσο γιὰ τὸν καπετάνιο, αὐτὸς κοιτάζε χάσκοντας τὴν ταμπέλα πὸ τὸν ἐμπόδισε νὰ θερίσῃ τὸν ἀντίπαλό του. Ὑστερα πέρασε κάμποσες φορές τὸ χέρι του μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια του και στὸ τέλος μπῆκε μέσα στὸ σπίτι.

—ΤΖιμ, μοῦ εἶπε, ρούμι γρήγορα!

Τρίκλισε κι ἄπλωσε τὸ χέρι του στὸν τοῖχο γιὰ νὰ κρατηθῆ.

—Πληγωθήκατε; φώναξα.

—Φέρε ρούμι! ἐπανάλαβε. Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ! Ρούμι! Ρούμι!

Ἐτρεξα νὰ τοῦ φέρω. Ἦμουνα, ὅμως, τόσο παραγμένος ἀπ’ ὅσα ἔγιναν πὸ τὸ ποτήρι μοῦ γλίστρησε ἀπὸ τὸ χέρι κι ἔγινε χίλια κομμάτια. Ὅσο νὰ βρῶ ἓνα ἄλλο, ἄκουσα ἓνα δυνατὸ γδοῦπο. Ἐτρεξα κι εἶδα τὸν καπετάνιο ξαπλωμένο φαρδύ - πλατὺ στὸ πάτωμα. Τὴν ἴδια στιγμή, ἢ μητέρα μου πὸ εἶχε ἀνησυχῆσει ἀπὸ τις φωνές και τὴ φασαρία, κατέβαινε τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλιά. Τοῦ ἀνασηκώσαμε τὸ κεφάλι Ἐνάπνεε μὲ δυσκολία, λαχανιασμένα κι εἶχε τὰ μάτια του κλειστά. Ἡ ὄψη του ἦταν φριχτή.

—“Ἄχ, Θεέ μου! ἀναστέναξε ἢ μητέρα μου, τί κακὸ εἶν’ αὐτὸ πὸ μᾶς βρῆκε! Και νὰ ἴναι κι ὁ πατέρας σου ἄρρωστος!

Κοιταζόμεστε σαστισμένοι μὴν ἔφέροντας τί νὰ κάνουμε γιὰ νὰ βοηθήσουμε τὸν καπετάνιο, σίγουροι ὅτι εἶχε δεχτῆ κάποια θανάσιμη

σπαθιά στη συμπλοκή του με τὸν ἄγνωστο. Πῆρα τὸ ρούμι καὶ προσπάθησα νὰ τοῦ δώσω νὰ πιῇ λίγο, ἀλλὰ τὰ δόντια του ἦταν σφιγμένα σάν τανάλιες. Νιώσαμε ἀφάνταστη ἀνακούφιση ὅταν εἶδαμε ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα καὶ νὰ μπαίνη μέσα ὁ γιατρός Λέβεζυ, ποῦ εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ δῆ τὸν πατέρα μου.

— “Ἀχ, γιατρέ μου! Τί θὰ κάνουμε; Ποῦ εἶναι πληγωμένος; φωνάξαμε.

— Πληγωμένος; γέλασε ὁ γιατρός. “Ὅχι δὰ! Ὁ ἄνθρωπος ἔπαθε ἀποπληξία, ὅπως τοῦ τό 'χα προεῖπει. Τώρα, κυρία Χῶκινς, ἐσεῖς θ' ἀνεβῆτε γρήγορα κοντὰ στὸν ἄντρα σας ὥστε νὰ μὴν καταλάβη τίποτα ἀπ' ὅλη τὴν ἱστορία. Κι ἐγώ, μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ Τζιμ θὰ προσπαθῶ νὰ σώσω αὐτὸ τὸ ἀνάξιο ὑποκείμενο. “Ἄντε, Τζιμ, φέρε μου μιὰ λεκάνη.

“Ὅσο νὰ γυρίσω μετὰ τὴ λεκάνη, ὁ γιατρός εἶχε ἀνασηκώσει τὸ μανίκι τοῦ καπετάνιου ξεγυμνώνοντας ἓνα νευρώδες μπράτσο γεμάτο τατουάζ: «Καλὴ τύχη», «Μάινα τὰ πανιά» καὶ «Σκασίλα του τοῦ Μπίλλυ Μπόουνς», μπόρεσα νὰ διαβάσω καθαρὰ σκύβοντας πάνω του. Κοντὰ στὸν ὤμο ἦταν σχεδιασμένη μιὰ κρεμάλα μ' ἓναν κρεμασμένο καὶ κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ τεχνίτης ποῦ τὴν ἔκανε πρέπει νὰ 'χε ταλέντο.

— Προφητική! ἔκανε ὁ γιατρός δείχνοντας τὴ ζωγραφιὰ μετὰ τὸ δάχτυλό του. Καὶ τώρα, κύριε Μπίλ Μπόουνς, ἂν αὐτὸ εἶναι τ' ὄνομά σου, ἄς δοῦμε τί χρῶμα ἔχει τὸ αἷμα σου. Τζιμ — στράφηκε σ' ἐμένα — μήπως σὲ τρομάζει ἡ θέα τοῦ αἵματος;

— “Ὅχι, κύριε, ἀπάντησα.

— Καλά, τότε κράτησέ μου τὴ λεκάνη.

Πῆρε ἓνα νυστέρι κι ἄνοιξε μιὰ φλέβα. Εἶχε πάρει ἄρκετὸ αἷμα ὥσπου ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του ὁ καπετάνιος καὶ νὰ κοιτάξῃ ζαλισμένος γύρω του.

Πρῶτον ἀναγνώρισε τὸ γιατρὸ καὶ Ζάρωσε τὰ φρύδια του, ὕστερα τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἀπάνω μου καὶ φάνηκε νὰ ἡσυχάζῃ. Ξαφνικά, ὅμως, τὸ χρῶμα του ἄλλαξε καὶ προσπάθησε ν' ἀνασηκωθῇ, φωνάζοντας:

— Ποῦ εἶναι ὁ Μαῦρος Σκύλος;

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς σκύλος ἐδῶ, εἶπε ὁ γιατρός. Τὸ μόνο μαῦρο πράγμα εἶναι ἡ συνειδησή σου! “Ἡπιες πολὺ ρούμι κι ἔπαθες ἀποπληξία, ὅπως σ' εἶχα προειδοποιήσει, καὶ — μετὰ μεγάλη μου λύπη, τ' ὁμολογῶ — σὲ τράθηξα ἀπὸ τὸν τάφο. Καὶ τώρα, κύριε Μπίλ Μπόουνς...

— Δὲν εἶν' αὐτὸ τ' ὄνομά μου, εἶπε ὁ ἄλλος.

—Δέν ἔχει σημασία! Ἔτσι ἔλεγαν ἕναν ἀπατεώνα πού γνώρισα καί τὸ βρίσκω ἀπλούστερο νὰ σέ φωνάζω ἔτσι. Ἄκου τώρα τί θὰ σοῦ πῶ: Ἐνα ποτήρι ρούμι δέν θὰ σέ σκοτώσει, μόνο πού τὸ ἕνα θὰ γίνῃ δυὸ καί τὰ δυὸ τρία μέχρι πού νὰ πέσει κάτω ξερός ἀπὸ τὸ πιτό. Γι' αὐτό, ἂν δέν θές νὰ πεθάνῃς, ἀπὸ τούτη τὴ στιγμή δέν πρέπει νὰ ξαναβάλῃς ρούμι στὸ στόμα σου. Ἄντε τώρα, κάνε μιὰ μικρὴ προσπάθεια. Γιὰ πρώτη καί τελευταία φορὰ θὰ σέ βοηθήσω νὰ πᾶς στὸ κρεβάτι σου.

Ἐνώσαμε κι οἱ δυὸ τίς προσπάθειές μας καί καταφέραμε νὰ τὸν ανεβάσουμε τὴ σκάλα καί νὰ τὸν ξαπλώσουμε στὸ κρεβάτι του. Τὸ κεφάλι του ἔπεσε ἄψυχο στὸ μαξιλάρι.

— Ἔχε τὸ νοῦ σου! τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Ἡ λέξη ρούμι σημαίνει γιὰ σένα τὴ θανατικὴ σου καταδίκη!

Μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καί βγήκαμε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

—Δέν ἔχει τίποτα, μοῦ ἐξήγησε μόλις ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα. Τοῦ πῆρα ἀρκετὸ αἷμα κι ἔτσι θὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι γιὰ μιὰ βδομάδα. Θὰ ἡσυχάσετε κι ἐσεῖς κι αὐτός. Μιὰ δεύτερη προσβολή, ὅμως, θὰ τὸν ἀποτελειώσῃ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Τὸ μαῦρο σημάδι

ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΠΗΓΑ στὴν κάμαρα τοῦ καπετάνιου φέρνοντας μερικά δροισιτικὰ ποτὰ καί φάρμακα. Ἦταν ξαπλωμένος ὅπως τὸν εἶχαμε ἀφήσει, ἂν καί κάπως πιὸ ζωηρός καί φαινόταν ἐξαντλημένος καί ταραγμένος.

—Τζίμ, μοῦ εἶπε, εἶσαι ὁ μόνος πού ἀξίζεις ἐδῶ μέσα καί ξέρεις ὅτι πάντοτε ἤμουνα καλὸς μαζί σου. Μήπως δέν σέ πλήρωνα ταχτικά, κάθε πρώτη τοῦ μηνός; Τώρα τὸ βλέπεις καί μόνος σου, εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ἐξαντλημένος πού ὅλοι τὸν ἔχουν ἐγκαταλείψει... Γι' αὐτό, θὰ μοῦ φέρῃς μιὰ γουλιὰ ρούμι νὰ συνέλθω... .

—Ὁ γιατρός... ἄρχισα.

Ἄρχισε, ὅμως, νὰ καταριέται τὸ γιατρὸ μ' ἀδύναμη φωνή.

—Ὅλοι οἱ γιατροὶ εἶναι ἀλμπάνηδες καί τοῦτος δῶ δέν ξέρει ἀπὸ θαλασσινοῦς. Ἐμένα πού μέ βλέπεις ἔχω ταξιδέψει σὲ τόπους πού βράζουν σὰν τὸ κατράμι ἀπὸ τὴ ζέστη καί πού οἱ σεισμοὶ εἶναι

τόσο συχνοί καί δυνατοί, ὥστε ἡ γῆ νά ταρακουιέται περισσότερο κι ἀπ' τῆ φουρτουνιασμένη θάλασσα. Ὁ κίτρινος πυρετός θέριζε τόν κόσμο. Τί ξέρει ἀπ' αὐτά ὁ περίφημος γιατρός σου; Ποτέ δέν πάτησε τὸ πόδι του ἐκεῖ πέρα... Καί ξέρεις πῶς τὰ κατάφερα καί βγήκα ζωντανός; Χάρη στό ρούμι! Μάλιστα! Εἶχα πάντα τῆ μπουκάλα τὸ ρούμι μαζί μου, στιγμὴ δέν τὸ ἀποχωρίστηκα. Ἔτσι καί μοῦ τὸ στερήσεις τώρα, πάω, ξόφλησα! Θά 'σαι ὑπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατό μου, Τζίμ! Ὅσο ὑπεύθυνος εἶναι κι αὐτός ὁ φαρμακοτρίφτης ὁ γιατρός!

Ἄραδιασε μερικὲς θλαστήμιες ἀκόμα κι ὕστερα συνέχισε:

—Κοίταξε, Τζίμ, τὰ δάχτυλά μου τρέμουν.

Ἡ φωνή του ἔγινε παρακλητική:

—Δέν μπορῶ νά τὰ κρατήσω ἤσυχα. Δέν ἔχω πιεῖ οὔτε σταγόνα σήμερα. Πίστεψέ με, αὐτός ὁ γιατρός εἶναι θλάκας, δέν ξέρει τί τοῦ γίνεται! Ἄν δέν πιῶ λίγο ρούμι, θ' ἀρχίσω νά 'χω παραισθήσεις, νά βλέπω φαντάσματα. Εἶδα κιόλας τὸν γέρο - Φλίντ, νά ἐκεῖ στῆ γωνία, τὸ ἴδιο καθαρά ὅπως βλέπω κι ἐσένα! Καί μὲ τῆ ζωὴ πού ἔκανα, ἀλίμονό μου ἂν ἀρχίσουν νά κάνουν τὴν παρέλασή τους ὅλα τὰ φαντάσματα! Ἀκόμα κι ὁ γιατρός τὸ παραδέχτηκε πῶς ἓνα μόνο ποτηράκι δέν θλάφτει. Θά σοῦ δώσω ἓνα χρυσὸ νόμισμα γιὰ μιὰ γουλιὰ ρούμι.

Ὅσο πήγαινε ταραζόταν περισσότερο κι αὐτὸ μ' ἀνησούχησε ἐξαιτίας τοῦ πατέρα μου πού ἡ κατάστασή του εἶχε χειροτερέψει καί χρειαζόταν ἤσυχια. Ἐξάλλου κι ὁ γιατρός εἶχε βεβαιώσει ὅτι ἓνα ποτηράκι δέν θά τὸν ἔβλαφτε.

—Δέν θέλω τὰ λεφτά σας, εἶπα προσβλημένος, ἐκτός ἀπὸ κείνα πού χρωστᾶτε στὸν πατέρα μου, ἀλλὰ θά σας φέρω ἓνα ποτήρι κι οὔτε σταγόνα περισσότερο.

Ὅταν τοῦ τὸ 'φερα τὸ ἔρπαξε μὲ λαχτάρια καί τὸ ἤπιε μονορούφι.

—Ἄαχ! ἔκανε, τώρα νιώθω πολὺ καλύτερα! Μήπως εἶπε ὁ γιατρός πόσον καιρὸ πρέπει νά μείνω ἐδῶ ξαπλωμένος;

—Τουλάχιστον μιὰ βδομάδα, εἶπα.

—Κατάρια! φώναξε. Μιὰ βδομάδα! Ἀδύνατον! Ὡς τότε θά μοῦ 'χουν στείλει τὸ Μαῦρο Σημάδι. Οἱ παλιάνθρωποι, πού δέν στάθηκαν ἱκανοὶ νά κρατήσουν αὐτὰ πού εἶχαν κι ἔρχονται ν' ἀρπάξουν τ' ἀγαθὰ τῶν ἄλλων. Εἶναι φέριμο θαλασσιῶν αὐτό; Ἐγώ, εἶμαι οἰκονόμος, οὔτε σπαταλῶ ποτέ μου τίποτα οὔτε τ' ἀφήνω νά χαθῆ! Καί θά τοὺς ξεγελάσω! Δέν τοὺς φοβάμαι! Θά τοὺς τὴν σκάσω καί τούτη τῆ φορά...

Καθὼς μιλοῦσε στηρίχτηκε στὸν ὦμο μου γιὰ ν' ἀνασηκωθῆ.

Μ' ἔσφιγγε τόσο δυνατά, πού παραλίγο νά φωνάξω. Κούνησε τὰ πόδια του μέ προσπάθεια, σά νά μὴν τὰ ὀριζε, σά νά ἴταν μολυβένια. Τὰ παράφορα λόγια του ἔρχονταν σ' ἀξιοθρήνητη ἀντίθεση μέ τὴ σθησμένη φωνή του.

— Αὐτός ὁ καταραμένος ὁ γιατρός μέ σκότωσε, τραύλισε. Τ' αὐτιά μου βουίζουν. Βοήθησέ με νά ξαπλώσω.

Δὲν πρόφτασα, γιατί ἔγειρε βαρῦς στό κρεβάτι καί γιά λίγο ἔμεινε σιωπηλός.

— ΤΖίμ, εἶπε στό τέλος, εἶδες αὐτὸν τὸν ναυτικὸ πού ἦρθε σήμερα;

— Τὸν Μαῦρο Σκύλο; Ναί, ἀπάντησα.

— Ἀκριβῶς, τὸν Μαῦρο Σκύλο! Αὐτός, πού λές, εἶναι παλιοτόμαρο μὰ ὑπάρχουν κι ἄλλοι πού εἶναι ἀκόμα χειρότερα κουμάσια! Ἄν δὲν μπορέσω νά φύγω τώρα, δὲν θὰ γλιτώσω τὸ Μαῦρο Σημάδι. Γιατί, κατάλαβες; Ἔχουν βάλει στό μάτι τὴν κασέλα μου! Μάλιστα, αὐτὴ θέλουν! Ξέρεις νά καθαλᾶς; Γιά, μπάς καί δὲν ἔχεις ἀνεβῆ ποτὲ σ' ἄλογο; Ξέρεις; Καλά, ἄκου τότε τί θὰ κάνης: Θὰ πάρης ἓνα ἄλογο καί θὰ πᾶς σ' αὐτὸν τὸν θλάκα τὸ γιατρό... μάλιστα, στό γιατρό καί θὰ τοῦ πῆς νά σημάνη γενικὸ προσκλητήριο σ' ὅλους τοὺς ἀξιωματοῦχους — Δήμαρχο, ἀστυνόμο, ἀνακριτὴ — καί θὰ τσακώσουν ὅλο τὸ πλήρωμα τοῦ γέρο - Φλίντ, στὸν «ναύαρχο Μπένμποου». Ναί, θὰ τσακώσουν ὅλους ὅσους ἀπόμειναν, σὰν τὰ ποντίκια στὴ φάκα!

» Ἦμουνα ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ γέρο - Φλίντ κι εἶμαι ὁ μόνος πού ξέρει τὴν τοποθεσία. Μοῦ ἔδωσε τὸ χαρτί στό Σαθανάχ, ὅταν ἦταν στὰ τελευταία του, ὅπως εἶμαι ἐγὼ τώρα! Μὴ μαρτυρήσης ὅμως τίποτα πρὶν μοῦ στείλουν τὸ Μαῦρο Σημάδι, ἐκτός κι ἂν δῆς νά ξανάρχεται ὁ Μαῦρος Σκύλος ἢ ὁ μονοπόδαρος ναυτικὸς — ἰδίως αὐτός, ΤΖίμ!

— Μὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ Μαῦρο Σημάδι, καπετάνιε; ρώτησα.

— Εἶναι μιὰ προειδοποίηση, φίλε! Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, ἂν φτάσουν τὰ πράγματα ὡς ἐκεῖ. Στὸ μεταξὺ, ἐσὺ νά ἴχης τὰ μάτια σου ἀνοιχτά καί σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τὰ μοιραστοῦμε ὅλα μισά - μισά! Στὸ λόγο μου!

Μίλησε λίγο ἀκόμα κι ὕστερα ἢ φωνή του ἔσβησε.

Τοῦ ἔδωσα τὰ φάρμακά του καί τὰ ἴπτε ὑπάκουα, σὰν παιδί. Ὑστερα, θυθίστηκε σὲ ἓναν ὕπνο βαθύ, σά λήθαργο.

Δὲν ξέρω τί θὰ ἴχα κάνει, ἂν δὲν τύχαινε, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ νά πεθάνη ὁ πατέρας μου. Φαντάζομαι ὅτι θὰ τὰ εἶχα διηγηθῆ ὅλα στό γιατρό. Μέσα στό πένθος μας, ὅμως, κάθε τι ἄλλο ἦταν φυσικὸ

νά λησμονηθῆ. Ἡ λύπη μου, οἱ ἐπισκέψεις τῶν γειτόνων, οἱ ἐτοιμασίες γιὰ τὴν κηδεῖα καὶ ὅλες οἱ ἐργασίες τοῦ πανδοχείου μὲ κρατοῦσαν τόσο ἀπασχολημένο πού δὲν μοῦ ἔμεινε καιρὸς γιὰ νὰ σκεφτῶ τὸν καπετάνιο.

Τὴν ἄλλη μέρα, πάντως, κατέθηκε κάτω στὴ σάλα νὰ πάρῃ τὸ πρόγευμά του, ἔφαγε ὅπως πάντα ἀλλὰ δυστυχῶς ἤπιε περισσότερο ρούμι ἀπὸ ἄλλοτε γιατί γέμιζε τὸ ποτήρι του μόνος του μουγκρίζοντας καὶ ξεφυσώντας μὲ τέτοιο τρόπο, πού κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύσῃ. Τὸ βράδυ, πρὶν τὴν κηδεῖα, ἦταν πιὸ μεθυσμένος παρὰ ποτὲ κι ἦταν φοβερὸ νὰ τὸν ἀκούῃ κανεὶς νὰ τραγουδᾷ τὸ φριχτὸ τραγούδι του, μέσα σ' αὐτὸ τὸ χαροκαμένο σπίτι. Ἔτσι ἀδύνατος πού ἦταν ὅμως, μᾶς τρόμαζε. Ἴδιως γιατί ὁ γιατρός, ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου, εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφτῆ ἓναν ἄλλο ἄρρωστο, μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπολογίζουμε στὴν παρουσία του. Εἶπα ὅτι ὁ καπετάνιος ἦταν ἀδύνατος. Καί, πραγματικά, ἀντὶ νὰ ξαναβρίσκῃ τίς δυνάμεις του, ἐξασθενοῦσε συνεχῶς. Σερνόταν στὶς σκάλες, πήγαινε ἀπὸ τὴ σάλα μέχρι τὴν κουζίνα. Καμιά φορά, ἔβγαζε τὴ μύτη του ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μυρίσῃ τὸ θαλασσινὸ ἀέρα κι ἡ ἀναπνοή του ἔβγαине κοφτὴ καὶ λαχανιασμένη σὰν ἀνθρώπου πού ἔχει τρέξει. Δὲν μοῦ μιλοῦσε ἰδιαίτερα καὶ θαρρῶ πὼς εἶχε ξεχάσει τίς ἐξομολογήσεις πού μοῦ εἶχε κάνει. Ἡ διάθεσή του, ὅμως, γινόταν ὅλο καὶ χειρότερη. Τώρα, κάθε φορά πού ἦταν μεθυσμένος, τράβαγε τὴ σακαράκα του ἀπὸ τὸ θηκάρι τῆς καὶ τὴν ἀκούμπαγε μπροστά του, πάνω στὸ τραπέζι. Κατὰ βάθος, ὡστόσο, δὲν ἔμοιαζε νὰ πολυπροσέχῃ τὸν κόσμον γύρω του καὶ φαινόταν βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Νά, μιὰ μέρα, παραδείγματος χάρι, τὸν ἀκούσαμε κατάπληκτοι νὰ τραγουδᾷ ἓνα παλιὸ αἰσθηματικὸ τραγουδάκι, πού θὰ πρέπει νὰ τὸ ἔχε μάθει στὰ νιάτα του, πρὶν γίνῃ ναυτικός.

Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάσταση ὡς τὴν ἐπόμενη τῆς κηδεῖας. Ἦταν τρεῖς περίπου τὸ ἀπόγευμα μ' ἓνα φοβερὸ κρύο καὶ καταχνιά. Στεκόμουν στὸ κατώφλι γεμάτος θλίψη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου ὅταν εἶδα κάποιον νὰ προχωρῇ, ἀργά, στὸ δρόμο. Πρέπει νὰ ἔταν τυφλὸς γιατί χτυποῦσε τὸ ἔδαφος μπροστά του μ' ἓνα μπαστούνι. Ἐνα πράσινο κασκὸλ τοῦ ἔκρυβε τὰ μάτια καὶ τὴ μύτη, καὶ φοροῦσε ἓνα κουρελιασμένο, ἀσουλούπωτο πανωφόρι μὲ κουκούλα πού τοῦ ἔδινε μιὰ ὄψη τερατώδη. Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶχα ἀντικρίσει πλάσμα πιὸ ἀποκρουστικὸ. Σταμάτησε λίγα μέτρα πρὶν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο καὶ κοιτάζοντας τὸ κενὸ ρώτησε μὲ μιὰ περίεργη, γλυκερὴ φωνή.

— Μήπως ὑπάρχει ἐδῶ κανεὶς χριστιανὸς νὰ πῆ σ' ἓναν φτωχὸ τυ-

φλό, πού ἔχασε τὸ φῶς του γιὰ τὴν πατρίδα του, τὴν Ἄγγλια!... πού νὰ μοῦ πῆ, λοιπόν, πού ἀκριβῶς βρίσκομαι;

— Καλέ μου ἄνθρωπε, τοῦ εἶπα, εἶσαι μπροστά στοῦ πανδοχείου «ὁ ναύαρχος Μπένμποου», στοῦ λιμάνι τοῦ Μαύρου Λόφου.

— Ἄκουω μιὰ φωνή, ἔκανε, μιὰ νεανική φωνή! Κάνε τὸ ψυχικό, παλικάρι μου, καὶ δῶσε μου τὸ χέρι σου γιὰ νὰ μὲ ὀδηγήσης.

Τοῦ ἄπλωσα τὸ χέρι μου καὶ τὸ ἀόματο σκιάχτρο μὲ τὴ γλυκερὴ φωνή, τὸ ἔπιασε καὶ τὸ ἔσφιξε σὰν τανάλια. Τρομαγμένος, πάσκισα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ τράβηξε ἀπότομα κοντά του.

— Καὶ τώρα, ἀγόρι μου, πήγαινε με ἀμέσως στὸν καπετάνιο!

— Δὲν τολμῶ, κύριε, ἀλήθεια σὰς λέω!

— Ἄ, ἔτσι, γέλασε ἄγρια. Πήγαινε με, ἀλλιῶς σοῦ σπάζω τὸ χέρι!

Καὶ μοῦ ἔστριψε τὸ μπράτσο τόσο δυνατά, πού ξεφώνισα.

— Κύριε, Ξανάπα, φοβᾶμαι γιὰ σὰς. Ὁ καπετάνιος δὲν εἶναι πιά αὐτὸς πού ἦταν. Κάθεται μὲ τὸ μαχαίρι του στὰ χέρια. Ἕνας ἄλλος κύριος...

— Φτάνει! Φτάνει! Προχώρα! μ' ἔκοψε, καὶ ποτέ μου δὲν ἄκουσα φωνὴ τόσο φρικτὴ καὶ κρύα.

Περὶσσότερο κι ἀπὸ τὸν πόνο, αὐτὴ ἡ φωνὴ μ' ἔπεισε ὅτι κάθε ἀντίρρηση ἦταν περιττή. Καὶ ὑπάκουσα πρὸς τὴν πόρτα, ὕστερα μέσα στὴ σάλα καὶ ὡς τὸ τραπέζι ὅπου καθόταν ὁ γέρο - πειρατὴς μας, ἀποκτηνωμένος ἀπὸ τὸ ρούμι. Ὁ τυφλὸς εἶχε κρεμαστῆ ἀπάνω μου σφιγγοντάς με μὲ τ' ἀτσαλένια του δάχτυλα.

— Θὰ μὲ ὀδηγήσης ἀκριβῶς μπροστά του καὶ μόλις φτάσουμε θὰ τοῦ πῆς: «Μπὶλ, νὰ κάποιος φίλος σου!», εἶπε ὁ τυφλός. Θὰ κάνης ἀκριβῶς αὐτὸ πού σοῦ εἶπα, γιὰτὶ ἀλλιῶς...

Δὲν τέλειωσε τὴ φράση του ἀλλὰ μοῦ στραμπούληξε τὸ χέρι τόσο πολὺ, πού νόμισα ὅτι θὰ λιποθυμήσω. Ὅσο καὶ νὰ φοβόμουν τὸν καπετάνιο, ὁ τυφλὸς μοῦ προξενοῦσε τέτοιο τρόπο πού ἔκανα ὅ,τι μοῦ ζήτησε.

Ὁ δύστηχος ὁ καπετάνιος σήκωσε τὰ μάτια καὶ τὴν ἴδια στιγμή ξεμέθυσε. Ἡ ἔκφρασή του ἔδειχνε πιότερο ἀδιαθεσία, παρὰ φόβο. Ἔκανε μιὰ κίνηση σὰ νὰ ἔθελε νὰ σηκωθῆ, μὰ δὲν εἶχε ἀρκετὴ δύναμη.

— Μείνε ὅπου βρίσκεσαι, Μπὶλ! εἶπε ὁ Ζητιάνος. Μπορεῖ νὰ μὴν βλέπω ἀλλὰ καὶ μύγα νὰ σαλέψη τὴν ἀκούω! Ἔχουμε νὰ τελειώσουμε μιὰ δουλειά, οἱ δυὸ μας. Ἐσύ, μικρέ, πιάσε τ' ἀριστερό του χέρι καὶ φέρτο στοῦ δεξί μου χέρι.

Ἄν θέλαμε, ἄς κάναμε κι ἀλλιῶς! Εἶδα τὸν τυφλὸ νὰ βάζη

γρήγορα κάτι στην παλάμη του καπετάνιου, πού έκλεισε γρήγορα.
— “Έγινε κι αυτό! είπε.

Μ’ άφησε άπότομα και με μιá άπερίγραφτη σβελτάδα βγήκε άπό τή σάλα και χάθηκε στο δρόμο. Άπολιθωμένος άπό τήν κατάπληξη άκουσα νά σβήνεται, πέρα μακριά, ό χτύπος του μπαστουνιού του.

Χρειαστήκαμε κάμποση ώρα, ό καπετάνιος κι εγώ, για νά συνέλθουμε. Στο τέλος, όμως, παράτησα τó άριστερό του χέρι κι εκείνος κοίταξε τήν παλάμη του.

— Στις δέκα! φώναξε. Είναι έξι ώρες ως τότε. Άλλά θα τούς ξεφύγω!

Σηκώθηκε όρθος μ’ ένα πήδημα.

Τήν ίδια στιγμή τρίκλισε, έφερε τó χέρι του στο λαιμό του, τραμπαλίστηκε κι άμέσως ύστερα, μ’ ένα μουγκό θόρυβο, έπεσε χάμω βαρός.

“Έτρεξα κοντά του φωνάζοντας τή μητέρα μου. Ήταν άνώφελο. Ό καπετάνιος είχε πάθει μιá κεραυνοβόλο προσβολή άποπληξίας, πού αυτή τή φορά, στάθηκε μοιραία. Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, γιατί δεν τόν συμπαθοῦσα — αν και τώρα τελευταία είχα άρχισει νά τόν λυπάμαι — μόλις τόν είδα νεκρό, ξεσπασα σε λυγμούς. Ήταν ό δεύτερος θάνατος πού έβλεπα κι ή λύπη πού μου προκάλεσε ό πρώτος ήταν άκόμα νωπή στην καρδιά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Ή ναυτική κασέλα

ΙΗΓΗΘΗΚΑ ΑΜΕΣΩΣ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ όλα όσα ήξερα, πράγμα πού θα ήπρεπε νά είχα κάνει άπό καιρό, κι είδαμε πώς βρισκόμασταν σε δύσκολη κι επικίνδυνη θέση. “Ένα μέρος άπό τά λεφτά του καπετάνιου — αν υπήρχαν — άνηκε, φυσικά, σ’ έμάς. Άμφιβάλλαμε, όμως, αν οί σύντροφοί του (κρίνοντας άπό τόν Μαῦρο Σκύλο και τόν τυφλό) θα δέχονταν ν’ άρνηθοῦν τó μερίδιο άπό τή λεία τους, για νά πληρωθοῦν τά χρέη του νεκρού. Ή έντολή πού μου ‘χε δώσει ό καπετάνιος νά τρέξω νά είδοποιήσω τόν γιατρό Λέβεζυ, θα ‘χε σαν άποτέλεσμα ν’ αφήσω τή μητέρα μου μόνη κι άπροστάτευτη και, φυσικά, αυτό δεν ήταν δυνατό. Για νά λέμε τήν αλήθεια, φοβόμασταν κι οί δυό μας νά μείνουμε σ’ αυτό

τὸ σπίτι: ἓνα καρβουνάκι πού κατακράδαγε στή σχάρα τοῦ τζακιῦ, τὸ τικ - τὰκ τοῦ ρολογιῦ, μᾶς ἔκανε νὰ τινάζομαστε τρομαγμένοι. Κι ὁ πιὸ ἀθῶος θόρυβος μᾶς φαινόταν σὰν ἀπειλητικὰ βήματα. Μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ καπετάνιου, πεσμένου στὰ πλακάκια τῆς σάλας καὶ τὸν ἀπαίσιο τυφλὸ νὰ τριγυρίζη ἀπέξω, κοντεύσαμε νὰ λιποθυμήσουμε ἀπὸ τὸ φόβο μας. Ἔπρεπε νὰ πάρουμε μιὰν ἀπόφαση. Σκεφτήκαμε νὰ πᾶμε μαζί μέχρι τὸ γειτονικὸ χωριὸ καὶ νὰ ζητήσουμε βοήθεια. Μόλις τὸ σκεφτήκαμε, δὲν χάσαμε καθόλου καιρὸ: φύγαμε ὅπως εἴμαστε, ξεσκούφωτοι, τρέχοντας στὸ παγερό, νυχτερινὸ ἀγιάζι.

Τὸ χωριὸ δὲν ἦταν πολὺ μακριά, ἔστω κι ἂν δὲ φαίνεται ἀπὸ τὸ σπίτι μας, γιατί εἶναι χτισμένο ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ κόλπου. Αὐτὸ πού μὲ καθυσύχαζε εἶναι ὅτι βρισκόταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά, ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει ὁ τυφλὸς — καὶ σίγουρα θὰ εἶχε πάρει τὸν ἴδιο δρόμο πάλι φεύγοντας. Κάθε τόσο σταματοῦσαμε, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ στήναμε ἀνήσυχτοι τ' αὐτὴ μας: ὁ μόνος θόρυβος, ὅμως, πού ἀκούγαμε ἦταν τὸ φλοίσβισμα τῆς θάλασσας καὶ τὰ κοράκια πού ἔκρωζαν στὸ δάσος.

Φτάνοντας στὸ χωριὸ, τὰ φῶτα εἶχαν πιά ἀνάψει καὶ δὲν θὰ ἔξασω τὸ θάρρος πού πῆρα βλέποντας τὴν κιτρινωπὴ τους ἀνταύγεια στὰ παράθυρα. Δὲν ἄργησα, ὅμως, νὰ διαπιστώσω ὅτι ἡ βοήθεια πού περιμέναμε σταματοῦσε ἐκεῖ. Οὔτε ἓνας ἀπὸ τοὺς κατοίκους δὲν δέχτηκε νὰ ἴρῃ μαζί μας στὸν «ναύαρχο Μπένμποου». Ὅσο τοὺς ἐξιστοροῦσαμε τὰ θάσανά μας τόσο αὐτοὶ — ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά — κλειδαμπαρώνονταν μέσα στὰ σπίτια τους. Τ' ὄνομα τοῦ καπετάνιου Φλίντ, πού ἐμένα μοῦ ἦταν τελείως ἄγνωστο, σ' αὐτοὺς ἦταν ἀντίθετα πολὺ γνωστὸ καὶ τοὺς γέμιζε τρόμο. Μερικοὶ ἄντρες πού δούλευαν στοὺς ἀγρούς, θυμήθηκαν πὼς εἶχαν δεῖ ἀρκετοὺς ἄγνωστους στὴ δημοσιά, καὶ ἔστριψαν γιὰ νὰ τοὺς ἀποφύγουν πιστεύοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ λαθρέμπορους. Κοντολογίς, τὸ μόνο πού πετύχαμε ἦταν νὰ πάη κάποιος καθάλα νὰ εἰδοποιήσῃ στὸ πέρα χωριὸ τὸν γιαιτρὸ Λέβεζυ. Κανεὶς ὅμως δὲν δέχτηκε νὰ μᾶς συνοδέψῃ στὸ πανδοχεῖο.

Λένε πὼς ὁ φόβος εἶναι μεταδοτικός, φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ συζήτηση ἀναφτερώνει τὸ ἠθικὸ, γιατί ὅταν καθένας εἶπε τὸ λογάκι του, ἡ μητέρα μου σηκώθηκε κι εἶπε ὅτι δὲν θ' ἄφηνε νὰ χαθοῦν τὰ χρήματα πού ἀνῆκαν στὸ παιδί της, τώρα μάλιστα πού ἦταν ὄρφανό, δίχως πατέρα.

— Ἄν ἐσεῖς εἶστε κιότηδες, φοβιτσιάρηδες σὰν βρεγμένα κοτόπουλα, ὁ Τζιμ κι ἐγὼ θὰ ὑπερασπιστοῦμε τὸ ἔχει μας. Θὰ γυρίσουμε στὸ πανδοχεῖο καὶ θ' ἀνοιξοῦμε τὴν κασέλα ἔστω κι ἂν πεθάνουμε.

“Όσο για τή βοήθειά σας, σᾶς εὐχαριστοῦμε! Μᾶς ὑποχρεώσατε!

Φυσικά, εἶπα ὅτι συμφωνοῦσα μαζί της κι ὅλοι ἔβαλαν τίς φωνές για τήν παλαβομάρα μας. Τό μόνο πού ἔκαναν ἦταν νά μοῦ δώσουν ἕνα γεμάτο πιστόλι για τήν περίπτωση πού θά δεχόμασταν επίθεση καί νά ἔχουν ἔτοιμα σελωμένα ἄλογα, ἄν τύχαινε νά μᾶς κυνηγήσουν στό γυρισμό μας.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ καθὼς προχωρούσαμε μέ τή μητέρα μου, μόνοι στήν παγωμένη νυχτιά. Εἶχαμε πανσέληνο καί τό φεγγάρι ἀνέβαινε ὀλοκόκκινο ἀνάμεσα ἀπό τήν ὀμίχλη. Βιάσαμε τό βῆμα μας γιατί ἦταν φανερό ὅτι σέ λίγο θά ἔφεγγε σά μέρα καί τότε, ὅσοι τυχόν παραφύλαγαν ἐκεῖ κοντά, θά μᾶς διάκριναν ὀλοκάθαρα. Γλιστρούσαμε ὅσο πιό γρήγορα κι ἀθόρυβα μπορούσαμε, σύρριζα στοὺς φράχτες ἀλλά δέν εἶδαμε καμιά ὑποπτη κίνηση ὡς τή στιγμή πού φτάσαμε — ἐπιτέλους! — στόν «ναύαρχο Μπένμποου» κι ἀμπαρώσαμε τήν πόρτα μας.

Ἔβαλα βιαστικά τό σύρτη καί για μιὰ στιγμή σταθήκαμε ἀκίνητοι στό σκοτάδι. Ὑστερα ἡ μητέρα μου ἔφαξε στήν κουζίνα για κανένα κερὶ καί, πιασμένοι ἀπό τό χέρι, προχωρήσαμε μέσα στή σάλα. Ὁ καπετάνιος, κειτόταν ὅπως τόν εἶχαμε ἀφήσει, μέ τὰ μάτια ἀνοιχτά καί τό ἄνα χέρι ἀπλωμένο.

—Κλείσε τίς κουρτίνες, Τζίμ, μοῦ ψιθύρισε ἡ μητέρα μου, γιατί μπορεί νά μᾶς παραμονεύουν ἀπέξω. Καί τώρα, συνέχισε μόλις ἐκτέλεσα τήν παραγγελία της, πρέπει νά πάρουμε τό κλειδί τῆς κασέλας. Σίγουρα τό ἔχει ἀπάνω του.

Γονάτισα δίπλα στό πῶμα. Στό πάτωμα, σιμὰ στό χέρι του, εἶδα ἕνα κομμάτι χαρτί, μαυρισμένο στή μιὰ ἄκρη του. Δέν ἀμφέβαλα πὼς θά ἦταν τό Μαῦρο Σημάδι. Τό σήκωσα καί διάβασα αὐτή τή φράση μέ καθαρογραμμένα γράμματα: «Ἀπόψε, στίς δέκα τό θράδυ!».

Ἀκριβῶς ἐκείνη τή στιγμή τό γέρικο ἐκκρεμές μας ἄρχισε νά σημαίνει καί τιναχτήκαμε ἀλαφιασμένοι. Εὐτυχῶς, ἦταν ἀκόμα μόνο ἔξι.

—Φέρε τό κλειδί, Τζίμ, εἶπε ἡ μητέρα μου μ' ἕνα πνιγμένο λυγμό.

Ἔφαξα τίς τσέπες τοῦ καπετάνιου τῆ μιὰ ὕστερα ἀπό τήν ἄλλη: μερικά νομίσματα, μιὰ δαχτυλήθρα, μιὰ βελόνα τοῦ ραψίματος καί κλωστές, ὁ ναυτικός σουγιᾶς, μιὰ πυξίδα... ἄρχισα ν' ἀπελπίζωμαι.

—Ἴσως νά τό ἔχη κρεμασμένο στό λαιμό του, ἔκανε τήν ὑπόθεση ἡ μητέρα μου.

Ἀνατριχιάζοντας ἀπό φρίκη τοῦ ξεκούμπωσα τό γιακά του καί, πραγματικά, κρεμασμένο ἀπό ἕναν πιασμένο σπάγκο, πού τόν ἔκο-

ψα με τὸ σουγιά, βρήκαμε τὸ κλειδί. Γεμάτοι ἐλπίδα ἀνεβήκαμε δίχως καθυστέρηση τὴ σκάλα γιὰ νὰ πᾶμε στὸ καμαράκι πού χρησιμοποίησε ὅσον καιρὸ ἔμεινε σπίτι μας κι ὅπου βρισκόταν ἡ κασέλα.

Ἐξωτερικά, αὐτὴ ἡ κασέλα ἦταν ἴδια μ' ὅλες τὶς ἄλλες. Στὸ σκέπασμα εἶχε χαραγμένο με πυρωμένο σίδερο τὸ γράμμα «B» κι οἱ γωνιές της ἦταν λίγο στραπατσαρισμένες, ὅπως συμβαίνει με τὶς ἀποσκευές πού ἔχουν κάνει πολλά καὶ μακρινὰ ταξίδια.

— Δῶσε μου τὸ κλειδί, εἶπε ἡ μητέρα μου.

Ἡ κλειδαριὰ ἦταν δύσκολη ἀλλὰ κατάφερε νὰ τὴν ἀνοίξη.

Μιά βαριὰ μυρωδιὰ πίσσας καὶ καπνοῦ ξεχύθηκε μόλις σηκώσαμε τὸ σκέπασμα ἀλλὰ δὲν βρήκαμε τίποτα τὸ ἀξιόλογο: ἓνα καινούργιο κοστούμι, καλοδιπλωμένο — ἀφόρετο, ὅπως εἶπε ἡ μητέρα μου — ἓνας ἐξάντας, ἓνα μπρούντζινο λαγήνι, μιὰ γεμάτη καπνοσακούλα, ἓνα ζευγάρι πιστόλια, ἓνα πουγκι με νομίσματα, ἓνα παλιὸ σπανιόλικο ρολοὶ καὶ μερικὰ ἄλλα πραγματάκια δίχως ἀξία, φερμένα τὰ περισσότερα ἀπὸ χῶρες μακρινές.

Πιο κάτω ἀνακάλυψα μιὰ παλιά πατατούκα ἔασπρισμένη ἀπὸ τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν ἀρμύρα, δυὸ πυξίδες κι ἕξι σπάνια κοχύλια ἀπὸ τὶς Ἴνδιες.

Αὐτὸς ὁ ἀλήτης, αὐτὸς ὁ κυνηγημένος τυχοδιώχτης, τὰ κουβάλαγε πάντοτε μαζί του, συλλογίστηκα.

Μὰ δὲν μπορούσαν, βέβαια, νὰ μᾶς ἀποζημιώσουν οὔτε τὰ λίγα ἀσημένια νομίσματα οὔτε τὰ διάφορα μικροτεχνήματα.

Ἡ μητέρα μου ἀνασήκωσε ἀνυπόμονα τὴν πατατούκα καὶ τὰ τελευταῖα ἀντικείμενα τῆς κασέλας φανερώθηκαν. Ἕνα δέμα χαρτιά τυλιγμένα σὲ καρβόπανο κι ἓνα βαρὺ σακούλι πού ἀπὸ τὸ κουδούνισμά του, καθὼς τὸ μετακινήσαμε, ἦταν φανερό ὅτι εἶχε τὴν περιουσία τοῦ καπετάνιου.

— Θὰ δεῖξω σ' αὐτοὺς τοὺς ληστὲς ὅτι εἴμαστε τίμιοι ἄνθρωποι, εἶπε ἡ μητέρα μου. Δὲν θὰ πάρουμε οὔτε πεντάρια παραπάνω ἀπ' ὅσα μᾶς χρωστοῦσε ὁ καπετάνιος.

Καὶ βάλθηκε νὰ ὑπολογίζη τὸ χρέος. Δὲν ἦταν εὐκόλο, γιατί τὰ νομίσματα ἦταν ξενικά, ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Δουβλόνια, λουδοβίκια, γκινέες, πιάστρες. Οἱ γκινέες ἦταν οἱ λιγότερες καὶ μόνο αὐτὲς ἔξερε ἡ μητέρα μου νὰ λογαριάζῃ γιὰ νὰ ὑπολογίση τὸ χρέος.

Θὰ ἔχαμε φτάσει στὴ μέση τῶν λογαριασμῶν μας, ὅταν ἔαφνικὰ ἐπίασα τὴ μητέρα μου ἀπὸ τὸ χέρι κάνοντάς της νόημα νὰ σωπάση. Ἐἶχα ἀκούσει μέσα στὴν παγωμένη σιωπὴ ἓνα θόρυβο πού μ' ἔκανε νὰ τρέμω, — τὸ τὰκ - τὰκ - τὰκ, ἀπὸ τὸ μπαστούνι τοῦ τυφλοῦ στὸ

λιθόστρωτο. Ὁ θόρυβος πλησίαζε, ὅσο ἐμεῖς κρατούσαμε καὶ τὴν ἀναπνοή μας ἀκόμα. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούσαμε ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὴν ἐξώπορτα καὶ τὴν πετούγια ποῦ ἔτριξε καθὼς τὴν γύριζε, δοκιμάζοντας νὰ ἀνοίξη γιὰ νὰ μῆ μέσα. Ὑστερα ἐγίνε ἡσυχία γιὰ λίγο. Τέλος, τὸ τὰκ - τὰκ ξανάρχισε πάλι ὡπου ἐσθῆσε μακριά.

— Πάρτα ὅλα κι ἄς φύγουμε, μητέρα, εἶπα.

Ἦμουνα σίγουρος ὅτι ἡ ἀμπαρωμένη πόρτα θὰ κινουῖσε ὑποψίες καὶ πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ κατάφτανε ὅλη ἡ συμμορία τῶν κακοποιῶν. Κι εὐλογοῦσα τὸ Θεὸ ποῦ μὲ φώτισε νὰ βάλω τὸν σῦρτη.

Ἡ μητέρα μου, ὅμως, ἂν καὶ ἦταν τόσο φοβισμένη δὲν δεχόταν νὰ πάρη περισσότερα χρήματα ἀπ' ὅσα τῆς χρωστοῦσαν ἐνῶ ἀρνιόταν ἐπίμονα νὰ περιοριστῆ καὶ σὲ λιγότερα. Ἡ ὥρα ἦταν ἀκόμα ἐφτά — ἔλεγε — ἤξερε τὰ δικαιώματά της καὶ δὲν εἶχε καμιὰ διάθεση ν' ἀφήσῃ νὰ τῆς τὰ καταπατήσουν.

Προσπαθοῦσε ἀκόμα νὰ μὲ πείσῃ, ὅταν ἀπὸ τὸ λόφο ἀκούστηκε ἓνα ἐλαφρὸ σφύριγμα.

Δὲν ἦταν πιά ὥρα γιὰ συζητήσεις.

— Παίρνω αὐτὰ ποῦ ξεχώρισα, εἶπε ἡ μητέρα μου καὶ τινάχτηκε.

— Κι ἐγὼ παίρνω αὐτὸ ἐδῶ γιὰ νὰ στρογγυλέψουμε τὸ ποσόν, εἶπα.

Καὶ πῆρα τὸ δέμα μὲ τὸ καραβόπανο.

Τὴν ἄλλη στιγμή κατεβήκαμε ψαχουλευτὰ τὴ σκάλα, παρατώντας τὸ ἀναμμένο κερι δίπλα στὴν ἄδεια κασέλα, ἀνοίξαμε τὴν πόρτα καὶ τὸ βάλαμε στὰ πόδια. Ἦταν καιρὸς. Ἡ ὁμίχλη διαλυόταν γρήγορα καὶ τὸ φεγγάρι φώτιζε κιόλας τοὺς λόφους. Μόνο τὸ γούπατο, γύρω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο ἦταν ἀκόμα σκοτεινὸ, κρύβοντάς μας. Δὲν θὰ προφταίναμε νὰ κάνουμε οὔτε τὸ μισὸ δρόμο μέχρι τὸ χωριὸ καὶ θὰ μᾶς ἀνακάλυπταν. Ἀκούγαμε κιόλας βιαστικὰ θήματα κι εἶδαμε ἀπὸ μακριὰ ἓνα φῶς ποῦ ταλαντευόταν. Σίγουρα κάποιος ἀπὸ τοὺς διῶκτες μας εἶχε μαζί του ἓνα φανάρι.

— Παιδί μου, εἶπε ἡ μητέρα μου, πάρε τὰ λεφτὰ καὶ φύγε. Δὲν ἀντέχω ἄλλο.

Ἔφτανε τὸ τέλος μας! Ἄχ, πὼς καταράστηκα τότε τὴ δειλία ποῦ ἔδειξαν οἱ γείτονές μας! Πόσο κάκιασα τὴ μητέρα μου γιὰ τὴν τιμιότητά της καὶ γιὰ τὴ φιλοχρηματία της, γιὰ τὴν τόλμη ποῦ ἔδειξε πρὶν καὶ γιὰ τὴν τωρινή της ἀδυναμία! Εὐτυχῶς, βρισκόμασταν δίπλα στὸ γεφυράκι. Δὲν ξέρω κι ἐγὼ ποῦ βρῆκα τὴ δύναμη ἀλλὰ κατὰφερα νὰ τὴ σύρω μέχρι ποῦ χωθήκαμε κάτω ἀπὸ τὴν καμάρα.

Ζαρώσαμε εκεί, μισοκρυμμένοι, αρκετά κοντά στο πανδοχείο, και μπορούσαμε ν' ακούμε ό,τι λεγόταν εκεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Τὸ τέλος τοῦ τυφλοῦ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΜΟΥ ΣΤΑΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ δυνατότερη ἀπὸ τὸ φόβο μου, γιατί δὲν μπόρεσα νὰ μείνω στὴ θέση μου ἀλλὰ σύρθηκα στὴν ἄκρη τοῦ χαντακιοῦ. Ἀπὸ κεῖ, κρύβοντας τὸ κεφάλι μου πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο, μπορούσα νὰ βλέπω ὅλα τὸ δρόμο, μέχρι τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας. Δὲν εἶχα προφτάσει νὰ καλοβουλευτῶ κι οἱ ἐχθροί μας ἄρχισαν νὰ ἐρχονται τρέχοντας. Ἦταν ἑφτά - ὄχτῶ ἄντρες πίσω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ κρατοῦσε τὸ φανάρι. Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἔτρεχαν μαζί, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κατάλαβα πὼς ὁ μεσαῖος ἦταν ὁ τυφλός. Τὴν ἐπόμενη στιγμή εἶχα τὴν ἀπόδειξη πὼς δὲν ἔκανα λάθος.

— Σπάστε τὴν πόρτα! φώναξε.

— Naί, ναί, ἀκούστηκαν δυὸ - τρεῖς φωνές κι ὄρμησαν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγή του.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ φανάρι ἔμεινε πίσω.

Ἔστερα ἐγινε μιὰ παύση καὶ ἄρχισαν νὰ μιλᾶνε χαμηλόφωνα, παραξενεμένοι ποὺ ἐβρῖσκαν τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Ἡ ἀνάπαυλα αὐτὴ ἦταν σύντομη γιατί ὁ τυφλός ἔδωσε πάλι τίς διαταγές του. Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε δυνατὴ καὶ καθαρὴ, καθὼς δὲν μπορούσε νὰ κρύψει τὴν ὀργὴ καὶ τὴ λύσσα του.

— Μέσα! Μπῆτέ μέσα! οὐρλιαζε καὶ τοὺς βλαστημοῦσε γιατί δίσταζαν.

Τέσσερεις - πέντε ἄντρες ὑπάκουσαν ἀμέσως καὶ δυὸ ἔμειναν στὸ δρόμο μαζί μὲ τὸν τυφλό.

Ἀκολούθησε ἡσυχία, ὕστερα μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ μιὰ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι:

— Ὁ Μπιλ εἶναι πεθαμένος!

Ἄλλὰ ὁ τυφλός τοὺς ἐβρῖσκε ἀκόμα χειρότερα γιὰ τὴ βραδύτητά τους.

— Ψάξτε τον, χαμένα κορμιά! Κι οἱ ἄλλοι ν' ἀνέβουν νὰ φέρουν τὴν κασέλα!

Τους άκουσα πού άνέβαιναν καλπάζοντας τή σκάλα. Καινούργιες φωνές έκπλήξεως άντήχησαν κι ύστερα τὸ παράθυρο στήν κάμαρα τοῦ καπετάνιου άνοιξε τόσο άπότομα, πού έσπασαν τὰ τζάμια. "Ένα άνθρωπος έσκυψε άπό τὸ άνοιγμα καί φώναξε στὸν τυφλό:

— Πιού, ήρθανε πρὶν άπό μᾶς! "Έχουνε άνασκαλέψει τήν κασέλα άπό πάνω μέχρι κάτω!

— Εἶν' εκεί; οὔρλιαξε ὁ Πιού.

— Έδῶ εἶναι τὰ λεφτά.

— Στὸ διάβολο τὰ λεφτά, φώναξε έξαλλος ὁ τυφλός. Λέω γιὰ τὰ χαρτιά τοῦ Φλίντ.

— Δέν τὰ βρίσκουμε.

— Μήπως τὰ ἔχει επάνω του ὁ Μπίλ;

Έκείνη τή στιγμή, ὁ σύντροφός του πού εἶχε μείνει κάτω στή σάλα γιὰ νὰ ψάξη τὸν καπετάνιο, πρόβαλε στήν πόρτα.

— Τὸν ψάξανε κιόλας! δήλωσε. Δέν άφησαν τίποτα.

— Τὰ πήραν οἱ άνθρωποι τοῦ πανδοχείου! Έκείνο τὸ διαβολόπαιδο! "Αχ, έπρεπε νὰ τοῦ βγάλω τὰ μάτια! οὔρλιαξε ὁ τυφλός. Εἶχαν κλειδαμπαρώσει τήν πόρτα κι έψαχναν, ὅταν ήρθα έδῶ πρωτύτερα. Πρέπει νὰ τοὺς βρῆτε!

— "Αφησαν τὸ κερὶ αναμμένο έδῶ, εἶπε εκείνος πού στεκόταν στὸ παράθυρο.

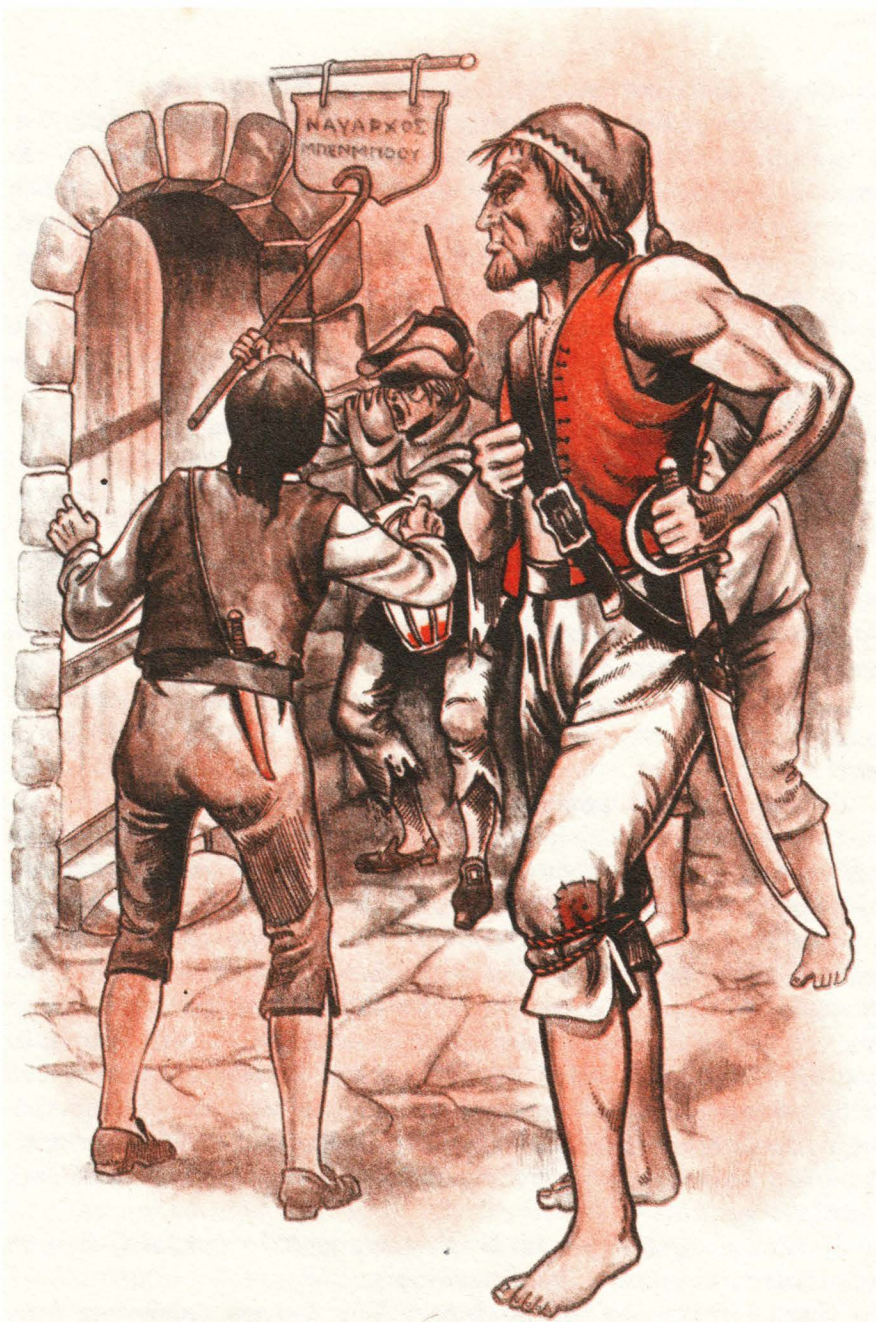
— Πρέπει νὰ τοὺς βρῆτε! Πέτρα ὄρθια δέν θ' άφήσετε στὸ σπίτι αλλά θὰ τοὺς βρῆτε! πρόσταξε άγρια ὁ Πιού χτυπώντας τὸ μπιστούνι του.

Άκολούθησε τότε σωστὸ πανδαιμόνιο στὸ πανδοχεῖο καθὼς άναποδογύριζαν ὅλα τὰ έπιπλα κι έσπαγαν τὰ ντουλάπια. Στὸ τέλος, ἕνας - ἕνας οἱ άντρες δήλωσαν ὅτι σίγουρα δέν εἴμασταν στὸ σπίτι. Άκριβῶς εκείνη τή στιγμή, τὸ σφύριγμα, πού τόσο μᾶς τρόμαξε τή μητέρα μου κι έμένα τήν ὠρα πού μετρούσαμε τὰ χρήματα τοῦ καπετάνιου, άντήχησε καθαρὰ μέσα στή νύχτα — αὐτὴ τή φορά, μάλιστα, δυὸ φορές. Εἶχα φανταστῆ ὅτι ήταν τὸ σινιάλο τοῦ τυφλοῦ γιὰ νὰ έπιτεθοῦν οἱ άντρες του, τώρα ὅμως κατάλαβα ὅτι τρόμαξαν άκούγοντάς το. Τους εἰδοποίησε γιὰ κάποιον κίνδυνο.

— Δυὸ σφυρίγματα, σύντροφοι! Τρέξτε νὰ φύγουμε!

— Νὰ φύγουμε! άφρισε ὁ τυφλός. Εἶστε ήλίθιοι! "Ετσι τρομάζει πάντοτε ὁ Ντίρκ καί σημαίνει συναγεμὸ μὲ τὸ τίποτα! Πρέπει νὰ βροῦμε τοὺς ανθρώπους τοῦ πανδοχείου! Δέν μπορεῖ νὰ ἔχουν πάει μακριά. Ψάξτε! "Αχ, γιατί νὰ μὴν ἔχω τὰ μάτια μου!

Δυὸ άπό τοὺς συντρόφους του σὰ νὰ πήραν λίγο θάρρος άπό τὰ λόγια του κι άρχισαν νὰ ψάχνουν, δίχως ὡστόσο ν' άπομακρύ-

-Ναί, ναί, ἀκούσθηκαν δύο - τρεῖς φωνές κι ὄρμησαν νὰ ἐκτελέσουν
τὴ διαταγὴ τοῦ τυφλοῦ (σελ. 35).

ωνται. Οί υπόλοιποι απόμειναν στο δρόμο διστάζοντας.

— "Έχετε στα χέρια σας εκατομμύρια, ήλιθιοι! φώναξε με λύσσα ο Πιού. Καί θέλετε νά τὸ σκάσετε! "Αν βροῦμε τὰ χαρτιά, θά μπορούμε νά ζήσουμε σάν βασιλιάδες! Εἶν' ἐδῶ κοντά σας καί σεις κάθεστε μὲ σταυρωμένα χέρια! Δὲν τολμούσατε ν' ἀντιμετώπισετε τὸν Μπιλ καί τὸ 'κανα ἐγώ, ἄς εἶμαι τυφλός! Καί τώρα, ἐξαιτίας σας, θά τὰ χάσω ὅλα! Θά μείνω ἕνας ἄθλιος Ζητιάνος πού παρακαλᾷ νά τοῦ δώσουν μιὰ γουλιὰ ρούμι ἐνῶ θά μπορούσα νά κυλιστῶ στοῦ χρυσάφι! Φοβιτσιάρηδες! Τιποτένιοι! Κι ἕνας λαγός ἔχει περισσότερο θάρρος ἀπὸ σᾶς!

— Πάψε, Πιού! ἀγρίεψε ὁ ἕνας. "Έχουμε τὰ φλουριά!

— Μπορεῖ νά 'κρυψαν πουθενά τὰ καταραμένα τὰ χαρτιά, κι ἄντε νά τὰ βροῦμε! εἶπε ἕνας ἄλλος. *Πάρε τὸ χρυσάφι, Πιού, κι ἄς φύγουμε, ἀντὶ νά κάνης σάν δαιμονισμένος.

Σάν δαιμονισμένος: ἦταν ὁ σωστός χαρακτηρισμός. Αὐτὲς οἱ παρατηρήσεις ἄναψαν καί κόρωσαν τὸν Πιού σὲ σημεῖο πού νά χάση κάθε ἔλεγχο καί ν' ἀρχίση νά χτυπᾷ στὰ στραβά μὲ τὸ μπαστούνι του, δεξιὰ κι ἀριστερά, ὅσους βρίσκονταν κοντά του.

Ἐκεῖνοι, μὲ τὴ σειρὰ τους βρίζανε τὸν τυφλὸ βλαστημῶντας καί προσπάθησαν μάταια νά πιάσουν τὸ μπαστούνι γιὰ νά τοῦ τὸ ἀρπάξουν.

Αὐτὸς ὁ καθγὰς μᾶς ἔσωσε, γιὰ τὴν ὥρα πού πάλευαν ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ λόφο πέρα, ἀπ' τὴ μεριά τοῦ χωριοῦ, θόρυβος ἀπὸ καλπασμὸ ἀλόγων. Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμή ἀντήχησε μιὰ πιστολιά. Ἦταν τὸ σύνθημα: «ὁ σὼζων ἑαυτὸν σωθήτω», γιὰ τὴν οἱ κακοποιοὶ ἄρχισαν νά τρέχουν σάν παλαβοὶ ἄλλος πρὸς τὸν ὄρμο κι ἄλλος πρὸς τὸ λόφο, ἔτσι πού σ' ἕνα λεπτὸ δὲν εἶχε ἀπομείνει ἄλλος παρὰ μόνον ὁ Πιού. Τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει εἴτε μέσα στὸν πανικὸ τους εἴτε γιὰ νά τὸν ἐκδικηθοῦν γιὰ τίς μπαστουγιές καί τίς βλαστήμιες του, δὲν ξέρω, ἀλλὰ εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ, χτυπώντας μανιασμένα τὸ δρόμο, προχωρώντας ψαχουλευτὰ καί φωνάζοντας τοὺς συντρόφους του. Στὸ τέλος, ἔκανε λάθος στοῦ δρόμο κι ἀντὶ νά φύγη πρὸς τὰ κάτω, πέρασε ξυστὰ ἀπὸ μένα, τραβώντας κατὰ τὸ χωριὸ καί φωνάζοντας:

— Τζόννου, Μαῦρε Σκύλε, Ντίρκ (εἶπε κι ἄλλα ὀνόματα) δὲν θά παρατήσετε τὸν γέρο - Πιού, σύντροφοι...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων ἀκούστηκε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου καί τέσσερεις - πέντε καβαλάρηδες φάνηκαν σὸ ῶς τοῦ φεγγαριοῦ νά κατεβαίνουν τὴν πλαγιὰ τρέχοντας σάν σίνυνες.

Ὁ Πιού κατάλαβε τὸ λάθος του, ἔκανε μεταβολὴ καὶ μῆζοντας μιὰ φοβερὴ κραυγὴ ὄρμησε κατευθεῖαν στὸ χαντάκι κι ἔπωσε μέσα. Σὰν ἀστραπὴ ὅμως σηκώθηκε ὄρθιος καὶ ξανάρχισε νὰ τρέχει, τελείως ξετρελαμένος, καταπάνω στὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ ἄλογα. Ὁ καβαλάρης προσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὸ ζῶο καὶ νὰ τὸν ἀποφύγει ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ὁ Πιού ἀναποδογυρίστηκε καὶ τσαλαπατήθηκε μ' ἓνα οὐρλιαχτὸ πού ξέσκισε τὴ νύχτα. Ὑστερα κατρακύλησε μὲ τὸ πρόσωπο στὸ χῶμα καὶ δὲν ξανασάλεψε πιά. Τινάχτηκα ἀπὸ τὴ θέση μου καὶ φώναξα. Οἱ καβαλάρηδες πάσκιζαν νὰ συγκρατήσουν τ' ἄλογά τους, τρομαγμένοι ἀπὸ τὸ δυστύχημα. Τοὺς ἀναγνώρισα ἀμέσως. Ὁ ἓνας, αὐτὸς πού ἐρχόταν τελευταῖος, ἦταν τὸ παλικάρι πού εἶχε ἀναλάβει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν γιατρὸ Λέβεζυ. Οἱ ἄλλοι ἦταν τελωνοφύλακες πού τοὺς εἶχε συναντήσει καὶ τοὺς πῆρε μαζί του. Σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχημένη σύμπτωση χρωστούσαμε ἢ μητέρα μου κι ἐγὼ τὴ ζωὴ μας.

Ὅσο γιὰ τὸν Πιού, αὐτὸς ἦταν νεκρός. Λίγο νερὸ καὶ μερικὲς ἐντριβὲς δὲν ἄργησαν νὰ συνεφέρουν τὴ μητέρα μου, πού μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὸ φόβο της ἄρχισε νὰ κλαψουρίζῃ γιὰ τὰ χρήματα πού ἔχασε.

Οἱ τελωνοφύλακες καταδίωξαν τοὺς πειρατὲς μὰ δίχως ἐπιτυχία. Τὸ καράβι τοὺς ξεμάκραινε τὴν ὥρα πού ἔφτασαν στὴν παραλία. Ὁ ἀξιωματικὸς Ντάνς, πού ἦταν ἐπικεφαλῆς, τοὺς φώναξε νὰ σταματήσουν ἀλλὰ μιὰ σφαῖρα σφύριξε δίπλα στὸ κεφάλι του ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντηση καὶ σὲ λίγο τὸ κουρσάρικο ἔστριψε τὸν κάβο κι ἐξαφανίστηκε. Τὸ μόνο πού τοὺς ἀπόμεινε ἦταν νὰ στείλουν ἓναν ἄντρα νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀκτοφυλακὴ.

—Κι αὐτό, εἶπε φουρκισμένος ὁ Ντάνς, τὸ κάνω γιὰ νὰ ἴχω ἡσυχία τὴ συνειδησὴ μου. Αὐτοί, πᾶνε πιά, ἔφυγαν. Τὸ μόνο παρήγορο εἶναι πού χάσανε τὸν γέρο - Πιού!

Γυρίσαμε ὅλοι μαζί στὸν «ναύαρχο Μπένμποου» καὶ στὸ δρόμο τοῦ ἀφηγήθηκα ὅλες μας τίς περιπέτειες. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε σὲ τί κατάστασιν βρήκαμε τὸ πανδοχεῖο. Ἀκόμα καὶ τὸ παλιό μας ἐκκρεμές τὸ εἶχαν διαλύσει σὲ βίδες, στὴ λύσσα τους νὰ μᾶς θροῦνε. Ἄν καὶ τὰ μόνα πράγματα πού πῆραν μαζί τους ἦταν τὸ πουγκὶ τοῦ καπετάνιου καὶ τὸ σαρτάρι τοῦ ταμείου μας, ἄρκεσε μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ καταλάβω τὸ μέγεθος τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς μας.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντάνς, δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴ μανία πού τοὺς ἔπιασε.

—Εἶπες ὅτι τὰ πήρανε τὰ φλουριά τοῦ καπετάνιου; Τότε, τί ἄλλο θέλανε, Χῳκινς; Περίμεναν ὅτι θὰ ἴχατε κι ἄλλα χρήματα;

— “Όχι, κύριε, τοῦ ἀπάντησα. Για νὰ λέω τὴν ἀλήθεια πιστεύω ὅτι ζητοῦσαν αὐτὸ τὸ δέμα ποῦ ἔχω στὴν τσέπη μου καὶ ποῦ θὰ ἔθελα νὰ τὸ βάλω σ’ ἓνα ἀσφαλισμένο μέρος.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο, παιδί μου. Ἄν θέλῃς, μπορῶ νὰ τὸ κρατήσω ἐγώ.

— Σκεφτόμουν νὰ τὸ ἐμπιστευτῶ στὸν γιατρό Λέβεζυ... ἄρχισα.

— Καὶ θὰ κάνῃς πολὺ καλά, μὲ διέκοψε καλόκαρδα. Εἶναι ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι δικαστής. Καὶ τώρα ποῦ τὸ σκέφτομαι, πρέπει νὰ πιάω κι ἐγώ νὰ τοῦ κάνω τὴν ἀναφορά μου. Ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε, ὁ γέρο - Πιουὲ εἶναι πεθαρμένος κι ὄχι βέβαια ὅτι λυπᾶμαι γιὰ τὸ θάνατό του ἀλλὰ πρέπει νὰ καταθέσω πῶς ἐγινε τὸ ἀτύχημα. Ἄν θέλῃς, πᾶμε μαζί.

Τὸν εὐχαρίστησα καὶ γυρίσαμε στὸ χωριὸ ὅπου μᾶς περίμεναν τ’ ἄλογα. Εἰδοποίησα τὴ μητέρα μου κι ἐτοιμαστήκαμε.

— Ντότζερ, εἶπε ὁ Ντάνς σ’ ἓναν ἀπὸ τοὺς ἄντρες του, πάρε τὸν νεαρὸ στ’ ἄλογό σου.

Ἄνέβηκα στὰ καπούλια, ἔπιασα τὸν Ντότζερ ἀπὸ τὴ μέση, ὁ Ντάνς σήκωσε τὸ χέρι του νὰ φύγουμε καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν κατοικία τοῦ γιατροῦ Λέβεζυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Τὰ χαρτιὰ τοῦ καπετάνιου

ΠΗΓΑΜΕ ΚΑΛΠΑΖΟΝΤΑΣ ΟΛΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ καὶ φτάνοντας βρήκαμε τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ ὀλοσκότεινο. Ὁ κύριος Ντάνς μοῦ εἶπε νὰ κατεβῶ καὶ νὰ ρωτήσω. Χτύπησα τὴν πόρτα καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἡ ὑπηρέτρια ἄνοιξε.

— Ὁ γιατρός Λέβεζυ; ρώτησα.

Ὁ γιατρός δὲν ἦταν στὸ σπίτι, μοῦ ἐξήγησε. Εἶχε πάει νὰ δειπνήσῃ στὸν πύργο καὶ νὰ περάσῃ τὴ βραδιά μὲ τὸν πυργοδεσπότη.

— Θὰ πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε, ἀποφάσισε ὁ κύριος Ντάνς.

Αὐτὴ τὴ φορά ἡ ἀπόσταση δὲν ἦταν μεγάλη καὶ τοὺς ἀκολούθησα πεζός, ὡς τὴν καγκελόπορτα. Τὸ φεγγάρι φώτιζε τὰ ξεγυμνωμένα δέντρα τῆς ἀλέας καὶ στὸ βάθος ὁ πύργος ἔεκοβε κάτασπρος. Δεξιὰ κι ἀριστερά, ἀπλώνονταν ἀνθισμένα παρτέρια.

Ὁ κύριος Ντάνς ξεπέζεψε καὶ μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ένας υπηρέτης μᾶς ὁδήγησε ἀμέσως ἀπὸ ἓνα διάδρομο στρωμένον μὲ ψάθες στὴ μεγάλη βιβλιοθήκη. Οἱ τοῖχοι ἦταν γεμάτοι μὲ βιβλία καὶ στολισμένοι μὲ προτομές. Ὁ πυργοδεσπότης κι ὁ γιατρός Λέβεζυ, κάπνιζαν τὰ τσιμπούκια τους, καθισμένοι δίπλα σὲ μιὰ καλὴ φωτιά.

Πρῶτη φορά ἔβλεπα τὸν κύριο Τριλώνεϋ ἀπὸ τόσο κοντά. Ἦταν ἓνας ἄντρας ἔξι πόδια ψηλός, μὲ φαρδιές πλάτες καὶ πρόσωπο σκληρό, ἠλιοκαμένο, ρυτιδιασμένο ἀπ' τὰ ταξίδια. Τὰ φρύδια του ἦταν πυκνά καὶ μαύρα, πράγμα πού ἔδινε στὴν ἔκφρασή του κάτι τὸ — ὄχι ἄγριο — ἀλλὰ ὑπεροπτικό.

— Περάστε, κύριε Ντάνς, εἶπε μὲ μεγαλόπρεπη οἰκειότητα.

— Καλησπέρα, Ντάνς, κούνησε φιλικὰ τὸ κεφάλι του ὁ γιατρός. Γειά σου, Τζίμ. Ποιὸς καλὸς ἄνεμος σᾶς ἔφερε;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς στεκόταν ἀλύγιστος. Διηγῆθηκε τὰ περιστατικά σὰν τὸν μαθητὴ πού λέει τὸ μάθημά του. Ἔπρεπε νὰ βλέπατε τὸν γιατρὸ καὶ τὸν κύριο Τριλώνεϋ: Ἔσκυβαν γιὰ νὰ μὴ χάσουν οὔτε μιὰ λέξη, ξεχνώντας νὰ καπνίσουν τὰ τσιμπούκια τους. Σὰν ἄκουσε ὅτι ἡ μητέρα μου εἶχε γυρίσει ἔχοντας μόνο ἔμνενα γιὰ βοήθεια στοὺς πανδοχεῖο, τότε πού οἱ χωρικοὶ ἀρνήθηκαν νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν, ὁ γιατρός χτύπησε ἐνθουσιασμένος τὰ χέρια του κι ὁ κύριος Τριλώνεϋ φώναξε «Μπράβο!» κι ἔσπασε τὸ τσιμπούκι του. Πρὶν τελειώσῃ ἀκόμα ὁ Ντάνς, ὁ πυργοδεσπότης εἶχε σηκωθῆ κι ἔκοβε βόλτες στοὺς δωματίο. Κι ὁ γιατρός ἄκουγε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Μπράβο, κύριε Ντάνς, εἶστε σπουδαῖος ἄνθρωπος, φώναξε ὁ Τριλώνεϋ ὅταν κάποτε ὁ Ντάνς τέλειωσε τὴν ἀναφορά του. Ὅσο γιὰ τὸ δυστύχημα πού συνέβη σ' αὐτὸν τὸν καταραμένο τυφλὸ πειρατὴ, αὐτὸ κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι μιὰ καλὴ πράξη, ὅπως ὅταν τσακίζουμε ἓνα βρωμερὸ ἔντομο μὲ τὸ τακούνι μας. Κι ὁ μικρὸς Χῶκινς, φαίνεται ὅτι εἶναι λαμπρὸ παιδί. Κάνε μου τὴ χάρη νὰ σημάνης αὐτὸ τὸ κουδούνι γιὰ τὸν υπηρέτη. Ὁ κύριος Ντάνς θὰ θέλῃ λίγη μύρα.

— Ὡστε, Τζίμ, εἶπε ὁ γιατρός, ἔχεις αὐτὸ τὸ δέμα πού ζητοῦσαν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι;

— Νὰ 'το, εἶπα καὶ τοῦ 'δωσα τὸ πακέτο μὲ τὸ καραβόπανο.

Ὁ γιατρός τὸ κοίταξε καλὰ - καλὰ, σὰ νὰ τὸν ἔτρωγαν τὰ χέρια του γιὰ νὰ τ' ἀνοίξῃ, ἀλλὰ περιορίστηκε νὰ τὸ θάλῃ στὴν τσέπη του.

— Κύριε Τριλώνεϋ, εἶπε, καταλαβαίνω ὅτι ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντάνς εἶναι ὑποχρεωμένος, μόλις πιῆ τὴν μύρα του, νὰ γυρίσῃ στὶς ἀσχολίες του ἀλλὰ σκέφτομαι νὰ πάρω τὸν νεαρὸ Τζίμ νὰ κοιμηθῆ σπῆτι μου ἀπόψε. Τώρα, ἂν δὲν ἔχετε ἀντίρρηση, θὰ πρότεινα νὰ τοῦ φέρουν λίγο κρῦο κρέας γιὰ νὰ δειπνήσῃ.

—Τοῦ ἀξίζει καλύτερο φαγητό ἀπὸ σκέτο ψητό, γέλασε ὁ οἰκοδεσπότης.

Ἦτσι μοῦ σερβίρισαν μιὰ ἐξαιρετικὴ κοτόπιττα σ' ἓνα τραπεζάκι κι ἔφαγα σπουδαῖα, γιατί πεινοῦσα σὰν λύκος. Στὸ μεταξύ, ὁ κύριος Ντάνς εἶχε τελειώσει τὴ μύρα του κι ἔφυγε γεμάτος συγχαρητήρια.

—Καὶ τώρα... ἄρχισε ὁ γιατρός.

—Καὶ τώρα... εἶπε ταυτόχρονα κι ὁ Τριλώνεϋ κι οἱ δυὸ ἄντρες ἔβαλαν τὰ γέλια.

—ἽΩραῖα, θ' ἀρχίσω πρῶτος, εἶπε ὁ γιατρός. Φαντάζομαι ὅτι ἔχετε ἀκούσει γι' αὐτὸν τὸν Φλίντ, Τριλώνεϋ;

—Ἦν ἔχω ἀκούσει; φώναξε ἐκείνος. Ἦταν ὁ πιὸ αἰμοβόρος πειρατῆς, πού φάνηκε ποτέ. Μπροστά του ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦταν ἀθῶα περιστεράκια! Οἱ Ἵσπανοὶ τὸν φοβόντουσαν τόσο πολὺ, πού καμιὰ φορὰ ἔφταναν νὰ νιώθω περηφάνια γιατί ἦταν Ἦγγλος. Μιὰ φορὰ, μάλιστα, εἶδα τὴ φρεγάδα του μὲ τὰ μάτια μου, εἶμασταν κοντὰ στὸ νησι Τρινιτέ τότε, ἀλλὰ ἐκείνος ὁ μεθύστακας ὁ καπετάνιος πού εἶχα τότε, ἄνοιξε ὅλα τὰ πανιά κι ἔτρεξε νὰ κρυφτῆ στὸ λιμάνι.

—Ἦκουσα κι ἐγὼ νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸν στὴν Ἦγγλία, εἶπε ὁ γιατρός. Τὸ ἐρώτημα ὅμως εἶναι: εἶχε, ἄραγε, λεφτά;

—Λεφτά; φώναξε ὁ πυργοδεσπότης. Δέν ἀκούσατε τὴν ἱστορία; Τί ἄλλο ἐκτός ἀπὸ χρήματα θὰ κυνηγοῦσαν αὐτοὶ οἱ ἄχραιοι; Γιατί λέτε ὅτι ριψοκινδύνευσαν τὰ τομάρια τους παρὰ γιὰ χρήματα;

—Αὐτὸ δέν θ' ἀργήσουμε νὰ τὸ μάθουμε, εἶπε ὁ γιατρός, φτάνει νὰ μ' ἀφήσετε νὰ σταυρώσω κι ἐγὼ καμιὰ λέξη. Ἦγὼ νὰ τί θέλω νὰ ξέρω: ἂν ὑποθέσουμε, κύριε Τριλώνεϋ, ὅτι ἔχω στὴν τσέπη μου τὸ μυστικὸ τῆς τοποθεσίας ὅπου εἶναι κρυμμένος ὁ θησαυρὸς τοῦ Φλίντ, πιστεύετε ὅτι αὐτὸς ὁ θησαυρὸς εἶναι ἀξιόλογος;

—Ἦξιόλογος εἶπατε; φώναξε ὁ Τριλώνεϋ. Εἶναι ἀμύθητος! Ἦν εἶχατε αὐτὸ τὸ μυστικὸ τῆς τοποθεσίας πού λέτε, ἐγὼ εἶμ' ἔτοιμος νὰ ναυλώσω ἓνα καράβι στὸ Μπρίστολ καὶ νὰ σᾶς πάρω μαζί μὲ τὸν Χῶκινς γιὰ νὰ ψάξουμε νὰ βροῦμε τὸ θησαυρὸ ἔστω κι ἂν οἱ ἔρευνές μας κρατήσουν ἓναν ὀλόκληρο χρόνο!

—Πολὺ καλά! εἶπε ὁ γιατρός. Τώρα, ἂν συμφωνῆ ὁ ΤΖίμ, θ' ἀνοίξουμε τὸ δέμα.

Τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἀκούμπησε στὸ τραπέζι.

Τὸ καραβόπανο ἦταν ραμμένο κι ὁ γιατρός χρειάστηκε νὰ πάρη ἀπὸ τὴν ἱατρικὴ του τσάντα ἓνα ψαλίδι γιὰ νὰ κόψη τίς κλωστές. Τὸ δέμα εἶχε μέσα δυὸ πράγματα: ἓνα σημειωματάριο κι ἓνα σφραγισμένο χειρόγραφο.

—Ἦς ἐξετάσουμε πρῶτα τὸ σημειωματάριο, εἶπε ὁ γιατρός.

Ὁ πυργοδεσπότης κι ἐγὼ σκύψαμε πάνω ἀπὸ τὸν ὤμο του. Ἡ πρώτη σελίδα ἦταν γεμάτη μουντζοῦρες κι ὀρνιθοσκαλίσματα, ὅπως αὐτὰ πού γράφει κανεὶς ὅταν βαριέται ἢ ὅταν δοκιμάζῃ ἂν ἡ πέννα του γράφῃ καλά. Ξαναδιάβασα τὴ φράση πού εἶχε ζωγραφίσει ὁ καπετάνιος στὸν ὤμο του: «Σκασίλα του, τοῦ Μπίλλυ Μπόουνς» καὶ «Μπόουνς, ὑποπλοίαρχος». «Τέλειωσε τὸ ρούμι!». «Τοῦ τὴν ἔφερε ἔξω ἀπὸ τὸ Πάλμ Κέυ». Ἄναρωτήθηκα «ποιὸς ἔφερε, καὶ τί, σὲ ποιόν». Σίγουρα, ἓνα μαχαίρι σὲ καμιὰ πλάτη.

—Αὐτὰ ἐδῶ δὲν ἀερίζουν, σχολίασε ὁ γιατρὸς Λέβεζυ καὶ γύρισε τὸ φύλλο.

Οἱ ἐπόμενες δέκα - δώδεκα σελίδες ἦταν γεμάτες μὲ περιέργους λογαριασμούς. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἦταν γραμμένα διάφορα ποσὰ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμερομηνίες, ὅπως σ' ἓνα λογιστικὸ βιβλίο, ἀλλὰ ἀνάμεσα στὶς δυὸ αὐτὲς στῆλες, ἀντὶ γιὰ ἐξηγήσεις, ὑπῆρχαν σημειωμένοι σταυροί. Νά, γιὰ παράδειγμα, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία 12 Ἰουνίου 1745, ὑπῆρχε τὸ ποσὸν τῶν ἐβδομήντα λιρῶν ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ τὴν ἐξήγηση τί ἦταν αὐτὸ τὸ χρέος, ὑπῆρχαν ἔξι σταυροί. Καμιὰ φορά, ἂν καὶ σπάνια, εἶχαν προσθέσει τὸ ὄνομα μιᾶς τοποθεσίας ὅπως «Ἐξω ἀπὸ τὸ Καράκας» ἢ, ἀπλῶς, ὑπῆρχαν σημειωμένες οἱ μοῖρες: «θόρειο πλάτος 62° 17' 20''».

Ἦταν λογαριασμοὶ εἴκοσι χρόνων καὶ τὸ ἄθροισμα συνεχῶς αὔξανε. Στὸ τέλος, ὑπῆρχε τὸ γενικὸ ἄθροισμα διορθωμένο πέντε - ἔξι φορές καὶ πιὸ κάτω ὑπογραμμισμένο: «Τὰ λεφτὰ τοῦ Μπόουνς».

—Δὲν βγάζω ἄκρη ἀπ' ὄλ' αὐτά, εἶπε ὁ γιατρὸς Λέβεζυ.

—Ἄπεναντίας, ἐγὼ τὰ βρίσκω σαφέστατα, εἶπε ὁ Τριλώνεϋ. Ἔχουμε μπροστά μας τὸ λογιστικὸ βιβλίο τοῦ πειρατῆ. Οἱ σταυροὶ συμβολίζουν τὰ πλοῖα καὶ τίς πόλεις πού κούρσεψαν καὶ τὰ ποσὰ ἀντιπροσωπεύουν τὸ μερίδιό του. Ὅπου φοβόταν ὅτι μπορούσε νὰ γίνῃ σύγχυση, πρόσθετε μιὰν ἔνδειξη πιὸ συγκεκριμένη «Ἐξω ἀπὸ τὸ Καράκας», ἄς ποῦμε. Αὐτὸ σημαίνει πὼς κάποιος ἄτυχο καράβι βούλιαξε σ' ἐκεῖνα τὰ νερά, ὕστερα ἀπὸ ἐπίθεση τῶν πειρατῶν...

—Θαυμάσια! φώναξε ὁ γιατρὸς. Αὐτὸ θὰ πῆ νά 'ναι κανεὶς πολυταξιδεμένος, ὅπως ἐσεῖς. Κι ὅπως βλέπετε, ὅσο πέρναγαν τὰ χρόνια, τόσο μεγάλωνε τὸ κεφάλαιο.

Δὲν ὑπῆρχε τίποτ' ἄλλο ἀξιόλογο στὸ σημειωματᾶριο ἐκτὸς ἀπὸ τίς τιμὲς τοῦ χρηματιστήριου, σχετικὰ μὲ τὰ διάφορα νομίσματα

—Καὶ τώρα, εἶπε ὁ πυργοδεσπότης, ἄς δοῦμε τὸ ἄλλο ἔγγραφο.

Τὸ χειρόγραφο ἦταν σφραγισμένο σὲ πολλὲς μεριές μὲ βουλοκέρι. Μιὰ δαχτυλήθρα εἶχε χρησιμέψει γιὰ σφραγιδόλιθος — ἴσως ἡ ἴδια ἐκεῖνη δαχτυλήθρα πού εἶχα βρῆ στὴν τσέπη τοῦ καπετάνιου.

Ὁ γιατρός τὸ Ξεσφράγισε μὲ προσοχὴ κι ἔβγαλε τὸ χάρτη ἐνὸς νησιοῦ μὲ σημειωμένο τὸ γεωγραφικὸ μῆκος καὶ πλάτος κι ὅλες τὶς ἄλλες λεπτομέρειες: κόλποι, ὕφαλοι, περάσματα, τίποτα δὲν ἔλειπε ἀπ' ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ κανεὶς σὲ σίγουρο μουράγιο ἓνα καράβι.

Εἶχε ἐννιά μίλια μάκρος καὶ πέντε πλάτος στὸ σχῆμα ἐνὸς δράκοντα, μὲ δυὸ ὠραῖα, καλοπροφυλαγμένα λιμάνια κι ἓνα λόφο στῆ μέση ποὺ τ' ὄνομά του ἦταν «Τὸ Κυάλι». Ὑπῆρχαν ἀκόμα τρεῖς σταυροὶ σημειωμένοι μὲ κόκκινο μελάνι, δυὸ στὰ βορινὰ τοῦ νησιοῦ κι ἓνας στὰ νοτιοδυτικὰ, καὶ δίπλα σ' αὐτόν, τὸν τρίτο σταυρὸ, ὑπῆρχαν γραμμένες μὲ τὸ ἴδιο κόκκινο μελάνι μὲ μικρά, καθαρὰ, καλλιγραφημένα γράμματα, διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ χοντρογράμματα τοῦ καπετάνιου, αὐτὲς οἱ λέξεις: «Ἐδῶ βρίσκεται τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ θησαυροῦ».

Ἀπὸ τὴν πίσω μεριά, τὸ ἴδιο χέρι εἶχε γράψῃ αὐτὲς τὶς ὀδηγίες:

«Μεγάλο Δέντρο, στὸ ἀντέρεισμα τοῦ Κυαλιοῦ.

Διεύθυνση Βόρεια - Βορειοανατολικά.

Νησι τοῦ Σκελετοῦ: Ἀνατολικά - Νοτιοανατολικά.

Δέκα πόδια.

Οἱ ράβδοι τοῦ ἀσημιοῦ στῆ βορινὴ κρύπτη. Βρίσκεται στ' ἀνατολικά πόδια τῆς Ράχης, 10 ὀργιές νοτιότερα ἀπὸ τὸν Μαῦρο Βράχο, ὅταν σταθῆς ἀντίκρυ του. Τὰ ὄπλα εἶναι εὐκόλο νὰ βρεθοῦν στὸ λόφο τῆς ἀμμου, στῆ νότια ἀκρὴ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς βορινῆς πλευρᾶς τοῦ λιμανιοῦ».

Αὐτὰ ἦταν ὅλα. Ὅσο κι ἂν ἐγὼ τὰ ἔβρισκα λίγα κι ἀκατανόητα, τὸν γιατρὸ Λέβεζυ καὶ τὸν κύριο Τριλώνεϋ τοὺς γέμισαν ἀπὸ χαρὰ.

— Λέβεζυ, εἶπε ὁ πυργοδεσπότης, ἦρθε ἡ στιγμή νὰ σταματήσῃς τὴν ἐξάσκηση τοῦ ἐπαγγέλματός σου! Αὔριο φεύγω γιὰ τὸ Μπριστολ. Σὲ τρεῖς βδομάδες.. τί λέω, τρεῖς βδομάδες! Σὲ δεκαπέντε μέρες. Σ' ὄχτώ μέρες καλύτερα, θὰ ἔχουμε ἔτοιμο τὸ καλύτερο πλοῖο καὶ τὸ καλύτερο πλήρωμα ὅλης τῆς Ἀγγλίας! Ὁ Χῶκινς θὰ ἔναι ὁ μοῦτσος — θὰ γίνῃς περίφημος μοῦτσος, Χῶκινς — κι ἐσύ, Λέβεζυ, θὰ ἔσαι ὁ γιατρός τοῦ καραβιοῦ. Ἐγὼ θὰ ἔμαι ὁ ναύαρχος! Θὰ πάρουμε μαζί μας τὸν Ρέντρουθ, τὸν Τζόους καὶ τὸν Χάντερ. Ὅλα θὰ πᾶνε πρῆμα καὶ δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ βροῦμε τὸ θησαυρὸ καὶ νὰ κολυπήσουμε στὰ λεφτά!

— Σὺμφωνοί, Τριλώνεϋ, εἶπε ὁ γιατρός, θὰ ἔρθω μαζί σας καὶ

στοιχηματίζω ότι ο Τζιμ θα τιμήσει την αποστολή μας. Έναν μονάχα φοβάμαι.

— Ποιόν; ρώτησε ο πυργοδεσπότης.

— Έσας! αποκρίθηκε ο γιατρός, γιατί δεν μπορείτε να κρατήσετε τη γλώσσα σας! Δεν είμαστε μόνο εμείς που ξέρουμε την ύπαρξη αυτού του χάρτη. Οι πειρατές που έκαναν σήμερα την επίθεση στο πανδοχείο... ληστές που δεν υποχωρούν μπροστά σε τίποτα... κι άλλοι ακόμα, θα κάνουν τ' αδύνατα δυνατά για να πάρουν το θησαυρό. Γι' αυτό πρέπει να πάρουμε τα μέτρα μας: να μην ξεμοναχιαστούμε ούτε στιγμή. Ό Τζιμ κι εγώ θα 'μαστε πάντα μαζί κι έσεεις να πάρετε στο Μπρίστολ τόν Τζόους και τόν Χάντερ για συνοδούς. Και προπαντός, μην σās ξεφύγη λέξη!

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο Λέβεζυ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ὁ μάγειρας τοῦ καραβιοῦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Στὸ Μπρίστολ

ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΣ ΚΑΙΡΟΣ ἀπ' ὅσον ὑπολόγιζε ὁ πυργοδεσπότης γιὰ τὶς προετοιμασίες μας, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὀρισμένα ἀπὸ τὰ σχέδιά μας — ὅπως τὸ νὰ μείνω στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ — τροποποιήθηκαν ἀναγκαστικά. Ὁ γιατρός ἔπρεπε νὰ πάη στὸ Λονδίνο, γιὰ νὰ βρῆ ἄλλον γιατρό πού θὰ τὸν ἀντικαταστοῦσε. Ὁ κύριος Τριλώνευ εἶχε ἓνα σωρὸ δουλειές στὸ Μπρίστολ. "Ὅσο γιὰ μένα, ἔμενα στὸν πύργο μὲ τὸν γέρο - Ρέντρουθ, τὸ δασοφύλακα, πού φρόντιζε γιὰ τὴν ἀσφάλειά μου. Ζοῦσα σὰν φυλακισμένος ἀλλὰ δὲν ἔπαυα νὰ ὀνειρεύωμαι θαλασσινές περιπέτειες κι ἐξωτικά νησιά. Μελετοῦσα μὲ τὶς ὥρες τὸ χάρτη μέχρι πού κι οἱ παραμικρές του λεπτομέρειες καρφώθηκαν στὸ μυαλό μου. Καθισμένος δίπλα στὴ φωτιά, στὸ δωμάτιο τοῦ ἐπιστάτη, ἔβλεπα μὲ τὴ φαντασία μου πὼς ἄραζε στὸ νησί, ἀπ' ὅλα τὰ πιθανὰ λιμάνια του. Ἐξερευνοῦσα κάθε σπιθαμὴ τοῦ ἐδάφους του, σκαρφάλωνα σ' ἐκεῖνον τὸν ψηλὸ λόφο — τὸ Κυάλι, ὅπως τὸν ἔλεγαν — κι ἀπὸ τὴν κορφὴ του κοίταζα τὴ φαντασμαγορικὴ θέα πού ἀπλωνόταν στὰ πόδια μου. "Ἄλλοτε φανταζόμουνα ὅτι στὸ νησί κατοικοῦσαν ἄγριοι πού ἔπρεπε νὰ τοὺς πολεμήσουμε κι ἄλλοτε πάλι θαρροῦσα ὅτι ἦταν γεμάτο ἄγρια θηρία. Ἡ πραγματικότητα, ὅμως, στάθηκε πιὸ δραματικὴ, πιὸ παράξενη κι ἀπὸ τὶς πιὸ τρελές ὀνειροφαντασίες μου.

"Ἐτσι περνοῦσαν οἱ βδομάδες ὡς τὴ μέρα πού ἔφτασε ἓνα γράμμα γιὰ τὸν γιατρό Λέβεζυ ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴν ὑποσημείωση: «Σὲ περίπτωση ἀπουσίας τοῦ γιατροῦ, ν' ἀνοίξουν τὸ γράμμα ὁ Τὸμ Ρέντρουθ ἢ ὁ νεαρὸς Χῶκινς».

Πραγματικά, ἀνοίξαμε τὸ γράμμα καὶ νὰ τί διαβάσαμε:

«Πανδοχεῖο τῆς "Ἄγκυρας", Μπρίστολ

1η Μαρτίου 17...

Ἄγαππτέ μου Λέβεζυ

Δὲν ξέρω ἀν γύρισε στὸν πύργο ἢ ἀν θρίσκεσαι ἀκόμα στὸ Λον-

δίνο — γι' αυτό και σου γράφω και στα δυο μέρη. Τò πλοίο αγοράστηκε. Είναι ή «Ίσπανιόλα», μιὰ σκούνα τόσο καλοτάξιδη, πού κι ένα παιδί άκόμα μπορεί νά τήν μανουβράρη. Είναι διακοσίων τόννων κι έτοιμη νά ξεκινήση.

Τή βρήκα μέ τή μεσολάβηση τού παλιού μου φίλου Μπλάντλεϋ, πού ή προθυμία του νά μέ βοηθήση στάθηκε συγκινητική. Δέν λυπήθηκε κανέναν κόπο. Άλλά κι όλοι στό Μπρίστολ δειξανε άφάνταστη προθυμία, μόλις έμαθαν τò σκοπό τού ταξιδιού μας... έννω τήν άναζήτηση τού θησαυρού».

—Ρέντρουθ, είπα στόν φύλακα. Φοβάμαι ότι ό κύριος Τριλώνειϋ φλυάρησε. Ό γιατρός θά θυμώση μόλις τò μάθη.

—Και μήπως ό άρχοντας είναι κανένα άμυαλο παιδάκι για νά τού λήη ό γιατρός τί έπιτρέπεται και τί άπαγορεύεται; γκρίνιαξε ό γέρο - Ρέντρουθ.

Προτίμησα, λοιπόν, νά σταματήσω αύτή τή συζήτηση και νά συνεχίσω τò γράμμα.

«Ό Μπλάντλεϋ βρήκε τήν «Ίσπανιόλα» και τήν άγόρασα για ένα κομμάτι ψωμί. Θ' άκούσετε νά σās λένε ότι ό Μπλάντλεϋ είναι ικανός για τὰ πάντα προκειμένου νά κερδίση χρήματα (άσχετα αν συμφωνούν όλοι ότι είναι τίμιος), πώς ή «Ίσπανιόλα» ήταν δικό του καράβι και πώς μου τήν πούλησε πανάκριβα! Αυτὰ είναι όλα συκοφαντίες και κανεις εξάλλου δέν άρνεϊται ότι πρόκειται για σπουδαίο καράβι.

Ός έδω, όλα πήγαν καλά. Οί τεχνίτες ήταν έκνευριστικά βραδυκίνητοι άλλά στό τέλος ή σκούνα άρματώθηκε. Έκει πού βρήκα δυσκολίες ήταν μέ τò πλήρωμα. Ήθελα νά 'χω τουλάχιστον είκοσι άντρες — γιατί φοβάμαι τούς ντόπιους κάτοικους τού νησιού, τούς πειρατές ή τούς καταραμένους τούς Γάλλους — και μέ χίλια θάσανα κατόρθωσα νά βρω μισή ντουζίνα. Ή τύχη, όμως, μέ βοήθησε κι έπεσα πάνω στόν κατάλληλο άνθρωπο.

Στεκόμουν στήν προκυμαία και πιάσαμε — τελείως τυχαία — συζήτηση. Είναι ένας παλιός θαλασσινός, πού έχει μιὰ ταβέρνα στό λιμάνι και πού γνωρίζει όλους τούς ναυτικούς τού Μπρίστολ. Ή ύγεια του τόν ανάγκαζε νά ξαναμπαρκάρη κι έφαχνε νά βρή μιὰ θέση μάγειρου σέ κανένα πλοίο. Είχε έρθει κουτσαίνοντας, μέ τὰ δεκανίκια του, για νά μυρίση, όπως μου είπε, «τόν άέρα τού πελάγου».

Συγκινήθηκα (τό ίδιο θά είχατε νιώσει κι έσείς στή θέση

μου) και του πρότεινα άμεσα να τον προσλάβω για μάγειρο. Τ' όνομά του είναι Τζών Σίλθερ κι είναι μονοπόδαρος, αυτό, όμως τó θεώρησα σαν προσόν, αφού έχασε τó πόδι του υπηρετώντας τήν πατρίδα. Και να σκεφτῆς, Λέβεζυ, ότι δέν έχει ούτε σύνταξη!

Πού λές, φίλε μου, νόμιζα ότι είχα εξασφαλίσει τις υπηρεσίες ενός καλού μάγειρου αλλά είχα πετύχει σωστό θησαυρό. Μέσα σε λίγες μέρες ó Σίλθερ κατάφερε να βρῆ τους ναυτες που χρειαζόμουννα. Είναι όλοι παλιοί θαλασσόλυκοι κι όσο κι αν δέν μπορῆ να τους πῆ κανείς όμορφους (κάθε άλλο, μάλιστα!) φαίνονται άνθρωποι που τó λέει ή καρδιά τους. Μαζί τους μπορεῖ να τά θάλη κανείς μ' όλόκληρο στόλο!

Έδιωξε μάλιστα και δυό από τους έξι - έφτά ναυτες που είχα ῆδη προσλάβει. Μου απόδειξε ότι ῆταν ναυτικοί του γλυκού νερού, τελείως ακατάλληλοι για να πάρουν μέρος σε μιá επιχειρήση σοβαρή σαν τῆ δική μας.

Αισθάνομαι θαυμάσια, τρώω σαν δράκος, κοιμάμαι σαν μωρό, μά δέν θά νιώσω πραγματικά εύτυχισμένος παρά τῆ στιγμή που θά σηκώσουμε άγκυρα! Ζήτω ó άπέραντος ώκεανός!

Σε περιμένω, Λέβεζυ, τó συντομότερο. Μῆ χάνης στιγμή!

Ό νεαρός Χώκινς να πάμ μαζί με τόν Ρέντρουθ ν' άποχαιρέτιστῆ τῆ μητέρα του και να 'ρθουν να με συναντήσουν στο Μπρίστολ.

Τζών Τριλώνευ.

Υ.Γ. Ξέχασα να σῶς πῶ ότι ó Μπλάντλεϋ (πού, αν δέν έχουμε πιστρέψει ως τó τέλος Αυγούστου θά στείλῆ ένα καράβι για να μάς βοηθήσῆ) μου βρῆκε έναν εξαιρετικό καπετάνιο, κάπως τραχύ στους τρόπους αλλά, κατά τ' άλλα, άνεκτίμητον. Κι ó Σίλθερ ξετρώπωσε κάποιον Άρρου, που εκτελεῖ χρέη ύποπλοίαρχου. Ξέχασα να σῶς πῶ ότι ó Σίλθερ είναι πλούσιος άνθρωπος γιατί όπως έμαθα έχει καταθέσεις στην Τράπεζα. Άφήνει τήν ταβέρνα του στη γυναίκα του, που είναι μιγάδα και που πιστεύω ότι ó δύστροπος χαρακτήρας της – περισσότερο κι από τήν υγεία του – τόν ανάγκασαν να μπαρκάρῆ.

Ό Χώκινς μπορεῖ να μείνῆ μιá νύχτα μαζί με τῆ μητέρα του.

T. T.))

Δέν μπορεῖτε να φανταστῆτε τόν ένθουσιασμό μου μ' αυτό τó γράμμα. ῆμουν τρελός από χαρά. Κι άγανακτούσα από τά βάθη τῆς

καρδιάς μου με τόν γέρο - Ρέντρουθ πού δέν σταμάταγε νά γκρινιάζει άναστενάζοντας.

Τό άλλο πρωί φύγαμε γιά τόν «ναύαρχο Μπένμπου». Βρήκα τή μητέρα μου θαυμάσια στήν ύγεία της και σ' έξαιρετική διάθεση. Ό πυργοδεσπότης τά είχε διορθώσει όλα στο πανδοχείο, τό είχε βάψει καινούργιο κι είχε προσθέσει και μερικά καινούργια έπιπλα και μιá αναπαυτική πολυθρόνα γιά τή μητέρα μου. Της έστειλε κι έναν μικρό νά τήν βοηθήσει έτσι πού νά μήν της λείψει ή βοήθεια όσον καιρό θά 'λειπα.

Μόνο σάν είδα αυτό τό άγόρι, συνειδητοποίησα γιά πρώτη φορά τή θέση μου. Ός εκείνη τή στιγμή τό μόνο πού σκεφτόμουν ήταν οι περιπέτειες πού με περίμεναν. Δέν συλλογίστηκα ότι ταυτόχρονα έγκατάλειπα τό σπιτικό μου. Βλέποντας τώρα αυτό τό χωριατόπαιδο πού θά μ' άντικαταστούσε στο πλευρό της μητέρας μου, μ' έπιασαν τά κλάματα. Φοβάμαι ότι φέρθηκα πολύ σκληρά στο δόλιο παιδί: καθώς δέν ηξερε ακόμα τή δουλειά του πανδοχείου, δέν άφησα εύκαιρία πού νά μήν τό καταδικάσω ή νά μήν τό μαλώσω.

Η νύχτα πέρασε και τήν επόμενη φύγαμε. Άποχαιρέτιστα τή μητέρα μου στον όρμο όπου γεννήθηκα και μεγάλωσα. Μια άπό τις τελευταίες μου σκέψεις ήταν γιά τόν καπετάνιο πού τόσες φορές τριγυρούσε στήν ακτή με τό τρίκοχο καπέλο του, τή σπαθιά στο μάγουλο και τά κυάλια του παραμάσχαλα... Σύντομα όμως ή στροφή έκρυψε τό σπίτι μου άπό τά μάτια μας.

Άνεβήκαμε στήν ταχυδρομική άμαξα μόλις βράδιασε. Όμουνα στριμωγμένος άνάμεσα στον Ρέντρουθ και σ' έναν χοντρό κύριο. Παρ' όλα τά τραντάγματα, όμως, του άμαξιού και τό νυχτερινό κρουαδάκι κοιμήθηκα του καλού καιρού, γιατί όταν ξύπνησα άπό μιá σκουντιά κι άνοιξα τά μάτια μου, θρισκόμασταν μπροστά σ' ένα ψηλό κτίριο, στήν πόλη, κι είχε ώρα πού Ξημέρωσε.

— Που είμαστε; ρώτησα.

— Στο Μπρίστολ, άπάντησε ό Ρέντρουθ. Κατέβα.

Ό κύριος Τριλώνει έίχε έγκατασταθί σ' ένα ξενοδοχείο κοντά στήν προκουαία, γιά νά επιβλέπει τις διάφορες έτοιμασίες της σκούνας. Ήταν άρκετή άπόσταση αλλά μ' εύχαριστούσε νά περπατώ κοιτάζοντας τά καράβια. Έδω, οι ναυτικοί δούλευαν τραγουδώντας, εκεί τους έβλεπα νά κρέμονται στα κατάρτια διορθώνοντας τά πανιά. Άν κι είχα περάσει όλη μου τή ζωή στο λιμανάκι μας, είχα τήν εντύπωση ότι γιά πρώτη φορά ανακάλυπτα τήν πραγματική θάλασσα. Γιά πρώτη φορά ρουφούσα τόν άλμυρό, πισσωμένο άέρα... Είδα καράβια πού οι πρύμνες τους είχαν σκίσει τους ώκεανούς...

Είδα γέρο - ναυτικούς με χαλκάδες στ' αϋτιά, με μακριές σγουρές φαβορίτες και λιγδωμένες πατατοῦκες πού περπατοῦσαν με τὸ λιγκιστικό βᾶδισμα τοῦ παλιοῦ θαλασσινοῦ... Ἄκόμα κι ἂν μοῦ εἶχαν ἀπλώσει ἓνα βασίλειο στὰ πόδια μου, δὲν θά 'μουν τόσο γοητευμένος!

Γιατί κι ἐγὼ θ' ἀνοιγόμουν στὸ πέλαγος, θ' ἀρμένιζα στὴ θάλασσα με μιὰ γολέτα, παρέα με ναυτικούς πού θὰ τραγοῦδαγαν παλιά θαλασσινὰ τραγούδια... Θ' ἀνοιγόμουν στὴν ἀπέραντη θάλασσα ἀναζητώντας ἓνα ἄγνωστο νησί καὶ τοὺς κρυμμένους θησαυροὺς του!

Βυθισμένος στὶς ὄνειροπολήσεις μου δὲν κατάλαβα γιὰ πότε φτάσαμε σ' ἓνα μεγάλο Ξενοδοχεῖο, ὅταν εἶδαμε τὸν κύριο Τριλώνεϋ πού ἐρχόταν νὰ μᾶς προὔπαντήσῃ. Φοροῦσε μιὰ μπῆ ναυτικὴ στολή κι ὅλα στὴ στάση του θύμιζαν τὸν ἄνθρωπο πού πέρασε τὴ ζωὴ του ὀργώνοντας τὶς θάλασσες.

— Ἦρθατε; φώναξε χαμογελώντας πλατιά. Ὁ γιατρός ἔφτασε χτές ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Θαυμάσια! Τὸ πλήρωμα εἶναι ἕτοιμο!

— ὦ, κύριε, πότε φεύγουμε; ρώτησα με λαχτᾶρα.

— Αὔριο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Στὴν ταβέρνα «τὸ Κυάλι»

ΜΟΛΙΣ ΤΕΛΕΙΩΣΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΝΟ ΜΟΥ ὁ κύριος Τριλώνεϋ μοῦ ἔδωσε ἓνα σημείωμα γιὰ τὸν Τζὼν Σίλβερ καὶ μοῦ ἐξήγησε πῶς θὰ ἔβρισκα τὴν ταβέρνα του. Ἀρκοῦσε ν' ἀκολουθήσω τὸ δρόμο κατὰ μῆκος τῆς παραλίας μέχρι τὸ λιμάνι. Ξεκίνησα ἀμέσως, χαρούμενος πού μοῦ δινόταν ἢ εὐκαιρία νὰ χαζέψω ξανά τὰ καράβια καὶ τοὺς ναυτικούς. Προχωροῦσα, λοιπόν, ἔξγνοιαστος ἀνάμεσα σ' ἓνα πλῆθος ἀνθρώπων, ἀμαξιῶν κι ἐμπορευμάτων — γιατί αὐτὴ τὴν ὥρα οἱ ἀποβάθρες εἶχαν τὴ μεγαλύτερη κίνηση — μέχρι πού ἔφτασα στὴν ταβέρνα.

Ἦταν εὐχάριστο μαγαζί. Ἡ ταμπέλα ἦταν φρεσκοβαμμένη, τὰ παράθυρα εἶχαν κολλαριστὰ κόκκινα κουρτινάκια, τὰ πλακάκια ἦταν φρεσκοσφουγγαρισμένα. Ἐβλεπε σὲ δυὸ παράλληλους δρόμους κι εἶχε πόρτα κι ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές, ἔτσι πού, παρὰ τὸν καπνὸ, φωτιζόταν ἄπλετα.

Οι πελάτες ήταν ναυτικοί οι περισσότεροι και μιλούσαν τόσο δυνατά, πού για μιά στιγμή στάθηκα στο κατώφλι διστάζοντας να μπω μέσα.

Καθώς στεκόμουν έτσι, είδα έναν άνθρωπο να βγαίνει από το διπλανό δωμάτιο.

“Άρκεσε μιά ματιά για να καταλάβω ότι αυτός ήταν ο Τζών Σίλβερ. Το πόδι του ήταν κομμένο ψηλά, από το μηρό και προχωρούσε με καταπληκτική εύκινησία στηριγμένος στο δεκανίκι του. Ήταν μεγαλόσωμος μ’ ένα παχύ, ώχρο πρόσωπο γεμάτο έξυπνάδα, αν και τα χαρακτηριστικά του ήταν κοινά. Πρέπει να ήταν στα κέφια του γιατί χαμογελοῦσε σιγασφυρίζοντας καθώς πηγαινοερχόταν ανάμεσα στα τραπέζια, λέγοντας άστεία στους πελάτες του και χτυπώντας τους φιλικά στην πλάτη.

Τώρα, για να λέω την αλήθεια, από τη στιγμή πού είχα διαβάσει την περιγραφή του Τζών Σίλβερ στο γράμμα πού μās είχε στείλει ο κ. Τριλώνει, μου είχε μπη ή ύποψια μήπως ήταν εκείνος ο μονοπόδαρος ναυτικός για τον όποιο μου είχε μιλήσει στον «ναύαρχο Μπένμποου» ο μακαρίτης ο καπετάνιος. Μόλις τον είδα, όμως, ήσυχασα. Τουτός ο καλοκάγαθος ταβερνιάρης δέν έμοιαζε σε τίποτα ούτε με τον καπετάνιο ούτε με τον Μαύρο Σκύλο ούτε με τον τυφλό. Μπορούσα να είμαι σίγουρος ότι δέν είχε καμιά σχέση με τους πειρατές.

Μάζεψα τὸ κουράγιο μου, δρασκέλισα τὸ κατώφλι τῆς πόρτας και πλησίασα τὸν ταβερνιάρη πού συζητοῦσε μ’ έναν ἀπὸ τοὺς πελάτες του, στηριγμένος στὸ δεκανίκι του.

— Ὁ κύριος Σίλβερ; ρώτησα, δίνοντάς του τὸ σημείωμα.

— Ὁ ἴδιος, μου ἀποκρίθηκε. Κι ἐσύ, ποιὸς εἶσαι, ἀγόρι μου;

Πῆρε τὸ σημείωμα καί, μου φάνηκε, τινάχτηκε ἄθελά του μόλις τὸ διάβασε.

— “Α, ἔκανε ὑψώνοντας τὴ φωνή του. Ὡστε ἐσύ εἶσαι ὁ καινούργιος μας μοῦτσος. Χάρηκα πού σε γνώρισα.

Καί μου ἔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκριβῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτες σηκώθηκε ἀπότομα καί τράβηξε βιαστικά πρὸς τὴν πόρτα. Καθόταν δίπλα τῆς κι ἔτσι με μιά δρασκελιά βρέθηκε στὸ δρόμο. Αὐτὴ ἡ βία του, ὅμως, τράβηξε τὴν προσοχή μου καί τὸν ἀναγνώρισα. Ήταν ἐκεῖνος ὁ κιτρινιάρης πού τοῦ ἔλειπαν τὰ δυὸ δάχτυλα καί πού, πρῶτος, εἶχε κουβαληθῆ στὸ πανδοχεῖο μας.

— “Ω! φώναξα, σταματήστε τον! Πιάστε τον! Εἶναι ὁ Μαῦρος Σκύλος!

— Δὲ μὲ νοιάζει ποιός εἶναι, φώναξε ὁ Σίλβερ, ἀλλὰ ἐκεῖνο πού ξέρω εἶναι ὅτι τὸ ἴσκασε χωρὶς νὰ πληρώση. Χάρρου, τρέξε νὰ τὸν κυνηγήσης!

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτες πού καθόταν κοντὰ στὴν πόρτα σηκώθηκε ἀμέσως κι ἔτρεξε ἔξω του.

— Κι ὁ ἴδιος ὁ ναύαρχος νὰ ἴτανε, ἔπρεπε νὰ πληρώση πρὶν φύγει! ἔκανε ἀγανακτισμένος ὁ Σίλβερ.

Καὶ πρόσθεσε.

— Ποιός εἶπες ὅτι ἦταν;

— Ὁ Μαῦρος Σκύλος, κύριε. Δὲν σὰς εἶπε τίποτα ὁ κύριος Τριλώνεϋ γιὰ τοὺς πειρατές; Ὁ Μαῦρος Σκύλος ἀνήκει στὴ συμμορία τους.

— Τί ἔκανε λέει; Ἕνας ἀπὸ τοὺς πειρατές στὸ μαγαζί μου; φώναξε ἐμβρόντητος ὁ Σίλβερ. Μπέν, τρέχα νὰ δώσης ἓνα χεράκι στὸν Χάρρου, γιὰ νὰ τὸν πιάσετε αὐτὸν τὸν κακοῦργο... Ἐσύ, Μόργκαν, γιὰ ἔλα δῶ μιὰ στιγμή: μαζί του δὲν καθόσουν καὶ πίνετε;

Αὐτὸς πού τὸν ὀνόμασε Μόργκαν, ἓνας γκριζομάλλης ναυτικός μ' ἠλιοκαμένο πρόσωπο, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ μᾶς πλησίασε φοβισμένα.

— Δὲν μοῦ λές, Μόργκαν, ἔκανε αὐστηρὰ ὁ Σίλβερ, τὸν ἔχεις ξαναδεῖ αὐτὸν τὸν Μαῦρο Σκύλο;

— Ὁχι, κύριε.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις;

— Ὁχι, κύριε.

— Τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σένα! Γιατὶ ἂν κάνης παρέα μὲ τέτοια κουμάσια, θὰ ἴκανες καλύτερα νὰ μὴν ξαναπατήσης τὸ πόδι σου στὴν ταβέρνα μου! Γιὰ πές μου, τώρα, γιὰ τί πράγμα σοῦ μιλοῦσε;

— Δὲν... ξέρω, κύριε, τραύλισε ὁ ἄλλος.

— Μά, κούτσουρο ἔχεις ἀντὶ γιὰ κεφάλι; Τί θὰ πῆ «δὲν ξέρω!». Γιὰ θυμήσου! Γιὰ τί πράγμα σοῦ μιλοῦσε: γιὰ ταξίδια, γιὰ καπετάνιους, γιὰ καράβια, γιὰ τί;

— Γιὰ κατάρτια, ἀποκρίθηκε ὁ Μόργκαν.

— Γιὰ κατάρτια; Πάλι καλά! Ἄντε, γύρνα στὴ θέση σου, ναύτη τοῦ γλυκοῦ νεροῦ!

Καθὼς ὁ Μόργκαν ἀπομακρυνόταν, ὁ Σίλβερ μοῦ μурμουρίσε ἐμπιστευτικά.

— Καλὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Τὸμ Μόργκαν ἀλλὰ λίγο χαζός.

Κι ὕστερα, ὑψώνοντας πάλι τὴ φωνή του πρόσθεσε:

— Μαῦρο Σκύλο εἶπες ὅτι τὸν ἔλεγαν; Ὁχι, δὲ μοῦ θυμίζει τίποτα αὐτὸ τὸ ὄνομα. Κι ὡστόσο, ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸν ἔχω

Ξαναδεῖ τὸν λεγόμενο. Θὰ πρέπει νὰ ἔχη Ξανάρθει ἐδῶ, μαζί μ' ἓναν τυφλὸ Ζητιάνο.

— Εἶναι πολὺ πιθανό, εἶπα. Τὸν ξέρω αὐτὸν τὸν τυφλό. Πιοῦ τὸν ἔλεξαν.

— Ναί! φώναξε ὁ Σίλβερ. Θυμᾶμαι ὅτι ἔτσι τὸν φώναζαν κι ἔμοιαζε γιὰ πραγματικὸς ληστής! Ἄχ, πόσο θὰ χαρῆ ὁ κύριος Τριλώνει μόνις πιάσουμε αὐτὸν τὸν Μαῦρο Σκύλο! Ὁ Μπέν τρέχει γρήγορα, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ παραβγῆ μαζί του. Σίγουρα ὁ Μαῦρος Σκύλος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ! Ὡστε μιλοῦσε γιὰ κατάρτια, ὁ ἄθλιος! Θὰ στὸν κρεμάσω ἐγὼ ἀπὸ τὸ μεσαῖο κατάρτι!

Πηγαινοερχόταν πηδώντας πάνω στὰ δεκανίκια του, καθὼς μιλοῦσε, τόσο ἐκνευρισμένος πού θὰ ἔχε πείσει γιὰ τὴν ἀθωότητά του καὶ τὸν πιὸ δύσπιστο δικαστὴ καὶ τὸν πιὸ πονηρὸ ἀστυνομικό. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἀντίκρισα τὸν Μαῦρο Σκύλο μοῦ ἔχαν γεννηθῆ ὑποψίες καὶ κοίταζα καχύποπτα τὸν μάγειρό μας. Ἦταν ὅμως πολὺ δυνατός, πολὺ πονηρὸς ἀντίπαλος καὶ μέχρι νὰ γυρίσουν οἱ δυὸ ἄνδρες καὶ νὰ μᾶς ποῦν, λαχανιασμένοι ἀπὸ τὸ τρέξιμο, ὅτι ὁ Μαῦρος Σκύλος κατάφερε νὰ τοὺς ξεφύγῃ μέσα στὸν κόσμο, εἶχα πεισθῆ ἀπόλυτα γιὰ τὴν ἀθωότητά του.

— Πολὺ δυσάρεστη ἱστορία γιὰ μένα, τὸ καταλαβαίνεις καὶ μόνος σου, Χῶκινς, μοῦ εἶπε. Τί θὰ σκεφτῆ τώρα ὁ κύριος Τριλώνει; Ὅσο σκέφτομαι ὅτι αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος καθόταν στὸ μαγαζί μου πίνοντας ρούμι! Καὶ νὰ τὸ σκάσῃ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας! Πρέπει νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια στὸν κύριο Τριλώνει. Ἀλλὰ σὲ ρωτῶ: Τί μποροῦσα νὰ κάνω, ἀνάπηρος ἄνθρωπος μ' ἓνα πόδι; Ἄχ, ἔπρεπε νὰ ἔχα τὰ πόδια μου καὶ νὰ δῆς γιὰ πότε θὰ τὸν εἶχα πιάσει!

Καὶ Ξαφνικὰ σταμάτησε κι ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, σὰν νὰ τὸ θυμήθηκε μόνις τότε:

— Πῶ... πῶ! Καὶ κέρασε ρούμι ὅλους μέσα στὸ μαγαζί! Αὐτὸ θὰ πῆ νὰ κάνῃς τὸ χουβαρντὰ σὲ βάρος τοῦ ἄλλου!

Ἔπρεπε σὲ μιὰ καρέκλα κι ἄρχισε νὰ γελάῃ μέχρι πού δάκρυσαν τὰ μάτια του. Μ' ἔπιασαν κι ἐμένα τὰ γέλια καὶ σὲ λίγο ὅλοι οἱ πελάτες γελοῦσαν μαζί μας.

— Καλὰ νὰ πάθω ἀφοῦ δὲν ἔχω πιότερο μυαλὸ ἀπὸ ἓνα σπουργίτι! εἶπε στὸ τέλος σκουπίζοντας τὰ μάτια του. Εἶσαι σπουδαῖο παιδί. Χῶκινς, καὶ προβλέπω πὼς ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ γίνουμε καλοὶ φίλοι. Ἄρκετὰ φλυαρήσαμε, ὅμως. Πρέπει νὰ φύγουμε. Τὸ καθήκον πάνω ἀπ' ὅλα! Πᾶω νὰ θάλω τὸ σκοῦφο μου καὶ θὰ πᾶμε μαζί νὰ δώσω ἀναφορὰ στὸν πλοίαρχο Τριλώνει. Γιατί, νὰ τὸ ξέρῃς, παιδί μου, αὕτῃ ἢ ἱστορία εἶναι πολὺ σοβαρὴ, ἔστω κι ἂν εἶναι σὲ βάρος μου —

—“Ω! φώναξα, σταματήστε τον! Πιάστε τον! Είναι ο Μαύρος Σκύλος!
(σελ. 54).

και σε θάρος σου, ἐξάλλου, γιατί κι οί δυό φταίμε πού μᾶς Ξέφυγε ὁ Μαῦρος Σκύλος! Ἄλλά, ὠραία μοῦ τήν ἔσκασε μέ τὸ κέρασμα, ὁ μασκαράς!

Καί πάλι ξελιγώθηκε τόσο πολύ ἀπό τὰ γέλια πού ἀναγκάστηκα νὰ γελάσω κι ἐγώ, ἂν και δέν καταλάβαινα πού ἔβρισκε τὸ ἀστεῖο!

“Ὅσο περπατούσαμε κατὰ μῆκος τῆς προκυμαίας, ὁ μάγειρος ἀποδείχτηκε ἐξαιρετικός σύντροφος: μοῦ ἐξηγοῦσε τὸ κάθε καράβι πού βλέπαμε, μοῦ ἔλεγε πόσων τόννων ἦταν, ποιᾶς ἐθνικότητας, τί φόρτωνε, πού πήγαινε. Καὶ πλούτιζε τίς πληροφορίες του μ’ ἀνέκδοτα, ἱστορίες, παλιὰ θαλασσινὰ γνωμικά. Ναί, σίγουρα ὁ Σίλβερ θὰ γινόταν ὁ καλύτερος φίλος μου, ὅταν θὰ μπαρκάραμε. “Ὅταν φτάσαμε στὸ πανδοχεῖο ὁ κύριος Τριλώνεῦ κι ὁ γιατρός Λέβεζυ κολάτιζαν πίνοντας μπύρα. Σκόπευαν ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸ νὰ πᾶνε νὰ ἐπιθεωρήσουν τὴ σκούνα μας.

Ὁ Τζὼν Σίλβερ διηγήθηκε τὴν ἱστορία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δίχως νὰ παραλείψῃ τίποτα.

— Ἔτσι δέν εἶναι, Χῶκινς; ἔλεγε κάθε τόσο κι ἐγώ ἐπιβεβαίωνα τὰ λόγια του

Ὁ κύριος Τριλώνεῦ κι ὁ γιατρός στενοχωρήθηκαν βέβαια πού μᾶς Ξέφυγε ὁ Μαῦρος Σκύλος ἀλλὰ συμφώνησαν πὼς κάναμε ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι μας. Εὐχαρίστησαν τὸν Σίλβερ κι ἐκεῖνος ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ

— Μὴν ξεχνᾶς ὅτι στὶς τέσσερεις τὸ ἀπόγευμα σαλπάρουμε! τοῦ φώναξε ὁ κ. Τριλώνεῦ.

— Σὺμφωνοί, κύριε, ἀπάντησε ὁ μάγειρος κι ἀπομακρύνθηκε.

— Μπράβο, Τριλώνεῦ, ἔκανε ὁ γιατρός. Πολύ μ’ ἀρέσει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Ναί, εἶναι ντόμπρος ἄνθρωπος. Καὶ καλὸς ναυτικός.

— Τζιμ, ἂν θές νὰ ἴρθῃς μαζί μας τώρα πού θὰ πᾶμε νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὴ σκούνα μας, τρέχα νὰ πάρῃς τὸ σκουῖφο σου, πρότεινε ὁ γιατρός.

Δέν περιμένα νὰ μοῦ τὸ ποῦν δεύτερη φορά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Οι αντιρρήσεις του πλοίαρχου Σμόλετ

Η «ΙΣΠΑΝΙΟΛΑ» ΗΤΑΝ ΑΡΑΓΜΕΝΗ στην προκουμαία. Φτάνοντας, μᾶς υποδέχτηκε ὁ ὑποπλοίαρχος Ἄρροου, ἕνας ἀλήθινος ναυτικός μὲ ταγαριασμένο πρόσωπο καὶ χαλκάδες στ' αὐτιά. Ὅπως διαπίστωσα τὰ πήγαινε περίφημα μὲ τὸν κύριο Τριλώνεϋ. Δὲν συνέβαινε, ὅμως, τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν πλοίαρχό μας. Ὁ πλοίαρχος, ἕνας ἄντρας μ' αὐστηρὸ βλέμμα, ἐμοιαζε νὰ ἴναι δυσαρρστημένος ἀπ' ὅλα. Δὲν ἄργησε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους, γιατί μόλις μπήκαμε στὴν καμπίνα, ἔστειλε ἕνα ναύτη νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ μᾶς μιλήσῃ.

— Εἶμαι στὴ διάθεση τοῦ πλοίαρχου, ἀπάντησε ὁ πυργοδεσπότης. Παρακάλεσέ τον νὰ ἔρθῃ.

Σὲ λίγο, παρουσιάστηκε ὁ πλοίαρχος.

— Λοιπὸν, πλοίαρχε Σμόλετ, τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ὁ κύριος Τριλώνεϋ μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνει. Ἐλπίζω νὰ εἶναι ὅλα ἔτοιμα γιὰ νὰ σαλπάρουμε.

— Κύριε, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, θὰ σᾶς μιλήσω καθαρὰ ἔστω κι ἂν κινδυνεύω νὰ φανῶ δυσάρεστος μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ὅυτε τὸ ταξίδι πού ἀναλαμβάνουμε μ' ἀρέσει, οὔτε τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, οὔτε ὁ ὑποπλοίαρχος πού προσλάβατε!

— Τότε, ἔκανε νευριασμένος ὁ κ. Τριλώνεϋ, δὲν μένει παρὰ νὰ μοῦ πῆτε ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσει οὔτε τὸ πλοῖο μου!

— Αὐτὸ θὰ τὸ ξέρω ἀφοῦ πρῶτα τὸ κυβερνήσω! Τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ πῶ εἶναι ὅτι μοιάζει γιὰ καλὸ σκαρί.

— Τότε ἴσως ἐγὼ δὲν εἶμαι τοῦ γούστου σας! πέταξε πικρόχολα ὁ Τριλώνεϋ.

Ὁ γιατρὸς μπήκε στὴ μέση.

— Ἀρκετά, εἶπε. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τσακωθοῦμε! Κι ἐσεῖς, κύριε πλοίαρχε, ὀφείλετε νὰ μᾶς δώσετε μερικές ἐξηγήσεις. Λέτε ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσει αὐτὸ τὸ ταξίδι. Γιατί;

— Ἀνάλαβα τὴν ὑποχρέωση νὰ ὀδηγήσω τὸ πλοῖο μὲ σφραγισμένες διαταγές, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος. Ὅστόσο, ὁ κάθε ναύτης ἐδῶ μέσα ξέρει περισσότερο ἀπὸ μένα. Δὲν τὸ βρίσκω σωστὸ αὐτό.

— Ὅυτε κι ἐγὼ, εἶπε ὁ γιατρὸς Λέβεζυ.

— Ὑστερα, συνέχισε ὁ πλοίαρχος, μαθαίνω ὅτι πηγαινόμεν ν' ἀναζητήσουμε κάποιον θησαυρὸ — σημειώστε ὅτι αὐτὸ τὸ ἄμαθα ἀπὸ

τὸ πλήρωμα. Μιά τέτοια ἐπιχείρηση ἀπαιτεῖ ἐχεμύθεια κι ὄχι νὰ ἴναι κοινὸ μυστικὸ! Ἴσως νὰ μὴν ἔχετε συνειδητοποιήσει τοὺς κινδύνους ἀλλὰ μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι πρόκειται γιὰ Ζήτημα Ζωῆς ἢ θανάτου. Πρέπει νὰ ἴμαστε πολὺ προσεχτικοί.

— Ὁμολογῶ ὅτι ἔχετε δίκιο, παραδέχτηκε ὁ γιατρός, ἀλλὰ, πιστέψτε με, δὲν εἴμαστε τόσο ἀφελεῖς ὅσο νομίζετε κι ἔχουμε ὑπ' ὄψη μας τοὺς κινδύνους. Λέτε ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσει τὸ πλήρωμα. Γιατί; Δὲν εἶναι καλοὶ ναυτικοί;

— Δὲν μ' ἀρέσουν! ἔκανε κοφτὰ ὁ Σμόλετ. Πιστεύω ὅτι σὰν πλοίαρχος ἔπρεπε νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξω μόνος μου τοὺς ἄντρες πού θ' ἀποτελέσουν τὸ πλήρωμα!

— Πιθανὸν νὰ ἔχετε δίκιο, εἶπε ὁ γιατρός, καὶ νὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς συμβουλευτῆ ὁ κύριος Τριλώνευ πρὶν τοὺς προσλάβη, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν πρόθεση νὰ σᾶς προσβάλη. Εἶπατε, ὡστόσο, ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσει οὔτε ὁ κύριος Ἄρρου, ὁ ὑποπλοίαρχος...

— Μάλιστα, κύριε. Πιστεύω ὅτι εἶναι καλὸς ναυτικὸς ἀλλὰ δίνει ἀπαράδεχτο θάρρος στοὺς ναῦτες. Ἕνας ὑποπλοίαρχος πρέπει νὰ ξέρη νὰ κρατᾷ τὴ θέση του, ἂν θέλῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν πειθαρχία στὸ πλοῖο του.

— Τέλος πάντων, γιὰ νὰ τελειώσουμε, τί θέλετε, κύριε πλοίαρχε;

— Εἶστε ἀποφασισμένοι νὰ ἐπιχειρήσετε αὐτὸ τὸ ταξίδι;

— Μὲ κάθε θυσία! ἀπάντησε ὁ Τριλώνευ.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ πλοίαρχος. Ἀφοῦ εἶχατε τὴν ὑπομονὴ νὰ μ' ἀκούσετε ὡς τώρα (ἔστω κι ἂν δὲν μπορῶ ν' ἀποδείξω ὅτι οἱ ὑποψίες μου εἶναι βάσιμες) ἔχω νὰ σᾶς πῶ δυὸ πράγματα ἀκόμα: Οἱ ἄντρες φορτώνουν τὸ μπαρούτι καὶ τὰ ὄπλα στὸ μπροστινὸ ἀμπάρι. Δώστε ἐντολὴ νὰ τὰ μεταφέρουν στὴν καμπίνα σας! Δεύτερον: Ὅπως ἔμαθα, θὰ σᾶς συνοδεύσουν τέσσερις ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες σας. Δώστε τους τὴν καμπίνα πού εἶναι δίπλα στὴ δική σας.

— Τίποτ' ἄλλο; ρώτησε ὁ κύριος Τριλώνευ.

— Μόνον αὐτό: Ἄπ' ὅ,τι ἄκουσα ὁ ἴδιος, φαίνεται ὅτι ἔχετε τὸ χάρτη ἐνὸς νησιοῦ καὶ πάνω του εἶναι σημειωμένη μὲ σταυροὺς ἡ θέση τοῦ θησαυροῦ, καὶ τὸ νησὶ βρίσκεται...

Κι ἔδωσε μὲ ἀκρίβεια τὸ γεωγραφικὸ μῆκος καὶ πλάτος.

— Δὲν τὸ εἶπα σὲ κανέναν ἀπολύτως! φώναξε ὁ κύριος Τριλώνευ.

— Οἱ ἄντρες, ὡστόσο, τὸ ξέρουν, κύριε! ἀντίπε οὗ πλοίαρχος.

— Λέβεζυ, ἢ σεῖς πρέπει νὰ μιλήσατε ἢ ὁ Χώκινς! φώναξε ὁ πυργωδεσπότης.

— Δὲν παίζει ρόλο ποιὸς ἦταν, ἔκανε ὁ γιατρός.

Κι είδα ὅτι οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ πλοίαρχος ἔδωσαν μεγάλη σημασία στὶς διαβεβαιώσεις του. Οὔτ' ἐγὼ ἄλλωστε τὸν πίστεψα. Ὁ κύριος Τριλώνεϋ ἦταν τόσο φλύαρος ἄνθρωπος! Ὡστόσο πιστεύω πὼς στὴν περίπτωση αὐτὴ εἶχε δίκιο καὶ πὼς κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν εἶχε μαρτυρήσει τὴ θέση τοῦ νησιοῦ.

— Δὲν ξέρω, κύριοι, συνέχισε ὁ πλοίαρχος, ἂν ἔχετε ἕναν τέτοιο χάρτη ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν τὸν δείξετε σὲ κανέναν ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κύριο Ἄρρου κι ἐμένα. Διαφορετικά, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑποβάλω τὴν παραίτησή μου.

— Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ γιατρός. Θέλετε νὰ κρατήσουμε καλὰ τὸ μυστικὸ καὶ νὰ μετατρέψουμε τὴν καμπίνα μας σὲ ὀπλοστάσιο, ἔχοντας διπλα μας τοὺς δικούς μας ἄνθρώπους. Μ' ἄλλα λόγια, φοβᾶστε τὴν πιθανότητα μιᾶς στάσεως στὸ καράβι μας.

— Ὅχι, κύριε, εἶπε ὁ πλοίαρχος, καὶ ποτὲ δὲν θ' ἀποφάσιζα νὰ σαλπάρω ἂν ἀντιμετώπιζα μιὰ τέτοια περίπτωση. Ὅσο γιὰ τὸν κύριο Ἄρρου, μπορεῖ νὰ εἶναι τιμιότατος ἄνθρωπος, ὅπως κι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐξᾴλλου. Εἶμαι, ὅμως, ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ καραβιοῦ καὶ γιὰ τὴ ζωὴ ὅλων σας. Μοῦ φαίνεται ὅτι μερικὰ πράγματα δὲν εἶναι τελειῶς σωστὰ καὶ σᾶς ζητῶ νὰ πάρετε ὀρισμένες προφυλάξεις. Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

— Νομίζω ὅτι ἔχετε τὴν τάση νὰ υπερβάλλετε τὰ πράγματα, ἔκανε χαμογελώντας ὁ γιατρός, καὶ νὰ παίρνετε τὸ μερμηγκι γιὰ ἐλέφαντα!

Ὁ πλοίαρχος ἔμεινε σοβαρός.

— Προσπαθῶ νὰ κάνω ὅσο καλύτερα μπορῶ τὸ καθήκον μου, ἀπάντησε.

— Πολὺ καλά, ἀναστέναξε ὁ κύριος Τριλώνεϋ, ἄς γίνουν ὅλα ὅπως τὰ θέλετε.

— Πιστεύω, Τριλώνεϋ, εἶπε ὁ γιατρός μόλις ὁ πλοίαρχος χαιρέτισε κι ἔφυγε, πὼς σταθήκαμε ἐξαιρετικὰ τυχεροί: ἔχουμε δυὸ τίμιους ἄνθρώπους μαζί μας — τὸν πλοίαρχο καὶ τὸν Σίλβερ.

— Γιὰ τὸν Σίλβερ, συμφωνῶ, γκρίνιαξε ὁ πυργοδεσπότης. Ὁ πλοίαρχος, ὅμως, εἶναι ἕνας κουραστικὸς γκρινιάρης καὶ θρίσκω τὴ στάση του ἀταίριαστη γιὰ ἕναν ἄντρα, ἕναν ναυτικὸ — κι Ἄγγλο, μάλιστα!

— Καλὰ, εἶπε ὁ γιατρός, θὰ δοῦμε!

Ὅταν πήγαμε στὸ κατάστρωμα, οἱ ναῦτες εἶχαν ἀρχίσει κιόλας νὰ μεταφέρουν τὰ πυρομαχικὰ στὴν καμπίνα, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ κυρίου Ἄρρου. Ἀρχίσαμε νὰ τακτοποιοῦμε σβέλτα τίς καμπίνες ὅταν φάνηκε νὰ ῥχεται ὁ Τζὼν Σίλβερ.

Ὁ μάγειρος σκαρφάλωσε στοὶ καράβι εὐκίνητος σάν πίθηκος καὶ μόλις εἶδε τοὺς ἄντρες φορτωμένους τὰ ὄπλα, φώναξε:

— Τί στήν εὐχή κάνετε, παιδιά;

— Ἀλλάζουμε θέση στοὶ πυρομαχικά, τοῦ ἀπάντησε κάποιος.

— Τί σᾶς ἐπίασε, πού νὰ πάρη ὁ διάβολος; Ἔτσι θ' ἀργήσουμε καὶ δὲν θὰ προφτάσουμε τὴν παλίρροια.

— Διαταγή δική μου! τὸν ἔκοψε ὁ πλοίαρχος. Ἐσύ νὰ πᾶς στήν κουζίνα σου. Σέ λίγο οἱ ἄντρες θὰ πεινάσουν.

— Ἀμέσως, καπετάνιε, ἔκανε χαιρετώντας ὁ μάγειρος καὶ τράβηξε κατὰ τὴν κουζίνα.

— Σπουδαῖος ἄνθρωπος, παρατήρησε ὁ γιατρός.

— Πιθανόν, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος.

Κι ὕστερα, γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος μου πρόσταξε:

— Κι ἐσύ, μὴν κάθῃσαι χαζεύοντας! Τρέχα γρήγορα νὰ βοηθήσης στήν κουζίνα!

Βιάστηκα νὰ ὑπακούσω καὶ τὸν ἄκουσα πού ἔλεγε στοὶ γιατρό:

— Ἐδῶ ὅλοι θὰ δουλέψουν! Δὲν ὑπάρχει θέση γιὰ εὐνοούμενους στοὶ πλοῖο μου!

Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι συμφώνησα μὲ τὴ γνώμη τοῦ κυρίου Τριλώνεϋ: ὁ πλοίαρχος ἦταν ἀνυπόφορος ἄνθρωπος καὶ τὸν ἀντιπάθησα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Τὸ ταξίδι

ΟΥΛΕΨΑΜΕ ΟΛΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ γιὰ νὰ μῆ τὸ κάθε πράγμα στὴ θέση του καὶ νὰ μπορούμε νὰ σαλπάρουμε. Οἱ φίλοι τοῦ κυρίου Τριλώνεϋ ἤρθαν νὰ τὸν ἀποχαιρετίσουν καὶ νὰ τοῦ εὐχηθοῦν καλὸ ταξίδι καὶ καλὴ ἐπάνοδο. Ἦμουνα τσακισμένος στήν κούραση. Ποτὲ δὲν εἶχα δουλέψει τόσο σκληρὰ στοὶ πανδοχεῖο μας. Λίγο μετὰ τὰ ξημερώματα ἀντήχησε ἡ σφυρίχτρα τοῦ λοστρόμου, πού καλοῦσε τοὺς ἄντρες στοὶ βαροῦλκο. Ὅμως καὶ πεθαμένος ἀκόμα νὰ ἤμουνα, πάλι θὰ ἔτρεχα στοὶ κατὰστρωμα. Ὅλα ἦταν καινούργια γιὰ μένα, γεμάτα ἐνδιαφέρον: οἱ κοφτεροὶ διαταγές, ὁ διαπεραστικός ἦχος τῆς σφυρίχτρας, ἡ βιασύνη τῶν ἀντρῶν πού ἔτρεχαν στοὶ φῶς τῶν φαναριῶν...

— Πιάσε κανένα τραγουδάκι, Σίλβερ, φώναξε κάποιος.
— Τò παλιό! εἶπε ἕνας ἄλλος.
— Ἐν τάξει, παιδιά, εἶπε ὁ Τζών Σίλβερ, πού στεκόταν ἐκεῖ κοντὰ στηριγμένος στὸ δεκανίκι του.

Κι ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ τὸ τραγούδι πού ἤξερα τόσο καλά:

Δεκαπέντε εἴμαστε
κλεισμένοι στὸ μπουντρούμι

Κι ὅλο τὸ πλήρωμα πῆρε τὴ στροφὴ:

Γιὸ - χὸ - χὸ
μ' ἀχώριστη παρέα μας
ἕνα μπουκάλι ρούμι!

Στὸ τρίτο «χὸ», τράβηξαν ὅλοι μαζί τὸ σκοινὶ τοῦ βαρούλκου.

Ὅσο κι ἂν ἦταν συναρπαστικὴ ἡ στιγμή, γιὰ λίγο μοῦ φάνηκε πὼς ξαναβρέθηκα στὸν «ναύαρχο Μπένμποου» καὶ πὼς μέσα στίς φωνές ἀκουγόταν ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ καπετάνιου. Ἡ ἄγκυρα, ὅμως, δὲν ἄργησε νὰ σηκωθῆ, τὰ πανιά φούσκωσαν καὶ τὸ πλοῖο ἀπομακρύνθηκε ἀργὰ ἀπὸ τὴ στεριά. Ἡ «Ἰσπανιόλα» ἄρχιζε τὸ ταξίδι τῆς πρὸς τὸ Νησί τῶν Θησαυρῶν.

Δέν θὰ σᾶς διηγηθῶ τίς λεπτομέρειες αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ, πού ἦταν ὠραῖο. Τὸ πλοῖο μας ἀποδείχτηκε περίφημο, τὸ πλήρωμα ἦταν θαλασσινοὶ μὲ πείρα κι ὁ πλοίαρχος ἤξερε τὴ δουλειά του. Ὡστόσο, πρὶν φτάσουμε στὸ Νησί τῶν Θησαυρῶν ἐγίναν δυὸ - τρία γεγονότα, πού πρέπει νὰ τὰ μάθετε.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ὁ ὑποπλοίαρχος Ἄρροου ἦταν χειρότερος ἀπ' ὅσο εἶχε φοθηθῆ ὁ πλοίαρχος. Δέν εἶχε καμιὰ ἐπιβολὴ πάνω στοὺς ἄντρες πού τὸν ἔκαναν ὅ,τι ἤθελαν. Τὸ χειρότερο, ὅμως, ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι δυὸ - τρεῖς μέρες ἀργότερα, παρουσιάστηκε στὸ κατάστρωμα μ' ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ σημάδια τοῦ μεθυσμένου: μάτια θολά, πρόσωπο κόκκινο, γλώσσα πού τραύλιζε! Ὁ πλοίαρχος ἀναγκαζόταν κάθε τόσο νὰ τὸν βάζει σὲ περιορισμό. Σερνόταν τρικλίζοντας ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ ἢ ἔμενε ξαπλωμένος ὅλη μέρα στὴν κουσέτα του, μ' ἀποχαυνωμένο ὕφος. Σπάνια νὰ μείνη ξεμέθυστος πάνω ἀπὸ μιά - δυὸ μέρες. Ἡ μεγάλη ἀπορία μας ἦταν πού ἔβρισκε τὸ πιετό. Ἄδικα τὸν παρακολουθοῦσαμε, στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸ ἀνακαλύψουμε. Κι ὅποτε τὸν ρωτούσαμε, ὅταν ἦταν μεθυσμένος, μᾶς γελοῦσε κατά-

μουτρα. "Αν πάλι τύχαινε νά είναι νηφάλιος, όρκιζόταν ότι δέν έβαζε στό στόμα του τίποτ' άλλο από νερό!

Ό "Αρρου δέν ήταν μόνο άχρηστος σαν άξιωματικός. Έξασκοῦσε καί άσχημη έπιρροή πάνω στό πλήρωμα. Ήταν φανερό όμως ότι έτσι πού έπινε, πήγαινε στό χαμό του, γι' αυτό καί κανέναν δέν παραξενεύτηκε όταν μιá σκοτεινή, φουρτουνιασμένη νύχτα, παρασύρθηκε από κάποιο κύμα καί χάθηκε.

Κανείς δέν τόν λυπήθηκε κατά βάθος. "Ετσι, όμως, τó καράβι έμενε δίχως ύποπλοίαρχο. Ό λοστρόμος, ό 'Ιώβ "Αντερσον, φαινόταν ό πιό κατάλληλος γιά ν' αναλάβη αυτή τή θέση. Ό κύριος Τριλώνεϋ είχε κάνει πάρα πολλά ταξίδια καί με τίς γνώσεις του ήταν πολύ χρήσιμος. Όταν ό καιρός ήταν καλός, έμενε συχνά στό τιμόνι. Άλλά κι ό 'Ισραήλ Χάντς, ό δίοπος, ήταν άξιος ναυτικός, προσεχτικός, γεμάτος πείρα, πού μπορούσε νά του 'χη κανείς άπόλυτη έμπιστοσύνη. Ήταν στενός φίλος του Τζών Σίλβερ, του μάγειρα — του «Κατσαρολάκια» όπως τόν φώναζαν οι άντρες. Καιρός, λοιπόν, νά μιλήσω καί γι' αυτόν.

Κρέμαγε τó δεκανίκι του με μιá λουρίδα από τó λαιμό του, γιά νά 'χη καί τά δυό του χέρια έλεύθερα, όταν δούλευε. Ήταν άπίστευτο νά βλέπη κανείς με τί εύκινησία πηγαινοερχόταν στό κατάστρωμα, ακόμα καί στη μεγαλύτερη τρικυμία, λές καί περπατούσε σε στερεό έδαφος.

— Δέν είναι τυχαίος άνθρωπος ό «Κατσαρολάκιας», μου 'λεγε ό δίοπος. "Έχει πάει στό σχολείο καί ξέρει νά μιλήη καλύτερα άπ' όποιονδήποτε μορφωμένον. Κι είναι γενναίος! Ούτε λιοντάρι δέν μπορεί νά συγκριθῆ μαζί του. Τόν έχω δεί με τά μάτια μου νά παλεύη μόνος του με τέσσερεις καί νά τούς σπάη τά κεφάλια!

"Όλο τó πλήρωμα τόν σεβόταν καί μάλιστα τόν υπάκουε. "Ηξερε νά είναι έξυπηρετικός καί πώς έπρεπε νά μιλήση στον καθένα. Μαζί μου ήταν πάντοτε ευγενικός καί χαιρόταν κάθε φορά πού μ' έβλεπε στην κουζίνα του πού άστραφτε από πάστρα. Οι κατσαρόλες ήταν καλογουαλισμένες. Στόν τοίχο, σε μιá γωνιά, είχε ένα κλουβι μ' έναν παπαγάλο.

— "Ελα, Χώκινς, μου 'λεγε, έλα νά φλυαρήσουμε λιγάκι. Είσαι πάντα καλόδεχτος έδω, άγόρι μου. Κάτσε στό σκαμνι ν' άκούσης τά νέα. Αυτός έδω είναι ό καπετάνιος Φλιντ (βάφτισα τόν παπαγάλο μου με τ' όνομα του Ξακουστου κουρσάρου) καί μās προλέγει ότι θά 'χουμε ένα θαυμάσιο ταξίδι. "Ετσι δέν είναι, καπετάνιε;

— Δουκάτα! Δουκάτα! Δουκάτα! άρχισε νά στριγγλίζη ό πα-

παγάλος μέχρι πού ο Σίλβερ αναγκάστηκε να σκεπάση μ' ένα πανί τὸ κλουβί του.

—Βλέπεις, Χῶκινς, αὐτὸ τὸ πουλί εἶναι περισσότερο ἀπὸ διακοσίων χρόνων, εἶπε. Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος δὲν ἔχει τόσες κακίες στὸν κόσμον, ὅσες αὐτὸ τὸ πουλί. Ἔχει ταξιδέψει μὲ τὸν μεγάλο καπετάνιο Ἴνγκλαντ. Ἔχει ὀργώσει τις θάλασσες ἀπὸ τὴ Μαγαδασκάρη ὡς τὸ Πορτοπέλλο. Ἦταν ἐκεῖ ὅταν σήκωσαν τὰ μεγάλα καράβια πού ἦταν γεμάτα ἀσήμι ἀπὸ τὸν πάτο τῆς θάλασσας κι ἐκεῖ ἔμαθε νὰ φωνάζη «Δουκάτα! Δουκάτα!». Φαίνεται μικρούλης, μὰ ἔχει μυρίσει μπαρούτι στὸν καιρὸ του!

—Μάινα τὰ πανιά! Βίρα τὴν ἄγκυρα! φώναζε ὁ παπαγάλος.

—“Α, εἶναι σπουδαῖος ναυτικός! ἔλεγε ὁ μάγειρος καὶ ἔβγαζε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κομμάτι ζάχαρι καὶ τὸν φίλευε.

Ὁ παπαγάλος τὸ ἄρπαζε μὲ τὸ ράμφος του καὶ τὸ ἔτρωγε. Ὑστερα ἄρχιζε τις βλαστήμιες.

—Τὰ βλέπεις, ἀγόρι μου; ἔλεγε ὁ Σίλβερ. Αὐτὰ κάνουν οἱ κακὲς συναναστροφές! Νὰ πού αὐτὸ τὸ ἀθῶο πουλί βλαστημάει χειρότερα ἀπ' τὸν τελευταῖο κακοῦργο! Θὰ μοῦ πῆς ὅτι δὲν καταλαβαίνει πὼς αὐτὸ εἶναι κακό. Ὅσο καὶ νὰ ἔναι, ὅμως, ἐγὼ στενοχωριέμαι ὅταν τὸν ἀκούω.

Κι ἐγὼ σκεφτόμουν, βλέποντάς τον νὰ σκύβη τὸ κεφάλι του κοκκινίζοντας, ὅτι δὲν ὑπῆρχε σεμνότερος ἄνθρωπος ἀπ' αὐτόν.

Στὸ μεταξύ, ἡ ἀσυμφωνία ἀνάμεσα στὸν κύριο Τριλώνευ καὶ τὸν πλοίαρχο συνεχιζόταν. Ὁ πυργοδεσπότης περιφρονοῦσε τὸν πλοίαρχο. Ἐκεῖνος, πάλι, δὲν μιλοῦσε ποτὲ ἂν δὲν τοῦ ἀπεύθυνε τὸ λόγο καὶ τότε οἱ ἀπαντήσεις του ἦταν κοφτές καὶ σύντομες. Ἀναγνώριζε πὼς εἶχε γελαστῆ σχετικά μὲ τὸ πλήρωμα — ὅλοι οἱ ἄντρες ἦταν ἐξαιρετικοὶ ναυτικοὶ καὶ μέχρι στιγμῆς εἶχαν φερθῆ πολὺ καλά. Ὅσο γιὰ τὸ καράβι, αὐτὸ τοῦ ἄρεσε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα.

—Εἶναι ὑπάκουο καὶ καλοτάξιτο, ἔλεγε. Ἀλλά, πρόσθετε, δὲν φτάσαμε ἀκόμα στὸν προορισμὸ μας καὶ δὲν μ' ἄρέσει τὸ ταξίδι πού κάνουμε.

Πάνω κεῖ, ὁ Τριλώνευ τοῦ γύριζε περιφρονητικὰ τὴν πλάτη κι ἔφευγε.

—Δὲν ἀντέχω ἄλλο! ἔλεγε. Θὰ μὲ σκάση αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!

Τὸ ταξίδι μας, λοιπόν, ἦταν θαυμάσιο. Ἀκόμα κι ὅταν μᾶς βρῆκε μιὰ φοβερὴ καταιγίδα, λὲς κι ἔγινε γιὰ ν' ἀποδειχτῆ πόσο καλὸ καράβι ἦταν ἡ «Ἰσπανιόλα»! Ὅλο τὸ πλήρωμα ἦταν ἱκανοποιημένο καὶ πραγματικά, δὲν νομίζω νὰ ὑπῆρχε ἄλλο καράβι μὲ τόση καλοπέραση ἀπὸ τότε πού ὁ Νῶε μπῆκε μὲ τὴν κιβωτὸ του στὸ νερό. Μὲ

τήν παραμικρή εύκαιρία είχε διπλή μερίδα γκρόγκ, πουτίγκα κάθε φορά πού κάποιος γιόρταζε και πάντα υπήρχε ένα άνοιχτό βαρέλι γεμάτο μήλα στη μέση του καταστρώματος, όπου καθένας μπορούσε ν' άπλώση τὸ χέρι του και νά πάρη.

Ὁ πλοίαρχος γκρίνιαζε:

— “Ετσι κακομαθαίνουν οἱ άντρες! ἔλεγε.

“Ὅπως θά δῆτε, ὅμως, αὐτά τὰ μήλα μᾶς βγῆκαν σέ καλό. Γιατί, δίχως αὐτὸ τὸ βαρέλι θά εἶχαμε πεθάνει ὅλοι μας ἀπὸ προδοσία.

Νά, τί ἀκριβῶς συνέβη:

Πλησιάζαμε στὸν προορισμὸ μας. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς μας, ἐκείνη τῆ νύχτα ἢ τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης μέρας, ἔπρεπε νά φανῆ τὸ νησί. Κρατούσαμε σταθερὴ πορεία — Νότιο - Νοτιοδυτικά — ὁ άνεμος ἦταν πρῖμος κι ἡ θάλασσα ἤρεμη. Βρισκόμασταν ὅλοι σ' ἐξαιρετική διάθεση ἀφοῦ φτάναμε στὸ τέλος τοῦ πρώτου μέρους τῆς ἀποστολῆς μας.

Σουρούπωνε. Εἶχα τελειώσει τῆ δουλειά μου κι ἐτοιμαζόμουν νά πάω στήν κουσέτα μου νά ξεκουραστώ, ὅταν μοῦ ἴρθε ἡ ἐπιθυμία νά φάω ἓνα μήλο. Ἔτρεξα στὸ κατάστρωμα. Οἱ άντρες τῆς θάρδιας ἦταν μαζεμένοι μπροστά, περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σέ στιγμή νά προβάλη τὸ νησί. Ὁ άνθρωπος πού κρατοῦσε τὸ τιμόνι κοιτάζε τὰ πανιά σιγοσφυρίζοντας. Ὁ μόνος θόρυβος πού ἀκουγόταν ἦταν τὸ μονότονο πάφλασμα τῆς θάλασσας σὰ τοιχώματα τοῦ карабиоῦ.

Χώθηκα ὀλόκληρος μέσα στὸ βαρέλι κι εἶδα ὅτι σχεδὸν δέν εἶχαν ἀπομείνει ἄλλα μήλα. Κάθισα στὸν πάτο και νανουρισμένος ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ карабиоῦ και τὸ φλοίσβισμα τῆς θάλασσας, ἐνίωσα τὰ μάτια μου νά βασιλεύουν.

Σίγουρα θά εἶχα ἀποκοιμηθῆ. μάλιστα, ἂν κάποιος άνθρωπος δέν ἐρχόταν ἐκείνη τῆ στιγμή νά καθίση δίπλα μου, ἔξω ἀπὸ τὸ βαρέλι. Τὸ βαρέλι ταρακουνήθηκε καθὼς στήριξε πάνω τὴν πλάτη του κι ἐτοιμαζόμουν νά πηδήξω ἔξω, ὅταν ὁ άνθρωπος ἄρχισε νά μιλάη. Ἦταν ἡ φωνή τοῦ Σίλβερ. Ἀπὸ τίς πρῶτες λέξεις πού ἄκουσα, ζάρωσα τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο μου, μὴν τολμώντας πιά νά φανερωθῶ οὔτε γιὰ ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου. Γιατί ἐκείνες οἱ λίγες λέξεις ἦταν ἀρκετές γιὰ νά μὲ κάνουν νά καταλάβω πὼς ἀπὸ μένα ἐξαρτιόταν ἡ ζωὴ κάθε τίμιου ἀνθρώπου μέσα στήν «Ἰσπανιόλα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Τί άκουσα μέσα από τὸ βαρέλι μὲ τὰ μῆλα

 ΧΙ, ΔΕΝ ΗΜΟΥΝΑ ΕΓΩ, ἔλεγε ὁ Σίλβερ. Ὁ Φλίντ ἦταν ὁ καπετάνιος. Ἐγὼ ἤμουνα λαστρόμος, μ' ὄλο τὸ ξύλινο πόδι μου. Μαζὶ τραυματιστήκαμε μὲ τὸν Πιού: ἐγὼ ἔχασα τὸ πόδι μου κι ἐκεῖνος τὸ φῶς του. Εἴχαμε ἓναν περίφημο γιατρὸ μαζὶ μας τότε — σπουδασμένος στὸ Κολλέγιο καὶ δὲν ξέρω μὲ πόσους τίτλους ἀκόμα — κι αὐτὸς μὲ περιποιήθηκε... Τελικὰ, τὸν κρέμασαν κι ἐκεῖνον μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, στὸ Κόρσο Κάστλ...

— “Α, ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή — ἡ φωνὴ τοῦ μικρότερου ναύτη τοῦ πλοίου — ὁ Φλίντ ἦταν σπουδαῖος! Κανείς δὲν μπόρεσε νὰ παραβγῆ μαζὶ του!

— Κι ὁ Νταιβίς, ἀξίζει κι αὐτὸς! εἶπε ὁ Σίλβερ. “Αν καὶ δὲν τα-εἶδεσα ποτὲ μαζὶ του. “Ἐχω πάει πρῶτα μὲ τὸν Ἴνγκλαντ κι ἀργότερα μὲ τὸν Φλίντ. Καὶ τώρα, γιὰ δικό μου λογαριασμό, ἄς ποῦμε, μὲ τοῦτο τὸ καράβι. Μὲ τὸν Ἴνγκλαντ κατάφερα νὰ μαζέψω ἐννιακόσιες λίρες κι ἄλλες δυὸ χιλιάδες κέρδισα μὲ τὸν Φλίντ... Δὲν εἶναι καὶ λίγα! Κι ὅλα σίγουρα, στὴν Τράπεζα. Τὸ δύσκολο βλέπεις δὲν εἶναι νὰ βγάξης λεφτὰ ἀλλὰ νὰ ξέρης νὰ τὰ κρατᾶς. Ποῦ εἶναι τώρα οἱ ἄντρες τοῦ Ἴνγκλαντ; Δὲν ξέρω. Κι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Φλίντ; Οἱ περισσότεροι εἶναι μαζὶ μας στὸ καράβι καὶ δοξάζουν τὴν τύχη τους γι' αὐτό... Γιατί πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν καταντήσει Ζητιάνοι. Ὁ γέρο - Πιού, ὁ τυφλός, ξόδευε ἀλύπητα διακόσιες λίρες τὸ χρόνο σὰ νὰ ἔταν κανένας πρίγκιπας. Καὶ τί ἀπόγινε; Τώρα, βέβαια, εἶναι πεθασμένος, μὰ τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του πέθαινε τῆς πείνας. Ζητιάνευε, ἔκλεβε, λήστευε καὶ τὸ στομάχι του ἦταν πάντα ἄδειο!

— Δὲν βλέπω τί κέρδος ἔχει ὁποῖος μπλέκει σὲ τέτοιες δουλειές, παρατήρησε ὁ νεαρός.

— Μόνο οἱ βλάκες εἶναι σίγουρο ὅτι θὰ βγοῦν χαμένοι, φώναξε ὁ Σίλβερ. Πρόσεξε, ὅμως: εἶσαι ἔξυπνος, εἶσαι ἱκανός καὶ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ κατάλαβα ὅτι ξεχωρίζεις ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνόητο μπουλούκι. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ μιλήσω καθαρά.

Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τὴν ταραχὴ μου καθὼς τὸν ἄκουγα. Ὁ ἄθλιος, μεταχειριζόταν καὶ τώρα τὰ ἴδια κολακευτικὰ λόγια πού χρησιμοποιοῦσε ὅταν μιλοῦσε μαζὶ μου. Ὡστόσο, σίγουρος ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ, ὁ Σίλβερ συνέχισε:

— Δὲν ἀρνιέμαι ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶναι σκληρὴ καὶ πολλὲς φορὲς

σέ περιμένει στο τέλος ή κρεμάλα! Ἐπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὅμως, θὰ τρῶς καὶ θὰ πίνης βασιλικά καὶ θὰ ἔχης, ὕστερα ἀπὸ κάθε ταξίδι, τὶς τσέπες γεμάτες χρυσάφι. Αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι ξοδεύουν καὶ τὴν τελευταία πεντάρα τους στὸ ρούμι καὶ σ' ἄλλες βλακείες κι ὕστερα ἀναγκάζονται νὰ μῆρακάρουν μόνο μὲ τὸ πουκάμισο πού φοροῦν! Ἐγὼ δὲν τοὺς μοιάζω! Δὲν σκορπίζω τὸ παραδάκι μου. Βάζω ἄλλα ἐδῶ, ἄλλα ἐκεῖ, ὄχι πολλὰ σὲ κάθε μεριά γιὰ νὰ μὴν κινήσω ὑποψίες. Εἶμαι πενήντα χρονῶν. Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο ταξίδι, ὕστερα θ' ἀποσυρθῶ ὀριστικά καὶ θὰ ζήσω σὰν κύριος. Εἶναι καιρὸς πιά νὰ τὰ παρατήσω. Στὸ μεταξύ, ὅμως, ἔζησα δίχως νὰ στερηθῶ τίποτα. Κοιμόμουν ὅποτε μοῦ ἔκανε κέφι κι ἔτρωγα τὰ καλύτερα φαγητὰ — ἐκτός, βέβαια, ὅταν ταξιδεύαμε. Καὶ πῶς ξεκίνησα; Ἐπλὸς μοῦτσος σὰν κι ἐσένα.

—Ναί, εἶπε ὁ ἄλλος, ἀλλὰ τὰ λεφτὰ σου πᾶνε τώρα χαμένα ἀφοῦ δὲν θὰ μπορῆς νὰ ξαναγυρίσης πιά στὸ Μπρίστολ.

—Τὰ λεφτὰ μου ἦταν στὸ Μπρίστολ μέχρι πού σηκώσαμε ἄγκυρα, ἀποκρίθηκε ὁ μάγειρος. Τώρα τὰ πῆρε ὅλα ἡ γυναίκα μου. Πουλήσαμε καὶ τὸ καπηλειὸ καὶ θὰ ἔρθη ἀργότερα νὰ μ' ἀνταμώση. Τώρα, μὴ μὲ παραξηγῆς πού δὲν σοῦ λέω πού — δὲν εἶναι ὅτι δὲν σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη — ἀλλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα καλὸ εἶναι νὰ μένουν μυστικά.

—Καὶ δὲν φοβᾶσαι μήπως ἡ γυναίκα σου, ἀντὶ νὰ ἔρθη νὰ σὲ συναντήσῃ ὅπως συμφωνήσατε, τὸ σκάση μὲ τὸ παραδάκι;

—Ἐμεῖς οἱ πειρατές, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ, δὲν ἐμπιστευόμαστε κανέναν, κι ἔχουμε δίκιο. Ἐγὼ, ὅμως, ἔχω τὴ μέθοδό μου. Ὅποιος θέλησε νὰ κάνῃ κατεργαριές μαζί μου, δὲν ἔμεινε γιὰ πολὺ ζωντανός — κι αὐτὸ τὸ ξέρει καλὰ ἡ γυναίκα μου! Ὑπῆρχαν σύντροφοί μου στὸ καράβι πού φοβόντουσαν τὸν Πιού κι ἄλλοι πού φοβόντουσαν τὸν Φλίντ. Ἐκόμα κι ὁ ἴδιος ὁ Φλίντ, ὡστόσο, μὲ φοβόταν ἐμένα κι αὐτὸ δὲν τὸ λέω γιὰ νὰ καυχηθῶ. Δὲς καὶ τώρα: ὅλοι μὲ ὑπακούουν στὰ τυφλά. Γι' αὐτὸ σοῦ ξαναλέω, μὲ τὸν γέρο Τζῶν θὰ ἔχης κι ἐλόγου σου μεγάλη προστασία. Μὴ φοβᾶσαι τίποτα!

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶπε τὸ παιδί, στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελα ν' ἀκούσω γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, τώρα ὅμως πού μοῦ μίλησες ἄλλαξα γνώμη κι εἶμαι σύμφωνος.

—Ἐν τάξει, λοιπόν, εἶσαι λεβεντιά! ἔκανε ὁ Σίλβερ καὶ γιὰ νὰ σφραγίσουν τὴ συμφωνία τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸ κούνησε τόσο δυνατὰ πού σείστηκε τὸ βαρέλι. Θὰ κάνης λεφτὰ μὲ οὐρὰ καὶ θὰ ζήσης σὰν λόρδος!

Δὲν χρειάζοταν ἰδιαίτερη σοφία γιὰ νὰ καταλάβω τὴν πραγμα-

τική έννοια πού είχαν τὰ λόγια του: «λόρδος» σήμαινε ὅτι ὁ ναύτης θὰ γινόταν πειρατής καὶ θὰ θησαύριζε ἀπὸ τὰ θύματά του. Ὁ Σίλβερ εἶχε καταφέρει νὰ παρασύρη μὲ τὸ μέρος του τοὺς τίμιους ἄντρες τοῦ πληρώματος — τὸν τελευταῖο, ἴσως, πού εἶχε ἀπομείνει. Ὁ Σίλβερ σφύριξε ἐλαφρὰ κι ἓνας τρίτος ἄντρας πλησίασε πρὸς τὸ μέρος τους καὶ κάθισε μαζί τους.

— Ὁ Ντικ ἔρχεται μαζί μας, τοῦ ἀνάγγειλε ὁ Σίλβερ.

— Τό ἔερα, ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἰσραήλ Χάντς. Ὁ Ντικ δὲν εἶναι βλάκας. Δὲ μοῦ λές, ὅμως, «Κατσαρολάκια», πόσον καιρὸ θὰ περιμένουμε ἀκόμα μὲ σταυρωμένα χέρια; Ὡς ἐδῶ ἔχω φτάσει μὲ τὸν πλοίαρχο Σμόλετ. Καμιὰ ὥρα θὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου καὶ θὰ μπῶ στὴν καμπίνα του νὰ τὰ κάνω ὅλα γυαλιὰ - καρφιά!

— Ἰσραήλ, εἶπε ὁ Σίλβερ, μπορεῖ νὰ μὴν εἶσαι ἰδιαίτερα ἐξυπνος ἀλλὰ ξέρεις ν' ἀκοῦς καὶ καταλαβαίνεις τί σοῦ λένε — γι' αὐτὸ καὶ τ' αὐτιά σου εἶναι τόσο μεγάλα! Θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ δουλεύετε πρόθυμα καὶ νὰ κρατιέστε ξεμέθυστοι, ὥσπου νὰ δώσω τὸ σύνθημα, καταλαβαίνεις;

— Δὲν εἶπα ἐγὼ τὸ ἀντίθετο, γκρίνιαξε ὁ λοστρόμος. Ἐγὼ ρώτησα, πότε;

— Πότε; Ὡς γίνεται πιὸ ἀργά! ἀπάντησε θυμωμένος ὁ Σίλβερ. Ἐχουμε ἓναν θαυμάσιο πλοηγό, τὸν πλοίαρχο Σμόλετ πού κυβερνᾷ τὸ καράβι, ἔχουμε τὸν κύριο Τριλώνεϋ καὶ τὸν γιατρό μὲ τὸ χάρτη τοῦ νησιοῦ. Μήπως ξέρουμε ποῦ τὸν ἔχουν αὐτὸν τὸν καταραμένο χάρτη; Ἐγὼ δὲν ξέρω, ἐκτός πιά κι ἂν ξέρης ἐσύ! Γι' αὐτὸ θὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ βροῦν τὸ χρυσάφι καὶ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ τὸ φέρουμε στὸ καράβι. Ὑστερὰ βλέπουμε. Ἄν μπορούσα μάλιστα νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' ὅλα ἐσᾶς τὰ παλιόσκυλα, θ' ἄφηνα τὸν πλοίαρχο Σμόλετ νὰ κυβερνήσῃ τὴν «Ἰσπανιόλα» ὡς τὸ μισὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ πρὶν ἐπιτεθοῦμε.

— Γιατί; Ὡλοὶ στὸ καράβι εἶμαστε ναυτικοὶ ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶπε ὁ Ντικ.

— Πές καλύτερα πὼς εἶμαστε ὅλοι μας ναυτικοὶ τῆς πλώρης, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ. Μποροῦμε νὰ κρατήσουμε τὸ τιμόνι ἀλλὰ δὲν ξέρουμε νὰ χαράξουμε τὴν πορεία. Ἄν ἤμουνα ἐλεύθερος νὰ κάνω ὅπως νομίζω, ὁ πλοίαρχος Σμόλετ θὰ ἔφερνε πίσω τὸ καράβι ὡς τὰ βόρεια ρεύματα κι ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν θὰ ὑπῆρχε φόβος νὰ κάνουμε λάθος στοὺς ὑπολογισμούς μας. Ἄλλὰ σᾶς ξέρω! Πρέπει νὰ ξεμπερδέψω μαζί τους στὸ νησί ἀμέσως μόλις τὸ χρυσάφι φτάσῃ στὸ καράβι... δυστυχῶς!

— Σιγά - σιγά, Τζών, διαμαρτυρήθηκε ό 'Ισραήλ. Ποιός σ' ενόχλησε;

— Ξέρεις πόσα καράβια έχω δεϊ άχρηστευμένα; Έκανε ό μάγειςρος. Ξέρεις πόσους άμυαλους νεαρούς έχω δεϊ νά ταλαντεύωνται στην άκρη τής κρεμάλας; Και Ξέρεις γιατί; Γιατί ήταν βιαστικοί! Ήταν όλοι τους πολύ ανυπόμονοι, άκοϋς; "Αν μπορούσατε νά κρατηθήτε ήσυχοι, θα πηγαίνατε άργότερα με τ' άμάξι. "Όχι, όμως! Σας Ξέρω καλά! Έσείς θέλετε αύριο κιάλας νά μεθύσετε με ρούμι, έστω κι αν πρόκειται νά σας κρεμάσουν!

—Κι εκείνο πού Ξέρω εγώ, αντίμιλησε ό 'Ισραήλ, είναι ότι σοϋ άρέσει νά μς κάνης συνέχεια κήρυγμα. "Άλλος στή θέση σου θα ήταν μαλακότερος και θα μς άφηνε νά ξεσκάσουμε λιγάκι!

—Ναί; κάγχασε ό Σιλβερ. Για πές μου, τί άπόγιναν αύτοί πού κοιτάζαν μήπως στενοχωρήσουν τούς συντρόφους τους; Τέτοιος ήταν ό Πιού και πέθανε ζητιανεύοντας. Κι ό Φλίντ, πού πέθανε από τού πολύ πιτό! Ήταν άνθρωποι πού άφηναν τού πλήρωμα νά ξεσκάσει, όπως είπες. Μόνο, τί άπόγιναν κι οί 'ίδιοι και τού πλήρωμά τους;

—Αύτούς τί θα τούς κάνουμε όταν θα τούς πιάσουμε; ρώτησε ό Ντίκ.

—Νά ένας άνθρωπος πού Ξέρει νά λήη άντρίκιες κουβέντες! φώναξε ό μάγειςρας. Τί λές έσύ νά τούς κάνουμε; Νά τούς έγκαταλείψουμε στό νησί; "Έτσι θα 'κανε ό "Ινγκλαντ. "Η, πάλι, νά τούς σφάξουμε σαν γουρουνόπουλα, όπως συνήθιζαν ό Φλίντ και ό Μπίλλυ Μπόουνς;

—Ό Μπίλλυ έλεγε ότι μόνο οί πεθαμενοι δέν μπορούν νά τόν θλάψουν, είπε ό 'Ισραήλ. Γι' αυτό προτιμοϋσε νά είναι σκληρός.

—"Έχεις δίκιο, ό Μπίλ ήταν σκληρός κι άποφασιστικός άνθρωπος. Έγώ είμαι μαλακός άνθρωπος, ένας τζέντλεμαν όπως με λέτε. Αύτή τή φορά, όμως, ή δουλειά είναι πολύ σοβαρή. Πάνω άπ' όλα τού καθηκον. Γι' αυτό, ψηφίζω θάνατο! Δέν έχω καμιά διάθεση, όταν θα Ζω σαν άρχοντας, νά δώ Ξαφνικά νά Ξεφυτρώνη ένας άπ' αύτούς για νά με στείλη στην κρεμάλα. Η συμβουλή μου είναι νά κάνουμε ύπομονή. Σαν έρθη όμως ή ώρα, νά τούς σκοτώσουμε!

—Τζών, φώναξε ό λοστρόμος, είσαι άντρας!

—Αυτό, 'Ισραήλ, θα τού δής στην κατάλληλη στιγμή! Έγώ, τού μόνο πού θέλω είναι νά μου άφήσετε τόν Τριλώνευ για νά τού στρίψω τού λαρύγγι με τά χέρια μου! Θα τόν γδώρω τόν άτιμο! Ντίκ, συνέχισε, σήκω και φέρε μου ένα μήλο, παιδί μου. γιατί Ξεράθηκε ό λαιμός μου.

Πάγωσα άπό τόν τρόμο μου! Θα 'χα πηδήξει σαν τρελός άπό τού

βαρέλι αλλά τὰ πόδια μου ἦταν λυμένα καὶ δὲν μπορούσα οὔτε νὰ σαλέψω. Ἦκουσα τὸν Ντίκ πού σηκωνόταν ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κάποιος τὸν κράτησε:

— Ἄφησε! εἶπε ἡ φωνὴ τοῦ Ἰσραήλ. Ἄς πιоῦμε καλύτερα μιὰ γουλιὰ ρούμι ἀντὶ ν' ἀρχίσης νὰ πιπιλίζης αὐτὲς τίς ἀηδίες!

— Ντίκ, ἔκανε ὁ μάγειρος, στὸ ἀμπάρι μὲ τὰ τρόφιμα εἶναι ἓνα βαρέλι μὲ κονιάκ. Σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη. Πάρε τὸ κλειδί, γέμισε ἓνα μπουκάλι καὶ φέρτο.

Ἦστε ἔτσι ἔβρισκε ὁ Ἄρρου το ποτὸ πού τὸν ὁδήγησε στὸ χαμό του, σκέφτηκα.

Ὁ Ντίκ ἔφυγε κι ὁ Ἰσραήλ κάτι ἄρχισε νὰ μουρμουρίζει στὸ αὐτί τοῦ μάγειρα. Δὲν μπόρεσα ν' ἀκούσω παρὰ μιὰ - δυὸ κουβέντες κι ὠστόσο αὐτὰ πού ἔμαθα ἦταν σημαντικό γιατί σὲ μιὰ στιγμή εἶπαν: «Οἱ ἄλλοι δὲν θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν!». Ἐπομένως, ὅλο τὸ πλήρωμα δὲν ἦταν μαζί τους.

Μόλις ξαναγύρισε ὁ Ντίκ, πῆραν τὸ μπουκάλι κι ἤπιαν μὲ τὴ σειρά:

— Στὴν ἐπιτυχία μας!

— Στὴν ὑγεία τοῦ γέρο - Φλίντ!

— Στὴν ὑγεία μας καὶ στὸ χρυσάφι πού μᾶς περιμένει! εὐχήθηκαν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ πάτος τοῦ βαρελιοῦ φωτίστηκε καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια μου εἶδα τὸ φεγγάρι πού ἀσήμωνε τὸ μεσιανὸ κατάρτι. Σύγκαιρα. ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου πού φύλαγε σκοπιά:

— Γῆ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Πολεμικὸ συμβούλιο

ΔΥΝΑΤΟ ΠΟΔΟΒΟΛΗΤΟ ΓΕΜΙΣΕ τὸ κατάστρωμα, καθὼς οἱ ἄντρες ἔβγαιναν τρέχοντας ἀπὸ τίς καμπίνες τους. Βρῆκα ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ βγῶ ἔξω ἀπὸ τὸ βαρέλι καὶ νὰ γλιστρήσω πίσω ἀπὸ τὸ κατάρτι. Ἀπὸ κεῖ ἔκανα τὸ γύρο τῆς πρύμνης καὶ πῆγα στὸ κατάστρωμα.

Ἦλο τὸ πλήρωμα εἶχε μαζευτῆ ἐκεῖ. Μέσα ἀπὸ τὴν ὀμίχλη πού εἶχε ἀρχίσει νὰ σχηματίζεται, ξεχωρίσαμε κατὰ τὰ νοτιοανατολικά

δυο χαμηλούς λόφους — σ' απόσταση δυο χιλιομέτρων περίπου ό ένας από τόν άλλον — και πίσω τους έναν ψηλότερο, πού ή κορφή του χανόταν στην καταχνιά. Κι οί τρεις λόφοι είχαν σχήμα κωνικό κι έμοιαζαν νά 'ναι απόκρημνοι.

"Όλα αυτά τά είδα σάν μέσα σέ όνειρο γιατί δέν είχα συνέλθει ακόμα από τó φόβο μου.

Ό πλοίαρχος Σμόλετ έδωσε διαταγή ν' αλλάξουμε τή ρότα του πλοίου, ώστε ν' αποφύγουμε τó πλεύρισμα στην ανατολική άκτή του νησιού.

— Παιδιά, ρώτησε ύστερα, έχει δει ποτέ του κανένas σας αυτό τó νησί;

— Έγώ, κύριε πλοίαρχε, άπάντησε ό Σίλβερ. "Έχω πάρει μιά φορά νερό από δώ μ' ένα έμπορικό καράβι όπου ήμουνα μάγειρος.

— Τó λιμάνι θά πρέπει νά βρίσκεται στο νότιο μέρος, υποθέτω, πίσω από ένα νησάκι, είπε ό Σμόλετ.

— Άκριθώς! Τó λένε μάλιστα τó νησί του Σκελετου. "Άλλοτε χρησίμευε σάν κρησφύγετο τών πειρατών. "Ένας από τούς ναύτες του έμπορικού ήξερε και τις όνομασίες τών διάφορων ύψωμάτων. Αύτός ό λόφος, στά βορινά, όνομαζόταν «Τó Μεσαίο Κατάρτι». Υπάρχουν τρεις λόφοι στη σειρά — τó Μεσαίο Κατάρτι, τó Ψηλό Κατάρτι και τó Πίσω Κατάρτι. Μά ό σπουδαιότερος, αύτός ό ψηλός πού ή κορυφή του κρύβεται στα σύννεφα, είναι τó «Κυάλι» όπως τó λέγανε οί πειρατές, γιατί στην κορφή του έχει μιά σκοπιά, άπ' όπου μπορούσαν νά επιβλέπουν τó πέλαγος όταν έριχναν άγκυρα για νά έπισκευάσουν τó καράβι τους.

— Έχω ένα χάρτη, είπε ό πλοίαρχος. Για κοιτάξέ τον νά μου πής άν είναι σωστός.

Τά μάτια του Τζών Σίλβερ κόντευαν νά πεταχτούν από τις κόγχες τους, μόλις πήρε τó χάρτη στά χέρια του. Μέ τήν πρώτη ματιά, όμως, πού του έριξα καθώς τόν κρατούσε όρθόν, κατάλαβα πόσο απογοητεύτηκε. Γιατί τó χαρτί πού του έδωσε ό Σμόλετ δέν ήταν ό χάρτης πού είχα βρη στην κασέλα του Μπίλλυ Μπόουνς, αλλά ένα αντίγραφο, άπόλυτα άκριβές όσον άφορά τις διάφορες τοποθεσίες αλλά δίχως τούς κόκκινους σταυρούς και τις έπεξηγήσεις για τó σημείο όπου ήταν κρυμμένος ό θησαυρός. "Όση κι άν στάθηκε πάντως ή απογοήτευσή του, ό Σίλβερ είχε τή δύναμη νά μην τήν αφήση νά φανή.

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε, είπε, ό χάρτης είναι σωστός. Άναρωτιέμαι μάλιστα ποιός μπορεί νά τόν σχεδίασε. "Όχι, βέβαια, οί πειρατές γιατί αύτοί έχουν μεσάνυχτα από τέτοια πράγματα. Νά και τó

Καθώς οί άντρες έβλιναν τρέχοντας από τις καμίνες τους, θρῆκα
τήν εύκαιρία νά θγῶ από τὸ βαρέλι... (σελ. 71).

αραξοβόλι του πλοίαρχου Κιντ — έτσι τὸ ὀνόμαζε ὁ ναυτικός πού σὰς ἔλεγα. Τὰ ρεύματα εἶναι πολὺ δυνατὰ ἀπ’ αὐτὴ τὴ μεριά του νησιοῦ κι εἶχατε ἀπόλυτα δίκιο πού διατάξατε ν’ ἀλλάξουμε πορεία ὥστε νὰ πλευρίσουμε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκτὴ, ἂν βέβαια σκοπεύετε νὰ ρίξουμε ἐδῶ ἄγκυρα.

— Εὐχαριστῶ, ἔκανε ὁ Σμόλετ. Ἀργότερα θὰ σὲ χρειαστῶ νὰ μὲ βοηθήσης. Τώρα μπορεῖς νὰ πηγαίνης.

Ἔμεινα κατάπληκτος μὲ τὴν ψυχραιμία του Σίλβερ νὰ παραδεχτῆ ὅτι γνώριζε τὸ νησί κι ὁμολογῶ ὅτι πάγωσα ὅταν ἦρθε κοντά μου. Βέβαια, δὲν ἤξερε ὅτι τὸν εἶχα ἀκούσει μέσα ἀπὸ τὸ βαρέλι κι ὡστόσο εἶχα νιώσει τόση φρίκη γιὰ τὴ σκληρότητά του, γιὰ τὴν ἀπληστία του, γιὰ τὴ διπλοπροσωπία του, πού ἀνατρίχιασα σύγκορμος ὅταν ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο μου.

— Ἄ, ἔκανε, ἐδῶ εἶναι ὁμορφος τόπος γιὰ παιδιά. Θὰ μπορεῖς νὰ κολυμπήσης, νὰ σκαρφαλώνης στὰ δέντρα, νὰ κυνηγᾷς τὰ κασίκια καὶ ν’ ἀνεβῆς στοὺς λόφους, σὰ νὰ ἴσαι κι ἐσύ ἀγριοκάτσικο! Ἄχ! Νὰ ἴχα τὰ νιάτα σου! Ὡραῖο πράμα νὰ ἴναι κανεὶς νέος καὶ νὰ ἴχη καὶ τὰ δυὸ πόδια του! Πίστεψέ με! Ὅταν θελήσης νὰ κάνης ἓνα γύρο γιὰ νὰ ἐξερευνήσης τὸ νησί, πές το μου κι ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ σοῦ ἐτοιμάσω ἓνα καλὸ κολατσιό, γιὰ νὰ τὸ πάρης μαζί σου.

Κι ἀφοῦ μὲ χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο ἔφυγε κουτσαίνοντας καὶ πῆγε στὴν κουζίνα του.

Ὁ πλοίαρχος Σμόλετ, ὁ κύριος Τριλώνεϋ κι ὁ γιατρός, συνομιλοῦσαν μεταξὺ τους στὸ κατάστρωμα ἀλλὰ ὅσο κι ἂν βιαζόμουν νὰ τοὺς διηγηθῶ τὴν περιπέτειά μου, δὲν τολμοῦσα νὰ πάω, ἐτσι στὰ φανερά, νὰ τοὺς διακόψω. Ἐψαχνα νὰ βρῶ κάποιο πρόσχημα, ὅταν μὲ φώναξε ὁ γιατρός. Εἶχε ξεχάσει τὸ τσιμπούκι του κι ἐπειδὴ ἦταν μανιώδης καπνιστὴς ἤθελε νὰ πάω στὴν καμπίνα του νὰ τοῦ τὸ φέρω. Μόλις, λοιπόν, βρέθηκα ἀρκετὰ κοντὰ του ὥστε νὰ μὴ μπορῆ νὰ μ’ ἀκούση κανεὶς, τοῦ εἶπα βιαστικά:

— Γιατρέ, ἔχω κάτι σπουδαῖο νὰ σὰς πῶ. Πρέπει νὰ κατεβῆτε στὴν καμπίνα μαζί μὲ τὸν πλοίαρχο καὶ τὸν κύριο Τριλώνεϋ καὶ νὰ μὲ φωνάξετε μὲ κάποιο πρόσχημα. Συμβαίνουν τρομερὰ πράγματα.

Ὁ γιατρός κατάφερε νὰ κρύψη τὴ συγκίνηση πού τοῦ προκάλεσαν τὰ λόγια μου.

— Εὐχαριστῶ, Τζιμ, αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω, ἀπάντησε δυνατὰ σὰ νὰ τοῦ εἶχα ἀπαντήσει σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε ἐρώτησή του.

Ἦστερα, μοῦ γύρισε ἀδιάφορα τὴν πλάτη καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τοὺς ἄλλους. Μίλησαν λίγη ὥρα ἀκόμα καὶ παρ’ ὅλο πού οὔτε ὁ πλοίαρχος οὔτε ὁ κ. Τριλώνεϋ ἄφησαν νὰ φανῆ ἡ ἐκπληξή τους

οὔτε ὕψωσαν διόλου τὸν τόνο τῆς φωνῆς τους, ἦταν φανερό ὅτι ὁ γιατρός τοὺς εἶχε μεταφέρει τὸ αἴτημά μου γιατί ὁ πλοίαρχος Σμόλετ ἔδωσε διαταγή στὸν Ἄντερσον νὰ συγκεντρώσῃ ὅλο τὸ πλήρωμα στὴ γέφυρα.

— Παιδιά, τοὺς εἶπε χαμογελώντας μόλις μαζεύτηκαν ὅλοι, φτάνουμε στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ μας. Αὐτὸ τὸ νησι ἦταν ὁ ἀντικειμενικός σκοπός μας. Τόσο ὁ κύριος Τριλώνεϋ, ὅσο κι ἐγώ, θέλουμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε γιὰ τὴν προθυμία τὴν ὁποία δείξατε καὶ νὰ σᾶς συγχαροῦμε: ὁ καθένας σας ἔκανε τὸ καθήκον του ὅσο καλύτερα μπορούσε. Ὁ κύριος Τριλώνεϋ — ποὺ ὅλοι ξέρουμε πόσο καλός καὶ γενναιοδωρός εἶναι — πρότεινε μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ πιῆτε ἓνα γκρόγκ στὴν ὑγείά μας, ὅσο θὰ τσουγκρίζουμε κι ἐμεῖς στὴν καμπίνα μας τὰ ποτήρια μας στὴν ὑγεία σας. Πιστεύω νὰ συμφωνῆτε ὅλοι ὅτι τοῦ ἀξίζει ἓνα θερμὸ χειροκρότημα!

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποσώσῃ τὰ λόγια του κι ὅλοι ξέσπασαν σὲ ἓνα ζητωκραύγασμα τόσο θερμό, ποὺ ὅσο κι ἂν ἦταν ἐπόμενο, ὁμολογῶ πὼς μ' ἔκανε νὰ σαστίσω. Πραγματικά, δύσκολα θὰ πίστευε κανεὶς βλέποντας τὸν ἐνθουσιασμό τους πὼς αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἄντρες συνωμοτοῦσαν ἐναντίον μας γιὰ νὰ μᾶς ἐξοντώσουν.

— Κι ἓνα «ζήτω» γιὰ τὸν πλοίαρχό μας! φώναξε ὁ Σίλβερ, μόλις κόπασε λίγο ὁ θόρυβος.

Οἱ τρεῖς φίλοι εὐχαρίστησαν καὶ κατέβηκαν στὴν καμπίνα τους ἀπ' ὅπου ἔστειλαν νὰ μὲ καλέσουν σὲ λίγο.

Τοὺς βρῆκα καθισμένους γύρω σ' ἓνα τραπέζι μ' ἓνα μπουκάλι ἰσπανικὸ κρασί κι ἓνα πιάτο γεμάτο σταφίδες. Ὁ γιατρός δάγκωνε νευρικά τὸ τσιμπούκι του. Τὸ φιλιστρίνι ἦταν ἀνοιχτό γιατί ἡ νύχτα ἦταν ζεστὴ καὶ βλέπαμε τὸ φεγγάρι ποὺ ἀσήμωνε τὴ θάλασσα.

— Χῶκινς, εἶπε ὁ Τριλώνεϋ, κάτι ἔχεις νὰ μᾶς πῆς. Σ' ἀκοῦμε!

Διηγήθηκα μὲ συντομία ὅλη τὴν κουβέντα ποὺ εἶχα ἀκούσει δίχως νὰ παραλείψω καμιὰ λεπτομέρεια. Κανένας δὲν μὲ διέκοψε, οὔτε ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνηση ἀλλὰ μ' ἀκούγαν προσεχτικά, ἔχοντας τὰ μάτια καρφωμένα ἐπάνω μου, ὥσπου τέλειωσα.

— Κάθισε, Τζίμ, εἶπε ὁ γιατρός.

Μ' ἔβαλαν νὰ καθίσω στὸ τραπέζι τους, μοῦ γέμισαν τὸ ποτήρι μου κρασί κι ἤπιαν κι οἱ τρεῖς στὴν ὑγεία μου ἀφοῦ μὲ συγχαίρηκαν γιὰ τὴν καλὴ μου τύχη καὶ τὸ θάρρος μου.

— Πλοίαρχε, εἶπε ὁ Τριλώνεϋ, εἶχατε δίκιο κι εἶχα ἄδικο. Παραδέχομαι ὅτι στάθηκα βλάκας καὶ περιμένω τίς διαταγές σας.

— Τὸ ἴδιο βλάκας ἤμουνα κι ἐγώ, εἶπε ὁ πλοίαρχος. Ποτέ μου δὲν ἔχω ἀκούσει γιὰ πλήρωμα ποὺ εἶναι ἔτοιμο νὰ κάνῃ ἀνταρσία

δίχως νά τὸ ὑποπτευτῆ κανεῖς. Ἄλλὰ τοῦτοι ἐδῶ φάνηκαν διαβολεμένα ἔξυπνοι.

—Γιατί ἔχουν ἀρχηγό τους τὸν Σίλβερ, εἶπε ὁ γιατρός, κι αὐτός, πλοίαρχε, δὲν εἶναι τυχαῖος ἄνθρωπος!

—Θά κάνη σπουδαία φιγούρα κρεμασμένος στοῦ κατάρτι! ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος. Ἄς μὴ φλυαροῦμε ἄδικα, ὅμως. Ἐγώ, στὴν ὑπόθεση αὐτῆ βλέπω τρία πράγματα, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νά πῶ τὴ γνώμη μου.

—Ἔσεῖς εἶστε ὁ πλοίαρχος, ἐπομένως σ' ἐσαῶς πέφτει τὸ θάρος νά μιλήσετε, ἔκανε μ' εὐγένεια ὁ κ. Τριλώνεϋ.

—Ὅπως καὶ νά ἔχουν τὰ πράγματα, τώρα πιά δὲν μπορούμε νά ὑποχωρήσουμε, ἐξήγησε ὁ Σμόλετ. Ἄν παρακάμψουμε τὸ νησί δίχως ν' ἀποβιβαστοῦμε, ὅπως περιμένουν, ἀπλῶς θά τοὺς κάνουμε νά ξεσηκωθοῦν ἀμέσως. Δεύτερο, ἔχουμε καιρὸ μπροστά μας, τουλάχιστον ὥσπου νά βρεθῆ ὁ θησαυρός. Καὶ τρίτο, ὑπάρχουν ἀκόμη πιστοὶ ἄντρες στοῦ καράβι. Ἐκεῖνο πού προτείνω εἶναι νά πιάσουμε, ὅπως λένε, τὸν ταῦρο ἀπὸ τὰ κέρατα, καὶ νά προκαλέσουμε τὴ μάχη τὴ στιγμή πού αὐτοὶ οἱ παλιάνθρωποι δὲν θά τὸ περιμένουν. Κύριε Τριλώνεϋ, μπορούμε νά βασιστοῦμε στοὺς ὑπηρέτες σας;

—Ὅπως καὶ σὲ μένα τὸν ἴδιο, δήλωσε ὁ πυργοδοεσπότης.

—Τρεῖς αὐτοί, λογάρισε ὁ πλοίαρχος, καὶ τέσσερεις ἐμεῖς, μαζί μὲ τὸν Τζίμ, γίνονται ἑφτά. Δὲν ξέρουμε πόσοι ἄντρες εἶναι ἀκόμα μαζί μας.

—Κατὰ πᾶσα πιθανότητα θά εἶναι οἱ ναυτικοὶ πού συμφώνησε ὁ κ. Τριλώνεϋ πρὶν μπλέξῃ μὲ τὸν Σίλβερ, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ὁ Χάντς ἦταν, ὡστόσο, ἓνας ἀπ' αὐτούς, παρατήρησε ὁ πυργοδοεσπότης.

—Καὶ θά ἔπαιρνα ὄρκο γιὰ τὴν τιμιότητά του, ἀναστέναξε ὁ πλοίαρχος.

—Ὅσο σκέφτομαι ὅτι αὐτοὶ οἱ παλιάνθρωποι εἶναι Ἄγγλοι, μοῦ ἔρχεται νά τινάξω τὸ καράβι στὸν ἀέρα! Ξέσπασε ἀγανακτισμένος ὁ Τριλώνεϋ.

—Γιὰ νά καταλήξω, κύριε, εἶπε ὁ πλοίαρχος, νομίζω ὅτι πρέπει νά κάνουμε ὑπομονή καὶ νά ἔχουμε ἄγρυπνη τὴν προσοχή μας. Τὸ ξέρω ὅτι εἶναι μιὰ δύσκολη δοκιμασία, χειρότερη ἀπὸ τὴν ἄμεση σύγκρουση. Πρέπει, ὅμως, νά ἐξακριβώσουμε ποιοὶ ἄντρες εἶναι μὲ τὸ μέρος μας. Ἡ γνώμη μου εἶναι αὕτη: νά περιμένουμε!

—Ὁ Τζίμ μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει, εἶπε ὁ γιατρός. Οἱ ἄντρες μιλᾶνε ἐλεύθερα μαζί του κι ὁ ἴδιος ἔχει μεγάλη παρατηρητικότητα.

—Χῶκινς, βασίζομαι σ' ἐσένα, πρόσθεσε ὁ πυργοδοεσπότης.

“Αρχισα νά αισθάνωμαι στενόχωρα γιατί καταλάβαινα ὅτι, παρ’ ὄλη τὴν ἐμπιστοσύνη πού μοῦ ἔδειχναν, ἤμουν ἀνήμπορος νά τοὺς βοηθήσω. Κι ὅμως, μέσα ἀπὸ μιὰ σειρά περιεργα περιστατικά, ἡ σωτηρία ἦρθε πραγματικά ἀπὸ μένα.

Πάντως, ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ γεγονὸς ἦταν ἓνα: ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἦταν αὐτοὶ οἱ δεκαεννιά κακοποιοὶ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐμεῖς οἱ ἑφτά, ἂν βέβαια λογάριζα καὶ τὸν ἑαυτό μου γιὰ σωστὸν ἄντρα ἀντὶ γιὰ τὸ παιδί πού ἤμουνα!

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ἡ περιπέτειά μου σὴν ξηρὰ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Ἡ περιπέτεια ἀρχίζει

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΪ ἌΝΕΒΗΚΑ στή γέφυρα καί κοίταξα τὸ νησί. Στὸ διάστημα τῆς νύχτας εἶχαμε προχωρήσει ἀρκετὰ καί τώρα μοῦ φάνηκε ἀλλιώτικο. Ὁ ἄνεμος εἶχε πέσει ἀπότομα καί τὸ καράβι ἔμενε ἀκίνητοποιημένο ὡς μισὸ μίλι νοτιοανατολικότερα ἀπὸ τὴν ἀνάβαθμὴ ἀνατολικῆ ἀκτῆ. Δάση μὲ γκριζο χρώμα σκέπαζαν ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ νησιοῦ. Κίτρινες λουρίδες ἄμμου κοντὰ στὴν παραλία καί πανύψηλα δέντρα σὰν ἔλατα — ἄλλα σὲ συστάδες κι ἄλλα μόνα τους ἔσπαγαν αὐτὴ τὴ χρωματικὴ μονοτονία. Τὸ σύνολο, ὅμως, ἦταν μουντὸ καί θλιβερό. Οἱ λόφοι ὄρθωναν πάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄχαρη βλάστηση τίς φαλακρὲς βραχώδεις κορφές τους. Ὅλες εἶχαν παράδοξα σχήματα καί τὸ «Κυάλι», τίς ξεπερνοῦσε ὅλες. Τριακόσια ὡς τετρακόσια πόδια ψηλό, ἀνέβαινε κατακόρυφα σχεδὸν ἀπ' ὅλες τίς πλευρὲς ἐνῶ ἡ κορυφὴ του ἦταν κομμένη ἴσα, σὰν ἀνάβαθρο πού περιμένει νὰ στήσουν ἀπάνω του ἓνα ἄγαλμα.

Ἡ «Ἰσπανιόλα» ἔγερνε πότε ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ καί πότε ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀνάλογα μὲ τὸ πῶς τὴ χτυποῦσε τὸ ρεῦμα τοῦ ὠκεανοῦ. Τὸ καράβι ἔτριζε, βογγοῦσε, στέναζε, σὰν ζωντανὸ πού ὑποφέρει. Ἔπρεπε νὰ πιαστῶ ἀπὸ τὸ ἄρμπουρο γιὰ νὰ μὴ χάσω τὴν ἰσορροπία μου. Εἶμαι ἀρκετὰ καλὸς ναυτικὸς κι ἡ τρικυμία δὲν μὲ πειράζει. Ἔτσι, ὅμως, πού τὸ καράβι κουιόταν δίχως νὰ προχωρῇ, σὰν μπουκάλι πού τοῦ ἀνακατεύεις τὸ περιεχόμενο, ἐνιωθα τὸ στομάχι μου νὰ γυρίζει.

Νὰ ἴφταιγε ἄραγε αὐτὴ ἡ κακοδιαθεσία πού αισθανόμουν ἢ μήπως ἦταν τὸ ἴδιο τὸ νησί μὲ τὰ γκριζα, κατσούφικα δάση του καί τίς ἄγριες, ἀφιλόξενες βραχοκορφές; Νὰ ἴφταιγε τάχα τὸ κύμα πού ἔσπαγε τοὺς ἀφρούς του μανιασμένα στοὺς ὑφαλους τῆς ἀκτῆς; Δὲν ξέρω. Τὸ γεγονὸς εἶναι πάντως ὅτι παρ' ὅλον τὸ λαμπρὸ ζεστὸ ἥλιο, παρ' ὅλο πού τὰ πουλιά πετοῦσαν ὀλόγυρα φωνάζοντας, ὄχι μόνο δὲν ἐνιωθα τὴ χαρὰ πού θὰ περίμενε κανεὶς φτάνοντας στὸ

τέρμα ενός τόσο μακρινού ταξιδιού αλλά, αντίθετα, η καρδιά μου ήταν σφιγμένη. Από κείνη τη στιγμή μπορώ να πω ότι μίσησα το Νησί του Θησαυρού.

Εκείνο το πρωί μας περίμενε σκληρή δουλειά. Έπειδή δεν φυσούσε καθόλου αέρας έπρεπε να κατεβάσουμε βάρκες στη θάλασσα και να ρυμουλκήσουμε το πλοίο τρία ως τέσσερα μίλια παραπλέοντας το άκρωτήριο για να το μπάσουμε στο στενό κανάλι που έφερνε στο λιμάνι, πίσω από το «Νησί του Σκελετού». Παρουσιάστηκα έθελοντής σε μια από τις βάρκες, όπου, για να λέμε την αλήθεια, δεν είχα να προσφέρω καμιά βοήθεια. Η ζέστη ήταν τρομερή κι οι άντρες βλαστημούσαν γι' αυτή την άγγαρεία. Υπεύθυνος στη βάρκα μας ήταν ο Άντερσον κι αντί να προσπαθή να ήρεμήσει τους ναύτες, φώναζε χειρότερα απ' όλους.

Αυτό μου φάνηκε κακό σημάδι γιατί ως εκείνη τη μέρα οι άντρες έκαναν τη δουλειά τους με προθυμία. Όσο, όμως, πλησιάζαμε στο νησί ή πειθαρχία πήγαινε περίπατο. Ο Τζών Σίλβερ κρατούσε το τιμόνι του πλοίου. Ήξερε το στενό πέραςμα σαν την τσέπη του κι οδηγούσε σταθερά την «Ισπανιόλα» αποφεύγοντας όλες τις κακοτοπιές. Φτάσαμε εκεί που ήταν σημειωμένο στο χάρτη το άγκυροβόλι, λιγότερο από μισό μίλι από τις άκτες του νησιού. Ο θυθός ήταν ψιλή άμμος. Ρίξαμε την άγκυρα και με το θόρυβο σηκώθηκε ένα σύννεφο από πουλιά που πέταξε κρώζοντας πάνω από τα δέντρα. Ύστερα καταλάγιασαν πάλι κι απλώθηκε ξανά η σιγαλιά. Δίχως το χάρτη που είχαμε μπροστά μας θα νόμιζε κανείς ότι για πρώτη φορά θα πατούσε πόδι ανθρώπου σε τούτη τη γη.

Δεν φυσούσε ούτε μιὰ πνοή ανέμου, δεν άκουγόταν ο παραμικρός θόρυβος εκτός από τα κύματα που βογγούσαν καθώς τσακίζονταν στα βράχια. Μιά βαριά μυρωδιά μας χτυπούσε στα ρουθούνια. Ή μυρωδιά από σαπισμένα δέντρα. Κοίταξα το γιατρό που ρουθύνιζε σα να μύριζε ένα κλούβιο αυγό.

— Δέν ξέρω αν υπάρχει θησαυρός εδώ πέρα, είπε, αλλά στοιχηματίζω την περούκα μου ότι αυτός ο τόπος έχει πυρετούς.

Αν ή συμπεριφορά των αντρών μου φάνηκε άνησυχαστική, όσο είμασταν στις βάρκες, μόλις γυρίσαμε στο πλοίο έγινε πιά άπειλητική. Στέκονταν στο κατάστρωμα γκρινιάζοντας άναμεταξύ τους. Κι ή πιό άσημαντη διαταγή γινόταν δεκτή με μουρμουρίσματα και άγριες ματιές. Άκόμα και στους τίμιους ναύτες από το πλήρωμα είχε μεταδοθή ή άπροθυμία. Άδύνατο να τους επαναφέρη κανείς σε τάξη. Ήταν φανερό πως ή άνταρσία κρεμόταν πάνω από τα κεφάλια μας άπειλώντας να ξεσπάση από στιγμή σε στιγμή. Δέν είμαστε οι

μόνοι που δισοθανθήκαμε τὸν κίνδυνο. Τὸν ἔβλεπε κι ὁ Τζὼν Σίλβερ καὶ πήγαινε ἀπὸ τὴ μιά παρῆα στὴν ἄλλη, προσπαθώντας νὰ τοὺς ἠσυχάσῃ μὲ τίς συμβουλές του. Τοὺς κολάκευε, ἐπαινοῦσε τίς ικανότητές τους, προσπαθοῦσε νὰ ξεπνήσῃ τὴ φιλοτιμία τους. Κι ὅταν δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο νὰ κάνῃ, τραγουδοῦσε εὐθυμα τραγουδάκια γιὰ νὰ διαλύσῃ τὴ βαριά ἀτμόσφαιρα.

Τούτῃ ἡ δραστηριότητα τοῦ Τζὼν Σίλβερ μοῦ φάνηκε σὰν τὸ πιὸ ζοφερὸ ἀπ' ὅλα τὰ σκοτεινὰ προμηνύματα αὐτοῦ τοῦ καταθλιπτικοῦ ἀπογεύματος.

Κλειστήκαμε στὴν καμπίνα καὶ κάναμε συμβούλιο.

—Κύριε, εἶπε ὁ πλοίαρχος στὸν πυργοδεσπότη, ἂν διακινδυνεύσω ἔστω καὶ μιὰ διαταγὴ ἀκόμα, ὅλοι αὐτοὶ θὰ πέσουν ἀπάνω μας. Ἔχουν φτάσει στὴν ἀνταρσία. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κάνω ὅτι δὲν καταλαβαίνω τὰ μурμουρίσματά τους γιατί ἂν πῶ μιὰ κουβέντα παραπάνω, δὲν θ' ἀργήσουν νὰ τραβήξουν τὰ μαχαίρια τους. Ἄν ἐξακολουθήσω, ὅμως, νὰ σωπαίνω ὁ Σίλβερ θὰ καταλάβῃ ὅτι κάτι ἔχουμε μυριστη καὶ τότε τὸ παιχνίδι εἶναι χαμένο γιὰ μᾶς. Δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο ἓνας ἄνθρωπος πάνω στὸ καράβι πού νὰ μπορούμε νὰ βασιστοῦμε ἀπάνω του.

—Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ὁ Τριλώνεϋ.

—Ὁ Σίλβερ ὁ ἴδιος, κύριε! ἀπάντησε ἤρεμα ὁ πλοίαρχος. Φοβᾶται κι αὐτὸς τὴν ἀνταρσία τοῦ πληρώματος ὅσο κι ἐγὼ καὶ θέλει νὰ τὴν ἀποφύγῃ μὲ κάθε τρόπο. Γι' αὐτὸ προτείνω νὰ τοῦ δώσουμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς συντρόφους του νὰ ξεσηκωθοῦν. Ἄς ἐπιτρέψουμε στοὺς ἄντρες νὰ κατεβοῦν τὸ ἀπόγευμα στὴ στεριά. Ἄν φύγουν ὅλοι, θὰ ἔχουμε ἐμεῖς τὸ καράβι. Ἄν ἀρνηθοῦν, θὰ κλειδωθοῦμε στὴν καμπίνα κι ὁ Θεὸς ἄς θάλῃ τὸ χέρι του. Ἄν ὅμως κατέβουν στὸ νησί οἱ μισοὶ ἀπ' αὐτούς, ὁ Σίλβερ θὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι δὲν τοὺς συμφέρει νὰ ξεσηκωθοῦν ἀκόμα κι ὅταν γυρίσουν θὰ ἔναι ὑπάκουοι καὶ φρόνιμοι σὰν ἀρνάκια. Γι' αὐτὸ εἶμαι σίγουρος.

Συμφωνήσαμε μαζί του. Μοιράσαμε ὄπλα στοὺς δικούς μας ἄνθρωπους. Οἱ πιστοὶ ὑπηρέτες τὰ πῆραν δίχως νὰ δεῖξουν μεγάλη ἐκπληξη μόλις τοὺς ἐξηγήσαμε πῶς εἶχε ἡ κατάσταση. Ὑστερα ὁ πλοίαρχος ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα καὶ κάλεσε τοὺς ναῦτες.

—Φίλοι μου, τοὺς εἶπε, ἡ σημερινὴ μέρα ἦταν φοβερὰ ζεστὴ καὶ μᾶς κούρασε ὅλους. Μιά μικρὴ ἐκδρομὴ στὴ στεριά δὲν θὰ σᾶς θλάψῃ. Οἱ θάρκες εἶναι ἀκόμα κατεβασμένες στὴ θάλασσα. Μπορεῖτε νὰ τίς πάρετε κι ὅσοι ἀπὸ σᾶς θέλουν, ἄς βγοῦν στὸ νησί. Μισὴ ὥρα

πριν από τὸ ἡλιοβασίλεμα θὰ σᾶς κάνω σινιάλο μὲ μιὰ κανονιά γιὰ νὰ ξέρετε νὰ γυρίσετε.

Οἱ ἀνόητοι θὰ πρέπει νὰ φαντάστηκαν ὅτι βγαίνοντας στὸ νησί θὰ ἔβρισκαν ἀμέσως τὸ θησαυρό, γιατί τὰ πρόσωπά τους ξαστέρωσαν τὴν ἴδια στιγμή καὶ ξέσπασαν σὲ ζωηρὲς ζητωκραυγὲς ποὺ ἀντιλάλησαν πέρα ὡς πέρα, στοὺς λόφους, κάνοντας γι' ἄλλη μιὰ φορά, τὰ πουλιὰ νὰ πετάξουν τρομαγμένα.

Ὁ πλοίαρχος εἶχε τὴν ἐξυπνάδα νὰ φύγη ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους, μεταβιβάζοντας στὸν Σίλβερ τὴ φροντίδα νὰ ὀργανώσῃ τὴν ὁμάδα ποὺ θὰ ἀποβιβαζόταν στὸ νησί. Κι ἔκανε πολὺ καλά. Ἄν εἶχε μείνει στὸ κατὰστρωμα δὲ θὰ μπορούσε νὰ προσποιητῆται ὅτι δὲν καταλαβαίνει τὴν κατάσταση. Ἦταν ὀλοφάνερη. Ὁ Σίλβερ ἦταν ὁ πραγματικὸς καπετάνιος σ' ἓνα πλήρωμα ἐπαναστατημένο. Ὡστόσο, ὑπῆρχαν κι ἄντρες ποὺ ἔπαιρναν τὸ μέρος μας, ὅσο κι ἂν τοὺς εἶχαν παρασύρει οἱ σύντροφοί τους. Γιατί, ἄλλο πράγμα τὸ νὰ εἶσαι παλιάνθρωπος κι ἄλλο νὰ δέχεσαι ψυχρὰ νὰ δολοφονήσῃς ἀθώους ἀνθρώπους.

Σὲ λίγο ἡ ὁμάδα συγκεντρώθηκε. Ἐξί ἄντρες θὰ ἔμεναν στὸ πλοῖο κι οἱ ἄλλοι δεκατρεῖς, μαζὶ μὲ τὸν Σίλβερ, μῆκαν στὶς βάρκες.

Κι ἐκείνη τὴ στιγμή μου πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ πρώτη ἀπὸ ἐκεῖνες τίς τρελὲς ἰδέες ποὺ τόσο βοήθησαν νὰ σωθοῦμε. Ἄφου μόνο ἔξι ναῦτες θὰ ἔμεναν στὸ καράβι ἦταν φανερὸ ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ ἐπιχειρήσουν τίποτα ἐναντίον τῶν φίλων μου ποὺ δὲν εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά μου. Σκέφτηκα, λοιπόν, νὰ βγῶ κι ἐγὼ στὸ νησί καὶ διχῶς νὰ χάσω καιρὸ πῆδηξα στὴν πιὸ κοντινὴ βάρκα.

Κανένας δὲν μὲ πρόσεξε ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κωπηλάτη ποὺ καθόταν δίπλα μου. Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως, ὁ Σίλβερ ποὺ βρισκόταν στὴ δεύτερη βάρκα γύρισε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι του καὶ τὰ βλέμματά μας διασταυρώθηκαν. Ἄρχισα νὰ μετανιώνω γιὰ τὴν ἀποκοτιά μου.

Οἱ δυὸ βάρκες συναγωνίζονταν ποιά θὰ ξεπεράσῃ τὴν ἄλλη. Ἡ δική μας εἶχε τὸ προβάδισμα καὶ γερούς κωπηλάτες καὶ φτάσαμε πρῶτοι στὴ στεριά. Μόλις ἡ μύτη τῆς βάρκας μας σφηνώθηκε στὴν ἀμμουδιά, ἀνάμεσα στὰ δέντρα τῆς ἀκτῆς, ἄρπαξα ἓνα κλαδί καὶ πήδηξα ἔξω. Ἐτρεξα ἀμέσως στὴν κοντινότερη συστάδα τῶν θάμνων ἐνῶ ὁ Σίλβερ κι οἱ ἄλλοι ἦταν ὡς πενήντα μέτρα πίσω μας.

— Τζίμ! Τζίμ! τὸν ἄκουσα νὰ φωνάζῃ.

Ὅπως καταλαβαίνετε δὲν τοῦ ἀπάντησα: πηδώντας, βουτώντας, ἀνοίγοντας πέρασμα, ἔτρεχα ἴσα μπροστά μου ὡς τὴ στιγμή ποὺ οἱ δυνάμεις μου μὲ ἐγκατάλειψαν κι ἀναγκάστηκα νὰ σταματήσω ξέπνοος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Τὸ πρῶτο χτύπημα

ΗΜΟΥΝΑ ΤΟΣΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ πού κατάφερα νὰ ξεγλιστήσω ἀπὸ τὸν Τζὼν Σίλβερ, πού ἄρχισα νὰ διασκεδάζω καὶ νὰ κοιτάζω μὲ περιέργεια τὸ μέρος πού θρῑσκόμουν. Εἶχα διασχίσει μιὰ ἐλώδη περιοχὴ γεμάτη ἱτίες, βοῦρλα καὶ κάτι περίεργα ἐξωτικά φυτὰ πού μπλέκονταν στὰ δέντρα. Εἶχα φτάσει στὴν ἄκρη ἑνὸς μεγάλου ξέφωτου πού ἀπλωνόταν μ' ἄμμουδερους κυματισμούς, ἕνα μίλι γύρω. Σπάνια νὰ ἔβλεpes κανένα ἔλατο ἢ κάτι ἄλλα καχεκτικά δεντράκια πού θύμιζαν τίς βελανιδιές ἀλλὰ πού εἶχαν ἀσημόχρωμη φυλλωσιά. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ ξέφωτου διακρινόταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς λόφους μὲ δυὸ περίεργες προεξοχές πού ἀστραποβολοῦσαν στὸν ἥλιο.

Γνώρισα γιὰ πρώτη φορὰ τίς χαρὲς τοῦ ἐξερευνητῆ. Τὸ νησι ἦταν ἀκατοίκητο, εἶχα ἀφήσει πίσω μου τοὺς συντρόφους μου καὶ τὰ μόνα ζῶντανὰ πλάσματα πού ὑπῆρχαν μπροστὰ μου ἦταν τὰ Ζῶα. Τριγύριζα χαζεύοντας ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ περιεργαζόμενοι τὰ ἄγνωστα λουλούδια. Εἶδα καὶ φίδια κι ἕνα ἀπ' αὐτὰ, μάλιστα, στύλωσε τὸ κεφάλι του στὴν ἄκρη ἑνὸς θράχου σφυρίζοντας. Οὔτε μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ὅτι εἶχα ἀπέναντί μου ἕναν θανάσιμο ἐχθρό, τὸν φοβερὸ κροταλία!

Ἔφτασα ὕστερα σὲ μιὰ πυκνὴ συστάδα ἀπ' αὐτὰ τὰ δέντρα πού ἔμοιαζαν μὲ βελανιδιές καὶ πού φύτρωναν σὰν βᾶτοι — χαμηλές, μὲ γυριστὰ στὸ ἔδαφος κλαδιὰ καὶ φύλλωμα τραχὺ σὰν ἀσβεστωμένο. Τούτη ἡ συστάδα κατηφόριζε ἀπὸ τὸ ὕψωμα μιᾶς ἀπ' αὐτές τίς λουρίδες τῆς ἄμμου ὡς τὴν ἄκρη τῆς, ψηλώνοντας συνεχῶς, μέχρι τὴν ὄχθη ἑνὸς πλατιοῦ βάλτου γεμάτου θράχου, ἀπ' ὅπου ξεκινοῦσε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ ρυάκια πού κατάληγαν στὸν κολπίσκο. Κάτω ἀπὸ τίς καυτερές ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ὁ βάλτος θαρρεῖς κι ἐξατμιζόταν ἔτσι πού τὸ «Κυάλι» πρόβαλλε θαμπό, τρεμποαίζοντας μέσα ἀπὸ τοὺς ἀτμούς.

Ξαφνικά, ἄκουσα κάποιο θόρυβο ἀνάμεσα στὰ βοῦρλα καὶ μιὰ ἀγριόπαπια πέταξε κρώζοντας ἄγρια. Μιὰ ἄλλη τὴν ἀκολούθησε καὶ σὲ λίγο, πέρα ὡς πέρα στὸ βάλτο, τ' ἀγριοπούλια πέταξαν ψηλά. Κατάλαβα ὅτι πλησίαζαν οἱ σύντροφοί μου. Δὲν εἶχα γελαστή, γιὰτι ἄκουσα τίς φωνές τους ἀπὸ μακριά, πού δυνάμωναν ὅσο πλησίαζαν πρὸς τὸ μέρος μου.

Πάγωσα από τὸ φόβο μου. Σύρθηκα κάτω ἀπὸ τὰ πυκνά κλαδιά μιᾶς θελανιδιάς καὶ κούρνιασα ἐκεῖ, μὲ τ' αὐτιά τεντωμένα, μὴν τολμώντας οὔτε ν' ἀνασάνω. Οἱ φωνές ἦταν δυὸ καὶ στή μιὰ ἀπ' αὐτές ἀναγνώρισα τὸν Σίλβερ πού κάτι ἀπαντοῦσε. Δὲν μπορούσα νὰ διακρίνω τί ἔλεγαν ἀλλὰ ἀπὸ τὸν τόνο τους κατάλαβα ὅτι ἡ συζήτησή τους ἦταν πολὺ ζωηρή, ἄγρια θὰ μπορούσα νὰ πῶ.

Ἀκολούθησε σιωπή. Ἴσως νὰ εἶχαν καθίσει γιατί τὰ πουλιά ἄρχισαν νὰ ἠσυχάζουν καὶ νὰ κατεβαίνουν καὶ πάλι στὸ θάλτο.

Ἔνιωθα ὅτι παραμελοῦσα τὸ χρέος μου. Ἀφοῦ στάθηκα τόσο παράτολμος ὥστε νὰ κατέβω στὸ νησί μαζί μ' αὐτοὺς τοὺς ληστές, εἶχα καθήκον νὰ τοὺς κατασκοπεύω. Ἔπρεπε νὰ προσπαθῆσω νὰ πλησιάσω πρὸς τὸ μέρος τους, ὅσο πιὸ κοντὰ μπορούσα. Σύρθηκα, λοιπόν, ἄργα ἀλλὰ σταθερὰ μὲ τὰ τέσσερα πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀπ' ὅπου εἶχα ἀκούσει τίς φωνές τους, ὥσπου στὸ τέλος μπόρεσα νὰ τοὺς δῶ ἀνάμεσα ἀπὸ ἓνα μικρὸ ἄνοιγμα πού ἔκαναν οἱ πυκνές φυλλωσιές.

Ὁ ἥλιος ἔπεφτε ἀπάνω τους, λούζοντάς τους στὸ φῶς του. Ὁ Τζὼν Σίλβερ εἶχε πετάξει τὸ καπέλο του στὸ ἔδαφος, δίπλα του, καὶ τὸ χοντρό του πρόσωπο γυάλιζε ἀπὸ τὸν ἰδρώτα καθὼς προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸν σύντροφό του.

— Ἀγόρι μου, τοῦ ἔλεγε, ἐγὼ στὰ λέω αὐτὰ γιατί σ' ἐκτιμῶ, γιατί ἀξίζεις τὸ βᾶρος σου σὲ χρυσάφι! Ἄν δὲ σὲ θεωροῦσα φίλο μου, νομίζεις ὅτι θὰ σὲ εἰδοποιῶσα; Εἶναι τελειωμένα ὅλα, δὲν μπορεῖς ν' ἀλλάξεις τίποτα, τὸ μόνο πού θὰ καταφέρης εἶναι νὰ φᾶς τὸ κεφάλι σου. Ἀκόμα κι ἐγὼ κινδυνεύω τώρα πού σοῦ μιλάω. Ἄν οἱ ἄλλοι καταλάβουν ὅτι δὲν συμφωνεῖς μὲ τὸ σχέδιό τους, θὰ σὲ σκοτώσουν τὴν ἴδια στιγμή. Πίστεψέ με, Τόμ, καλύτερα νὰ δεχτῆς.

— Σίλβερ, ἀπάντησε ὁ ἄλλος (καὶ πρόσεξα ὅτι τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακόκκινο κι ἡ φωνή του ἔτρεμε κι ἦταν βραχνή) Σίλβερ, εἶσαι ἄρκετὰ ἡλικιωμένος, εἶσαι τίμιος ἢ τουλάχιστον ἔτσι σὲ θεωροῦν ὅλοι κι ἔχεις καὶ λεφτά, πράγμα πού δὲν συμβαίνει σὲ πολλοὺς ναυτικούς. Τὸ ξέρω ὅτι εἶσαι γενναῖος ἄντρας. Θέλεις, λοιπόν, νὰ μὲ πείσης ὅτι εἶσαι μὲ τὸ μέρος αὐτῶν τῶν κακούργων; Ἄ, ὄχι! Μάρτυράς μου ὁ Θεός, τὸ χέρι μου θὰ ἔβαζε στή φωτιά ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ συμφωνῆς μ' αὐτὰ τὰ παλιόσκυλα! Ὅσο γιὰ μένα, ἂν εἶναι νὰ μὴν κάνω τὸ χρέος μου, προτιμῶ χίλιες φορές...

Ἐνας ξαφνικὸς θόρυβος τὸν διέκοψε. Ὁ Τόμ, ὅμως, δὲν ἦταν ὁ μόνος τίμιος ναύτης γιατί πέρα, στὸ θάθος τοῦ θάλτου ἀκούστηκε ἀπότομα μιὰ θυμωμένη κραυγή, ὕστερα μιὰ ἄλλη κι ἀμέσως ὕστερα ἓνα φριχτὸ οὐρλιαχτό. Ἦ ἡχώ τὸ πολλαπλασίασε κι ἓνα πυκνὸ κοπάδι πουλιὰ σηκώθηκε φτεροκοπώντας καὶ σκοτεῖνιασε τὸν οὐρανό.

Αυτή ή σπαραχτική κραυγή αγωνίας άντηχοϋσε στ' αυτιά μου για ώρα πολλή, άκόμα κι όταν άπλώθηκε Ξανά ή καυτερή σιωπή αυτού του άπογεύματος, πού την έκοβε μόνο τó βουητό τής θάλασσας.

Ό Σίλβερ έμεινε άτάραχος αλλά ό Τόμ άναπήδησε σαν άλογο πού τó σπειρούσαν.

— Τζών! τραύλισε με πανιασμένα χείλη κι άπλωσε τó χέρι του. Τί ήταν αυτό;

— Κάτω τά χέρια! γάβγισε άγρια ό Σίλβερ και τινάχτηκε με τήν εύκινησία άκροβάτη. Τί ήταν αυτό; Όποθέτω πώς ήταν ό "Άλαν.

Ό άτυχος Τόμ τόν άντιμετώπισε ήρωικά.

— Ό "Άλαν! φώναξε. Ό Θεός άς άναπαύση τήν ψυχή του γιατί ήταν ένας τίμιος ναυτικός! Όσο για σένα, Τζών Σίλβερ, σε θεωροϋσα σύντροφό μου αλλά γελάστηκα. Προτιμώ νά πεθάνω παρά νά μήν κάνω τó χρέος μου. Δολοφονήσατε τόν δύστυχο τόν "Άλαν. Σκοτώστε με κι έμένα! Έμπρός, παλιοτόμαρο! Τόλμησε!

Μ' αυτά τά λόγια, τó παλικάρι γύρισε περιφρονητικά τήν πλάτη του στόν Σίλβερ και τράβηξε πρós τήν παραλία. Δέν του έμελλε, όμως, νά πάη μακριά. Με μιá θλαστήμια, ό Σίλβερ κρατήθηκε από τά κλαδιά του δέντρου και τίναξε με δύναμη τó δεκανίκι του, πού χτύπησε τόν Τόμ στήν πλάτη. Τά γόνατά του λύθηκαν και σωριάστηκε κάτω μ' έναν άναστεναγμό. Νά 'ταν βαριά ή έλαφρά πληγωμένος; Ποτέ δέν θα τó μάθουμε. "Αν κρίνω από τó θόρυβο, νομίζω ότι του 'σπασε τή σπονδυλική στήλη. Πάντως, ό Σίλβερ δέν του 'δωσε τόν καιρό νά συνέλθη. Εύκίνητος σαν πίθηκος, έστω και χωρίς δεκανίκι, πήδηξε άπάνω του και έχωσε δυό φορές τó μαχαίρι του μέχρι τή λαβή, σ' αυτό τó άνυπεράσπιστο κορμί.

Δέν ξέρω τί είναι ή πραγματική λιποθυμία, ξέρω, όμως, ότι στο σύντομο διάστημα πού άκολούθησε, ό κόσμος σθήστηκε από μπροστά μου: ό Σίλβερ, τά πουλιά, οι λόφοι, όλα στριφογύριζαν στα θαμπωμένα μάτια μου ένω τ' αυτιά μου βούιζαν.

"Όταν συνήλθα, ό κακοϋργος ήταν όρθιος με τó δεκανίκι κάτω από τó μπράτσο του και τó καπέλο του στο κεφάλι. Ό Τόμ κειτόταν άψυχος αλλά αυτό άφηνε τó φονιά άδιάφορο: σκούπιζε τó ματωμένο μαχαίρι του στα χόρτα. Τίποτα δέν είχε αλλάξει. Ό ήλιος έλαμπε τó ίδιο λαμπρός κι ό θάλτος έξατμιζόταν τυλίγοντας στήν τρεμουλιαστή άχλή τó «Κυάλι». Δέν μπορούσα νά πιστέψω ότι στάθηκα μάρτυρας σ' αυτή τήν άγρια δολοφονία.

Ό Σίλβερ έβγαλε από τήν τσέπη του μιá σφυρίχτρα και σφύριξε δυνατά. Ό στριγγλιάρικος ήχος της άπλώθηκε με τόν καυτό άέρα. Δέν ήξερα, φυσικά, τί άκριβώς σήμαινε τούτο τó σινιάλο, αλλά με

φόβισε. Οί άλλοι ναύτες δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ ἐρθουν κι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μὲ ἀνακαλύψουν. Ὡπως δολοφόνησαν τὸν Ἄλαν καὶ τὸν Τόμ, ἔτσι δὲν θὰ δισταζαν νὰ σκοτώσουν κι ἐμένα. Ἄρχισα νὰ ὀπισθοχωρῶ ὅσο πιὸ ἀθόρυβα κι ὅσο πιὸ γρήγορα μπορούσα, στὸ ἀραιὸ μέρος τῶν δέντρων. Μποροῦσα ν' ἀκούω τὴ φωνὴ τοῦ γέρο - πειρατῆ καὶ τοὺς συντρόφους του ποὺ ἀποκρίνονταν στὸ κάλεσμά του. Ὁ φόβος μοῦ ἔδωσε φτερά. Μόλις βγῆκα ἀπὸ τὴ συστάδα τῶν θάμνων ἔτρεξα ὅπως ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωὴ μου. Λίγο μ' ἐνδιέφερε ποιὰ κατεύθυνση ἀκολουθοῦσα, φτάνει ν' ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ τοὺς δολοφόνους. Κι ὅσο ἔτρεχα, ὁ φόβος μου ὅλο καὶ μεγάλωνε ὥσπου στὸ τέλος κυριεύτηκα ἀπὸ πραγματικὸ πανικό.

Ἦμουνα, στ' ἀλήθεια, χαμένος! Πῶς θὰ τολμοῦσα νὰ γυρίσω στὶς βάρκες ὅταν θ' ἀκουγόταν ἡ κανονιά, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς φοινιάδες ποὺ τὰ χέρια τους ἄχνιζαν ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἀδικοχυμένο αἶμα; Μήπως ὁ πρῶτος ποὺ θὰ μ' ἔβλεπε, δὲν θὰ μοῦ ἴστριβε τὸ λαρύγγι, σὰ νὰ ἴμουνα ἓνα ἀδύναμο κοτόπουλο; Ἡ ἀπουσία μου δὲν θὰ ἦταν ἡ ὁμολογία τοῦ φόβου μου, γιατί ἤξερα τὰ ἐγκλήματά τους; Ἦμουνα χαμένος, ὀριστικά! Ἄντιο «Ἰσπανιόλα»! Ἄντιο, γιατρέ, ἀντίο, φίλοι μου! Δὲν θὰ σᾶς ξανάβλεπα. Δὲν μοῦ ἔμενε τίποτ' ἄλλο πιά παρὰ ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν πείνα ἢ ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν πειρατῶν.

Ὡστόσο, ἐξακολουθοῦσα νὰ τρέχω πάντα καὶ δίχως νὰ τὸ καταλάβω εἶχα φτάσει στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου μὲ τίς δυὸ κορυφές, σ' ἓνα σημεῖο ὅπου οἱ βελανιδιές σχημάτιζαν ἓνα ἀληθινὸ δάσος. Μερικὰ ἔλατα φύτρωναν ἀνάμεσά τους κι ὁ ἀέρας ἦταν πιὸ δροσερὸς καὶ πιὸ φρέσκος παρὰ στὸ ἔλος.

Νά, ὅμως, ποὺ ἓνας καινούργιος κίνδυνος μ' ἔκανε νὰ κοκαλώσω στὴ θέση μου ἐνῶ ἡ καρδιά μου βροντοχτυποῦσε στὸ στήθος μου, νὰ σπάση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ νησιοῦ

ΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΓΙΑ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ, ποὺ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἦταν ἀπότομη καὶ γεμάτη βράχια, κύλησε μιὰ βροχὴ ἀπὸ πέτρες, ποὺ ἔπεσαν μὲ θόρυβο ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Τὰ μάτια μου στράφηκαν ἀπὸ ἔνστικτο πρὸς τὰ ἐκεῖ κι εἶδα μιὰν ἀπροσδιόριστη

μορφή, πού κρυβόταν πίσω από τόν κορμό ένός έλατου. Δέν μπορούσα νά ξεχωρίσω άν ήταν άρκούδα, πίθηκος ή κάποιος άνθρωπος. Τό μόνο πού ξεχώριζα είναι πώς ήταν ένα πλάσμα τριχωτό. Αύτή ή τρομαχτική έμφάνιση, όμως, μ' έκανε νά παραλύσω από τό φόβο μου.

Τώρα θρισκόμουν άποκομμένοι κι από τις δυό μεριές: πίσω μου ήταν οί κακοῦργοι και μπροστά μου αυτό τό τέρας. Δέν δίστασα νά κάνω τήν εκλογή μου. Άνάμεσα στόν άγνωστο κίνδυνο και στόν γνωστό, προτίμησα αυτόν πού ήξερα, γιατί ό Σίλβερ μου φάνηκε λιγότερο επίφοβος άπ' αυτό τό τριχωτό πλάσμα. "Έκανα, λοιπόν, μεταβολή κι άρχισα νά περπατώ κατά τις βάρκες.

Τήν ίδια στιγμή τό τέρας ξεπρόβαλε κι άφού διάγραψε μιá μεγάλη καμπύλη προσπάθησε νά μου κόψη τό δρόμο. "Ήμουν κατάκοπος. Άκόμα και ξεκούραστος, όμως, ήταν φανερό ότι δέν θά μπορούσα νά συναγωνιστώ μαζί του στό τρέξιμο. Ό μυστηριώδης αντίπαλός μου έτρεχε σαν Ζαρκάδι ανάμεσα από τά δέντρα. Ναι, τώρα πιά δέν άμφέβαλα. "Όσο περίεργα κι άν έγερνε τό κορμί του, ήταν ανθρώπινο πλάσμα. Θυμήθηκα τις ιστορίες πού είχα άκούσει για τούς άνθρωποφάγους και παραλίγο ν' άρχισω τις φωνές ζητώντας βοήθεια. Με κράτησε ό φόβος μου για τόν Σίλβερ. Στάθηκα στη θέση μου πασκίζοντας νά βρω έναν τρόπο νά γλιτώσω. Και τότε θυμήθηκα ότι ήμουν όπλισμένος και πήρα θάρρος. Δέν ήμουν άνυπεράσπιστος. Τράβηξα τό πιστόλι μου και προχώρησα άποφασιστικά ν' άντιμετωπίσω τόν έχθρό μου.

Έκείνος είχε κρυφτή στό μεταξύ πίσω από ένα δέντρο και παρακολουθούσε τις κινήσεις μου γιατί μόλις με είδε νά βαδίζω προς τό μέρος του βγήκε διστακτικά από τήν κρυψώνα του, προχώρησε λίγα βήματα κι ύστερα γονάτισε άπλώνοντας ίκετευτικά τά χέρια του. Δέν μπορούσα νά πιστέψω στα μάτια μου.

— Ποιός είσαι; ρώτησα κατάπληκτος.

— Ό Μπέν Γκούν, μου άποκρίθηκε κι ή φωνή του άντήχησε θραχνή και τραχιά θυμίζοντας τό στρίγγλιμα πού κάνει μιá σκουριασμένη κλειδαριά. Είμαι ό δυστυχισμένος Μπέν Γκούν, κι είναι τρία χρόνια πού δέν έχω μιλήσει σ' ένα χριστιανό.

Μπορούσα πιά νά ξεχωρίσω πώς ήταν ένας άνθρωπος λευκός, όπως κι έμεις, και πώς τά χαρακτηριστικά του δέν ήταν άσχημα. Τό δέρμα του ήταν ήλιοκαμένο, τά χείλια του μαύρα και τά μάτια του έκπληκτικά γαλανά σ' αυτό τό σκούρο πρόσωπο. Ποτέ μου δέν είχα δει ούτε μπορούσα νά φανταστώ πιό κουρελιασμένα ρούχα από τά δικά του. Ήταν σκεπασμένος με λιωμένα κομμάτια από παλιά καραβόπανα, κρατημένα μεταξύ τους με κομμάτια σπάγκου, βούρλα και

παράταιρα μπρούντζινα κουμπιά, σχηματίζοντας μιὰ παλιατσίστικη στολή, πού τή συγκρατοῦσε μιὰ φαρδιά δερμάτινη ζώνη στή μέση του. Αὐτή ἡ ζώνη ἦταν καί τὸ μοναδικὸ γερὸ πράγμα πού εἶχε ἀπάνω του.

— Τρία χρόνια! φώναξα. Εἶσαι ναυαγός;

— “Ὁχι, μικρέ, ἀπάντησε. Μ’ ἔβγαλαν ἔξω.

Τὸ εἶχα ἀκούσει αὐτὸ κι ἤξερα πὼς ἦταν ἡ φοβερότερη τιμωρία ἀνάμεσα στοὺς πειρατές. Ἀποβίβαζαν τὸν καταδικασμένο σ’ ἓνα ἔρημο νησί μὲ μιὰ προμήθεια ἀπὸ σφαίρες καὶ μπαρούτι.

— Μὲ παράτησαν ἐδῶ πρὶν τρία χρόνια, ἔξακολούθησε ἐκεῖνος, καὶ ζῶ μὲ κατσικίσιο κρέας, φροῦτα καὶ ὄστρακα. “Ὅπου καὶ νὰ βρεθῆ ὁ ἄνθρωπος, κατορθώνει στὸ τέλος νὰ ἐπιζήσῃ. Ἡ καρδιά μου, ὠστόσο, λαχταρᾷ λίγο ἀνθρωπινὸ φαγητό. Μήπως σοῦ βρίσκεται ἀπάνω σου κανένα κομμάτι τυρί; “Ὁχι; Κρίμα! Πόσες νύχτες δὲν ὄνειρεύτηκα πὼς ἔτρωγα ἓνα κομμάτι τυρὶ ψημένο στὰ κάρβουνα. Κι ὕστερα ἔυπνοῦσα κι ἔβλεπα ὅτι βρίσκομαι ἔρημος ἐδῶ πέρα!

— “Ἄν ποτὲ μπορέσω νὰ γυρίσω στὸ πλοῖο, εἶπα, θά ‘χῃς ὅσο τυρὶ θέλεις.

“Ὅσο μιλούσαμε, ψαχοῦλεψε τὸ ὕφασμα τοῦ σακακιοῦ μου, μοῦ χαίδεψε τὰ χέρια, περιεργαζόταν τὰ παπούτσια μου μὲ τὴν ἐκστατικὴ εὐτυχία ἐνὸς παιδιοῦ πού ψηλαφίζει ἓνα πανάκριβο παιχνίδι. Ἄλλὰ τὰ τελευταῖα μου λόγια τὸν ἔκαναν νὰ μὲ κοιτάξῃ ἀπορημένος.

— “Ἄν κατορθώσης νὰ γυρίσης στὸ πλοῖο; ρώτησε. Καὶ ποιός σ’ ἐμποδίζει;

— “Ὁχι ἐσύ, φίλε μου, ἀπάντησα. Αὐτὸ τὸ ξέρω.

— Πολὺ σωστά, φώναξε. Πὼς σὲ λένε, παιδί μου;

— ΤΖίμ.

— ΤΖίμ! ἐπανάλαβε καὶ τὸ πρόσωπό του φωτιζόταν ἀπὸ ἓνα εὐτυχισμένο χαμόγελο. “Ἀχ, ΤΖίμ, οὔτε πού μπορείς νὰ φανταστῆς πόσο ἄσχημη ζωὴ ἔκανα. Μπορεῖς νὰ πιστέψης, βλέποντάς με, ὅτι μ’ ἀνάθρεψε μιὰ μητέρα τίμια καὶ θρήσκα;

— Γιὰ νὰ λέω τὴν ἀλήθεια, ὄχι! ὁμολόγησα.

— Κι ὅμως, εἶν’ ἀλήθεια! Ἡ μητέρα μου ἦταν μιὰ ἅγια γυναῖκα κι ἤθελε νὰ μὲ κάνῃ ἓνα καλὸ καὶ τίμιο παλικάρι. Ἐγώ, ὅμως, πῆρα τὸν κακὸ δρόμο. Μὲ παράσυραν τὸ πιοτὸ καὶ τὸ παιχνίδι. Ναι, ἔτσι ἄρχισε ἡ κατρακύλα μου: παίζοντας Ζάρια καὶ χάνοντας τὰ λεφτά μου. “Υστερα, ὅσο ξέπεφτα στὸ δρόμο τῆς ἀμαρτίας, ἔχανα καὶ τὴν πίστη μου. Ἡ καμμένη ἡ μητέρα μου εἶχε προβλέψει τὸ κατόντημά μου ἀλλὰ ἄδικα προσπάθησε νὰ μὲ συγκρατήσῃ. Ὑπάρχει, ὅμως, ἡ Θεῖα Πρόνοια, κι αὐτὴ μ’ ἔφερε ἐδῶ! Μόνος, σ’ αὐτὸ τὸ ἔρημο νησί

Αυτός προχώρησε λίγο κι ύστερα γονάτισε, απλώνοντας ικετευτικά
τὰ χέρια του. Δεν μπορούσα νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου (σελ. 89).

μπόρεσα νά σκεφτῶ, νά μετανιώσω γιά τὰ ὄσα ἔκανα καί Ξαναβρῆκα τήν πίστη μου στό Θεό! Δέν θά Ξαναπιῶ πιά, θά Ζήσω τίμια. Κι ὕστερα...

Σώπασε γιά μιὰ στιγμή, κοίταξε τριγύρω του καί ψιθύρισε:

—Εἶμαι πολύ πλούσιος!

Ἦμουν αἰγούρος ὅτι ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἦταν τρελός. Φαίνεται ὅτι κατάλαβε τή σκέψη μου γιατί ἐπανάλαβε μέ σιγουριά:

—Ναί, εἶμαι πολύ πλούσιος! Καί θά σέ κάνω κι ἐσένα σπουδαῖον ἄνθρωπο! Μπορεῖς νά μέ πιστέψης καί νά εὐλογῆς τήν τύχη σου πού ἦσουν αὐτός ὁ πρῶτος πού μέ βρῆκες!

Ἦστερα, μιὰ σκιά σκοτείνιασε τὸ πρόσωπό του, μοῦ ἔσφιξε δυνατά τὸ χέρι καί κούνησε ἀπειλητικά τὸ δάχτυλό του:

—Τώρα, Τζίμ, πές μου τήν ἀλήθεια! Ἦρθες μέ τὸ καράβι τοῦ Φλίντ;

Δέν δίστασα. Προαισθανόμουν ὅτι εἶχα βρῆ ἓνα σύμμαχο κι ἀπάντησα μέ εὐλικρίνεια.

—Ὅχι, δέν μ' ἔφερε τὸ καράβι τοῦ Φλίντ κι ὁ Φλίντ ἔχει πεθάνει. Ἄφοῦ, ὅμως, θέλεις νά μάθης τήν ἀλήθεια, δυστυχῶς γιά μᾶς, πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλήρωμά μας ἦταν ἀπὸ τὸ τσοῦρμο τοῦ πειρατῆ.

—Μήπως ἀνάμεσα σ' αὐτούς εἶναι κι ἓνας μονοπόδαρος; ῥώτησε.

—Γιὰ τὸν Σίλβερ, λές;

—Ναί, Σίλβερ ἦταν τ' ὄνομά του.

—Εἶναι ὁ μάγειρος τοῦ πλοίου κι ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας.

Μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τόσο δυνατά, πού φοβήθηκα ὅτι θά μοῦ τὸ σπάση.

—Ἄν σ' ἔχη στείλει ὁ Τζὼν Σίλβερ, μουρμούρισε, εἶμαι χαμένος.

Ἀποφάσισα νά τοῦ διηγηθῶ ὅλη τήν ἱστορία τοῦ ταξιδιοῦ μας καί νά τοῦ ἐξηγήσω σέ ποιά τραγική θέση βρισκόμασταν. Μ' ἄκουσε μέ προσοχή κι ὅταν τέλειωσα μέ χτύπησε στὸν ὦμο.

—Εἶσαι καλὸ παιδί, Τζίμ! εἶπε. Ἔχετε μπλέξει πολύ ἄσχημα, μὰ ἔννοια σας! Ὁ Μπέν Γκούν θά σᾶς βγάλῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο! Ἔχε μου ἐμπιστοσύνη! Γιὰ πές μου, ὅμως, αὐτὸς ὁ πυργοδεσπότης πού ὀργάνωσε τὸ ταξίδι σας, θά φερθῇ ἐν τάξει ἀπέναντί μου, ἂν τὸν βοηθήσω νά βγῇ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση πού βρίσκεται;

Τοῦ εἶπα ὅτι ἐπρόκειτο γιά ἓνα θαυμάσιον ἄνθρωπο.

—Ναί, συμφώνησε ὁ Μπέν Γκούν, δέν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ δέν θέλω νά καταντήσω ὑπρέτης οὔτε καί στὸν πύργο του ἀκόμα. Ἐκεῖνο

πού θέλω είναι νά 'χω κι ἐγώ ἓνα μερίδιο ἀπὸ τὸ θησαυρὸ πού, στὸ κάτω - κάτω, αὐτὴ τῆ στιγμή εἶναι δικός μου.

—Μπορεῖς νά 'σαι βέβαιος γι' αὐτό! Θά μοιραστοῦμε ὅλοι τὸ θησαυρὸ.

—Καὶ θά μοῦ βρῆ μιὰ θέση στὸ καράβι;

—Σίγουρα. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι μόλις ξεφορτωθοῦμε τοὺς κακούργους θά χρειαστοῦμε καὶ τὴ δική σου βοήθεια γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ. Θά 'χουμε ἔλλειψη ἀπὸ χέρια.

—Ναί, ἔκανε ἀνακουφισμένος. "Ἐχεις δίκιο. Καὶ τώρα, συνέχισε, ἄκουσε τί θά σοῦ πῶ: "Ἡμουνά στὸ καράβι τοῦ Φλίντ ὅταν κατέβηκε ἐδῶ μ' ἔξι γεροδεμένους ναῦτες κι ἔθαψε ἐδῶ τὸ θησαυρὸ του. "Ἐμεινάν μιὰ βδομάδα στὸ νησί κι ἓνα πρωί, τὴν ὥρα πού χάραζε, εἶδαμε τὴ θάρκα νά ἐπιστρέφει. Μέσα στὴ θάρκα ἦταν μόνο ὁ Φλίντ, κατάχλωμος, μὲ τὸ κεφάλι δεμένο σ' ἓνα μπλὲ μαντίλι. Πῶς τὰ κατάφερε, ἓνας ἄντρας ὀλομόναχος, νά παλέψει μὲ τοὺς ἔξι ναῦτες, νά τοὺς σκοτώσῃ ὅλους καὶ νά τοὺς θάψῃ στὸ νησί, αὐτὸ εἶναι κάτι πού κανένας ἀπὸ τὸ πλήρωμα δὲν μπόρεσε νά τὸ καταλάβῃ. Τὸ μόνο πού ξέρομε εἶναι ὅτι ἐγίνε συμπλοκὴ στὸ νησί κι ὁ Φλίντ τοὺς σκότωσε ὅλους. Ὑποπλοίαρχος ἦταν ὁ Μπιλ Μπόουνς καὶ λοστρόμος ὁ Τζῶν Σίλβερ. "Ἀδίκαια, ὅμως, ρώτησαν τὸν Φλίντ πού ἔκρυψε τὸ θησαυρὸ.

»—Μπορεῖτε νά βγῆτε ἔξω καὶ νά ψάξετε νά τὸν βρῆτε! τοὺς ἀπάντησε σαρκαστικά. Ἐμπρός, τώρα, δουλειά! Τὸ καράβι θά σαλπάρῃ γιὰ καινούργια λάφυρα!

»Τρία χρόνια ἀργότερα, ἦρθα σ' αὐτὸ τὸ νησί μ' ἓνα ἄλλο καράβι.

»—Σύντροφοι, εἶπα, ἐδῶ βρίσκεται ὁ θησαυρὸς τοῦ Φλίντ. Πάμε στὴ στεριά νά τὸν βροῦμε.

»Ὁ καπετάνιος δὲν συμφωνοῦσε, ὅλοι ὅμως οἱ σύντροφοί μου ἀποφάσισαν νά κατεβοῦμε στὴ στεριά. Δώδεκα μέρες ψάχναμε ἀνώφελα καὶ κάθε μέρα μ' ἔβριζαν ὅλο καὶ πιὸ ἄσχημα ὥσπου ἀποφάσισαν νά γυρίσουν ἀπογοητευμένοι στὸ καράβι.

»—Ὅσο γιὰ σένα, Μπενζαμίν Γκούν, μοῦ εἶπαν, ἐδῶ εἶναι ἓνα μουσκέτο, ἓνα φτυάρι καὶ μιὰ ἀξίνα. Θά μείνης ἐδῶ καὶ ψάξε νά βρῆς τὸ θησαυρὸ τοῦ Φλίντ!

»Κι ἔτσι, πού λές, Τζίμ, ἔμεινα τρία χρόνια ἐδῶ δίχως νά θάλω μιὰ μπουκιά ἀνθρώπινο φαγητὸ στὸ στόμα μου. Θά πῆς, λοιπόν, στὸν πυργοδεσπότη σου ὅτι τρία ὀλόκληρα χρόνια, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁ μοναδικὸς κάτοικος αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ... (ἔτσι θά τοῦ πῆς) καὶ μὲ ἥλιο καὶ μὲ μπόρες... κι ἔκανε τὴν προσευχή του στὸ Θεὸ καὶ συλλογιζόταν τὴ μητέρα του — πού νά δώσῃ ὁ Πανάγαθος νά 'ναι

ακόμα Ζωντανή — αλλά (θά τοῦ πῆς) ὁ Μπέν Γκούν ἔκανε καί μιάν ἄλλη δουλειά ἀκόμα σπουδαιότερη, καί ἐπειδὴ σοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη θά κρατήσης τὴ συμφωνία καί θά τοῦ δώσης τὸ μεριδιό του. Αὐτὰ νὰ πῆς, Τζίμ, στὸν πυργοδεσπότη!

— Δὲν κατάλαβα λέξη ἀπ’ ὅσα μοῦ εἶπες, ὁμολόγησα, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Πῶς ὅμως, θά γυρίσω στὸ πλοῖο;

— Ἐδῶ εἶναι τὸ πρόβλημα, παραδέχτηκε ὁ Μπέν Γκούν. Ἔχω φτιάξει μιὰ βάρκα μόνος μου καί τὴν ἔχω κρύψει κάτω ἀπὸ τοὺς ἄσπρους βράχους. Στὴ χειρότερη περίπτωση θά προσπαθήσουμε νὰ πᾶμε μ’ αὐτὴν μόλις σκοτεινιάσῃ. Μά, τί εἶν’ αὐτό;

Πραγματικά, παρ’ ὅλο πού ὁ ἥλιος ἤθελε μιὰ - δυὸ ὥρες ἀκόμα γιὰ νὰ βασιλέψῃ, ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε μιὰ κανονιά.

— Ἄρχισε ἡ μάχη! φώναξα. Ἀκολούθα με!

Κι ἄρχισα νὰ τρέχω πρὸς τὴν παραλία ξεχνώντας τοὺς φόβους μου. Ὁ Μπέν Γκούν ἔτρεχε πλάι μου.

— Κόψε ἀπ’ τ’ ἀριστερά, μοῦ φώναξε, ἀπ’ τ’ ἀριστερά! Νὰ σὲ κρύβουν τὰ δέντρα. Ἐδῶ σκότωσα τὴν πρώτη μου κατσίκα. Τώρα μὲ φοβοῦνται καί γιὰ νὰ βρῶ κυνήγι πρέπει ν’ ἀνέβω πάνω στοὺς λόφους. Βλέπεις τοῦτο τὸ ὑψωματάκι, πού μοιάζει μὲ τάφο; Τὸ βάφτισα «κοιμητήριο» κι ἐδῶ ἐρχόμουνα γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἐκκλησία οὔτε μιὰ Βίβλος, γιὰ τὸν φουκαρὰ τὸν Μπέν Γκούν...

Ἔτρεχα δίχως νὰ προσέχω τὰ λόγια του ἀλλὰ ἦταν φανερό πῶς οὔτε κι αὐτὸς περίμενε ἀπάντηση.

Τὴν κανονιά ἀκολούθησαν σὲ λίγο πυροβολισμοί, κι ὕστερα ἀπλώθηκε ἡσυχία. Μετά, ὡς μισὸ μίλι μπροστά μας εἶδα πάνω ἀπὸ τὸ δάσος νὰ κυματίζῃ ἡ Ἀγγλικὴ σημαία.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Τὸ φρούριο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Ὁ γιατρός συνεχίζει τὴν ἀφήγηση: Πῶς ἀφήσαμε τὸ καράβι

ΗΤΑΝ ΠΕΡΙΠΟΥ ΜΙΑΜΙΣΗ, ΟΤΑΝ οἱ δυὸ βάρκες ἐγκατάλειψαν τὴν «Ἰσπανιόλα». Ὁ πλοίαρχος, ὁ Τριλώνευ κι ἐγώ, συζητούσαμε τὴν καμπίνα. Ἄν φυσοῦσε ἄνεμος, θὰ ριχνόμασταν πάνω στοὺς ἔξι στασιαστὲς πού εἶχαν μείνει στὸ καράβι, θὰ σηκώναμε τὴν ἄγκυρά καὶ θὰ τραβούσαμε στ' ἀνοιχτά. Ἡ ἄπνοια, ὅμως, ἦταν ἀπόλυτη καὶ γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὴν ἀπελπισία μας ὁ Χάντερ κατέβηκε γιὰ νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ Τζιμ Χῶκινς γλίστρησε στὴ μία ἀπὸ τίς βάρκες κι ἔφυγε μὲ τοὺς πειρατὲς. Οὔτε στιγμή δὲν μᾶς πέρασε ἡ σκέψη ν' ἀμφιβάλλουμε γιὰ τὸν Τζιμ, ἀλλὰ ἀνησυχούσαμε γιὰ τὴ ζωὴ του. Ἐχοντας ὑπ' ὄψῃ μας μὲ ποιούς εἶχε νὰ κάνῃ, δὲν ἐλπίζαμε νὰ τὸν ξαναδοῦμε ζωντανό. Τρέξαμε στὸ κατάστρωμα. Ἡ μυρωδιά τῆς σαπίλας ἦταν ἀποπνικτικὴ καὶ μοῦ ἔφερνε ναυτία. Τούτῃ ἡ δυσωδία σήμαινε δυσεντερία καὶ πυρετούς. Οἱ ἔξι πειρατὲς ἦταν καθισμένοι στὸ μπροστινὸ μέρος, στὴ σκιά τοῦ καταρτιοῦ, σιγομουρμουρίζοντας. Ἀπὸ τὴ μεριά τῆς ἀκτῆς, μπορούσαμε νὰ δοῦμε τίς βάρκες πού προχωροῦσαν σκίζοντας γοργὰ τὸ νερό.

Ἡ ἀναμονὴ μᾶς τσάκιζε. Ἀποφασίσαμε ὁ Χάντερ κι ἐγώ νὰ πᾶμε μὲ τὴ μικρὴ βαρκούλα σὰν κατάσκοποι στὴ στεριά. Οἱ δυὸ βάρκες εἶχαν πάρει κατεύθυνση πρὸς τὴ δεξιὰ μεριά τοῦ νησιοῦ κι ἐμεῖς τραθήξαμε στὴ θέση ὅπου ἦταν σημειωμένο στὸ χάρτη τὸ φρούριο. Οἱ δυὸ ἄντρες πού φύλαγαν τίς βάρκες ἔμειναν κατάπληκτοι μόλις μᾶς εἶδαν. Ἄν πήγαιναν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Σίλβερ δὲν ξέρω πῶς θὰ ἔχαν ἐξελιχτῆ τὰ πράγματα. Φαντάζομαι, ὅμως, ὅτι τοὺς εἶχε δώσει ρητὲς διαταγὲς νὰ μὴν ἐγκαταλείψουν τὴ θέση τους κι ἀποφάσισαν νὰ ἀδιαφορήσουν γιὰ τὴ βαρκούλα μας.

Ἡ ἀκτῆ, σχημάτιζε μιὰ ἐλαφρὰ γλώσσα κι ἔστριψα ἔτσι τὸ τιμόνι πού ἡ γλώσσα αὐτὴ νὰ βρεθῆ ἀνάμεσα στὴ βάρκα μας καὶ στίς

δικές τους ὥστε πρὶν ἀκόμα ἀράξουμε εἶχαμε χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια τους. Πῆδηξα βιαστικά ἔξω κι ὄρχισα νὰ προχωρῶ ὅσο πιὸ γρήγορα μοῦ ἐπέτρεπε ἡ φρόνηση, ἐφοδισμένος μ' ἕνα μεγάλο μεταξωτὸ μαντίλι γιὰ νὰ προστατευτῶ ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο κι ἕνα ζευγάρι πιστόλια, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσω κάθε ἀπρόοπτο. Ὑστερα ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα, βρισκόμουνα μπροστὰ στὸ φρούριο.

Μιά πηγὴ μὲ καθαρὸ νερὸ ξεπηδοῦσε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς μικροῦ ὑψώματος. Πάνω στὸ ὑψωμα, σιμὰ στὴν πηγὴ, εἶχαν χτίσει ἕνα τεῖχος μὲ χοντροὺς κορμούς, ἱκανὸ νὰ προστατέψῃ καμιὰ σαρανταριά ἀνθρώπους καὶ γεμάτο πολεμίστρες. Εἶχαν κόψει τὰ δέντρα ὀλόγυρα ἔτσι πού νὰ σχηματίζουν μιὰν ἀκάλυπτη ζώνη καὶ τὸ συγκρότημα ἔκλεινε μ' ἕνα γερὸ φράχτη, ἔξι πόδια ψηλὸ, δίχως πόρτα ἢ ἄλλο ἄνοιγμα, πού θὰ χρειαζόταν πολὺς χρόνος καὶ κόπος γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ τὸν γκρεμίσῃ. Αὐτοὶ πού θὰ κλείνονταν μέσα σὲ τοῦτο τὸ φρούριο εἶχαν ὅλα τὰ πλεονεκτήματα μὲ τὸ μέρος τους. Ἔμεναν καλυμμένοι καὶ μποροῦσαν νὰ πυροβολοῦν τὸν ἐχθρό. Τὸ μόνο πού τοὺς χρειαζόταν ἦταν νὰ φυλᾶνε σκοπιές καὶ νὰ ἔχουν προμήθειες. Ἄν ἐξαιρέσουμε τὴν περίπτωση τοῦ αἰφνιδιασμοῦ, ἦταν σὲ θέσῃ ν' ἀντισταθοῦν σ' ὀλόκληρο σύνταγμα.

Ἐτρεξα πρὸς τὴν πηγὴ. Πραγματικά, ἐνῶ ἡ «Ἰσπανιόλα» εἶχε μιὰν ἀποθήκη γεμάτη πυρομαχικά καὶ τὸ ἀμπάρι γεμάτο τρόφιμα κι ἐκλεκτὰ κρασιά, ἀπὸ νερὸ ὑστεροῦσε. Ἔσकुβα νὰ δροσιστῶ ὅταν ἐκείνη τῆ στιγμὴ ἡ κραυγὴ ἑνὸς ἀνθρώπου πού τὸν σκοτώνουν ἀντήχησε σ' ὅλο τὸ νησί. Σὰν γιαιτρός εἶχα ἀκούσει πολλὰς φορὲς στὸν πόλεμο αὐτὸ τὸ οὐρλιαχτὸ ἀγωνίας — εἶχα τραυματιστῆ κι ὁ ἴδιος, μάλιστα — ἀλλὰ στὸ ἄκουσμά της ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατά. «Σκότωσαν τὸν Τζιμ Χῶκινς», συλλογίστηκα.

Δὲν δίστασα στιγμὴ. Γύρισα ἀμέσως πίσω καὶ πῆδησα στὴ θαρκούλα μας. Εὐτυχῶς, ὁ Χάντερ ἦταν καλὸς κωπηλάτης κι ἔτσι σὲ λίγο βρισκόμασταν στὸ καράβι μας. Βρῆκα τοὺς συντρόφους μου παραγμένους. Ὁ Τριλῶνεϋ ἦταν ἄσπρος σὰν πανὶ καθὼς συνειδητοποιοῦσε τὴν περιπέτεια στὴν ὁποία μᾶς ἐμπλεξε. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἔξι πειρατὲς πού εἶχαν μείνει στὸ πλοῖο, δὲν ἦταν σὲ καλύτερη κατάσταση.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι κακοῦργος σὰν τοὺς ἄλλους, ἔκανε ὁ πλοίαρχος κουνώντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὴ μεριά του. Σχεδὸν λιποθύμησε μόλις ἀντήχησε ἐκείνη ἡ κραυγὴ. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ δυσκολευτοῦμε νὰ τὸν πάρουμε μὲ τὸ μέρος μας.

Ἐξήγησα στὸν πλοίαρχο τὸ σχέδιό μου κι ἀρχίσαμε τίς ἐτοιμασίες γιὰ τὴν ἐκτέλεσή του.

Ὁ γέρο - Ρέντρουθ τοποθετήθηκε φρουρός στο διάδρομο, ἀνάμεσα στὴν καμπίνα καὶ τὴν πλώρη μὲ τρία - τέσσερα γεμάτα μουσκέτα δίπλα του κι ἓνα στῶμα γιὰ νὰ καλύπτεται. Ὁ Χάντερ ἔφερε τὴ βαρκούλα στὸ πίσω μέρος τοῦ πλοίου κι ὁ Τζόους κι ἐγὼ ἀρχίσαμε νὰ τὴ φορτώνουμε μὲ κιβώτια γεμάτα μπαρούτι, σακιά μὲ παξιμάδια, βαρέλια μὲ λαρδί, ἓνα μπιτονάκι μὲ κονιάκ καὶ τὸ ἀπαραίτητο κιβώτιο μὲ τὰ φάρμακα.

Στὸ μεταξύ, ὁ πυργοδεσπότης μὲ τὸν πλοίαρχο ἦταν στὸ κατὰστρωμα κι ὁ πλοίαρχος κάλεσε τὸ λαστρόμο, ποῦ ἦταν ὁ σημαντικότερος ἄνθρωπος στὸ καράβι.

—Κύριε Χάντς, τοῦ εἶπε, εἴμαστε κι οἱ δυὸ ὀπλισμένοι μὲ δυὸ πιστόλια ὁ καθένας. Ὅποιος ἀπὸ σᾶς κάνει καὶ τὸ παραμικρὸ σινιάλο, θὰ πέση νεκρός!

Τὰ ἔχασαν κι ἔκαναν ἓνα βιαστικὸ συμβούλιο μεταξύ τους. Ὑστερα, ἓνας - ἓνας κατέβηκαν τὴ σκάλα λογαριάζοντας νὰ μᾶς ριχτοῦν πισώπλατα. Στὴ θέα, ὅμως, τοῦ Ρέντρουθ ποῦ τοὺς περιμένε στὸ διάδρομο, ξαναγύρισαν κι εἶδαμε ἓνα κεφάλι νὰ προβάλη στὸ κατὰστρωμα.

—Πίσω, παλιόσκυλο! φώναξε ὁ πλοίαρχος.

Ὁ ναύτης θιάστηκε νὰ κρυφτῆ μὲ τοὺς συντρόφους του στὸ ἀμπάρι κι οἱ ἔξι ναῦτικοὶ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ δὲν ξανάδωσαν σημεῖο ζωῆς.

Ὡστόσο, εἶχαμε φορτώσει τὴ βαρκούλα κι ὁ Τζόους κι ἐγὼ πηδήξαμε μέσα καὶ τραβώντας κουπιὰ μ' ὅλη μας τὴ δύναμη, τραβήξαμε πρὸς τὴν ἀκτῆ. Δὲν ἀργήσαμε νὰ φτάσουμε στὴν ξηρά, στὸ ἴδιο σημεῖο ποῦ εἶχαμε ἀράξει καὶ τὴν πρώτη φορὰ καὶ ἀρχίσαμε νὰ μεταφέρουμε τίς προμήθειες στὸ φρούριο. Ἦμουνα λίγο ἀνήσυχος γιὰτι εἶχαμε τραβήξει τὴν προσοχὴ τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ φρουροὺς ποῦ φύλαγαν τίς βάρκες καὶ τὸν εἶδα νὰ πηδᾷ στὴ στεριά. Πήγαινε, ὅπως φαίνεται, νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Σίλβερ. Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφτηκα νὰ πᾶμε νὰ καταστρέψουμε τίς δυὸ βάρκες ἀλλὰ δὲν ἔξερα πόσο μακριὰ ἦταν οἱ πειρατὲς καὶ τὸ βρῆκα παρακινδυνευμένο. Θέλοντας τὰ πολλὰ, κινδύνευα νὰ χάσω καὶ τὰ λίγα!

Γιὰ νὰ κερδίσουμε καιρὸ, πετούσαμε τίς προμήθειες πάνω ἀπὸ τὸ φράχτη. Ὑστερα, ἀφήσαμε τὸν Τζόους νὰ τίς φυλάῃ — ἓνας μόνον ἄνθρωπος, εἰν' ἀλήθεια, ἀλλὰ μὲ μισὴ ντουζίνα μουσκέτα κι ὁ Χάντερ κι ἐγὼ ξαναγύρισαμε στὴ βαρκούλα νὰ πάρουμε τὰ ὑπόλοιπα. Ὅταν τὰ μεταφέραμε ὅλα, οἱ δυὸ ὑπηρέτες κλείστηκαν μέσα στὸ φρούριο ἐνῶ ἐγὼ, κωπηλατώντας μ' ὅλες μου τίς δυνάμεις, τράβηξα πρὸς τὴν «Ἰσπανιόλα».

Τὸ ὅτι θὰ κάναμε δυὸ δρομολόγια μπορεῖ νὰ φαίνεται παράτολμο ἀλλὰ δὲν ἦταν. Οἱ ἀντίπαλοί μας ὑπερτεροῦσαν σὲ ἀριθμὸ ἀλλὰ κι ἐμεῖς πλεονεκτούσαμε στὰ ὄπλα. Κανένας ἀπὸ τοὺς πειρατὲς δὲν εἶχε μουσκέτο καὶ πρὶν φτάσουν σὲ ἀπόσταση πού θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ πιστόλια τους, ἐμεῖς προφταίναμε νὰ ἐξολοθρεύσουμε μισὴ ντουζίνα ἀπ' αὐτούς.

Ὁ πυργοδεσπότης μὲ περίμενε στὸ ἄνοιγμα τῆς πρύμνης. Εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του. Ἄρπαξε τὸ σκοινὶ πού τοῦ πέταξα, ἔδωσε τὴ βαρκούλα κι ἀρχίσαμε νὰ φορτώνουμε τὸ ἐλαφρὸ σκαρὶ ὅσο πιὸ γρήγορα μπορούσαμε. Κρέας παστό, μπαρούτι, παξιμάδια, ἕνα μουσκέτο κι ἀπὸ ἕνα σπαθὶ γιὰ τὸν καθένα μας. Πετάξαμε τὰ ὑπόλοιπα ὄπλα στὴ θάλασσα, σὲ δυόμιση ὀργιές βάθος καὶ μπορούσαμε νὰ δοῦμε τὸ ἀτσάλι πού γυάλιζε στὸν ἥλιο, στὴν ψιλὴ ἄμμο τοῦ βυθοῦ.

Ἡ παλίρροια ἄρχιζε νὰ χαμηλώνη. Ἀπὸ τὴν ἀκτὴ ξεχωρίζαμε τίς φωνές τῶν πειρατῶν πού ἔτρεχαν πρὸς τίς βάρκες τους κι ὅσο κι ἂν αὐτὸ μᾶς καθυσύχαζε γιὰ τὴν τύχη τοῦ Χάντερ καὶ τοῦ Τζόου, πού τοὺς εἶχα ἀφήσει στὸ φρούριο, σήμαινε ὅτι ἔπρεπε νὰ βιαστοῦμε.

Ὁ Ρέντρουθ ἄφησε τὸ πόστο του στὸ διάδρομο καὶ πήδηξε στὴ βάρκα. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι ὁ Τριλώνει. Περιμέναμε τὸν πλοίαρχο γιὰ νὰ ξεκινήσουμε.

— Ἄντρες, μ' ἀκοῦτε; φώναξε ἐκεῖνος.

Καμιὰ ἀπάντηση δὲν ἔφτασε ἀπὸ τὸ μπροστινὸ ἀμπάρι ὅπου εἶχαν καταφύγει οἱ ἔξι πειρατὲς.

— Σ' ἐσένα τὸ λέω, Ἄβραμ Γκραιή!

Καὶ πάλι, καμιὰ ἀπάντηση.

— Γκραιή, συνέχισε δυνατὰ ὁ πλοίαρχος Σμόλετ, ἐγκαταλείπω τὸ πλοῖο καὶ σὲ διατάζω ν' ἀκολουθήσης τὸν πλοίαρχό σου. Τὸ ξέρω ὅτι εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος, ἂν καὶ κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν εἶναι στὸ βάθος τόσο κακὸς ὅσο νομίζει. Γκραιή, ἔχεις τριάντα δευτερόλεπτα καιρὸ γιὰ ν' ἀποφασίσης.

Σιωπὴ.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ περιμένω! Διακινδυνεύω τὴ ζωὴ μου μ' αὐτὴ τὴν καθυστέρηση καθὼς καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων πού βρίσκονται μαζί μου.

Ἀκούστηκε θόρυβος πάλης, χτυπήματα κι ὁ Ἄβραμ Γκραιή, μὲ μιὰ σπαθιά πού τοῦ χάραζε τὸ μάγουλο, ἔτρεξε πρὸς τὸν πλοίαρχο ὅπως ὁ σκύλος στὸ σφύριγμα τοῦ ἀφέντη του.

— Εἶμαι μαζί σας, πλοίαρχε, εἶπε.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ, εἶχαν πηδήσει στὴ βάρκα κι ἀπομακρυνθήκαμε δίχως νὰ χάσουμε καιρὸ.

Είχαμε εγκαταλείψει τὸ πλοῖο ἀλλὰ δὲν εἶχαμε φτάσει ἀκόμα στὸ φρούριό μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Ὁ γιατρός συνεχίζει τὴ διήγησή του: Τὸ τελευταῖο ταξίδι τῆς βαρκούλας

ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΕΙΧΕ ΜΕΓΑΛΗ διαφορά ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, τοῦτο τὸ καρυδότσουφλο πού μᾶς μετᾶφερε ἦταν παραφορτωμένο. Πέντε ἄντρες ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ τρεῖς (ὁ Τριλῶνεϋ, ὁ Ρέντρουθ κι ὁ πλοίαρχος) ἦταν σωστοὶ γίγαντες, ἦταν φορτίο μεγαλύτερο ἀπ' ὅσο σήκωνε. Γιὰ προσθέστε τώρα τὸ μπαρούτι καὶ τίς ὑπόλοιπες προμήθειες. Ἡ κουपाσιτὴ ἀκουμποῦσε σχεδὸν στὸ νερὸ καὶ κάθε τόσο ἡ θάλασσα ἔμπαινε μέσα. Δὲν εἶχαμε προχωρήσει οὔτε πενήντα μέτρα καὶ ἔνιωθα τὰ πόδια μου νὰ πατᾶνε στὸ νερό, ἴσαμε τὴ μέση τῆς γάμπας. Ὁ καπετάνιος μᾶς ἔβαλε νὰ συγυρίσουμε τὰ κασόνια ὥστε ἡ βαρκούλα ν' ἀποκτήσῃ καλύτερη ἰσορροπία. Παρ' ὅλ' αὐτά, δὲν τολμούσαμε οὔτε ν' ἀναπνεύσουμε. Ὑστερα, ἡ ἄμπωτη ἦταν τώρα δυνατὴ καὶ τὸ νερὸ κατέθηκε κάνοντας ἓνα ρεῦμα πού μᾶς χτύπαγε λοξὰ μὲ κίνδυνο νὰ μᾶς τουμπάρῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἀλλὰ — τὸ χειρότερο! — πού μᾶς ἔβγαζε κι ἀπὸ τὸ δρόμο μας. Τραβούσαμε στὸ σημεῖο ὅπου ἦταν ἀραγμένες οἱ θάρκες τῶν πειρατῶν.

— Δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω πορεία πρὸς τὸ φρούριο, εἶπα στὸν πλοίαρχο.

Κρατοῦσα τὸ δῖοκι ἐνῶ ὁ Ρέντρουθ κι ὁ πλοίαρχος ἦταν στὰ κουπιά. Εὐτυχῶς, δὲν βάσταξε πολὺ αὐτὸ.

— Τὸ ρεῦμα λιγοστεύει, κύριε, εἶπε ὁ Γκραιή πού βρισκόταν στὴν πρύμνη. Μπορεῖτε νὰ φορτσάρετε τώρα δίχως τὸν κίνδυνο ν' ἀναποδυρίσουμε.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, ἀπάντησα μὲ φυσικότητα, σὰ νὰ μὴν εἶχε μεσολαβήσει τίποτα.

Γιατὶ εἶχαμε συμφωνήσει νὰ τοῦ φερνόμαστε σὰ νὰ ἦταν πάντοτε μὲ τὸ μέρος μας. Ξαφνικά, ὁ καπετάνιος χλώμιασε.

— Τὸ κανόνι! ἔκανε κι ἡ φωνὴ του μοῦ φάνηκε ἀλλαγμένη.

— Τὸ σκέφτηκα κι ἐγώ, τοῦ ἀπάντησα γιατί ἤξερα ὅτι θὰ προσ-

παθοῦσαν νὰ κανονιοβολήσουν τὸ φρούριο, ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε. Δὲν μποροῦν νὰ τὸ κατεβάσουν ἀπὸ τὸ πλοῖο οὔτε — ἀκόμα περισσότερο — νὰ τὸ σύρουν μέσα ἀπὸ τὸ δάσος.

—Γιὰ κοιτάξε καλύτερα πίσω σου, γιατρέ, ἐπέμεινε ὁ πλοίαρχος.

Εἶχαμε ξεχάσει ἐντελῶς τὸ ἐλαφρὸ κανονάκι τῆς πρῶρας. Μὲ φρίκη εἶδαμε τοὺς πέντε ληστές νὰ τοῦ βγάζουν τὸ παλτό του, ὅπως ἔλεγαν τὸ χοντρὸ πιασωμένο καραβόπανο πού τὸ σκέπαζε. Καὶ νὰ σκεφτῆ κανεῖς, συλλογίστηκα, ὅτι εἶχαμε ἀφήσει στὸ κατάστρωμα τὶς μπάλλες τοῦ κανονιοῦ, στὴ διάθεση αὐτῶν τῶν τεράτων!

—Ὁ Ἰσραήλ ἦταν ὁ κανονιέρης τοῦ Φλίντ, εἶπε νιχητὰ ὁ Γκραιή.

Κράτησα σταθερὴ πορεία παρ' ὅλο πού κινδυνεύαμε, γιατί δεῖχναμε τὴ θάρκα μας ἀπὸ τὸ πλάι, πράγμα πού τὴν ἔκανε νὰ εἶναι περιφνημος στόχος.

Ακούσαμε κι εἶδαμε τὸν ἄθλιο Ἰσραήλ πού κυλοῦσε μιὰ μπάλλα κανονιοῦ στὸ κατάστρωμα.

—Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ σας εἶναι καλύτερος σκοπευτής; ρώτησε ὁ πλοίαρχος.

—Ὁ κ. Τριλώνεϋ! ἀπάντησα.

—Κύριε Τριλώνεϋ, μπορεῖτε νὰ πυροβολήσετε ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ κατὰ προτίμηση τὸν Χάντς; εἶπε ὁ πλοίαρχος.

Ὁ Τριλώνεϋ σήκωσε ἀτάραχος τὸ ὄπλο του.

—Προσοχή! φώναξε ὁ πλοίαρχος. Νὰ ἴστε ἐτοιμοὶ νὰ κρατήσετε ἀντίβαρο τὴν ὥρα πού θὰ πυροβολῆ. Ἀλλιῶτικα θὰ βουλιάξουμε.

Ὁ πυργοδεσπότης στερῶσε τὸ ὄπλο στὸν ὦμο του καὶ σημάδεψε; τὰ κουπιὰ ἔμειναν στὸν ἀέρα κι ἐμεῖς μαζευτήκαμε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς θάρκας. Ὁ Τριλώνεϋ σημάδεψε τὸν Χάντς πού στεκόταν κοντὰ στὸ κανόνι κι ἦταν ὁ πιὸ ἐκτεθειμένος. Σταθήκαμε ἄτυχοι, ὅμως, γιατί τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ὁ Τριλώνεϋ πυροβόλησε, ἐκεῖνος ἔσκυψε. Ἡ σφαῖρα σφύριξε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ βρῆκε ἓναν ἀπὸ τοὺς τέσσερις συντρόφους του.

Κραυγὲς ἀκούστηκαν ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ καράβι ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν παραλία. Κοίταξα πρὸς τὰ ἐκεῖ κι εἶδα τοὺς πειρατές νὰ προβάλλουν μέσα ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ νὰ τρέχουν νὰ ἐπιβιβαστοῦν στὶς θάρκες τους.

—Γρήγορα! φώναξε ὁ πλοίαρχος. Πρέπει νὰ φτάσουμε στὴ στεριά, ἀλλιῶς εἴμαστε χαμένοι.

—Μόνο ἢ μιὰ θάρκα γέμισε, παρατήρησα. Οἱ ἄλλοι, φαίνεται, θὰ προσπαθήσουν νὰ μᾶς κόψουν τὸ δρόμο ἀπὸ τὴ στεριά.

—Δὲν τοὺς φοβᾶμαι αὐτοὺς, ἔκανε ὁ πλοίαρχος. Οἱ ναυτικοὶ στὴ στεριά δὲν ἀεῖζουν τίποτα καὶ μ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ Ζέστη δὲν θὰ

μποροῦν νὰ σύρουν τὰ πόδια τους. Ἐγὼ φοβᾶμαι τὸ κανόνι! Εἶμαστε στόχος εὐκολος σὰν παιχιδάκι. Ἀκόμα κι ἓνα κοριτσόπουλο θὰ μᾶς πετύχαινε. Ἔχετε τὸ νοῦ σας, κύριε Τριλώνει, νὰ μᾶς εἰδοποιήσετε μόλις τοὺς δῆτε νὰ πυροδοτοῦν τὸ κανόνι.

Στὸ μεταξύ προχωρούσαμε μὲ ἱκανοποιητικὴ ταχύτητα γιὰ μιὰ βάρκα τόσο πολὺ φορτωμένη. Πλησιάζαμε. Λίγα μέτρα ἀκόμα καὶ θ' ἀράζαμε. Ἀπὸ τὴ βάρκα δὲν κινδυνεύαμε πιά γιατί εἶχαμε κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὴ γλώσσα τῆς στεριᾶς καὶ τὸ ρεῦμα ποὺ πρὶν ἦταν ἐχθρὸς μας, τώρα πιά μᾶς ἐξυπηρετοῦσε γιατί καθυστεροῦσε τοὺς διῶχτες μας. Ὁ μόνος κίνδυνος ἦταν τὸ κανόνι.

— Ἄν τολμοῦσα, εἶπε ὁ πλοίαρχος, θὰ σταματοῦσα γιὰ νὰ πυροβολήσουμε κι ἄλλον ληστή.

Ἦταν, ὅμως, φανερὸ ὅτι δὲ γινόταν νὰ ἐμποδίσουμε τὴ μοιραία κανονιά. Δίχως νὰ ρίξουν οὔτε μιὰ ματιὰ στὸ σύντροφό τους ποὺ εἶχε χτυπηθῆ — μόνο τραυματίστηκε γιατί τὸν εἶδα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῆ — ἔστρεψαν τὸ κανόνι ἐναντίον μας.

— Προσέξτε! φώναξε ὁ πυργοδεσπότης.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ὁ χτύπος τῆς κανονιάς. Αὐτὸ τὸν θόρυβο εἶχε ἀκούσει ὁ Τζιμ γιατί ὁ πυροβολισμὸς τοῦ Τριλώνει δὲν ἔφτασε ὡς αὐτόν. Ποῦ πῆγε ἢ μπάλλα κανένας μας δὲν κατάλαβε, μὰ φαντάζομαι ὅτι πέρασε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρα ποὺ δημιούργησε ἐπαιξε σίγουρα τὸ ρόλο του στὴν καταστροφή μας. Ἡ βάρκα ἔχασε τὴν ἰσορροπία της καὶ βούλιαξε μὲ τὴν πρῶμνη σιγὰ - σιγὰ στὸ νερὸ ποὺ ἦταν τρία πόδια βαθύ. Ὁ πλοίαρχος κι ἐγὼ πηδῆσαμε στὴ θάλασσα, οἱ σύντροφοί μας βούτηξαν μὲ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ φανοῦν σὲ λίγο στάζοντας. Ὡς ἐδῶ, τὸ κακὸ δὲν ἦταν μεγάλο. Εἶμαστε ὅλοι γεροὶ καὶ μπορούσαμε νὰ φτάσουμε περπατώντας στὴν ἀκτὴ. Ὅλες οἱ προμήθειές μας, ὅμως, εἶχαν χαθῆ καὶ — τὸ χειρότερο — μόνο δυὸ ἀπὸ τὰ ὄπλα μας εἶχαν σωθῆ. Τὸ δικό μου, ποὺ τὸ σήκωσα ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ τοῦ πλοίαρχου, ποὺ τὸ εἶχε κρεμασμένο στὸν ὦμο του. Τὰ ἄλλα τρία εἶχαν βουλιάξει μαζί μὲ τὴ βάρκα καὶ βράχηκαν. Σὰν νὰ μὴ μᾶς ἔφταναν αὐτὲς οἱ ἔννοιες, ἀκούσαμε τίς φωνές τῶν πειρατῶν ποὺ πλησιάζαν, ἀπὸ τὴ στεριά, πρὸς τὸ μέρος μας. Στὸ φόβο μας μήπως βρεθοῦμε ἀποκομμένοι ἀπὸ τὸ φρούριο ἐρχόταν νὰ προστεθῆ κι ἡ ἀνησυχία γιὰ τὸν Τζόους καὶ τὸν Χάντερ: θὰ εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ κρατήσουν ἂν ἐβλεπαν μισὴ ντουζίνα πειρατὲς νὰ μᾶς ἐπιτίθενται; Γιὰ τὸν Χάντερ εἶμασαν σίγουροι. Στὸν Τζόους, ὅμως, εἶχαμε λιγότερη ἐμπιστοσύνη. Αὐτὸς ὁ γλυκομίλητος καμαριέρης ἦταν πιά ἐπιδέξιος στὸ νὰ θουρταίζη τὰ κοστοῦμια τοῦ κυρίου του παρὰ στὸν πόλεμο! Μ' αὐτὲς

τις σκοτοῦρες στο κεφάλι, φτάσαμε στην παραλία, αφήνοντας πίσω μας τὸ ἄτυχο τὸ βαρκάκι μας καὶ τις μισές ἀπὸ τις προμήθειες καὶ τὰ πολεμοφόδια μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Ὁ γιατρός συνεχίζει τὴ διήγησή του: Τέλος τῆς πρώτης μέρας

ΔΙΑΣΧΙΣΑΜΕ ΒΙΑΣΤΙΚΑ ΤΟ ΔΑΣΩΜΕΝΟ τμήμα πού μᾶς χώριζε ἀπὸ τὸ φρούριο. Σὲ κάθε βῆμα μας ἀκούγαμε ὄλο καὶ πιὸ ξεκάθαρα τις φωνές τῶν πειρατῶν καὶ τὰ κλαδιά πού ἔσπαζαν στο πέρασμά τους.

Κατάλαβα ὅτι δὲν θ' ἀποφεύγαμε τὴ συμπλοκὴ κι ἔλεγξα τὸ ὄπλο μου.

— Πλοίαρχε, εἶπα, ὁ Τριλώνεϋ εἶναι ὁ καλύτερος σκοπευτής. Δώστε του τὸ ὄπλο σας. Τὸ δικό του ἔχει βραχὴ κι εἶναι ἀχρηστο.

Ἄλλαξαν τὰ ὄπλα τους. Ὁ Τριλώνεϋ, σιωπηλὸς κι ἀτάραχος, ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἄρχισε ἡ μάχη, σταμάτησε μιὰ στιγμή γιὰ νὰ τὸ ὀπλίση. Ἐκείνη τὴ στιγμή πρόσεξα ὅτι ὁ Γκραιή ἦταν ἀοπλος καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ σπαθί μου. Ἡ καρδιά μου γέμισε θάλασμο ὅταν τὸν εἶδα νὰ φτύνη στὶς φοῦχτες του, καὶ νὰ τὸ ἀρπάξη Ζαρώνοντας ἀποφασισμένος τὰ φρύδια του. Ὁ καινούργιος μας σύντροφος ἄξιζε σίγουρα τὸ βᾶρος του σὲ χρυσάφι.

Φτάναμε στο φράχτη τοῦ φρουρίου ὅταν ἀπὸ τὴ νοτιοδυτικὴ γωνία φάνηκαν ἑπτὰ στασιαστές, μ' ἐπικεφαλῆς τὸν Ἄντερσον, βγάζοντας ἄγρια οὐρλιαχτά.

Γιὰ μιὰ στιγμή σταμάτησαν παστιασμένοι καὶ πρὶν προλάβουν νὰ συνέλθουν πυροβολήσαμε, ὄχι μόνο ὁ Τριλώνεϋ κι ἐγὼ ἀλλὰ κι ὁ Χάντερ κι ὁ Τζόους, ἀπὸ τὸ φρούριο. Τέσσερεις σφαῖρες ἔφυγαν σφυρίζοντας πρὸς ὅλες τις διευθύνσεις ἀλλὰ ὑπῆρξαν ἀποτελεσματικές. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας ἔπεσε κι οἱ ἄλλοι ἔκαναν μεταβολὴ καὶ χάθηκαν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Γεμίσαμε πάλι τὰ ὄπλα μας καὶ κατεθήκαμε νὰ δοῦμε τὸν ληστή πού χτυπήσαμε. Ἦταν νεκρός: ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε βρῆ στὴν καρδιά.

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ πιστολιὰ ἀντήχησε πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ἡ βάρκα ἔχασε τὴν ἰσορροπία της καὶ βούλιαξε μὲ τὴν πρύμνη στὸ
νερό, ποῦ ἦταν τρία πόδια βαθύ (σελ. 103).

Μιά σφαίρα σφύριξε στο αυτί μου κι ο δύστιχος Τόμ Ρέντρουθ τρίκλισε και σωριάστηκε στο έδαφος. 'Ο πυργοδεσπότης κι εγώ πυροβολήσαμε σχεδόν άμέσως, όπως όμως δεν ξέραμε από πού ακριβώς είχε φύγει το χτύπημα, άδικα σπαταλήσαμε τα βόλια μας. Γεμίσαμε τα όπλα μας και σκύψαμε πάνω από τον Τόμ. 'Ο πλοίαρχος κι ο Γκραίη ήταν κιόλας σιμά του και με την πρώτη ματιά είδα ότι δεν υπήρχαν ελπίδες να σωθή.

Πιστεύω ότι ή ταχύτητα με την οποία αντιδράσαμε είχε σκορπίσει πάλι τους πειρατές, γιατί μπορέσαμε να μεταφέρουμε τον φτωχό γέρο - δασοφύλακα μέσα στο φρούριο, στο σπιτάκι που υπήρχε εκεί.

'Ο καημένος ο γέρος! Ποτέ δεν άκούστηκε από τα χείλια του ένα παράπονο, μιá διαμαρτυρία ή μιá λέξη φόβου, από τή στιγμή που άρχισαν οι δυστυχίες μας μέχρι τώρα. Σάν Τρωαδίτης είχε ύπερσπιστή τó πόστο του, κρυμμένος πίσω από ένα στρώμα, στο διάδρομο. Είχε ύπακούσει σ' όλες τις διαταγές, δίχως λέξη, μ' αποφασιστικότητα κι ακρίβεια. Ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερός μας. Και τώρα ο γέρος, πιστός υπηρέτης, θά πέθαινε.

'Ο πυργοδεσπότης γονάτισε στο πλευρό του και του φίλησε τó χέρι κλαίγοντας σαν μικρό παιδί!

—Τέλειωσαν τα ψέματα, δεν είν' έτσι, γιατρέ; μου είπε ο Τόμ.

—Μή χάνης τó θάρρος σου, φίλε μου, μουρμούρισα.

—Δέν με νοιάζει πού πεθαίνω! Θά 'θελα μόνο να τους έδινα πρώτα ένα μάθημα!

—Τόμ, έκανε ο Τριλώνευ, πρέπει να με συγχωρέσης.

—Δέν είναι σωστό να ζητάς συγγνώμη από μένα, άφέντη, του άπάντησε. 'Αφού, όμως, τó θέλεις, σε συγχωρω μ' όλη μου τήν καρδιά.

Σώπασε για λίγο κι ύστερα ρώτησε αν μπορούσε να πη κανείς μιá προσευχή. «'Ετσι συνηθίζεται», πρόσθεσε σά ν' άπολογιόταν. Λίγες στιγμές άργότερα, ξεψύχησε. Στο μεταξύ, ο πλοίαρχος που είχε τó σακάκι και τις τσέπες του έξαιρετικά φουσκωμένα, άρχισε να βγάξη από μέσα τα πιό έτερόκλητα αντικείμενα: μιá άγγλική σημαία, μιá Βίβλο, ένα κουβάρι γερό σκοινί, κοντυλοφόρο και μελάνι, τó ήμερολόγιο του πλοίου και μιá μεγάλη ποσότητα καπνού. Με τή βοήθεια του Χάντερ ύψωσε τή σημαία σ' ένα έλατο, στή γωνιά του φρουρίου.

Αυτό φάνηκε σά να του τόνωσε κάπως τó ήθικό του. Ξαναγύρισε στο σπιτάκι κι άρχισε να καταμετρά τα πράγματά μας, σά να μήν τον ένδιέφερε τίποτ' άλλο. Είχε, όμως, παρ' όλ' αυτά τήν άκρη του ματιού του πάνω στον Τόμ, γιατί μόλις εκείνος ξεψύχησε, προ-

χώρησε και τὸν σκέπασε εύλαθικά με μιάν ἄλλη σημαία.

—Μὴ θλίβεστε, κύριε, εἶπε στὸν Τριλώνει σφιγγοντάς του τὸ χέρι. Δὲν ὑπάρχει καλύτερος θάνατος γιὰ ἓναν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ νὰ πεθάνη κάνοντας τὸ καθήκον του.

—Υστερα, με πῆρε παράμερα.

—Γιατρέ, με ρώτησε, σὲ πόσες βδομάδες περιμένετε τὸ βοηθητικὸ πλοῖο;

Τοῦ ἀποκρίθηκα πὼς δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἐβδομάδες ἀλλὰ γιὰ μῆνες. Ὁ Μπλάντλεϋ θὰ ἴστανε τὸ πλοῖο ἂν δὲν εἶχαμε γυρίσει πίσω ὡς τὰ τέλη Αὐγούστου. Οὔτε νωρίτερα οὔτε ἀργότερα.

—Χμ! ἔκανε ὁ πλοίαρχος ξύνοντας τὸ κεφάλι του. Δίχως νὰ θέλω νὰ ὑποτιμῶω τῆ Θεία Πρόνοια, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν εἶμαι καὶ πολὺ αισιόδοξος γιὰ τῆ σωτηρία μας.

—Τί ἐννοεῖτε; ρώτησα.

—Εἶναι μεγάλη ἀτυχία, γιατρέ, πὺ χάσαμε τίς μισές μας προμήθειες, αὐτὸ θέλω νὰ πῶ. Μπαρούτι καὶ σφαῖρες ἔχουμε ἄφθονα. Τὰ τρόφιμα, ὅμως, εἶναι λιγοστά... πολὺ λιγοστά κι οἱ μερίδες θὰ ἴναι τόσο μικρές, πὺ ἴσως νὰ ἴναι καλύτερα τῶρα πὺ θὰ ἴχουμε ἓνα στόμα λιγότερο νὰ ταῖσουμε.

Κι ἔδειξε τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ Τόμ, πὺ τὸ σκέπαζε ἡ σημαία.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τῆ στιγμή, μ' ἓνα φοβερὸ σφύριγμα, μιὰ κανονιὰ πέρασε πάνω ἀπὸ τῆ στέγη τοῦ σπιτιοῦ καὶ χάθηκε μακριά, πέρα στὸ δάσος.

—Χά!... Χά!... ἔκανε ὁ πλοίαρχος! Σὲ λίγο θὰ σᾶς τελειώση τὸ μπαρούτι, παλικαράδες μου!

Ἡ δευτέρη ἀπόπειρα τῶν πειρατῶν ἦταν πιὸ πετυχημένη γιὰτί ἡ μπάλλα ἔπεσε μέσα στὸ φράχτη ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σύννεφο τῆς σκόνης πὺ σηκώθηκε δὲν προκάλεσε ἄλλη ζημιὰ.

—Πλοίαρχε, εἶπε ὁ Τριλώνει, ἀπὸ τὸ καράβι τὸ φρούριο εἶναι ἀθέατο. Οἱ πειρατὲς πρέπει, ἐπομένως, νὰ βλέπουν τῆ σημαία. Δὲν θὰ ἴταν πιὸ φρόνιμο νὰ τῆν κατεβάσουμε;

—Νὰ κατεβάσουμε τῆ σημαία! φώναξε ὁ πλοίαρχος. Ποτέ!

Μόλις πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια πειστήκαμε ὅλοι ὅτι εἶχε δίκιο. "Ὅχι μόνο γιὰτί ὑπακούαμε σ' ἓνα τιμημένο αἶσθημα τιμῆς ἀλλὰ καὶ γιὰτί αὐτῆ ἦταν σωστῆ στρατηγική, πὺ ἔδειχνε στοὺς ἐχθροὺς μας ὅτι δὲν φοβόμασταν τίς κανονιές τους.

"Ὅλο τὸ βράδυ τὸ κανονίδι ἐξακολουθοῦσε ἄλλοτε πυκνὸ κι ἄλλοτε σ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα. Οἱ βολές, ὅμως, ἦταν πολὺ ψηλές κι οἱ μπάλλες πῆγαιναν νὰ καρφωθοῦν μακριά, στῆν ἄμμο. Μόνο μιὰ

κατάφερε να διαπεράσει την όροφή του σπιτιού αλλά δίχως να μας φοβίση.

— Ξέρετε τί σκέφτομαι; είπε ο πλοίαρχος. Τώρα με την άμπωτη, τα νερά πρέπει να έχουν τραβηχτεί. Γιατί να μην πάμε να μαζέψουμε τις προμήθειες που βούλιαξαν μαζί με τη βάρκα μας; Ο δρόμος ως την παραλία θα πρέπει να είναι ελεύθερος. Υπάρχουν έθελοντές γι' αυτή την αποστολή;

Ο Γκράιη και ο Χάντερ προχώρησαν πρώτοι. Όπλιστηκαν καλά και βγήκαν από το φρούριο. Δυστυχώς, όμως, οι πειρατές ήταν πολύ πιο τολμηροί απ' όσο πιστεύαμε ή είχαν τρομερή εμπιστοσύνη στο κανόνι του Ισραήλ. Τέσσερεις - πέντε απ' αυτούς μετάφεραν κιόλας το παστό κρέας, ενώ ο Σίλβερ επίβλεπε από τη βάρκα του την επιχείρηση. Τώρα, ο κάθε πειρατής ήταν έφοδιασμένος μ' ένα όπλο που το προμηθεύτηκε από κάποια μυστική κρυψώνα.

Στο μεταξύ ο πλοίαρχος άνοιξε το ημερολόγιο του πλοίου κι άρχισε να γράφει:

«'Αλέξανδρος Σμόλετ, πλοίαρχος. Δαβίδ Λέβεζυ, γιατρός του πλοίου. 'Αβραάμ Γκράιη, ξυλουργός του πλοίου. Τζών Τριλώνεϊ, πλοιοκτήτης. Τζών Χάντερ και Ρίτσαρντ Τζούς, υπηρέτες του πλοιοκτήτη — οι μόνοι που απόμειναν πιστοί απ' όλο το πλήρωμα — με τρόφιμα δέκα ημερών, αποβιβάστηκαν σήμερα και ύψωσαν την 'Αγγλική σημαία πάνω από το φρούριο του Νησιού των Θησαυρών.

Ο Τόμ Ρέντρουθ, υπηρέτης του πλοιοκτήτη, σκοτώθηκε από τους στασιαστές. Ο Τζιμ Χώκινς, καμαρώτος...».

Εκείνη τη στιγμή μιὰ φωνή αντήχησε από το μέρος της στεριάς:

— Κάποιος μας φωνάζει, είπε ο Χάντερ που φύλαγε φρουρός.

— Γιατρέ! Πλοίαρχε! Κύριε Τριλώνεϊ! Χάντερ! Έσού είσαι; άκούσαμε να φωνάζουν.

Έτρεξα στην πόρτα τη στιγμή ακριβώς που ο Τζιμ Χώκινς, σώος και άκέραιος δρασκελοῦσε τὸ φράχτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Ὁ Τζιμ Χώκινς συνεχίζει τὴν ἀφήγηση: Οἱ σκοπιῆς τοῦ φρουρίου

MΟΛΙΣ Ο ΜΠΕΝ ΓΚΟΥΝ ΕΙΔΕ τὴ σημαία σταμάτησε καὶ μὲ κράτησε ἀπὸ τὸ μπράτσο.
— Σίγουρα εἶναι οἱ φίλοι σου, εἶπε.

— Περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ἴναι οἱ πειρατές, ἀποκρίθηκα.

— Δὲν ξέρεις τί λές! φώναξε. Ἄγ ἦταν στὸ φρούριο ὁ Σίλβερ μὲ τὴ συμμορία του θὰ εἶχαν ὑψώσει τὴ μαύρη πειρατικὴ σημαία μὲ τὴ νεκροκεφαλή! Ὅχι, Τζιμ, οἱ φίλοι σου εἶναι. Ἐγὶνε συμπλοκὴ κι ὑπερίσχυσαν. Καὶ κατάφυγαν στὸ παλιὸ φρούριο ποῦ εἶχε χτίσει ὁ Φλιντ. Ἄ! Ἦταν πονηρὸς ἄνθρωπος ὁ Φλιντ! Μεγάλο μυαλό! Δίχως τὸ ρούμι κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ξεγελάσει. Ὁ Φλιντ δὲν φοβόταν κανέναν... ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Σίλβερ. Ναί, αὐτὴ τὴν τιμὴ τὴν ἀναγνωρίζω στὸν Σίλβερ...

— Ἴσως νὰ ἴχης δίκιο, τὸν ἔκοψα. Πιθανὸν εἶναι οἱ φίλοι μου. Ἕνας λόγος, λοιπόν, παραπάνω γιὰ νὰ βιαστοῦμε νὰ τοὺς συναντήσουμε.

— Ὅχι, ἀγόρι μου, ἀπάντησε ὁ Μπέν. Εἶσαι καλὸ παιδί, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι' αὐτό. Ἄλλὰ δὲν παύεις νὰ εἶσαι παιδί. Ἐγώ, εἶμαι πονηρὸς. Οὔτε τάζοντάς μου ἓνα βαρέλι ρούμι δὲν πρόκειται νὰ σ' ἀκολουθήσω... Ὅχι πρὶν συναντήσω τὸν πυργοδεσπότη σου καὶ μοῦ δώση τὸ λόγο τῆς τιμῆς του. Καὶ μὴν ξεχνᾶς τὰ λόγια μου: «Σοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη» (ἔτσι θὰ τοῦ πῆς)...

Καὶ μὲ τσίμπησε πονηρὰ στὸ μάγουλο.

— Καὶ μόλις χρειαστῆτε τὸν Μπέν Γκούν, ξέρεις ποῦ θὰ τὸν βρῆς. Ἐκεῖ ποῦ τὸν βρῆκες σήμερα. Ὅποιος ἔρθει, ὅμως, πρέπει νὰ κρατᾶ ἓνα ἄσπρο πανὶ στὸ χέρι καὶ νὰ ἔρθη μόνος! Ἐχω, ὅπως ξέρεις, τοὺς λόγους μου νὰ τὸ ζητῶ αὐτό.

— Καλά, εἶπα, καταλαβαίνω. Θέλεις νὰ προτείνης κάτι ποῦ ἐπιθυμεῖς νὰ τὸ συζητήσης μὲ τὸν πυργοδεσπότη ἢ μὲ τὸν γιατρό. Θὰ σὲ βροῦνε ἐκεῖ ποῦ σὲ βρῆκα κι ἐγώ. Σωστά;

— Ναί. Ἀνάμεσα στὸ μεσημέρι καὶ στ' ἀπόγευμα.

— Σὺμφωνοί. Μπορῶ νὰ πηγαίνω τώρα;

— Δὲν θὰ ξεχάσης τίποτα; ρώτησε μ' ἀγωνία. «Σοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη κι ἔχει γι' αὐτὸ τοὺς λόγους του...» (ἔτσι θὰ πῆς!). «Ἐχει

τούς λόγους του!». Αυτό είναι το σπουδαιότερο! Έν τάξει, λοιπόν, μπορείς να φύγεις, συνέχισε δίχως ν' αφήνη το χέρι μου. Κι αν συναντήσης τον Σίλβερ, Τζίμ, δέν πρόκειται να με προδώσης, έτσι δέν είναι; Δέν θα πής λέξη για μένα, άκόμα κι αν σε βασανίσουν...

Μιά δυνατή κανονιά τόν διέκοψε και μία μπάλλα έσκασε κοντά μας τσακίζοντας τά κλαδιά. Τήν άλλη στιγμή, τó θάλαμε στα πόδια. Ό καθένας πήρε τó δρόμο του.

Μιά ώρα όλόκληρη δυνατές κανονιές τράνταζαν τó νησί κι οι μπάλλες έρχονταν να σκάσουν ανάμεσα στα δέντρα τού δάσους. Προχωρούσα από κρυψώνα σε κρυψώνα ένω με καταδίωκαν (τουλάχιστον αυτή τήν έντύπωση μου έδιναν) τά τρομερά αυτά θλήματα. Στο τέλος, όμως, δίχως να τολμώ άκόμα να πλησιάσω τó φρούριο. Γιατί εκεί οι κανονιές έπεφταν συχνότερα, άρχισα να Ξαναβρίσκω τó κουράγιο μου. Σιγά - σιγά, γλίστρησα στα δέντρα πρós τή μεριά τής άκροποταμιás.

Ό ήλιος είχε χαμηλώσει στόν ορίζοντα και τó θαλασσινό άεράκι κουνούσε τά φύλλα και ρυτίδωνε τή μουντόχρωμη έπιφάνεια τού κολπιάκου. Τά νερά είχαν τραθηχτή άποκαλύπτοντας τόν άμμουδερό βυθó. Ό άνεμος, ύστερα από τή ζέστη τής ήμέρας μ' έκανε να τρέμω.

Ό «Όσπανιόλα» βρισκόταν άγκυροβολημένη στήν ίδια θέση άλλά στο κατάρτι της άνέμιζε ή μαύρη πειρατική σημαία. Όπως κοιτάζα είδα τήν κόκκινη λάμψη τής θρυαλλίδας και τó κανόνι μούγκρισε άλλη μία φορά. Άλλη μία φορά, ή μπάλλα πέρασε σφυρίζοντας. Αυτή ήταν ή τελευταία.

Στάθηκα για λίγο, παραμονεύοντας τά ζωηρά πηγαινέλα τών πειρατών. Τους έβλεπα να καταστρέφουν κάτι με τά τσεκούρια τους — άργότερα έμαθα-ότι ήταν τó δύστυχο τó θαρκάκι μας.

Σκέφτηκα ότι ήταν ή κατάλληλη στιγμή για να έπιχειρήσω να φτάσω στο φρούριο. Καθώς άνασηκώθηκα είδα να ύψώνεται ανάμεσα στή λουρίδα τής άμμου, πίσω από τους θάμνους, ένας μοναχικός βράχος, πού άστραφτε όλόασπρος. Κατάλαβα ότι εκεί είχε κρύψει τή θάρκα πού έφτιαξε μόνος του ό Μπέν Γκούν. Έκοψα δρόμο πίσω από τó δάσος και δέν άργησα να φτάσω στο φρούριο. Οι σύντροφοί μου με δέχτηκαν μ' άνοιχτές άγκαλιές.

Μόλις πέρασε ή πρώτη συγκίνηση, κοίταξα τó καταφύγιο μας. Τó σπιτάκι ήταν φτιαγμένο από κακοπλανισμένους κορμούς έλατων και τó σανιδένιο του δάπεδο ήταν ύπερυψωμένο ως ένα μέτρο. Μιά πηγή άνάβλυζε κοντά στήν πόρτα και χυνόταν σε μία μικρή περιεργη δεξαμενή. Κοιτάζοντας προσεχτικότερα ανακάλυψα ότι ήταν ή κα-

ρίνα ενός πλοίου. Σὲ μιὰ γωνιά, μιὰ σκουριασμένη πυροστιά παράσταινε τὸ τζάκι.

Ὁ ψυχρὸς νυχτερινὸς ἄνεμος περνοῦσε ἐλεύθερα ἀπὸ τίς χαραμάδες τοῦ πρωτόγονου καταφυγίου μας, πασπαλίζοντας μὲ ἄμμο τὸ δάπεδο. Ἡ ἄμμος ἔμπαινε στὰ μάτια μας, στὸ στόμα μας, καθόταν σὰν λεπτὸ σύννεφο στὶς προμήθειές μας, βρώμιζε τὸ νερὸ τῆς πηγῆς. Εἶχαμε ἀνάψει φωτιά γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε ἀλλὰ ἡ τρύπα στὸ ταβάνι δὲν μπορούσε νὰ τραβήξῃ τὸν καπνὸ, πού ἀπλωνόταν στὸ δωμάτιο καὶ ἔκανε τὰ μάτια μας νὰ τσοῦζουν καὶ νὰ δακρῦζουν.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀποκαρδιωτικὴ εἰκόνα πού ἀντίκριζα, προσθέστε τὸ ἄψυχο κορμί τοῦ Ρέντρουθ πού κειτόταν σκεπασμένος μὲ τὴ σημαία στῆ γωνιά καὶ τὸν ματωμένο ἐπίδεσμο στὸ πρόσωπο τοῦ Γκραίη, πού εἶχε τραυματιστῆ προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς πειρατὲς καὶ νὰ ῥθῃ μὲ τὸ μέρος μας.

Ἄν μέναμε ἄπρακτοι εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ θυθιζόμασταν ὅλοι στὴν ἀπελπισία. Ὁ πλοίαρχος Σμόλετ, ὅμως, δὲν ἦταν ἄνθρωπος πού θὰ μᾶς ἄφηνε νὰ καθίσουμε μὲ σταυρωμένα χέρια κλαίγοντας τὴ μοίρα μας. Μᾶς μάζεψε, λοιπόν, καὶ μοίρασε τίς διάφορες δουλειές: δυὸ ἄντρες θὰ πήγαιναν νὰ μαζέψουν ξύλα, δυὸ θὰ ἔσκαβαν ἕναν τάφο γιὰ τὸν Ρέντρουθ, ὁ γιατρὸς ὀνομάστηκε μάγειρος κι ἐγὼ ἀνάλαβα νὰ κρατῶ ὀκοπιὰ στὴν πόρτα. Ὁ πλοίαρχος ἐπίβλεπε, μᾶς ἔδινε κουράγιο καὶ βοηθοῦσε τίς διάφορες ομάδες.

Πότε - πότε ὁ γιατρὸς ἐρχόταν ὡς τὴν πόρτα γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ λίγο καθαρὸν ἀέρα, πνιγμένος ἀπὸ τὸν καπνὸ πού θόλωνε τὴν κουζίνα καὶ τότε μοῦ ἔλεγε.

— Περὶφημος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ πλοίαρχος! Λίγοι ἀερίζουν ὅσο αὐτός!

Καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ μὲ ρώτησε:

— Πῶς σοῦ φάνηκε αὐτὸς ὁ Μπέν Γκούν, Τζίμ;

— Τί νὰ σᾶς πῶ, ἀπάντησα. Ἴσως νὰ εἶναι λιγάκι τρελός.

— Γι' αὐτὸ εἶμαι σίγουρος, μοῦ εἶπε. Τί περιμένεις ἐξᾴλλου ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο πού ἔζησε τρία χρόνια ὀλόκληρα ὀλομόναχος σ' ἕνα ἔρημο νησί, σὰν τὸ ἀγρίμι. Τὸ ἀντίθετο θὰ ἦταν περίεργο.

Θάψαμε τὸν καημένο τὸν Ρέντρουθ καὶ σταθήκαμε σιωπηλοὶ γύρω ἀπὸ τὸν πρόχειρο τάφο του. Σὲ μιὰ γωνιά, ἦταν μαζεμένος ἕνας μεγάλος σωρὸς ἀπὸ ξύλα, ὁ καπετάνιος, ὅμως, δὲν τὰ βρήκε ἀρκετὰ καὶ μᾶς εἶπε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ συνεχίσουμε τὸ μάζεμα τὸ ἐπόμενο πρωί. Ἔστερα φάγαμε τὸ δεῖπνο μας κι οἱ τρεῖς ἀρχηγοὶ μαζεύτηκαν γιὰ νὰ συζητήσουν γιὰ τὴν κατάστασή μας.

Ἡ θέση μας ἦταν ἀπελπιστικὴ. Εἶχαμε τόσες λίγες προμήθειες

πιού κινδυνεύαμε να πεθάνουμε από την πείνα, πολύ πριν φτάση ή ποθητή βοήθεια. Η μοναδική μας ελπίδα ήταν να πολεμάμε τούς πειρατές ως τη στιγμή που θ' αναγκάζονταν να παραδοθούν ή να τὸ σκάσουν και να φύγουν ἀπὸ τὸ νησί με τὴν «Ισπανιόλα». Ἀπὸ δεκαεννιά που ἦταν στὴν ἀρχὴ εἶχαν ἀπομείνει τῶρα δεκαπέντε και δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν πληγωμένοι. Ἐπρεπε νὰ τούς πυροβολοῦμε κάθε φορὰ που θὰ μᾶς δινόταν ἡ εὐκαιρία και νὰ κάνουμε κάθε δυνατὴ οἰκονομία στὰ τρόφιμα. Ὡστόσο, εἶχαμε και δυὸ συμμάχους. Ὁ πρῶτος ἦταν τὸ ρούμι. Ὅσο κι ἂν εἴμαστε ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ τοὺς πειρατές, ἀκούγαμε καθαρὰ μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγαλιὰ τὰ μεθυσμένα τραγούδια τους. Ὁ δεῦτερος ἦταν τὸ ἀνθυγιεινὸ κλίμα τοῦ βάλτου. Ὁ γιατρός στοιχημάτιζε ὅτι μέσα σὲ μιὰ βδομάδα ὅλοι οἱ πειρατές θὰ ἀρρώστιαιν ἀπὸ πυρετοῦς, ἔτσι που ἦταν δίχως φάρμακα κι ἰατρικὴ περίθαλψη.

—Και τότε, πρόσθεσε, θὰ πάρουν τὸ καράβι και θὰ τὸ σκάσουν φτάνει μόνο νὰ ἔχουμε ἀπομείνει ζωντανοί!

—Εἶναι τὸ πρῶτο καράβι που χάνω, εἶπε πικραμένος ὁ πλοίαρχος Σμόλετ.

Ἦμουνα πεθαμένος ἀπὸ τὴν κούραση ὅταν ξάπλωσα. Κοιμήθηκα βαριά και τὸ ἄλλο πρωὶ ξύπνησα ἀπὸ τὴν ζωντανὴ φωνὴ τῶν συντρόφων μου.

—Λευκὴ σημαία!

Και ἕνας ἄλλος φώναξε με κατάπληξη:

—Ἐρχεται ὁ ἴδιος ὁ Σίλβερ!

Πήδησα ἀπὸ τὸ στῶμα τρίβοντας τὰ μάτια μου κι ἔτρεξα σὲ μιὰ πολεμιστρά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Οἱ διαπραγματεύσεις τοῦ Σίλβερ

ΤΟΙΣ ΑΝΤΡΕΣ ΣΤΕΚΟΝΤΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ μεριά τοῦ φράχτη. Ὁ ἕνας ἀνέμιζε ἕνα ἄσπρο πανί. Ὁ δεῦτερος, ὁ ἴδιος ὁ Σίλβερ, στεκόταν ἀκίνητος.

Ἦταν ἀκόμα πολὺ πρωὶ και τὸ κρῦο ἦταν ἀβάσταχτο. Νόμιζες ὅτι διαπερνοῦσε τὰ κόκαλα. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὸν ἀσυννέφιαστο οὐρανὸ κι οἱ κορυφὲς τῶν δέντρων ἦταν ρόδινες. Ὁ Σίλβερ κι ὁ συνοδός του ἦταν στὴ σκιά κι ἡ ὀμίχλη τοὺς ἔφτανε ὡς τὰ γόνατα.

— Μή βγῆ κανένας ἀπὸ τὸ φρούριο, πρόσταξε ὁ πλοίαρχος Σμόλετ. Βάζω στοίχημα πὼς πρόκειται γιὰ παγίδα.

Ἔπειτα φώναξε στοὺς πειρατές:

— Σταθῆτε ἢ πυροβολῶ!

— Ἐρχόμαστε γιὰ διαπραγματεύσεις, φώναξε ὁ Σίλβερ.

Ὁ πλοίαρχος στεκόταν σιμὰ στὴν πόρτα, προσέχοντας νὰ καλύπτεται ἀπὸ καμιὰ δολοφονικὴ σφαῖρα. Στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μας.

— Μοιραστῆτε γρήγορα σὲ σκοπιές, μᾶς εἶπε. Γιατρέ, ἐσὺ θὰ φυλᾷς ἀπὸ τὸ βορινὸ μέρος, ὁ Τζιμ ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ κι ὁ Γκραίη ἀπὸ τὴ δυτικὴ. Οἱ ὑπόλοιποι θὰ σᾶς γεμίζουν τὰ μουσκέτα σας. Γρήγορα παιδιά καὶ τὸ νοῦ σας!

Ἔστερα φώναξε στοὺς πειρατές:

— Τί θέλετε;

Αὐτὴ τῆ φορά ἦταν ὁ δεύτερος πειρατῆς, αὐτὸς μὲ τὴ λευκὴ σημαία, ποὺ ἀπάντησε:

— Ὁ πλοίαρχος Σίλβερ ζητᾷ νὰ μιλήσῃ μαζί σας!

— Ὁ πλοίαρχος Σίλβερ; Δὲν τὸν ξέρω! Ποιὸς εἶναι; ἔκανε ὁ Σμόλετ.

Καὶ πρόσθεσε σιγά:

— Ἄκου πλοίαρχος! Πολύ γρήγορα παίρνει τοὺς προβιβάσμούς του!

Ὁ Τζὼν Σίλβερ ἀπάντησε ὁ ἴδιος:

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε. Αὐτοὶ οἱ φουκαράδες μὲ ὀνόμασαν πλοίαρχο ἔστερα ἀπὸ τὴ λιποταξία σας (τόνισε τὴ λέξη «λιποταξία»). Εἶμαστε πρόθυμοι νὰ ἔρθουμε σὲ συμφωνία μαζί σας. Ζητῶ ἀνακωχὴ ὥσπου νὰ συζητήσουμε τοὺς ὅρους.

— Δὲν ἔχω νὰ κάνω καμιὰ συμφωνία μαζί σου! ἀπάντησε κοφτὰ ὁ πλοίαρχος. Ἄν ἐσὺ θέλῃς νὰ μοῦ μιλήσῃς, ἔλα μέσα.

— Ζητῶ μονάχα τὸ λόγο σας πὼς θὰ μ' ἀφήσετε νὰ βγῶ ἔξω ἀπὸ τὸ φράχτη καὶ θὰ μοῦ δώσετε ἓνα λεπτὸ καιρὸ γιὰ νὰ φύγω, πρὶν ἀρχίσετε νὰ πυροβολῆτε.

— Ἄν γίνῃ καμιὰ προδοσία, αὐτὴ μόνο ἀπὸ τὴ δικιά σας μεριά μπορεῖ νὰ προέρχεται, εἶπε ὁ πλοίαρχος.

— Αὐτὸ μοῦ ἄρκει, ἔκανε ὁ Σίλβερ. Ξέρω ὅτι μπορῶ νὰ βασιζῶμαι στὸ λόγο σας.

Εἶδαμε τὸν πειρατὴ μὲ τὴν ἄσπρη σημαία νὰ προσπαθῆ νὰ συγκρατήσῃ τὸν Σίλβερ. Ἐκεῖνος, ὅμως, τὸν χτύπησε ἐγκάρδια στὴν πλάτη γελώντας κι ἔστερα πλησίασε τὸ φράχτη, πέταξε τὸ δεκανίκι του καὶ πήδησε κι ὁ ἴδιος εὐκίνητα. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι σὰν φρουρὸς δὲν ἄξιζα τίποτα! Ἡ σκηνή, ὅμως, ἦταν τόσο συγκλονι-

στική που ἄθελά μου ἄφησα τὴ θέση μου στὴν πολεμίστρα καὶ γλιστρησα πίσω ἀπὸ τὸν πλοίαρχο, που περιμένε ἀκίνητος τὸν Σίλβερ.

Ὁ κουτσὸς πειρατὴς ἀνηφόρισε μὲ κόπο τὸ ὕψωμα, βουλιάζοντας στὴν ὑγρὴ ἄμμο. Πάλεψε ὅμως παλικαρῖσια μὲ τὴν ἀπότομη γλιστερὴ ἀνηφόρα καὶ στὸ τέλος ἔφτασε μπροστὰ στὸν πλοίαρχο καὶ τὸν χαιρέτισε εὐγενικά.

Φοροῦσε τὴν καλὴ του φορεσιά: μιὰ μπλὲ Ζακέτα που τοῦ ἔφτανε ὡς τὰ γόνατα, γεμάτη ἀστραφτερὰ μπρούντζινα κουμπιά κι ἓνα καπέλο φορτωμένο χρυσὰ σιρίτια.

— Σ' ἀκούω, εἶπε ἀπλὰ ὁ πλοίαρχος. Κάθισε.

— Δὲ γίνεται νὰ μ' ἀφήσετε νὰ μπῶ μέσα; ἀναστέναξε ὁ Σίλβερ. Κάνει φοβερὸ κρῦο γιὰ νὰ στεκόμαστε ἐδῶ.

— Ἄς εἶχες μείνει τίμιος νὰ εἶσαι στὴ Ζεστασιά τῆς κουζίνας σου! τὸν ἀποστόμωσε ὁ Σμόλετ. Ἐσὺ θέλησες, ὅμως, νὰ εἶσαι πειρατὴς καὶ σοῦ ἀεῖζει ἡ κρεμάλα!

— Ἐν τάξει, κατάλαβα, μὴ θυμώνετε, ἔκανε ὁ Σίλβερ καὶ κάθισε στὴν ἄμμο. Ἄς μὴ χάνουμε, λοιπόν, τὴν ὥρα μας. Χτὲς τὴ νύχτα κάνατε σπουδαία δουλειά, τὸ ἀναγνωρίζω. Μερικοὶ ἀπὸ σᾶς ἔξερουν, ὅπως φαίνεται, σπουδαῖο σημάδι. Ὅπως ἀναγνωρίζω ὅτι μερικοὶ ἀπὸ μᾶς ἦταν κάπως σαστισμένοι — ἴσως νὰ ἴμασταν ὅλοι μας — ἀλλὰ αὐτό, προσέξτε το, δὲν πρόκειται νὰ συμβῆ γιὰ δεύτερη φορὰ! Θὰ προσέξω καλύτερα καὶ θὰ δώσω στοὺς ἄντρες μου λιγότερο ρούμι! Ἐχτὲς σταθήκατε τυχεροὶ γιατί ἤμουνα τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούραση. Διαφορετικά, ἂν πρόσεχα περισσότερο, θὰ σᾶς εἶχα πιάσει ὅλους σὰν τὰ ποντίκια στὴ φάκα!

— Λοιπόν, ἔκανε ψυχρὰ ὁ πλοίαρχος.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Σίλβερ, θέλουμε τὸ θησαυρὸ καὶ θὰ τὸν ἔχουμε! Ἐσεῖς, πάλι, θέλετε νὰ σώσετε τὰ κεφάλια σας. Ἐχετε ἓνα χάρτη, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Μπορεῖ, εἶπε ὁ πλοίαρχος.

— Ξέρω καλὰ ὅτι τὸν ἔχετε! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ κρύβετε. Θέλουμε τὸ χάρτη. Ξέρετε ὅτι ποτὲ δὲν θέλησα τὸ κακό σας καὶ προσωπικὰ ἐγώ....

— Ἄς τα αὐτὰ καὶ δὲν περνᾶνε σ' ἐμένα, τὸν ἔκοψε ὁ πλοίαρχος. Ὅσο γιὰ τὸ τί αισθάνεσαι λίγο μ' ἐνδιαφέρει γιατί δὲν μπορεῖς νὰ μᾶς κάνης τίποτα. Τὸ σχέδιό σου ἀπότυχε.

Κι ὁ πλοίαρχος βάλθηκε νὰ γεμίζη μ' ἀδιάφορο ὕφος τὸ τσιμποῦκι του.

Ὁ Σίλβερ ἔκανε προσπάθειες νὰ φανῆ ψυχραῖμος καὶ νὰ κρύψη τὸ θυμὸ του που συνεχῶς φούντωνε.

— “Όπως νομίζετε! Άφοῦ, ὅμως, καπνίζετε τὸ τσιμποῦκι σας θαρρῶ πῶς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κάνω τὸ ἴδιο!

Γέμισε τὸ τσιμποῦκι του καὶ τὸ ἄναψε. Οἱ δυὸ ἄντρες ἔμειναν σιωπηλοὶ, καπνίζοντας καὶ κοιτάζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο στὰ μάτια.

— Τώρα, ἄς ἔρθουμε στὴν οὐσία, συνέχισε σὲ λίγο ὁ Σίλβερ. Θὰ μᾶς δώσετε αὐτὸν τὸ χάρτη γιὰ νὰ βροῦμε τὸ θησαυρὸ καὶ θὰ πάψετε νὰ σκοτώνετε τοὺς ναῦτες κι ἐμεῖς σᾶς ἀφήνουμε νὰ διαλέξετε: ἢ θὰ ἔρθετε στὸ καράβι μαζί μας, μόλις φορτώσουμε τὸ θησαυρὸ καὶ σᾶς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θὰ σᾶς βγάλω σώους σ’ ἓνα καλὸ μέρος ἢ ἂν δὲν ἄρεση αὐτὴ ἡ λύση γιὰτὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου εἶναι λίγο ὀξύθυμοι κι ἔχουν ἀνοιχτοὺς λογαριασμοὺς μαζί σας (εἶναι φυσικό, λοιπόν, νὰ τοὺς φοβᾶστε) μοιραζόμαστε δικαίως τὶς προμήθειες, μένετε στὸ φρούριό σας καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς στείλω τὸ πρῶτο πλοῖο ποῦ θὰ συναντήσω στὸ δρόμο μου. Ἡ σειρά σας νὰ μιλήσετε. Καλύτερη συμφωνία δὲν μπορεῖτε νὰ ζητήσετε. Κι ἐλπίζω (ὑψωσε τὴ φωνή του) πῶς ὅλοι μέσα ἄκουσαν τὰ λόγια μου, γιὰτὶ ὅσα εἶπα, τὰ εἶπα γιὰ ὅλους.

Ὁ πλοίαρχος Σμόλετ σηκώθηκε ὄρθιος.

— Τέλειωσες; ρώτησε κοφτά.

— Τέλειωσα, ἀπάντησε ὁ πειρατής. Κι ἂν ἀρνηθῆτε τὴν προσφορά μου, μὴν περιμένετε ἀπὸ μένα τίποτ’ ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ πόλεμο!

— Πολὺ καλά! Καὶ τώρα ἄκουσε καλά. “Ἄν ὅλοι ἐσεῖς ἔρθετε ὁ ἓνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἄοπλοι, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς ἀλυσσοδέσω στ’ ἀμπάρι καὶ νὰ σᾶς πάω στὴν Ἀγγλία ὅπου θὰ δικάσῃτῃ. Τὸν θησαυρὸ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν βρῆτε ὅπως δὲν μπορεῖτε νὰ κυβερνήσετε τὸ καράβι! Δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ βάλετε μαζί μας. Ἀκόμα κι ὁ Γκραίη μπόρεσε νὰ παλέψῃ μόνος του μαζί σας καὶ νὰ σᾶς ξεφύγῃ! Εἶστε καταδικασμένοι, Σίλβερ, καὶ τὸ ξέρετε! Αὐτὲς εἶναι οἱ τελευταῖες μου λέξεις! Δίνε του τώρα γρήγορα ἀπὸ δῶ καὶ μὴν τολμήσης νὰ ξανάρθῃς γιὰτὶ τὴν ἐπόμενη φορὰ θὰ σὲ ὑποδεχτῶ μὲ μιὰ σφαῖρα. Δρόμο τώρα!

Ὁ Σίλβερ λύσσαξε ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— Βόηθα με νὰ σηκωθῶ, γρύλισε.

Ὁ πλοίαρχος δὲν σάλεψε.

— Κανείς δὲν θὰ μ’ ἀπλώσῃ τὸ χέρι; ἔκανε ὁ Σίλβερ.

Κανένας μας δὲν κουνήθηκε. Οὐρλιάζοντας τὶς φριχτότερες βλαστήμιες ὁ Σίλβερ ἀνασηκώθηκε μὲ κόπο. “Ὑστερα ἔφτυσε.

— Πρὶν περάσῃ μιὰ ὥρα θὰ βάλω φωτιά στὴν παράγκα σας καὶ θὰ σᾶς κάψω. Γελᾶτε τώρα, γελᾶτε! Πρὶν περάσῃ μιὰ ὥρα θὰ γελᾶτε στὴν Κόλαση!

Και με μιὰ φοβερή θλαστήμια ἔφυγε κουτσαίνοντας. Ὁ πειρατῆς πού εἶχε μείνει πίσω μετὴν ἄσπρη σημαία τὸν βοήθησε νὰ πηδῆσῃ τὸ φράχτη καὶ σὲ λίγο χάθηκαν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Ἡ ἐπίθεση

ΜΟΛΙΣ Ο ΣΙΛΒΕΡ ΧΑΘΗΚΕ ἀπὸ τὰ μάτια του, ὁ πλοίαρχος στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μας καὶ διαπίστωσε ὅτι κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν εἶχε μείνει στὸ πόστο του. Γιὰ πρώτη φορὰ τὸν εἶδαμε ν' ἀγριεύῃ.

— Στις θέσεις σας! οὐρλιαξε.

Κι ὕστερα πρόσθεσε:

— Γκραιή, θ' ἀναφέρω τ' ὄνομά σου στὸ ἡμερολόγιο τοῦ πλοίου. Εἶσαι ὁ μόνος πού δὲν ἐγκατάλειψε τὴ σκοπιὰ του. Φέρθηκαν ὅπως πρέπει νὰ φέρνεται ἓνας ναυτικός. Ὅσο γιὰ σᾶς, κύριε Τριλώνεϋ, ντρέπομαι! Ἐσεῖς, πάλι, γιατρέ; Λέτε ὅτι πολεμήσατε γιὰ νὰ ὑπερασπιστῆτε τὴν πατρίδα σας! Στρατιῶτες σὰν κι ἐσᾶς καλύτερα θὰ ἔκαναν νὰ μένουν στὰ σπίτια τους γιὰ νὰ μὴν ἐκθέτουν σὲ κίνδυνο τοὺς συντρόφους τους!

Σκύψαμε τὰ κεφάλια ντροπιασμένοι σὰν δαρμένοι σκύλοι.

Ὁ πλοίαρχος μᾶς κοίταξε σιωπηλός. Ὑστερα εἶπε:

— Φίλοι μου, μετὴν ἀπάντησή μου ὁ Σίλβερ ἔγινε ἔξαλλος ἀπὸ θυμὸ καὶ πρὶν περάσῃ μιὰ ὥρα θὰ μᾶς ἐπιτεθῇ, ὅπως τὸ εἶπε. Οἱ πειρατὲς εἶναι περισσότεροι, περιττὸ νὰ σᾶς τὸ τονίσω. Θὰ πολεμήσουμε, ὅμως, ταμπουρωμένοι κι εἶμαι σίγουρος ὅτι μπορούμε νὰ τοὺς ἀποκρούσουμε ἂν θελήσετε.

Ὑστερα ἔκανε ἓνα γύρο κι εἶδε ὅτι ὅλοι θρισκόμασταν στὴ θέση μας.

— Σβῆστε τὴ φωτιά, εἶπε. Δὲν κάνει πιά τόσο κρῦο καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς πειράζῃ τὰ μάτια ὁ καπνός.

Ὁ κύριος Τριλώνεϋ πῆρε ἔξω τὴ σιδερένια πυροστιά καὶ σκέπασε μετ' ἄμμο τὴν ἀνθρακιά γιὰ νὰ τὴ σβῆσῃ.

— Χῶκινς, δὲν πρόφτασες νὰ κολατσίσης ἀκόμα. Φάε κάτι καὶ γύρνα στὴ θέση σου, συνέχισε ὁ πλοίαρχος. Γρήγορα, ὅμως, γιατί δὲν ἔχουμε καιρὸ. Χάντερ, μοίρασε ἀπὸ ἓνα ποτήρι ρούμι στὸν καθένα

Σώπασε συλλογισμένος. Ήταν φανερό ότι εξέταζε τὸ σχέδιο τῆς ἄμυνας μας.

—Γιατρέ, θὰ φυλάς στὴν πόρτα. Ἔχε τὰ μάτια σου ἀνοιχτὰ δίχως νὰ ἐκτίθεσαι. Νὰ μένης προφυλαγμένος καὶ νὰ πυροβολῆς ἀπὸ τὸ κούφωμα. Ἐσύ, Χάντερ, πήγαινε ἐκεῖ. Τζούς, ἐδῶ, ἀγόρι μου. Κύριε Τριλώνει, εἶστε ὁ καλύτερος σκοπευτής: θὰ σταθῆτε μὲ τὸν Γκράιη στὴ βορινή πλευρά, πού εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη. Χῶκινς, οὔτε ἐσύ οὔτε ἐγὼ εἴμαστε καλοὶ στὸ σημάδι. Θὰ βοηθᾶμε, ἐπομένως τοὺς ἄλλους καὶ θὰ γεμίζουμε τὰ ὄπλα τους.

Ὅπως τὸ εἶχε πει ὁ πλοίαρχος, δὲν ἔκανε πιά κρῦο. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνεβῆ ψηλὰ ἐξατμίζοντας τὴ νυχτερινὴ ὀμίχλη. Ἡ ἄμμος δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καυτὴ καὶ τὸ καταφύγιό μας μύρισε ἔντονα ρετσίνοι. Βγάλαμε τὰ σακάκια μας, ξεκουμπώσαμε τοὺς γιακάδες μας κι ἀνασηκώσαμε τὰ μανίκια μας. Καὶ περιμέναμε στὶς θέσεις μας ἐκνευρισμένοι ἀπὸ τὴ ζέστη κι ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς ἀναμονῆς.

Μιὰ ὥρα πέρασε.

—Στὸ διάβολο! γκρίνιασε ὁ πλοίαρχος. Πᾶνε νὰ μᾶς σπάσουν τὰ νεῦρα!

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούσαμε τὰ πρῶτα γνωρίσματα τῆς ἐπιθέσεως.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε πλοίαρχε, εἶπε ὁ Τζούς, πρέπει νὰ πυροβολήσω ἀμέσως μόλις δῶ κανέναν;

—Μὰ βέβαια, στὸ εἶπα! ἔκανε ἀνυπόμονα ὁ πλοίαρχος.

—Εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Τζούς μὲ τὴν ἴδια εὐγενικὴ φωνή.

Ἡ ὥρα περνοῦσε δίχως νὰ γίνεταί τίποτα. Στεκόμασταν ὅλοι μὲ τεντωμένη τὴν προσοχή, ἐνῶ οἱ σκοπευτὲς εἶχαν τὰ μουσκέτα στὸν ὦμο, ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν. Ὁρθιος, στὴ μέση τοῦ δωματίου, ὁ πλοίαρχος ἔσφιγγε τὰ χεῖλη του.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ ἀκόμη. Ξάφνου, ὁ Τζούς σημάδεψε καὶ πυροβόλησε. Ἀκολούθησε σχεδὸν ἀμέσως πυκνὸ τουφεκίδι. Οἱ σφαῖρες χτυποῦσαν σφυρίζοντας τοὺς ξύλινους τοίχους τοῦ σπιτιοῦ, καμιά, ὅμως δὲν μπῆκε μέσα. Ὅταν ὁ καπνὸς τῆς μάχης καταλάγιασε, τὸ δάσος τριγύρω ἀπὸ τὸ φρούριο ξαναβῆκε τὴν εἰρηνικὴ του ὄψη. Οὔτε ἓνα κλαδί δὲν σάλευε, οὔτε μιὰ κἀνή δὲν ξεπρόβαλε πού νὰ μαρτυρᾷ τὴν παρουσία τῶν ἐχθρῶν μας.

—Τὸν πέτυχε; ρώτησε τὸν Τζούς ὁ πλοίαρχος.

—Πολύ φοβᾶμαι ὅτι ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Κρίμα! Πάντως, καλὰ ἔκανες καὶ μοῦ εἶπες τὴν ἀλήθεια. Χῶκινς, γέμισέ του τὸ ὄπλο. Γιατρέ, πόσοι πειρατὲς ὑπολογίζεις νὰ ἦταν ἀπὸ τὴ δική σου μεριά;

—Είδα τρεις έκπυρσοκροτήσεις, απάντησε ο γιατρός. Οι δυο πειρατές πρέπει να ήταν κοντά ο ένας στον άλλο ενώ ο τρίτος θα ήταν λίγο ανατολικότερα, αν κρίνω από τη λάμψη που έκαναν τα όπλα τους.

—Τρεις! επανάλαβε ο πλοίαρχος. Και από τη δική σας μεριά, κύριε Τριλώνεϋ;

‘Ο πυργοδεσπότης δεν μπορούσε ν’ απαντήσει με ακρίβεια. Οι πυροβολισμοί ήταν πυκνοί... Έφτά, κατά τη γνώμη του, ενώ ο Γκραίη υποστήριζε ότι ήταν περισσότεροι, όχτώ ή έννιά. Από τα δυτικά είχε ριχτή μόνο ένας πυροβολισμός. Ήταν φανερό λοιπόν ότι ή επίθεση θα γινόταν από τη βορινή πλευρά ενώ από τις άλλες μεριές προσπαθοῦσαν να κάνουν αντιπερισπασμό. ‘Ο πλοίαρχος Σμόλετ, όμως, δεν θέλησε ν’ αλλάξει τις θέσεις μας. Σκεφτόταν πώς αν οι στασιαστές κατόρθωναν να περάσουν τὸ φράχτη θὰ μᾶς τσάκιζαν και τὸ καταφύγιό μας θὰ γινόταν μιὰ θανάσιμη παγίδα για μᾶς.

‘Εξάλλου, δὲν μᾶς ἔμεινε καιρὸς για νὰ σκεφτοῦμε.

Ξαφνικά, με δυνατές πολεμικές κραυγές οἱ πειρατές ὄρμησαν ἀπὸ τὸ δάσος, ἀπὸ τὴ βορινή μεριά κι ἔτρεξαν πρὸς τὸ φράχτη. Τὴν ἴδια στιγμή ξέσπασε καινούργιο τουφεκίδι ἀπὸ τὸ δάσος και μιὰ σφαίρα μπῆκε σφυρίζοντας ἀπὸ τὴν πόρτα και χτύπησε τὸ ὄπλο τοῦ γιατροῦ, διαλύοντάς το.

Οἱ στασιαστές χύμηξαν σβέλτοι σὰν πίθηκοι πάνω στὸ φράχτη. ‘Ο κύριος Τριλώνεϋ κι ὁ Γκραίη πυροβολοῦσαν ἀδιάκοπα. Τρεῖς πειρατές ἔπεσαν, ὁ ένας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά κι οἱ δυὸ ἔξω ἀπὸ τὸ φράχτη. ‘Ο ένας, ὅμως, φαίνεται ὅτι στὴν πραγματικότητα ἦταν μόνο φοβισμένος δίχως νὰ ἔχη λαβωθῆ, γιατί ἀμέσως σχεδὸν σηκώθηκε και χάθηκε σὰν ἀστραπή πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Δυὸ πειρατές κείτονταν στὸ χῶμα, ένας τὸ εἶχε σκάσει, τέσσερεις κατόρθωσαν νὰ δρασκελίσουν τὸ φράχτη και νὰ βρεθοῦν μέσα στὸν περίγυρο τοῦ καταφυγίου μας ἐνῶ ἔφτά - ὀχτώ ἄλλοι, προφυλαγμένοι πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα κι ἐφοδιασμένοι με πολλὰ μουσκέτα, ὅπως φαίνεται, πυροβολοῦσαν συνεχῶς τὸ φρούριο ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα.

Οἱ τέσσερεις παρείσακτοι ὄρμησαν πρὸς τὸ καταφύγιό μας οὐρλιάζοντας ἐνῶ οἱ σύντροφοί τους τοὺς ἐνθάρρυναν βγάζοντας ἄγριες κραυγές. Πυροβολοῦσαμε σὰν τρελοὶ ἀλλὰ πολὺ βιαστικά κι ἔτσι οἱ σφαῖρες μας ἀστόχησαν. ‘Απὸ στιγμή σὲ στιγμή οἱ πειρατές θὰ σκαρφάλωναν τὸ ὑψωματάκι και θὰ ἔπεφταν ἀπάνω μας. Εἶδαμε κιόλας τὸ κεφάλι τοῦ ‘Ιῶβ “Αντερσον, νὰ ξεπροβάλη.

— Πάνω τους! ‘Ελάτε, σύντροφοι, πάνω τους! οὐρλιαξε.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἓνας ἄλλος πειρατῆς ἄρπαξε τὸ τουφέκι τοῦ Χάντερ ἀπὸ τὴν κἀνή, τὸ τράβηξε μέσα ἀπὸ τὴν πολεμίστρα πρὸς τὰ ἔξω καὶ πυροβόλησε τὸν Χάντερ ποὺ σωριάστηκε ἄψυχος. Ἕνας τρίτος πειρατῆς ἔτρεχε στὸ μεταξὺ ἀνενόηλος γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι κι ἔπασε ξαφνικά πάνω στὸ γιατρό, στὴν πόρτα, μὲ γυμνωμένο τὸ μαχαίρι του.

Μέσα σ' ἓνα λεπτό, οἱ ὄροι εἶχαν ἀντιστραφεῖ. Πρὶν λίγο, εἴμασταν ταμπουρωμένοι κι ὁ ἐχθρὸς πολεμοῦσε ἀκάλυτος. Τώρα, θρισκόμασταν ἐμεῖς ἀκάλυτοι κι ἀνήμποροι ν' ἀντιδράσουμε.

Τὸ σπίτι ἦταν γεμάτο καπνοὺς, πράγμα ποὺ μᾶς πρόσφερε μιὰ σχετικὴ ἀσφάλεια. Τ' αὐτιά μου βούιζαν ἀπὸ τίς φωνές, τὴ σύγχυση, τὸ θόρυβο τῶν πυροβολισμῶν κι ἀπὸ μιὰ κραυγὴ ποὺ ἔκλαιγε θρηνητικά.

— Ἐξω, παιδιά, πρόσταξε ὁ πλοίαρχος. Βγῆτε ἀπὸ δῶ μέσα, γρήγορα. Θὰ πολεμήσουμε μὲ τὰ μαχαίρια μας!

Ἄρπαξα ἓνα μαχαίρι ἀπὸ τὸ σωρὸ καὶ ἓνας σύντροφός μου, στὴ βιάση του, μὲ τραυμάτισε στὸ χέρι ἀλλὰ οὔτε ποὺ ἔνωσα τὸν πόνο ἀπὸ τὴν πληγή. Ὁρμησα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, στὸν ἥλιο. Κάποιος — δὲν ξέρω ποιός — ἔτρεχε ξοπίσω μου. Ἀκριβῶς μπροστά μου ὁ γιατρός προσπαθοῦσε ν' ἀποκρούσει ἓναν πειρατὴ καὶ τὴ στιγμή ποὺ ἔφταναν κοντά του γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω εἶδα νὰ ξαπλώνη τὸν ἀντίπαλό του στὸ χῶμα μὲ τὸ πρόσωπο χαραγμένο ἀπὸ μιὰ σπαθιά.

— Κάντε τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, παιδιά, φώναξε ὁ πλοίαρχος καὶ παρ' ὄλη τὴ φοβερὴ φασαρία διάκρινα ὅτι ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν ἀλλαγμένος.

Ἰπάκουσα μηχανικά κι ὑψώνοντας τὸ μαχαίρι μου ἔτρεξα πρὸς τὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ καὶ θρέθηκα ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Ἄντερσον. Μ' ἓνα θριαμβευτικὸ οὐρλιαχτὸ σήκωσε τὸ σπαθί του, ποὺ ἄστραψε στὸν ἥλιο. Δὲν πρόφτασα οὔτε νὰ φοβηθῶ. Πρὶν κατέβη, ὅμως, ἀκόμα τὸ σπαθὶ πήδηξε στὸ πλάι, ἔχασα τὴν ἰσορροπία μου στὴ γλιστερὴ ἄμμο καὶ κατακύλησα ὅλο τὸ ὕψωμα, μὲ τὸ κεφάλι.

Οἱ πειρατὲς ἔδειχναν ἀποφασισμένοι νὰ ξεπερδεύουν μιὰ καὶ καλὴ μ' ἐμᾶς. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτούς, μάλιστα, φορώντας ἓναν κόκκινο σκοῦφο καὶ μὲ τὸ μαχαίρι στὰ δόντια, εἶχε ἀνεβῆ ὁ μισὸς πάνω στὶς πολεμίστρες μας. Ὁλ' αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα ποὺ σηκώθηκα ὀρθιος πρὶν ὁ κοκκινσκοῦφης προφτάσει ν' ἀποτελειώσῃ τὴν κίνησή του. Ἄλλο ἓνα κεφάλι ξεπρόβαλε. Κι ὠστόσο, ἄρκεσαν αὐτὲς οἱ ἐλάχιστες στιγμὲς γιὰ νὰ γεῖρη ἢ πλάστιγγα τῆς νίκης πρὸς τὸ μέρος μας. Ὁ Γκράιη, ποὺ μ' ἀκολουθοῦσε ἀπὸ κοντά, ἐξουδετέρωσε τὸν Ἄντερσον πρὶν ἐκεῖνος προφτάσει ν' ἀντιδράσει. Ἕνας ἄλλος

είχε χτυπηθῆ τῆ στιγμῇ πού ἤθελε νὰ πυροβολήσῃ μέσα στοὺς φρούριο ἀπὸ μιὰ πολεμιστρά καὶ τώρα ξεψυχοῦσε στὸ ἔδαφος ἐνῶ τὸ πιστόλι του κάπνιζε ἀκόμα στὸ χέρι του. Ἕνας τρίτος ἔπεσε χτυπημένος ἀπὸ τὸ γιατρό. Ἀπὸ τοὺς τέσσερεις πειρατὲς πού εἶχαν περάσει τὸ φράχτη μόνο ἓνας εἶχε μείνει ἀλάβωτος ἀλλὰ κι αὐτὸς πέταξε τὸ μαχαίρι του κι ἐγκατάλειψε τὸν ἀγῶνα τρομαγμένος, πηδώντας αὐτὴ τῆ φορά ἔξω ἀπὸ τὸ φράχτη.

— Καλυφτῆτε! φώναξε ὁ πλοίαρχος. Καὶ βαρᾶτε!

Μέσα σὲ τρία δευτερόλεπτα ἡ συμμορία εἶχε σαρωθῆ, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πέντε ληστὲς πού εἶχαν πέσει χτυπημένοι.

Ὁ γιατρός, ὁ Γκραιή κι ἐγὼ τρέξαμε νὰ προφυλαχτοῦμε. Ὅσοι πειρατὲς εἶχαν γλιτώσει θὰ πῆγαιναν στὴν κρυψώνα τους νὰ ἐφοδιαστοῦν μὲ καινούργια ὄπλα καὶ τὸ πιστολίδι μποροῦσε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ στιγμῇ σὲ στιγμῇ.

Στὸ σπῆτι ὁ καπνὸς εἶχε σχεδὸν διαλυθῆ καὶ ρίξαμε μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ δοῦμε τί μᾶς εἶχε στοιχίσει ἡ νίκη μας. Ὁ Χάντερ κειτόταν πίσω ἀπὸ τὴ γκρεμισμένη πολεμιστρά του. Ὁ Τζόους ἦταν νεκρὸς, χτυπημένος ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι. Ὁ Τριλώνεϋ, βάσταγε στὴν ἀγκυλιά του τὸν πλοίαρχο. Κι οἱ δύο ἦταν χλωμοὶ σὰν πεθαμένοι.

— Ὁ πλοίαρχος πληγώθηκε, εἶπε ὁ Τριλώνεϋ.

— Ἐφυγαν; ρώτησε ἐκεῖνος μ' ἀδύναμη φωνή.

— Ὅσοι μπόρεσαν τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός. Πέντε, ὅμως, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κακούργους δὲν θὰ ξανατρέξουν ποτὲ πιά!

— Πέντε! Ζωντάνεψε ὁ πλοίαρχος. Δὲν εἶναι κι ἄσκημο ἀποτέλεσμα! Τώρα ἡ ἀναλογία εἶναι καλύτερη ἀπ' ὅ,τι στὴν ἀρχή. Μὴν ξεχνᾶτε πῶς ὅταν ξεκινήσαμε εἴμασταν ἐφτὰ ἐναντίον δεκαεννιά!

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

Ἡ περιπέτειά μου στὴ θάλασσα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Πώς άρχισε ή περιπέτειά μου στη θάλασσα

ΟΙ ΣΤΑΣΙΑΣΤΕΣ ΔΕΝ ΕΚΑΝΑΝ ΑΛΛΗΝ επίθεση — δέν έπεσε ούτε ένας πυροβολισμός από τή μεριά του δάσους. Τους είχαμε «συγυρίσει» άρκετά, όπως είπε ο πλοίαρχος, και μās έμεινε ο καιρός νά περιποιηθούμε τους τραυματισμένους με τήν ήσυχία μας και νά έτοιμάσουμε κάτι για τò δειπνο. Παρ' όλο τόν κίνδυνο, ο πυργοδεσπότης κι εγώ μαγειρέψαμε έξω, στόν περίβολο, αλλά άκόμα κι εκεί άκούγαμε τις φωνές τών πληγωμένων. πού ο γιατρός τους έδενε τὰ τραύματά τους.

Άπό τους όχτώ άνθρώπους πού τραυματίστηκαν στη μάχη, τρεις μόνο ζούσαν άκόμα: ο πειρατής, πού χτυπήθηκε στην πολεμίστρα, ο Χάντερ κι ο πλοίαρχος Σμόλετ. Οι δυο πρώτοι ήταν λαβωμένοι βαριά: Ο πειρατής δέν άργησε νά ξεψυχίση κι ο Χάντερ, παρ' όλες τις προσπάθειές μας δέν ξαναβρήκε τις αισθήσεις του. Και πραγματικά, τή νύχτα πέθανε

Όσο για τόν πλοίαρχο, τὰ τραύματά του ήταν σοβαρά αλλά όχι επικίνδυνα. Δέν είχε πειραχτή κανένα όργανο. Η σφαίρα του Άντερσον — γιατί αυτός είχε προφτάσει νά τραβήξη πρώτος — του είχε τσακίσει τήν ώμοπλάτη ενώ ή δεύτερη σφαίρα τόν βρήκε στό πόδι. Θα γινόταν καλά, βεβαίως ο γιατρός, αλλά για πολλές βδομάδες δέν έπρεπε ούτε νά περπατήσει ούτε νά κουνήσει τò μπράτσο του. Η πληγή πού είχα στά δάχτυλα ήταν άσημαντη. Ο γιατρός περιορίστηκε νά μου τήν επιδέση δίνοντάς μου άπό πάνω μιá φιλική καρπαζιά!

Ύστερα άπό τò δειπνο, ο γιατρός κι ο Τριλώνευ πήγαν στό προσκέφαλο του πλοίαρχου κι άρχισαν νά σκέφτουνται τήν κατάσταση. Άφου συζήτησαν άρκετά — ήταν πιά περασμένα μεσάνυχτα — ο γιατρός πήρε τò καπέλο του και τὰ πιστόλια του, ζώστηκε μ' ένα σπαθί, έβαλε τò χάρτη στην τσέπη του, κρέμασε κι ένα μουσκέτο στόν ώμο του και πηδώντας τò φράχτη άπό τή βορινή μεριά, χάθηκε γρήγορα πίσω άπό τὰ δέντρα.

Ὁ Γκραιή κι ἐγὼ καθόμασταν λίγο παράμερα γιὰ ν' ἀφήσουμε τοὺς ἀρχηγούς μας νὰ συζητήσουν ἐλεύθερα. Ὁ Γκραιή ἄρχισε νὰ καπνίζη τὸ τσιμπούκι του δίχως νὰ τ' ἀνάψη προηγουμένως — τόσο σάστισε ἀπὸ τὴν Ξαφνικὴ ἀναχώρηση τοῦ γιατροῦ.

—Τί ἔπαθε ὁ γιατρός; μοῦ εἶπε. Τρελάθηκε;

—Γιατί τὸ λὲς αὐτό; ἀπάντησα. Εἶμαι σίγουρος ὅτι ξέρει πολὺ καλά τί κάνει.

—Γιατί ἂν δὲν εἶναι ἐκεῖνος τρελός, τότε φαίνεται ὅτι τρελάθηκα ἐγώ, ἔκανε ὁ ναύτης.

—Βάζω στοίχημα ὅτι ἔφυγε γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Μπὲν Γκούν, εἶπα.

Εἶχα δίκιο, ὅπως ἀποδείχτηκε. Στὸ μεταξύ, ὅμως, ἐπειδὴ μέσα στὸ σπίτι ἡ Ζέστη ἦταν ἀφόρητη, μιὰ ἰδέα ἄρχισε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ἄρχισα νὰ Ζηλεύω τὸ γιατρὸ πού περπατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῶν δέντρων ἀκούγοντας τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν ἀντὶ νὰ σιγοψήνεται στὸν ἰδρώτα ὅπως ἐγώ. Εἶχα βαρεθῆ τὴ μυρωδιὰ τοῦ αἵματος κι ἡ θεὰ τόσων πτωμάτων τριγύρω μου μ' ἔκανε νὰ μισῶ αὐτὸ τὸ μέρος μ' ὅλη τὴν ψυχὴ μου.

Ὅση ὥρα συγύριζα τὸ δωμάτιο κι ἔβλεπα τὰ πιάτα, αὐτὴ ἡ ἀηδία κι ἡ ἐπιθυμία νὰ φύγω ὅλο καὶ δυνάμωναν, ὡς τὴ στιγμή πού βρέθηκα ἐπιτέλους δίπλα στὸ σακὶ μὲ τὰ παξιμάδια δίχως νὰ με βλέπη κανεὶς. Τότε, γέμισα τίς τσέπες μου κι ἔκανα ἔτσι τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ἀπόδρασή μου.

Ἦταν τρέλα ἀπὸ μέρος μου, τὸ ἀναγνωρίζω, καὶ τὸ τόλμημά μου ἦταν πολὺ παράτολμο. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφαση, ὡστόσο, νὰ ἐνεργήσω λαβαίνοντας ὀρισμένες προφυλάξεις. Μ' αὐτὰ τὰ παξιμάδια στίς τσέπες μου, ἂν μοῦ τύχαινε κάποιο ἐμπόδιο, δὲν κινδύνευα πάντως νὰ πεθάνω τῆς πείνας. Ὑστερα, ἐφοδιάστηκα μ' ἓνα ζευγάρι πιστόλια κι ἀρκετὲς σφαῖρες.

Ὅσο γιὰ τὸ σχέδιο πού εἶχα καταστρώσει, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν ἦταν κακό. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ πάω κρυφὰ ὡς τὸν Ἄσπρο Βράχο γιὰ νὰ δῶ ἂν πραγματικὰ βρισκόταν ἐκεῖ ἡ θάρκα τοῦ Μπὲν Γκούν. Ἄξιζε τὸν κόπο νὰ δοκιμάσω, αὐτὸ τὸ πιστεύω ἀκόμα καὶ σήμερα. Καθὼς ἤμουνα σίγουρος ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἔδιναν τὴν ἄδεια νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ φρούριο, τὸ μόνο πού μοῦ ἀπόμεινε ἦταν νὰ τὸ σκάσω κρυφὰ, διαλέγοντας μιὰ στιγμή πού κανεὶς δὲν θὰ πρόσεχε. Βέβαια, αὐτὴ ἡ πράξη δὲν ἦταν σωστή. Μὴν ξεχνάτε, ὅμως, πὼς ἤμουνα ἓνα ἄμυαλο παιδί ἀκόμα. Ὅλα μοῦ ἤρθαν βολικά: ὁ πυργοδεσπότης μὲ τὸν Γκραιή ἦταν ἀπασχολημένοι μὲ τὴν περιποίηση τοῦ πλοίαρχου, ὁ δρόμος, ἐπομένως, ἦταν ἐλεύθερος. Δρασκέλισα μ' ἓνα

Ἡ «Ἰσπανιόλα» ξεπρόβαλε ἀπότομα μπροστά μου, ἕνα σχῆμα ἀκαθόρστο, πιό σκοτεινὸ ἀπ' τὴ νύχτα (σελ. 128).

πήδημα τὸ φράχτη καὶ γλίστρησα κάτω ἀπὸ τὴν συστάδα τῶν δέντρων. Πρὶν προφτάσουν ν' ἀντιληφτοῦν τὴν ἀπουσία μου, βρισκόμουν κιόλας πολὺ μακριά.

Ἦταν ἡ δευτέρα τρέλα ποὺ ἔκανα, ἀκόμα πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὴν πρώτη, νὰ ἐγκαταλείψω τὸ φρούριο μόνο μὲ δυὸ ἄντρες γερούς γιὰ νὰ τὸ ὑπερασπιστοῦν. Ὅπως, ὅμως, καὶ τὴν πρώτη φορὰ ἔτσι καὶ τώρα, αὐτὴ ἡ ἀποκοτιά μου στάθηκε ἡ σωτηρία μας.

Πήγαινα ἴσια στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ. Σκόπευα νὰ κάνω τὸ γύρο ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ μὲ δοῦν ἀπὸ τὸ λιμάνι. Ἦταν ἀργὰ τ' ἀπόγευμα ἂν κι ὁ ἥλιος ἔλουζε τὰ πάντα μὲ τὶς καυτερὲς ἀχτίνες του. Καθὼς προχωροῦσα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα μποροῦσα ν' ἀκούω, ἀπὸ μακριά, τὸ βουητὸ τῆς θάλασσας ποὺ ἔσπαγε στὰ βράχια καὶ τὸ μουρμούρισμα ποὺ ἔκαναν οἱ φυλλωσιῆς καθὼς οἱ κλῶνοι σάλευαν, σημάδι ἀλάθητο πὼς ἄρχισε νὰ φυσᾷ. Σὲ λίγο, δροσερὸς ἀέρας μὲ χτύπησε στὸ πρόσωπο κι ἔφτασα στὸ ξέφωτο, ἀπ' ὅπου ἀντίκρισα τὴ θάλασσα ν' ἀπλώνεται γαλάζια, λαμπυριστὴ, στεφανωμένη ἀπὸ τοὺς ἀφρούς ποὺ χτύπαγαν στοὺς ὕφαλους.

Ποτὲ δὲν εἶδα τὴ θάλασσα γαλήνια, στὸ Νησί τῶν Θησαυρῶν. Μπορεῖ νὰ λάμπη ὁ ἥλιος, μπορεῖ νὰ μὴ φυσᾷ ἡ παραμικρὴ πνοὴ καὶ στ' ἀνοιχτὰ ἡ θάλασσα νὰ εἶναι ἤσυχη, σὰ λάδι, στὴν ἀκτὴ πάντα θὰ σπᾶνε τὰ κύματα βροντερά. Προχωροῦσα χαρούμενα στὸ μῆκος τῆς ἀκτῆς, ὥσπου βρέθηκα ἀρκετὰ μακριά, πρὸς τὸ Νότο, καὶ τότε προτίμησα νὰ κρυφτῶ πίσω ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θάμνους καὶ νὰ σκαρφάλωσω ὡς τὴ γλώσσα τῆς στεριᾶς. Πίσω μου εἶχα τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα, μπροστά μου τὸ λιμάνι. Ἡ αὔρα, σὰ νὰ κουράστηκε, ἔπεσε ἀπότομα. Ἡ «Ἰσπανιόλα» λικνιζόταν ράθυμα σ' αὐτὸν τὸν ἀρυτίδωτο καθρέφτη μὲ τὴ μαύρη πειρατικὴ σημαία στὸ κατάρτι της.

Πίσω ἀπὸ μιὰ θάρκα, στὸν ὄρμο, ἀναγνώρισα τὸν Σίλβερ — ἡ σιλουέτα του δὲν ἦταν ἀπ' αὐτὲς ποὺ τὶς ξεχνᾷς εὐκόλα! — παρέα μὲ δυὸ ἄλλους. Ὁ ἓνας, μὲ τὸν κόκκινο σκοῦφο στὸ κεφάλι, ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε προσπαθήσει νὰ πηδῆξῃ μέσα στὸ φρούριο, λίγες ὥρες νωρίτερα. Φαίνεται πὼς φλυαροῦσαν γελώντας, ἂν καὶ ἀπὸ τόση ἀπόσταση (πάνω ἀπὸ ἓνα μίλι) δὲν μποροῦσα, φυσικά, ν' ἀκούσω τίποτα.

Ξαφνικά, ἀντήχησαν φριχτὰ οὐρλιαχτὰ, ποὺ δὲν εἶχαν τίποτα τὸ ἀνθρώπινο καὶ μ' ἔκαναν ν' ἀνατριχιάσω σύγκορμος, ἀλλὰ δὲν ἄργησα ν' ἀναγνωρίσω πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ καπετάνιου Φλίντ, τοῦ παπαγάλου. Μπόρεσα μάλιστα ν' ἀναγνωρίσω τὸ πολύχρωμο φτέρωμά του, καθὼς τὸ πουλι ἦταν κουρνιασμένο στὸν ὦμο τοῦ ἀφεντικοῦ του.

Σε λίγο ή βάρκα με τους πειρατές έφυγε και τράβηξε στην παραλία. Ο πειρατής με τον κόκκινο σκούφο κι ο σύντροφός του κατέβηκαν στην άμμουδιά. Ο ήλιος άρχισε να γέρνει πίσω από το «Κυάλι». Αρχιζε ή όμίχλη. Το σούρουπο έπεφτε γοργά. Κατάλαβα ότι δεν μου 'μενε πολύ καιρός αν ήθελα ν' ανακαλύψω τή βάρκα. Ο Άσπρος Βράχος Ξέκοβε διακόσια μέτρα μακρύτερα, ανάμεσα στην άμμο. Χρειάστηκε αρκετή ώρα για να τ' διασχίσω, συχνά αναγκασμένος να περπατώ με τ' τέσσερα κι ήταν σχεδόν νύχτα πιά όταν έφτασα. Στη μέση του είχε ένα βαθούλωμα πνιγμένο στα χαμόκλαδα, πού μου 'φταναν ως τ'ά γόνατα. Κι ανάμεσα σ' αυτή τή βλάστηση, ήταν μι'α μικρή σκηνή, από δέρματα καταικιών, σαν τ'α τσαντήρια πού στήνουν οί τσιγγάνοι στην Άγγλία.

Πήδησα μέσα στην τρύπα, ανασήκωσα τήν τέντα κι αντίκρισα τή βάρκα του Μπέν Γκούν. Ήταν τόσο μικρή πού μετά βίας θ'α χωρούσε κι έμένα, ένα είδος πιρόγας από χοντροφτιαγμένο ξύλο, ντυμένη με καταικίσιο δέρμα από μέσα. "Όσο πρωτόγονη και άτεχνη κι αν ήταν πάντως αυτή ή κατασκευή, είχε τ'ο μεγάλο προσόν να είναι έλαφριά και να μεταφέρεται εύκολα.

Μιά και βρήκα τή βάρκα, θ'α νομίζετε ότι είχα ίκανοποιήσει κάθε αίσθημα περιπέτειας. Στο μεταξύ, όμως, μι'α καινούργια ιδέα είχε γεννηθ'η στο μυαλό μου: να πάω κρυφά, με τ'ο σκοτάδι, μέχρι τήν «Ίσπανιόλα», να κόψω τήν άγκυρα και να τήν αφήσω να έξωκειλη στην άκτή. Είχα πειστή ότι οί στασιαστές, ύστερα από τήν πρωινή τους άποτυχία, τ'ο μόνο πού ήθελαν ήταν να σαλπάρουν και να φύγουν μακριά. Σκεφτόμουν, λοιπόν, να τούς έμποδίσω, κι έβρισκα ότι μπορούσα να τ'ο κατορθώσω δίχως να διατρέξω ιδιαίτερους κινδύνους.

Κάθισα, λοιπόν, περιμένοντας να φτάση ή νύχτα κι έφαγα με όρεξη τ'α παξιμάδια μου. "Όλα μου έρχονταν εύνοικά: ή όμίχλη σκέπαζε όλόκληρο τ'ο νησι και οί τελευταίες ανταύγειες τ'ης ήμέρας έδωσαν τή θέση τους στο πιό απόλυτο σκοτάδι. "Όταν, τέλος, φορτώθηκα τήν έλαφριά βαρούλα στον ώμο μου και βγήκα ψηλαφητά από τ'ο βαθούλωμα, μόνο δυ'ο όρατ'α σημεία ύπ'ηρχαν στον όριζοντα.

Τ'ο ένα, ήταν ή μεγάλη φωτιά πού γύρω της ήταν συναγμένοι οί πειρατές. Τ'ο άλλο, ένα αδύνατο τρεμουλιαστό φωτάκι, μου έδειχνε πού θρισκόταν τ'ο καράβι. Στο μεταξύ, είχαν τραβηχτ'η τ'α νερά κι έπρεπε να προχωρήσω αρκετά, βουλιάζοντας στην ύγρη άμμουδιά μέχρι τούς αστράγαλους, για να θάλω τ'ο βαρκάκι μου πάνω στα ρηχά νερά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Με την άμπωτη

TΟ ΒΑΡΚΑΚΙ, ΟΠΩΣ ΕΙΧΑ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ να διαπιστώσω, ήταν σταθερό, δεν αναποδογύριζε εύκολα, άντεχε στη φουρτούνα, αλλά ήταν δύσκολο να κυβερνηθῆ. "Όσο κι ἂν προσπαθοῦσα, δεν μπορούσα να τὸ κάνω καλά, γιατί ἔστριβε ἀπ' ὄλες τις κατευθύνσεις ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη πού ἤθελα να πάρῃ. Κι ὁ ἴδιος ὁ Μπέν Γκούν ἀναγνώρισε πὼς «ἦταν πεισματάρικο γιὰ ὅποιον δὲν ἤξερε τὰ χούγια του!».

Κι ἐγώ, φυσικά, δὲν τὰ ἤξερα! Δίχως τὴν ἄμπωτη, δὲν ξέρω ποῦ θὰ εἶχαμε βρεθῆ. Εὐτυχῶς, τὸ ρεῦμα μᾶς τραβοῦσε σταθερὰ πρὸς τὴν «Ἰσπανιόλα».

Ξεπρόβαλε ἀπότομα μπροστά μου, ἓνα ἀκαθόριστο σχῆμα πιὸ σκοτεινὸ ἀπὸ τὴ νύχτα κι ὕστερα τὰ κατάρτια τῆς σχεδιάστηκαν ξεκάθαρα καὶ τὴν ἐπόμενη στιγμή — γιατί τὸ ρεῦμα ἦταν πολὺ δυνατὸ — βρέθηκα δίπλα στὸ παλαμᾶρι καὶ τὸ ἄρπαξα γρήγορα.

Τὸ παλαμᾶρι ἦταν τεντωμένο σάν χορδὴ τόξου. Τὸ νερὸ στροβιλιζόταν μὲ δύναμη καὶ τὸ καράβι τίναζόταν νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του. Ἄρκοῦσε ἓνα χτύπημα μὲ τὸ μαχαίρι μου καὶ ἡ «Ἰσπανιόλα» θὰ παρασυρόταν στ' ἀνοιχτά.

Εὐκόλο νὰ τὸ λὲθ κανεῖς, γιατί τὴν ἴδια στιγμή θυμήθηκα ὅτι ἓνα σκοινὶ τόσο τεντωμένο, πού κόβεται ἀπότομα εἶναι τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνο μὲ μουλᾶρι πού κλωτσᾷ ἀφηνιασμένο. Ὑπῆρχαν ἔννιά πιθανότητες στίς δέκα μόλις ἡ ἄκρη του ἔπεφτε μὲ ὄρμῃ πίσω, νὰ ἐκσφεντονίσῃ καὶ τὴ θαρκούλα κι ἐμένα μαζί, στὸν ἀέρα.

Ἡ φόρα μου κόπηκε κι ἂν ἡ τύχη δὲν ἦταν μὲ τὸ μέρος μου θὰ εἶχα ἐγκαταλείψει τὸ σχέδιό μου. Ὁ ἄνεμος, ὅμως, πού εἶχε ἀρχίσει νὰ φυσᾷ ἀπὸ τὰ νοτιοανατολικά, μόλις ἔπεσε ἡ νύχτα, γύρισε ξαφνικά σὲ νοτιοδυτικὸ. Μὲ χαρὰ κατάλαβα τὸ παλαμᾶρι νὰ χαλαρώνῃ καὶ νὰ βυθίζεται γιὰ ἓνα λεπτὸ κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασή μου. "Εβγαλα τὸ μαχαίρι μου, τὸ ἄνοιξα μὲ τὰ δόντια κι ἄρχισα νὰ κόβω σιγά - σιγά τὸ παλαμᾶρι μέχρι πού στὸ τέλος δὲν κρατιόταν πιὰ παρὰ ἀπὸ ἓνα λεπτότατο σκοινί. Τότε σταμάτησα καὶ περίμενα πότε θὰ χαλάρωνε ξανά γιὰ νὰ κόψω καὶ τὸ ὑπόλοιπο.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἀκουγα δυνατές φωνές ἀπὸ τὴ μεριά τῆς καμπίνας. Γιὰ νὰ λέω, ὅμως, τὴν ἀλήθεια, ἤμουνα πολὺ ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ πού ἔκανα ὥστε νὰ προσέξω σ' ὅσα λέγονταν.

Τώρα, όμως, έστησα τ' αὐτί μου ν' ἀκούσω. Ἀναγνώρισα τὴ φωνὴ τοῦ λουστρόμου Ἰσραήλ Χάντς, πού ἦταν ἄλλοτε ὁ κανονιέρης τοῦ Φλίιντ, καὶ τοῦ ναύτη μὲ τὸν κόκκινο σκουφο. Ἦταν φανερό πὼς ἦταν μεθυσμένοι καὶ συνέχιζαν νὰ πίνουν. Σὲ κάποια στιγμή, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνοιξε τὸ φιλιστρίνι καὶ πέταξε στὴ θάλασσα μιὰ ἄδεια μπουκάλια. Μὰ δὲν ἦταν μόνο μεθυσμένοι. Ἦταν ἔξαλλοι. Οἱ βλαστήμιες ἔπεφταν βροχὴ καὶ κάθε τόσο ὁ καθγὰς ξεσποῦσε μὲ τόση ὀρμή, πού σκέφτηκα πὼς δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια.

Στὴν ἀκτὴ, μπορούσα νὰ διακρίνω τὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς πού ἔκαιγε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα. Κάποιος τραγουδοῦσε ἓνα παλιὸ ναυτικὸ τραγούδι, θλιμμένο κι ἀργόσυρτο. Τὸ εἶχα ἀκούσει πολλές φορές καὶ θυμόμουν τὰ λόγια του,

«Ἀπ' ὅλους ὄσους μπάρκαραν
στὴν ἄμοιρη γολέτα
ἕνας μονάχ' ἀπόμεινε...».

καὶ σκέφτηκα ὅτι ἦταν ἓνα τραγούδι ταιριαστὸ στίς περιπτώσεις, γιὰ μιὰ συντροφιά πού εἶχε ὑποστῆ τόσες σκληρὲς ἀπώλειες. Κι ὕστερα συλλογίστηκα ὅτι οἱ πειρατὲς ἦταν τὸ ἴδιο ἀναισθητοὶ κι ἀσυγκίνητοὶ ὅπως κι ἡ θάλασσα. Τέλος, φύσηξε πάλι, τὸ καράβι κινήθηκε κι ἐνίωσα τὸ παλαμάρι νὰ χαλαρῶνῃ ξανά. Τότε, ἔκοψα καὶ τὸ τελευταῖο του κομμάτι.

Τὸ ρεῦμα ἔριξε τὴ βαρκούλα μου στὸ πλευρὸ τῆς «Ἰσπανιόλας», πού ἄρχισε ν' ἀργοστρέφῃ.

Πάλευα ἀπελπισμένα γιατί φοβήθηκα ὅτι θὰ μὲ παράσυρε ὁ στρόβιλος τοῦ νεροῦ. Κωπηλατοῦσα μ' ὅλη μου τὴ δύναμη καὶ τελικὰ κατάρφερα ν' ἀπομακρύνω τὴ βαρκούλα ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνο γείτονά της. Ἐκείνη τὴ στιγμή, σήκωσα τυχαῖα τὸ χέρι μου κι ἔπιασα ἓνα σκοινὶ πού κρεμόταν ἀπὸ τὴν «Ἰσπανιόλα». Τὸ ἔσφιξα δυνατά. Γιατί τὸ ἔκανα αὐτό; Δὲν ξέρω. Τὸ χέρι μου τὸ ἄδραξε ἀπὸ ἐνστικτο. Μόλις, ὅμως, τὸ ἔπιασα καὶ διαπίστωσα ὅτι ἦταν γερό, μὲ ἔπιασε ἡ περιέργεια κι ἀποφάσισα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ παράθυρο τῆς καμπίνας.

Στερέωσα τὴν ἐλεύθερη ἄκρη στὴ βαρκούλα μου κι ὕστερα σκαρφάλωσα μέχρι πού μπόρεσα νὰ κοιτάξω στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καμπίνας.

Στὸ μεταξύ, τὸ πλοῖο καὶ τὸ βαρκάκι μου προχωροῦσαν παρασυρμένα ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Ἀποροῦσα, μάλιστα, πὼς δὲν εἶχε σημάνει ἀκόμα συναγερμὸς ἀλλὰ τὸ θέαμα πού ἀντίκρισα ἀπὸ τὸ παράθυρο, διάλυσε τὴν ἀπορία μου. Ὁ Χάντς κι ὁ σύντροφός του πάλευαν ἄγρια

σφιγγοντας ό ένας τό λαιμό του άλλου για να τόν πνίξει.

“Έτσι όπως στεκόμουν κρεμασμένος, κινδύνευα να τσακιστώ, γι’ αυτό διάστηκα να γλιστρήσω στό σκοινί. Καιρός ήταν, γιατί παραλίγο να πέσω κάτω από τό πλοίο. Τά μάτια μου είχαν θαμπώσει και τά ‘κλεισα για να συνηθίσουν πάλι στό σκοτάδι.

Γύρω από τή φωτια τό θρηνητικό τραγούδι είχε επιτέλους σταματήσει κι ή συντροφιά τών πειρατών άρχισε με κέφι τήν έπωδό πού γνώριζα τόσο καλά:

Κι οί δεκαπέντε είμαστε
κλεισμένοι στό μπουντρούμι
Γιό - χό - χό
μ’ άχώριστη παρέα μας
ένα μπουκάλι ρούμι!

‘Εκείνη τή στιγμή, ή βαρκούλα μου τινάχτηκε άπότομα κι έμοιασε ν’ αλλάζει κατεύθυνση. ‘Η ταχύτητά της είχε μεγαλώσει.

“Άνοιξα τά μάτια μου. ‘Ολόγυρά μου ή θάλασσα ήταν άφρισμένη. Τά κύματα όρθωναν τίς δαντελένιες κορφές τους, φωσφορίζοντας. ‘Η «‘Ισπανιόλα» σέρνοντάς με πίσω της έκανε Ξαφνικά μιá γρήγορη στροφή κι είδα τό κατάρτι να γέρνει επικίνδυνα μέσα στό σκοτάδι. Τραβούσε πρós τά νότια.

“Έστρεψα τό κεφάλι κι ή καρδιά μου κλώτσησε βίαια στό στήθος μου. ‘Εκεί, πίσω μου, έλαμπε ή φωτιά τών πειρατών. Τό ρεύμα είχε αλλάξει και γρήγορα, όλο και πιό γρήγορα, μάς τραβούσε πρós τήν άνοιχτή θάλασσα.

Τήν ίδια στιγμή, τό πλοίο έγείρε επικίνδυνα στό πλευρό και φωνές άντήχησαν στό κατάστρωμα. “Άκουσα τά τρεχαλητά και κατάλαβα ότι οί δυό μεθύστακες σταμάτησαν τό θανάσιμο πάλεμά τους καταλαβαίνοντας, επιτέλους, τόν κίνδυνο. Ξάπλωσα με τήν κοιλιά στό άθλιο βαρκάκι μου, έτοιμος να παραδώσω τήν ψυχή μου στό Θεό. “Ήμουνα σίγουρος ότι μόλις βγαίναμε από τό στενό πέραςμα θα τσακίζόμασταν στους ύφαλους πού θα ‘βαζαν τέλος στά βάσανά μας. Κι όσο κι άν έλεγα ότι άδιαφορώ για τό θάνατο, τώρα πού τόν ένιωθα να έρχεται καταπάνω μου, ένιωθα τό αίμα μου να παγώνη.

Με μιá άπεγνωσμένη κίνηση έκοψα τό σκοινί πού μ’ έδενε με τήν «‘Ισπανιόλα». “Έμεινα έτσι ώρες όλόκληρες, ένώ με χτυπούσαν τά κύματα και με κατάβρεχαν οί άφροί, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να πνιγώ. Σιγά - σιγά, νικήθηκα από τήν κούραση και βούλιαξα σ’ έναν ύπνο βαθύ σαν λήθαργο. Νανουρισμένος από τό λίκνισμα

τῆς βαρκούλας μου ὄνειρευόμουν ὅτι βρισκόμουνα στὴν πατρίδα μου, στὸν «ναύαρχο Μπένμποου», τὸ παλιό μας πανδοχεῖο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Τὸ ταξίδι

ΗΤΑΝ ΜΕΡΑ ΟΤΑΝ ΞΥΠΝΗΣΑ ΚΙ ΕΙΔΑ ὅτι βρισκόμουνα στὰ νοτιοδυτικὰ τοῦ νησιοῦ, χορεύοντας πάντα πάνω στὰ κύματα. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατείλει ἀλλὰ τὸν ἔκρυβε τὸ «Κυάλι» πού ὁ πελώριος ὄγκος του ἔπεφτε ἀπ’ αὐτὴ τὴ μεριά, σχεδὸν κατακόρυφα στὴ θάλασσα. Εἶδα ὅτι δὲν ἀπείχα πολὺ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ καὶ σκέφτηκα νὰ τραβήξω κουπί γιὰ νὰ μπορέσω ν’ ἀράξω.

Γρήγορα ἀναγκάστηκα νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Ἄνάμεσα ἀπὸ τὰ κύματα ἔβλεπα νὰ ξεπροβάλλουν τὰ κοφτερὰ δόντια τῶν ὑφάλων ἐνῶ οἱ ἀφροὶ τινάζονταν στὸν οὐρανὸ σὰν διαμαντένια συντρίβνια. Κατάλαβα ὅτι ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ πλησιάσω πιὸ κοντὰ θὰ τσακιζόμουν σ’ αὐτὴ τὴν ἄγρια ἀκτὴ ἢ κι ἂν κατάφερνα νὰ βγῶ στὴ στεριά, μάταια θ’ ἀγωνιζόμουν νὰ σκαρφαλώσω σ’ αὐτοὺς τοὺς κοφτεροὺς, ἀπότομους βράχους.

Καὶ νὰ ’ταν μόνο αὐτό! Εἶδα νὰ σκαρφαλώνουν στοὺς βράχους κοπάδια ὀλόκληρα ἀπὸ γιγαντιαία θαλάσσια τέρατα (σὰν πελώρια σαλιγκάρια μοῦ φάνηκαν) ἢ νὰ βουτοῦν μὲ δυνατὸ παφλασμό, σὲ ντουζίνες, στὴ θάλασσα, ἐνῶ ὁ τόπος ἀντηχοῦσε ἀπὸ τίς βραχνὲς φωνές τους, πού ἔμοιαζαν μὲ γάβγισμα.

Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ἦταν θαλάσσιοι λέοντες καὶ πῶς ἦταν τελείως ἀκίνδυνοι. Ἡ θεὰ τους, ὡστόσο, μαζί μὲ τίς δυσκολίες πού παρουσίαζε αὐτὴ ἡ ἄγρια ἀκτὴ, ἄρκεσαν γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ σιχαθῶ ἐκεῖνο τὸ μέρος. Καλύτερα νὰ πέθαινα ἀπὸ τὴν πείνα στὴ θάλασσα παρὰ ν’ ἀντιμετώπιζα αὐτοὺς τοὺς κινδύνους. Ὡστόσο, κοιτάζοντας καλύτερα εἶδα ὅτι μακρύτερα, πρὸς τὸ βορρῆ, ἡ παραλία ἦταν ἐπίπεδη καὶ ἡ ἄμπωτη ἄφηνε νὰ φαίνεται μιὰ μακριὰ λουρίδα κίτρινης ἄμμου. Κι ἀκόμα πιὸ βόρεια, βρισκόταν ἓνα ἄλλο ἀκρωτήρι — τὸ ἀκρωτήρι τοῦ Δάσους, ὅπως ἦταν σημειωμένο στὸ χάρτη — κατάφυτο ἀπὸ ψηλά πεῦκα πού κατέβαιναν, ὀλοπράσινα, ὡς τὴ θάλασσα.

Θυμήθηκα αὐτὸ πού εἶχε πεῖ ὁ Σίλβερ σχετικὰ μὲ τὸ ρεῦμα πού

τραβούσε προς τὰ βόρεια, σ' ὄλο τὸ μῆκος τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τοῦ νησιοῦ κι ἀποφάσισα ν' ἀφήσω τὴ βάρκα μου ἐλεύθερη ὥστε νὰ μὲ πᾶη πρὸς τὸ ἀκρωτήρι τοῦ Δάσους, πού ἡ ὄψη του μοῦ φάνηκε πιὸ φιλόξενη.

Τώρα τὰ κύματα διαδέχονταν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο ὁμαλά, δίχως νὰ τσακίζωνται. Σὲ κάθε ἄλλη περίπτωση, θὰ εἶχα βουλιάξει ἀπὸ ὦρα. Ἦταν, ὅμως, πραγματικά ἐκπληκτικὸ νὰ βλέπη κανεὶς μὲ τί ἄνεση αὐτὸ τὸ ἐλαφρὸ βαρκάκι εἶχε ἀντιμετωπίσει τὴν ὀργὴ τῆς θάλασσας, γλιστρώντας ἀπαλὰ στὶς ἀφροστεφανωμένες κορφές τῶν κυμάτων. "Ὅταν βρισκόμουν Ξαπλωμένος μὲ τὴν κοιλιὰ σ' αὐτὸ τὸ καρυδότσουφλο, ἔβλεπα τὸ κύμα νὰ ὀρθώνεται μπροστά μου σὰν μελανόχρωμο βουνὸ καὶ περιμένα νὰ καταποντιστῶ στὸν ὑδάτινο ὄγκο πού ἐρχόταν καταπάνω μου. Τὴν ἄλλη στιγμή, τιναζόμαστε στὰ ὕψη καὶ τὸ βαρκάκι χόρευε στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Σιγὰ - σιγὰ, ἐπαιρνα θάρρος καὶ δοκίμασα νὰ τραβήξω κουπί. Μόλις ὅμως ἀνασηκώθηκα ἀπὸ τὴ θέση μου, ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἰσορροπίας ταρακούνησε ἀπότομα τὴ βάρκα πού ἡ μύτη της βούλιαξε μέσα στὸ κύμα.

Μουσικέμενος κι ὀλότρεμος ἀπὸ τὸ φόβο μου βιάστηκα νὰ Ξαναπάρω τὴν προηγούμενη θέση μου. Τότε ἡ βαρκούλα σὰ νὰ ἠρέμησε κι ἄρχισε νὰ ταλαντεύεται καὶ πάλι ἀπαλὰ. Ἦταν φανερὸ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ συνεχίση ἀνενόχλητη τὸ δρόμο της δίχως νὰ προσπαθῶ νὰ τὴ διευθύνω. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὅμως, ποιά ἐλπίδα εἶχα νὰ φτάσω στὴν ἀκτὴ;

Τρόμος μὲ κυρίεψε ἀλλὰ κατόρθωσα νὰ κρατήσω τὴν ψυχραιμία μου. Πρόσεξα ὅτι ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ πλησιάζαμε πρὸς τὴν ἀκτὴ. Μποροῦσα νὰ διακρίνω τίς κρυφές τῶν δέντρων νὰ λικνίζωνται πράσινες κι ὀλόδροσες μὲ τὸ ἀεράκι. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, θ' ἀράζαμε.

Ἦταν καιρὸς, γιατί εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ βασανίζη ἡ δίψα. ☉ ἥλιος πού ἔκαιγε, ἡ θαμπωτικὴ ἀντανάκλασή του στὴ θάλασσα, τὸ θαλασσινὸ νερὸ πού εἶχε ξεραθῆ ἀπάνω μου σκεπάζοντας μὲ μιὰν ἀλμυρὴ κρούστα τὰ χεῖλια μου, μοῦ ἔφερναν ἓνα δυνατὸ κάψιμο στὸ λαιμὸ καὶ φοβερὸ πονοκέφαλο. Ἡ θέα τῶν ὀλοπράσινων δέντρων μ' ἔκανε νὰ νιώθω πιὸ ἔντονο τὸ μαρτύριό μου. Τὸ ρεῦμα ἄρχισε νὰ μὲ φέρνει μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ καὶ μὲ κυρίεψε πάλι ἡ ἀπελπισία.

Καὶ τότε, εἶδα κάτι πού μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τὰ βάσανά μου.

Μπροστά μου, σὲ λιγότερο ἀπὸ μισὸ μίλι ἀπόσταση, πρόβαλε ἡ «Ἰσπανιόλα» μ' ἀνοιγμένα ὅλα τὰ πανιά πού ἄστραφταν πάλλευκα, σὰν χιόνι στὸν ἥλιο. Πήγαινε πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ καὶ συμπέρανα ὅτι οἱ ἄντρες πού θρῖσκονταν ἀπάνω σκόπευαν νὰ κάνουν τὸ γύρο

του νησιού. Ξαφνικά, όμως, άρχισε να στρίβη στα δυτικά και σκέφτηκα πώς οι πειρατές με είχαν ανακαλύψει και με καταδίωκαν. Απότομα, έπεσε σέ αντίθετο άνεμο, κι έμεινε για λίγο ακίνητη με τα πανιά να κρέμονται ξεφούσκωτα.

—Τους άδέξιους! σκέφτηκα. Είναι ακόμα μεθυσμένοι!

Σιγά - σιγά, τα πανιά που έμοιαζαν σαν άψυχα φούσκωσαν πάλι περήφανα και για δυο - τρία λεπτά ή «Ίσπανιόλα» γλίστρησε γοργά, για να σταματήσει και πάλι. Αυτό το άσκοπο πήγαινε - έλα, δεξιά - άριστερά, από βοριά προς νότο, κι από ανατολικά στα δυτικά, συνεχίστηκε γι' άρκετή ώρα και κάθε φορά το καινούργιο ξεκίνημα κατάληγε στο να βρεθί ακίνητη με ξεφούσκωτα πανιά. Ήταν φανερό πώς είχε μείνει άκυβέρνητη.

Μά, τότε, πού βρίσκονταν οι άντρες; Ή θα 'ταν τύφλα στο μεθύσι ή είχαν εγκαταλείψει το πλοίο. Σκέφτηκα, λοιπόν, πώς αν κατάφερνα να άνεβώ στο καράβι ίσως να μπορούσα να το Ξαναφέρω στον πλοίαρχο.

Το ρεύμα έδιωχνε το πλοίο και τη βαρκούλα μου με την ίδια ταχύτητα προς τα νότια. Ή «Ίσπανιόλα», όμως, προχωρούσε με τόσα άσκοπα στριφογυρίσματα που κέρδιζα σέ σύγκριση. Ή αν μπορούσα να τραβήξω κουπί, ήμουν σίγουρος ότι θα την έφτανα. Μ' άρεσε αυτό το σχέδιο και σαν σκέφτηκα και τον κάδο με το πόσιμο νερό που θρικόταν στο κατάστρωμα, όλοι μου οι δισταγμοί σαρώθηκαν.

Άνακάθισα και την ίδια στιγμή ένα κύμα με κατάβρεξε. Αυτή τη φορά, τα κατάφερα όμως και μ' όλη τη δύναμη που είχαν τα μπράτσα μου άρχισα να κωπηλατώ προς τη μεριά του πλοίου, που παράδερνε άκυβέρνητο.

Την πλησίαζα. Μπορούσα να δώ τους μπρούντζινους χαλκάδες να γυαλίζουν στο τιμόνι κάθε φορά που έστριβε δίχως, ώστόσο, ν' άντικρίζω ψυχή στο κατάστρωμα. Ήσπε οι άντρες είχαν εγκαταλείψει το πλοίο. Έκτός πιά κι αν είχαν πέσει κάτω, Ξεροι από το μεθύσι, όπότεν θα μπορούσα εύκολα να τους κάνω καλά και να πάρω το καράβι στην κατοχή μου.

Ή τύχη μου χαμογέλασε Ξαφνικά. Έδω και μερικές στιγμές ό άνεμος έπεσε σχεδόν τελείως και ή «Ίσπανιόλα», στρέφοντας άργά, δέν άπείχε περισσότερο από πενήντα μέτρα. Μπορούσα να δώ το παράθυρο της καμπίνας πού ήταν όρθάνοιχτο και τη λάμπα που ήταν άναμμένη πάνω στο τραπέζι, αν και τώρα πιά ήταν μέρα. Το μεγάλο μεσιανό πανί κρεμόταν άψυχο από το κατάρτι σαν σημαία. Δίχως το ρεύμα, το καράβι θα ήταν τελείως ακίνητο. Διπλασίασα την προσπάθειά μου. Και τότε, μιá άπότομη πνοή του άνέμου έκανε το καράβι

νά τιναχτή μπροστά και νά σκίση τή θάλασσα σάν χελιδόνι. Τήν αρχική μου απελπισία δέν ἄργησε νά τή διαδεχτή ἡ χαρά. Τό πλοίο ἔστριψε, μοῦ γύρισε τὸ πλευρό, μειώνοντας στοῦ μισοῦ τήν ἀπόσταση πού μᾶς χώριζε, ἐξακολούθησε νά στρίβη ἀκόμα ὡσπου κάλυψε τὰ δύο τρίτα και στοῦ τέλος τὰ τρία τέταρτα τῆς ἀποστάσεως. Μποροῦσα νά διακρίνω τὰ κύματα νά παφλάζουν κάτω ἀπό τήν καρίνα της.

Καί, Ξαφνικά, κατάλαβα! Δέν εἶχα τὸν καιρὸ νά σκεφτῶ, μετὰ βίας πρόφταινα νά σωθῶ! Βρισκόμουν στήν κορυφή ἐνὸς κύματος και τὸ ἐπόμενο ἔφερνε τὸ ὀγκῶδες πλοίο καταπάνω μου. Ὁ πρόβολος τῆς πλώρης βρισκόταν ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Τινάχτηκα ὄρθιος και μ' ἓνα πήδημα τὸν ἄρπαξα, ἐνῶ τὸ πόδι μου ἔφαχνε νά βρῆ στήριγμα στοῦ μπαστούνι τῆς πλώρης.

Κι ἐνῶ στεκόμουν ἔτσι κρεμασμένος, λαχανιάζοντας, ἡ «Ἰσπανιόλα» χτύπησε μὲ δυνατό θόρυβο πάνω στή βαρκούλα μου και τὴ βούλιαξε. Βρισκόμουνά τώρα πιά πάνω στοῦ καράβι χωρὶς νά ἔχω τὴ δυνατότητα νά ὀπισθοχωρήσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Κατεβάζω τὴν πειρατική σημαία

ΜΟΛΙΣ ΠΗΓΑΙΝΑ ΝΑ ΚΑΤΕΒΩ ἀπὸ τὸν πρόβολο ὅταν ὁ κόντρα φλόκος πλατάγισε ἀπότομα σφυρίζοντας σάν καμουτσίκι, και παραλίγο νά μὲ πετάξῃ στή θάλασσα. Τό πλοίο ταλαντεύτηκε, οἱ ἄρμοι του ἔτριξαν ἀλλά τήν ἐπόμενη στιγμή τὰ πανιά φούσκωσαν πάλι.

Πήδηξα Ζαλισμένος στοῦ κατάστρωμα. Ὅσο μποροῦσα νά δῶ, δέν ὑπῆρχε κανεὶς. Τὸ δάπεδο εἶχε νά πλυθῇ ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἔξσπασε ἡ ἀνταρσία κι ἦταν γεμάτο πατημασιές. Μιά ἄδεια μπουκάλα μὲ σπασμένο λαιμὸ κυλιόταν πέρα - δῶθε.

Προχώρησα. Τώρα πού τὸ πανὶ δέν μοῦ ἔκρυβε τὸ πίσω μέρος τοῦ καταστρώματος, εἶδα ὅτι ἐκεῖ ἦταν οἱ δυὸ φρουροί. Ὁ ναύτης μὲ τὸν κόκκινο σκοῦφο ἦταν Ξαπλωμένος ἀνάσκελα, κοκαλιασμένος, μὲ τεντωμένα μπράτσα ὅπως ὁ σταυρωμένος. Τὰ χεῖλια του ἦταν πρησμένα και τὰ δόντια του πρόβαλλαν ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ στόμα του. Ὁ Ἰσραήλ Χάντς ἀκουμποῦσε στήν κουπαστή μὲ τὸ κεφάλι κρεμασμένο στοῦ στήθος, πελιδνὸς κάτω ἀπὸ τὸ ἠλιόκαμα, ἄσπρος σάν κερὶ.

Τὸ καράβι ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ μὲ τινάγματα, σὺν ἀφηνιασμένο ἄλογο. Τούτῃ ἡ μεγάλη σκούνα εἶχε λιγότερη εὐστάθεια ἀπὸ τὸ εὐθραυστο θαρκάκι μου. Σὲ κάθε κούνημα, ὁ κοκκινোসκούφης ἐγερνε πότε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πότε πρὸς τ' ἀριστερά, δίχως — κι αὐτὸ ἦταν τὸ φριχτότερο — ν' ἀλλάξῃ τὴ στάση του ἢ τὸν τρομερὸ μορφασμὸ τοῦ προσώπου του. Σὲ κάθε κούνημα τὸ κεφάλι τοῦ Χάντς ἐγερνε ὅλο καὶ περισσότερο κι ἔμοιαζε ἔτοιμος νὰ σωριαστῇ.

Λίμνες αἵματος λέκιαζαν τὸ κατὰστρομα γύρω τους καὶ σκέφτηκα ὅτι μέσα στὴ λυσσασμένη πάλη τους εἶχαν χτυπηθῆ ἄγρια μὲ τὰ μαχαίρια τους. Ἐνῶ τοὺς κοίταζα, ὁ Ἰσραὴλ κατόρθωσε ν' ἀνασηκωθῆ λιγάκι βγάζοντας ἓνα πονεμένο βογγητό. Αὐτὸς ὁ ἀναστεναγμὸς μαρτυροῦσε τόσο πόνου καὶ τόση ἀδυναμία, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμή ἡ καρδιά μου πλημμύρισε ἀπὸ οἶκτο. Μόλις, ὅμως, θυμήθηκα τὰ λόγια του, ποῦ τὰ εἶχα ἀκούσει τότε ποῦ ἤμουνα κρυμμένος στὸ βαρέλι μὲ τὰ μῆλα, ἡ συμπόνια μου ἔσβησε.

Στάθηκα κοντὰ στὸ κατάρτι.

— Ἐπιβιβαστῆτε, κύριε Χάντς! εἶπα εἰρωνικά.

Μὲ κοίταξε μὲ βλέμμα θολὸ ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἐξαντλημένος γιὰ νὰ δεῖξῃ καὶ τὴν παραμικρὴ ἐκκληξῆ. Τὸ μόνο ποῦ κατόρθωσε νὰ μουρμουρίσῃ ἦταν ἡ λέξη «ρούμι».

Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γιὰ χάσιμο. Διάσχισα τρέχοντας τὸ κατὰστρομα καὶ κατέβηκα βιαστικά κάτω στὴν καμπίνα.

Βασίλευε μιὰ φοβερὴ ἀκαταστασία. Ὅ,τι, κανονικά, θὰ ἦταν κλειδωμένο εἶχε παραβιαστῇ, στὴν προσπάθειά τους νὰ βροῦν τὸ χάρτη. Τὸ δάπεδο ἦταν γεμάτο λάσπη γιὰτι οἱ ληστὲς εἶχαν μαζευτῆ ἐκεῖ γιὰ νὰ πιοῦν ρούμι. ἀφοῦ πρῶτα περπατοῦσαν στὸ βάλτο. Οἱ τοῖχοι, ἄλλοτε ἄσπροι μ' ἐπίχρυσα γυψώματα, ἦταν λεκιασμένοι μὲ δαχτυλιές. Ντουζίνες ἀπὸ ἄδειες μπουκάλες τσοῦγκριζαν μεταξύ τους, καθὼς κουνιόταν τὸ καράβι. Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ἱατρικὰ βιβλία τοῦ Λέβεζι ἦταν ἀνοιχτὸ πάνω στὸ τραπέζι. Εἶχαν ξεσκίσει τίς μισὲς σελίδες, φαντάζομαι γιὰ ν' ἀνάψουν τὰ τσιμπούκια τους. Κι ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἀταξία, ἡ λάμπα ἔκαιγε ἀκόμα καπνίζοντας.

Πῆγα στὸ κελάρι. Τὰ θαρελάκια εἶχαν ἐξαφανιστῇ κι οἱ μπουκάλες ἦταν ἄδειες. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἄρχισε ἡ ἀνταρσία ἦταν σίγουρο πὼς οὐτ' ἓνας ναύτης δὲν εἶχε μείνει ξεμέθυτος.

Ψάχνοντας κατόρθωσα ν' ἀνακαλύψω ἓνα μπουκάλι ποῦ εἶχε λίγο ρούμι ἀκόμα, γιὰ τὸν Χάντς καὶ γιὰ μένα τὸν ἴδιο, παξιμάδια, μιὰ κονσέρβα μὲ φρούτα κι ἓνα κομμάτι τυρί. Ἄνέβηκα πάλι στὸ κατὰστρομα, ἀκούμπησα τίς προμήθειές μου σὲ μιὰ γωνιά κι ἀποφεύγοντας τὸν λοστρόμο πῆγα στὸ βαρέλι μὲ τὸ νερὸ κι ἤπια μέχρι νὰ ξε-

διψάσω. Και τότε, μόνο τότε, έδωσα ρούμι στον Χάντς.

“Ηπια τὸ μισὸ μονορούφι.

— “Αχ! Τὸ εἶχα τόσο πολὺ ἀνάγκη! ἔκανε.

Κάθισα σὲ μιὰ γωνιά κι ἄρχισα νὰ τρώω.

— Τόσο ἄσχημα εἶσαι; ρώτησα.

Γκρίνιαξε ἤ, γιὰ ν’ ἀκριβολογήσω, γάβγισε:

— “Αν ἦταν ὁ γιατρὸς ἐδῶ, σὲ λιγάκι θὰ γινόμουν περδίκι. Μὲ εἶμαι, βλέπεις, ἄτυχος ἄνθρωπος! “Ὅσο γι’ αὐτὸν τὸν μασκαρά, πάει πέθανε! πρόσθεσε δείχνοντας τὸν ναύτη μὲ τὸν κόκκινο σκουφο. Αὐτὸς δὲν ἦταν ναύτης! Ἄλλὰ κι ἐσύ, ἀπὸ ποῦ διάβολο ξετρύπωσες;

— Ξεφύτρωσα γιὰ νὰ πάρω στὴν κατοχὴ μου τὸ καράβι, κύριε Χάντς, καὶ μέχρι νεώτερης διαταγῆς νὰ μὲ θεωρῆς πλοίαρχό σου! ἀπάντησα.

Μὲ κοίταξε ἀρκετὰ ὑπουλα ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Τὸ χρῶμα ξαναγύριζε σιγὰ - σιγὰ στὰ μάγουλά του ἂν κι ἔδειχνε ἀκόμα πολὺ ἄρρωστος κι ἔχανε τὴν ἰσορροπία του μὲ τὰ κουνήματα τοῦ καραβιοῦ.

— Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, συνέχισα, δὲν μπορῶ ν’ ἀνεχτῶ αὐτὴ τὴ σημαία, κύριε Χάντς καὶ — μὲ τὴν ἄδειά σου! — θὰ τὴν κυτεβάσω. Καλύτερα νὰ μὴν ἔχουμε καθόλου σημαία, παρὰ αὐτὴ τὴν πειρατικὴ.

Ἐτρεξα στὸν κοντό, κατέβασα τὴν καταραμένη σημαία τους καὶ τὴν πέταξα στὴ θάλασσα.

— Δόξα τῷ Θεῷ! φώναξα κουνώντας τὸ σκουφο μου. Τέλειωσε ἡ βασιλεία τοῦ Σίλβερ!

Μὲ κοίταζε μὲ μάτι κακό, μὲ τὸ κεφάλι γερμένο πάντοτε στὸ στήθος του.

— Νομίζω, εἶπε στὸ τέλος, νομίζω... πλοίαρχε Χῶκινς, ὅτι θὰ χρειαστῆς βοήθεια γιὰ νὰ φέρης τὸ καράβι στὸ λιμάνι. Τί θὰ ἔλεγες ἂν τὸ κουβεντιάσαμε;

— Σύμφωνοι, κύριε Χάντς. Σ’ ἀκούω..

Καὶ συνέχισα νὰ τρώω μὲ ὄρεξη.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... ἄρχισε κουνώντας ἀδύναμα τὸ κεφάλι του πρὸς τὴ μεριά τοῦ πτώματος... αὐτὸς ὁ Ὁ Μπράϊαν ὅπως τὸν ἔλεγαν, κι ἐγώ, ἀνεβάσαμε τὰ πανιά γιὰ νὰ γυρίσουμε πίσω τὸ καράβι. Ἦταν ἕνας θρῶμο - Ἴρλανδός, ἀλλὰ πάει πιά, πέθανε! Τώρα ποῖός θὰ κυβερνήσῃ τὴ σκούνα; Μόνος σου, ἀπ’ ὅ,τι βλέπω, δὲν θὰ τὰ καταφέρῃς. Καλὰ, λοιπόν, δῶσε μου νὰ φάω καὶ νὰ πιῶ, δέσε τὴν πληγὴ μου μὲ κανένα κομμάτι πανί ἢ μ’ ἓνα μαντίλι κι ἐγώ θὰ

-Ξεφύτρωσα για να πάρω στην κατοχή μου το καράβι, κύριε Χάντς,
του άπαντσα (σελ. 136).

σοῦ πῶ τί νά κάνης γιά νά τὸ κυβερνήσης. Νομίζω ὅτι εἶναι τίμια ἢ συμφωνία πού σοῦ προτείνω.

— Πρέπει νά σοῦ πῶ ὅτι δὲν σκοπεύω νά τὸ πάω στό λιμάνι τοῦ καπετάνιου Φλίντ. Θέλω νά τὸ φέρω στόν βορινὸ ὄρμο καί νά τὸ ἀράξω μαλακά στήν ἀκρογιαλιά.

— Τὸ κατάλαβα, φώναξε ὁ Χάντς. Δὲν εἶμαι, στό κάτω - κάτω, καί τελείως ἠλίθιος. Ἔπαιξα κι ἔχασα τὸ παιχνίδι, ἐσὺ λοιπὸν ἔχεις τὸ πρόσταγμα. Στόν βορινὸ ὄρμο εἶπες; Τί νά γίνη! Δὲν ἔχω περιθώρια ἐκλογῆς! Θὰ σὲ βοηθήσω νά τὸ κυβερνήσης, μπορεῖς νά μοῦ ἴχης ἐμπιστοσύνη.

Μοῦ φάνηκαν λογικὰ τὰ λόγια του καί κλείσαμε τὴ συμφωνία. Τρία λεπτὰ ἀργότερα ἢ «Ἰσπανιόλα» παράπλεε τὴν ἀκτὴ τοῦ Νησιοῦ τῶν Θησαυρῶν μὲ τὴν ἐλπίδα νά ἔχουμε περάσει τὸ βορινὸ ἀκρωτήριο πρὶν τὸ μεσημέρι ὥστε μόλις ἄρχιζε ἡ ἄμπωτη ν' ἀράξουμε στήν ἀμμουδιά καί νά μπορούμε νά ξεπαρκάρουμε.

Στερέωσα τὸ τιμόνι καί κατέβηκα νά ψάξω στό σεντούκι μου γιά τὸ μεταξωτὸ μαντίλι πού μοῦ εἶχε δώσει ἡ μητέρα μου. Τὸ χρησιμοποίησα γιά νά δέσω τὴν πληγὴ πού εἶχε στό πόδι του ὁ Χάντς. Ἄφου ἔφαγε λίγο κι ἤπιε μερικές γουλιές ρούμι ἄρχισε νά συνέρχεται. Μπόρεσε νά σταθῆ ὄρθιος, ἡ ὀμιλία του ἐγένε πιά σταθερὴ καί φάνηκε νά γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος.

Εἶχαμε πρῖμο ἀέρα. Τὸ καράβι γλιστροῦσε στό νερὸ σὰν πουλί, ἡ ἀκτὴ ξετυλιγόταν μπροστὰ στὰ μάτια μας, τὸ τοπίο ἄλλαζε συνέχεια. Σύντομα εἶχαμε ξεπεράσει τοὺς ἀπότομους βράχους καί περνούσαμε ἀπὸ ἀμμουδερὲς παραλίες σπαρμένες μὲ καχεκτικὰ πεῦκα πού τις ἀφήσαμε κι αὐτὲς ἔοπισω μας γιά νά παρακάμψουμε τὸ βραχώδες ἀκρωτήριο πού εἶναι στό βορινὸ ἄκρο τοῦ νησιοῦ. Ἐνιωθα πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρὰ καθὼς κυβερνοῦσα τὸ καράβι, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸν ὄμορφο ἠλιόλουστο καιρὸ κι ἀπὸ τίς ὀμορφιὲς τῆς ἀκτῆς. Εἶχα ὅσο νερὸ ἤθελα στὴ διάθεσή μου, καλὴ τροφή κι ἡ συνειδησή μου, πού μὲ βασάνιζε ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὸ ἴσκασα ἀπὸ τὸ φρούριο ἦταν ἡσυχῆ, τώρα πού εἶχα πετύχει τὸ σκοπὸ μου. Καί νομίζω ὅτι ἡ εὐτυχία μου θὰ ἴταν ἀπόλυτα ἀσυννέφιαστη δίχως τὰ εἰρωνικὰ βλέμματα τοῦ λοστρόμου καί τὸ περίεργο χαμόγελο πού χάραζε τὰ χεῖλη του. Ἦταν ἓνα χαμόγελο πού ἐκδήλωνε ταυτόχρονα τὸν πόνο καί τὴν ἀδυναμία... ἓνα γεροντικὸ χαμόγελο μὲ ἓνα ἴχνος κοροϊδίας, μιὰ σκιά προδοσίας. Καί μὲ παραφύλαγε, μὲ παραφύλαγε ἀδιάκοπα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Ίσραήλ Χάντς

ΥΠΑΚΟΥΑ Ο ΑΝΕΜΟΣ ΜΑΣ ΕΣΠΡΩΧΝΕ πρὸς τὰ δυτικά. Μᾶς ἦταν εὐκόλο νὰ πλησιάσουμε στὴν εἴσοδο τοῦ βορινοῦ ὄρμου. Ἔπρεπε, ὅμως, νὰ περιμένουμε τὴ στιγμή πού θ' ἀρχιζε ἡ ἄμπωτη γιὰ νὰ φέρουμε τὸ καράβι κοντὰ στὴν ἀκρογυαλιὰ καὶ νὰ ρίξουμε ἄγκυρα. Ὁ λοστρόμος μοῦ ἔδειξε τί νὰ κάνω γιὰ νὰ σταματήσουμε νὰ προχωρᾶμε, κι ὕστερα ἀπὸ μερικές ἀποτυχημένους ἀπόπειρες τὰ κατάφερα. Καθίσαμε κι οἱ δυὸ σιωπηλοὶ γιὰ νὰ φᾶμε.

— Πλοίαρχε, εἶπε στὸ τέλος μὲ τὸ ἴδιο ἀνησυχαστικὸ χαμόγελο Τί θά 'λεγες ἂν πετούσαμε τὸν Ὁ Μπράιαν στὴ θάλασσα; Δὲν εἶμαι βέβαια ἰδιαίτερα εὐαίσθητος ἀλλά, ὅσο νὰ 'ναι, μὲ πειράζει νὰ 'χω τὸ πτῶμα του ἀπέναντί μου. Τί λὲς κι ἐσύ;

— Δὲν εἶμαι τόσο δυνατὸς γιὰ νὰ τὸν σηκῶσω πάνω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ καὶ δὲν μ' ἀρέσουν αὐτέες οἱ δουλειές. Ἐξάλλου, δὲν μ' ἐνοχλεῖ. ἀποκρίθηκα.

— Δὲν ἔχει τύχη αὐτὴ ἡ «Ίσπανιόλα», Τζίμ, συνέχισε κλείνοντάς μου τὸ μάτι. Πολλοὶ ἄνθρωποι σκοτώθηκαν πάνω στὸ καράβι. ἓνα σωρὸ δυστυχησμένοι ναῦτες χάθηκαν ἀπὸ τότε πού μπαρκάραμε στὸ Μπρίστολ. Ποτὲ δὲν εἶδα τόση γρουσουζιά μαζεμένη. Νά, πάρε αὐτὸν τὸν Ὁ Μπράιαν... πέθανε, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἐγὼ δὲν εἶμαι κανένας σοφός, ἀλλά ἐσύ ξέρεις νὰ διαβάζης καὶ νὰ γράφης. Πές μου, καθαρά, πιστεύεις ὅτι ὅποιος πεθαίνει, πεθαίνει γιὰ τὰ καλὰ ἢ μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Ζωή;

— Μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ κανεὶς τὸ σῶμα, Χάντς, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὴν ψυχὴ, αὐτὸ θά 'πρεπε νὰ τὸ ξέρης. Ὁ Ὁ Μπράιαν βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή στὸν οὐρανὸ κι ἀπὸ κεῖ ψηλὰ μπορεῖ νὰ μᾶς βλέπῃ αὐτὴ τὴν ὥρα.

— "Α! ἔκανε, ἀτυχία! Μὰ τότε καταντᾶ νὰ 'ναι ἄχρηστος ὁ φόνος! Τέλος πάντων, ἐγὼ φοβόμουνα τὸ κορμί του κι ὄχι τὴν ψυχὴ του! Καὶ τώρα πού μοῦ μίλησες ἀνοιχτά, Τζίμ, θά 'χες τὴν καλοσύνη, σὲ παρακαλῶ, νὰ κατεβῆς στὴν καμπίνα καὶ νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα μπουκάλι — πῶς στὴν εὐχή τὸ λένε; "Α, ναί — κρασί; Τὸ ρούμι εἶναι πολὺ δυνατὸ γιὰ τὸ κεφάλι μου.

Ὁ δισταγμὸς τοῦ λοστρόμου δὲν μοῦ φάνηκε φυσικός. Ὅσο γιὰ τὴν προτίμησή του στὸ κρασί, αὐτὴ δὲν μπορούσα νὰ τὴν πιστέψω. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν ἦταν παρὰ ἓνα πρόσχημα. Ἦθελε νὰ

μέ διώξη από τὸ κατὰστροφμα, αὐτὸ ἦταν φανερό, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ μαντέψω τὸ λόγο. Ἀπόφευγε νὰ μέ κοιτάζη. Τὰ μάτια του γύριζαν πότε ἀπὸ δῶ πότε ἀπὸ κεῖ, μιὰ κοίταζε τὸν οὐρανὸ καὶ μιὰ τὴ θάλασσα. Εἶχε πάντα τὸ ἴδιο χαμόγελο καὶ μισόβγαζε τὴ γλώσσα του μέ τὸ ἀμήχανο κι ἔνοχο ὕφος ἐνὸς παιδιοῦ πού ἐτοιμάζει κάποια σκανταλιά. Ὡστόσο, τοῦ ἀπάντησα ἀμέσως καταφατικά. Αὐτὸ ἦταν τὸ συμφέρον μου. Μ' ἓνα ὑποκείμενο τόσο ἀνόητο, ὅπως αὐτός, ἦταν εὐκόλο νὰ κρύψω τίς ὑποψίες μου.

— Κρασί; ρώτησα. Τί προτιμᾶς. Λευκὸ ἢ Κόκκινο;

— "Ὡ, ξέρεις, λίγο μέ νοιάζει! "Ὅλα τὰ κρασιά ἴδια εἶναι. Φτάνει νὰ ἴναι δυνατὸ καὶ νὰ θρῆς ἓνα γεμάτο μπουκάλι.

— Πολὺ καλά, μόνο πού θὰ χρειαστῆ νὰ ψάξω...

Κι ἀπάνω ἐκεῖ κατρακύλησα μέ θόρυβο στὴ σκάλα. "Εβγαλα ἀμέσως τὰ παπούτσια μου καὶ ἔτρεξα ξηπόλυτος στὸ διάδρομο κι ἀνέβηκα ἀπὸ τὴ μπροστινὴ σκάλα. "Εβγαλα τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα. "Ἦξερα ὅτι δὲν περιμένε νὰ μέ δῆ ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά ἀλλὰ, παρ' ὅλ' αὐτά, πῆρα ὅλες τίς προφυλάξεις. Κι οἱ ὑποψίες μου ἐπιβεβαιώθηκαν.

Ὁ Χάντς ἀνασηκώθηκε στηριγμένος στὰ γόνατα. "Ὅσο κι ἂν τὸν πονοῦσε τὸ πόδι του — γιατί τὸν ἄκουγα νὰ βογγᾶ καὶ νὰ ξεφυσᾶ — διάσχισε, ὡστόσο τὸ κατὰστροφμα κι ἀπὸ μιὰ κουλούρα μέ σκοινὶ ἔβγαλε ἓνα μακρὸ μαχαίρι, ματωμένο ὡς τὴ λαβή. Τὸ κοίταξε γιὰ μιὰ στιγμή, δοκίμασε τὴν κόψη του στὸ δάχτυλό του κι ὕστερα τὸ ἔχωσε κάτω ἀπὸ τὸ σακάκι του καὶ γλίστρησε πάλι στὴ θέση του.

Εἶχα δεῖ ὅ,τι ἤθελα. Ὁ Ἰσραήλ ἦταν σὲ θέση νὰ μετακινηθῆ κι ἦταν ὀπλισμένος. "Αν κουράστηκε νὰ μέ ἀπομακρύνῃ τὸ ἔκανε γιατί μέ θεωροῦσε θύμα του. Τί θὰ ἔκανε ἀργότερα, δὲν μπορούσα νὰ ξέρω. Ἴσως λογάριάζε νὰ πάη σέρνοντας ἀπὸ τὸν βορινὸ ὄρμο ὡς τὴν κατασκήνωση τῶν πειρατῶν ἢ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τους ρίχνοντας μιὰ κανονιά, ὡστε νὰ τρέξουν νὰ τὸν βοηθήσουν. Ὡστόσο, ἤμουν αἰγούρος ὅτι μπορούσα νὰ τὸν ἐμπιστευτῶ σ' ἓνα πράγμα: στὴν τύχη τοῦ καραβιοῦ μας ἀφοῦ ἢ σωτηρία καὶ τῶν δυὸ μας ἔξαρτιόταν ἀπ' αὐτό. Θέλαμε κι οἱ δυὸ νὰ τὸ ἀράξουμε σ' ἓνα προφυλαγμένο μέρος, ὡς τὴ στιγμή πού θ' ἀποφασίζαμε νὰ τὸ ξαναρίξουμε στὸ νερὸ δίχως πολλὰς προσπάθειες ἢ κινδύνους. Κι ὅσο δὲν τὸ εἶχαμε κάνει αὐτό, ἔκρινα ὅτι ἡ ζωὴ μου δὲν θρискόταν σὲ κίνδυνο.

"Ὅσο τὰ σκεφτόμουν αὐτά, ξαναγύρισα στὴν καμπίνα, ξανάβγαλα τὰ παπούτσια μου κι ἄρπαξα τὸ πρῶτο μπουκάλι κρασί πού θρῆκα "Ὑστερα, ἀνέβηκα κανονικὰ στὸ κατὰστροφμα.

Ὁ Χάντς κειτόταν στὴ θέση πού τὸν εἶχα ἀφήσει. Εἶχε κου-

λουριαστῆ κι εἶχε τὰ μάτια κλειστά σὰ νὰ μὴν ἄντεχε στὸ φῶς. Τ' ἄνοιξε πάντως ὅταν πλησίασα κι ἔσπασε τὸ λαιμὸ τῆς μποτίλιας σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν ὀρίζει καλὰ τίς κινήσεις του. Ἦπια μιά γερὴ δόση κι ὕστερα κάθισε ἤσυχος, καπνίζοντας.

— Ἀχ! ἀναστέναξε. Φοβᾶμαι ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο τσιμπούκι ποὺ καπνίζω! Νιώθω ὅτι δὲν θ' ἀργήσω νὰ κάνω τὸ τελευταῖο μου ταξίδι! Τὸ ταξίδι ποὺ δὲν ἔχει γυρισμό!

— Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀπελπίζεσαι, τοῦ εἶπα. Ἀφοῦ, ὅμως, αἰσθάνεσαι ἔτσι, γιατί δὲν προσεύχεσαι;

— Γιατί; ρώτησε. Πές μου γιατί νὰ προσευχηθῶ;

— Ρωτᾶς γιατί; φώναξα. Πάτησες τὸ λόγο σου, ἔζησες μέσα στὸ ψέμα, τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ αἷμα! Ἄκόμα κι αὐτὴ τῆ στιγμή ὑπάρχει στὰ πόδια σου τὸ πιῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἐσὺ τὸν σκότωσες! Καὶ μὲ ρωτᾶς τὸ γιατί; Μά, γιὰ νὰ ζητήσης συγχώρεση ἀπὸ τὸ Θεό, Χάντς. Γι' αὐτό!

Μίλαγα μὲ Ζέση καθὼς σκεφτόμουν τὸ ματωμένο μαχαίρι ποὺ ἔκρυβε στὸ σακάκι του καὶ ποὺ τὸ προόριζε γιὰ μένα. Ὅσο γι' αὐτόν, ἤπια ἄλλη μιά δόση κρασί καὶ μ' ἀπάντησε σοβαρά:

— Τριάντα ὀλόκληρα χρόνια, εἶπε, ἀλωνίζω τίς θάλασσες. Εἶδα τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό, καλοσύνες καὶ φουρτούνες, πείνες καὶ μαχαιρώματα καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο ἄκόμα. Ἔ, λοιπόν, ἕνα σοῦ λέω, δὲν εἶδα ἄκόμα ἀπὸ καλὲς πράξεις νὰ βγαίνη καλὸ. Ὅποιος χτυπάει πρῶτος ἔχει τὸ δίκιο μὲ τὸ μέρος του. Αὐτὸ ξέρω! Ἀμήν! Καὶ τώρα, πρόσεξέ με, ἔκανε ἀπότομα, ἀλλάζοντας τόνο, φτάνουν οἱ βλακεῖες! Θὰ ὑπακούσης στὶς ὁδηγίες μου, πλοίαρχε Χῶκινς, γιὰ νὰ κυβερνηθῆ σωστὰ τὸ καράβι καὶ νὰ ξεμπερδεύουμε!

Εἶχαμε μόνο δυὸ μίλια ὡς τὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ ἀλλὰ ἡ πλοήγηση ἦταν δύσκολη. Τὸ στόμιο τοῦ καναλιοῦ ἦταν ὀτενὸ καὶ τὰ νερὰ ρηχά. Ὁ Χάντς, ὅμως, ἦταν καλὸς πιλότος κι ἐγὼ ἕνας ὑπάκουος τιμονιέρης κι ἔτσι προχωρούσαμε μὲ σιγουριά μέσα στὸ στενὸ πέρασμα, εὐνώντας σχεδὸν τὸν ἀμμουδερὸ βυθό. Μόλις περάσαμε τὸ ἄνοιγμα αὐτό, ἡ στεριά φανερώθηκε ὀλόγυρά μας, δασωμένη. Ἀκριβῶς μπροστά μας, εἶδαμε τὸ σκελετὸ ἑνὸς πλοίου, ποὺ ἀργοσάπιζε. Κάποτε ἦταν ἕνα περήφανο τρικάρταρο ἀλλὰ τώρα τὸ ἔχαν πλημμυρίσει τὰ φύκια καὶ πάνω στὴ γέφυρα οἱ θάμνοι ἄπλωναν τ' ἀνθισμένα κλωνάρια τους. Ἦταν ἕνα θλιβερὸ θέαμα ἀλλὰ ταυτόχρονα κι ἡ ἀπόδειξη ὅτι αὐτὸ τὸ ὄραξοβόλι ἦταν ἔρημο.

— Θαυμάσιο μέρος γιὰ ν' ἀράξουμε! παρατήρησε ὁ Χάντς. Καθαρή, στρωτῆ λεπτὴ ἄμμος, δέντρα ὀλόγυρα καὶ λουλούδια ἀνθισμένα σὰ νὰ βρισκόμαστε σὲ περιβόλι!

— Πῶς θὰ μπορέσουμε, ὅμως, νὰ ἐλευθερώσουμε πάλι τὸ καράβι καὶ νὰ τὸ βγάλουμε ἴπάλι στὴ θάλασσα; ρώτησα.

— Πολὺ εὐκόλο! γέλασε. Θὰ κατεβῆς στὴ στεριά μ' ἓνα παλαμάρι, μόλις τραθηχτοῦν τὰ νερά καὶ θὰ τὸ δέσης σ' ἓνα χοντρὸ πεῦκο. Θὰ φέρης ὕστερα τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ καὶ θὰ τὴ δέσης γερὰ στὸ βαροῦλκο. Μόλις ἔρθῃ ἡ παλίρροια, θὰ τραβήξουμε ὅλοι μαζί τὸ παλαμάρι καὶ τὸ καράβι θὰ γλιστρήσῃ μαλακὰ στὴ θάλασσα, σὰν τὸ χέλι. Πρόσεχε, ὅμως, τώρα! Πλησιάζουμε κι αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ δύσκολο... Κόψε λίγο ἀριστερά... λίγο δεξιά... Ἔλα, τώρα, ἴσια... Βίρα!

Πέταγε κοφτὰ τίς διαταγές του καὶ τίς ἐκτελοῦσα χωρὶς νὰ παίρνω ἀναπνοή, ὥσπου φώναξε:

— Ὅλο ἴσια τώρα! Ἐμπρός!

Γύρισα μ' ὅλη μου τὴ δύναμη τὸ τιμόνι κι ἡ «Ἰσπανιόλα» ἔσκιε φτερωτὴ τὰ νερά τραβώντας ἴσα στὴ χαμηλή, δασωμένη ἀκρογιαλιά.

Ἡ διέγερση ποῦ ἐνιωθα αὐτές τίς τελευταῖες στιγμές μ' εἶχε κάνει νὰ χαλαρώσω κάπως τὴν προσοχή μου στὸν λοστρόμο. Ἀποροφημένος, ὅπως ἤμουνα, νὰ δῶ τὸ πλοῖο ν' ἀράζῃ, εἶχα ξεχάσει τὸν κίνδυνο ποῦ κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ σκυμμένος παρακολουθοῦσα τὴ στιγμή ποῦ ἡ πλώρη θ' ἀκουμποῦσε στὴν ἀμμουδιά. Μιά ξαφνικὴ ἀνησυχία μ' ἔκανε, ὥστόσο, νὰ γυρίσω ἀπότομα τὸ κεφάλι μου. Μπορεῖ νὰ ἔχα ἀκούσει κάποιον τρίξιμο ἢ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μου νὰ ἴπασα μιὰ σκιά ποῦ προχωροῦσε, ἴσως πάλι νὰ μ' ἔσπρωξε κάποιον ἔνστικτο, ὅπως στὰ ζῶα, τὸ γεγονός πάντως εἶναι ὅτι γύρισα κι εἶδα τὸν Χάντς νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος μου μὲ τὸ μαχαίρι στὸ δεξὶ χέρι.

Οἱ κραυγές μας ἀντήχησαν ταυτόχρονα, καθὼς τὰ βλέμματά μας συναντήθηκαν: ἡ δικιά μου ἦταν κραυγὴ φρίκης, ἡ δικιά του τὸ μούγκρισμα τοῦ μανιασμένου ταύρου. Τὴν ἴδια στιγμή πήδησε μπροστὰ κι ἐγὼ σαλτάρισα στὸ πλάι, παρατώντας τὸ τιμόνι ποῦ ἄρχισε νὰ γυρίζῃ παλαβὰ καὶ θαρρῶ πὼς αὐτὸ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ, γιατί χτύπησε κατάστηθα τὸν Χάντς καὶ τὸν ἔριξε στὸ κατάστρωμα.

Προτοῦ προφτάσῃ νὰ συνέλθῃ βρισκόμουνα σὲ ἀσφάλεια, μακριὰ ἀπὸ τὴ γωνιά ὅπου μ' εἶχε στριμώξει. Σταμάτησα δίπλα στὸ μεσιανὸ κατάρτι, ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου, σκόπευσα ψυχρὰ, ἂν καὶ ἐρχόταν καταπάνω μου, καὶ πίεσα τὴ σκανδάλη. Δὲν ἀκολούθησε, ὅμως, οὔτε φωτιά οὔτε κρότος: τὸ μπαρούτι ἦταν βρεγμένο. Καταράστηκα τὴν ἀμέλειά μου. Γιατί δὲν εἶχα προνοήσει νὰ τὸ ἀντικαταστήσω μὲ ἄλλο, στεγνόν; Ἄν τὸ εἶχα κάνει δὲν θὰ ἔμουνα ἀναγκασμένος νὰ τρέχω τώρα σὰν τὸ πρόβατο ποῦ τὸ κυνηγάει ὁ χασάπης γιὰ νὰ τὸ σφάξῃ.

Ἦταν ἐκπληκτικὸ μὲ πόση ταχύτητα κατάφερνε νὰ κινῆται, παρ'

όλη την πληγή του. Τά γκριζα μαλλιά του έπεφταν στο πρόσωπό του, πού ήταν κατακόκκινο από μανία. Δεν μου έμενε καιρός να δοκιμάσω τὸ δεύτερο πιστόλι μου, ἐξάλλου ἤξερα ὅτι θὰ εἶχα τὸ ἴδιο ἄκαρπο ἀποτέλεσμα. Κατάλαβα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ὀπισθοχωρήσω γιατί τότε θὰ μὲ στρίμωχνε στήν πίσω μεριά τοῦ карабиоῦ, ὅπως μ' εἶχε στριμώξει πρῶτα στή μπροστινὴ γωνιά. Κι ἂν τὸ κατόρθωνε ἦταν σίγουρο ὅτι τὸ ματωμένο μαχαίρι του θὰ ἔγραφε τὴ λέξη «Τέλος» στὶς ἐπίγειες περιπέτειές μου! Πιάστηκα γερὰ ἀπὸ τὸ κατάρτι καὶ περιμένα με τεντωμένα τὰ νεῦρα.

Βλέποντας ὅτι λογάριαζα νὰ τοῦ ξεφύγω σκαρφαλώνοντας, στάματησε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ μείναμε σὲ μιὰ σύντομη ἀνάπαυλα, καταστρώνοντας καθένας μας τὸ σχέδιό του. "Ὅταν ἤμουνα παιδί, διασκέδαζα συχνὰ σκαρφαλώνοντας ἔτσι, σὰν αἴλουρος, ποτέ, ὅμως, ἡ καρδιά μου δὲν εἶχε χτυπήσει τόσο δυνατὰ, ὅσο τώρα. Κι ὡστόσο, ν' ἀνέβω στὸ πανύψηλο κατάρτι ἦταν παιχνιδάκι γιὰ μένα καὶ σκεφτόμουν ὅτι αὐτὸς ὁ ἠλικιωμένος καὶ πληγωμένος ἄντρας δὲν μποροῦσε νὰ παραβῆ σ' εὐκινησία μαζί μου. Εἶχα ξαναβρῆ τὸ κουράγιο μου βλέποντας ὅτι μποροῦσα νὰ τὸν κάνω νὰ μὲ κυνηγᾶ, ἄδικα, μὲ τίς ὥρες. Ἐκεῖνο πού δὲν ἔβλεπα ἦταν πῶς θὰ κατόρθωνα νὰ γλιτώσω ὀριστικά.

Τὰ πράγματα βρίσκονταν ἐκεῖ, ὅταν ξαφνικὰ ἡ «Ἰσπανιόλα» σείστηκε δυνατὰ, ἄγγιξε τὴν ἄμμο καὶ κάθισε. "Ἐγείρε ἀρκετές φορές, πότε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ πότε ἀπὸ τὴν ἄλλη ὥσπου στὸ τέλος ἐάπλωσε μὲ τὸ ἀριστερὸ πλευρὸ, ἔτσι πού τὸ κατάρτι νὰ σχηματίζη μιὰ κλίση σαράντα ποδιῶν. Τὸ νερὸ χύμηξε ἀπὸ τὰ ἔγκωπα καὶ σχημάτισε σωστὴ λίμνη.

Χάσαμε κι οἱ δυὸ τὴν ἴδια στιγμή τὴν ἰσορροπία μας καὶ κυλήσαμε χάμω ἐνῶ τὸ πτῶμα τοῦ κοκκινোসκούφη κυλοῦσε ἀπάνω μας. Εἴμαστε τόσο κοντά, ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, πού τὸ κεφάλι μου χτύπησε μὲ φόρα πάνω στὸ πόδι τοῦ πειρατῆ. Πρόφτασα καὶ σηκώθηκα πρῶτος ἐνῶ ὁ Χάντς προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὸ πτῶμα πού τὸν πλάκωνε. "Ἐπρεπε νὰ κάνω γρήγορα ἂν ἤθελα νὰ σωθῶ, γιατί ὁ ἀντίπαλός μου βρισκόταν κιάλας πίσω μου.

Σὰν ἀστραπή, πήδησα στὸ μεσαῖο κατάρτι, ἔπιασα ἕνα ἀπὸ τὰ σκοινιά καὶ σκαρφάλωσα στή μεγάλη θέρυγα. Στάθηκα τυχερός: ἕνα δευτερόλεπτο ἀργότερα, τὸ μαχαίρι τοῦ Χάντς ἤρθε νὰ καρφωθῆ στὸ μέρος πού στεκόμουν προηγουμένως. Ἐπωφελήθηκα ἀπὸ τὸν λίγο χρόνο πού εἶχα στή διάθεσή μου γιὰ νὰ γεμίσω μὲ στεγνὴ μπαρούτη τὰ πιστόλια μου.

Ὁ Χάντς στάθηκε μ' ἀνοιχτὸ στόμα κοιτάζοντας τὸ μαχαίρι τοῦ

σά να μὴ μπορούσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Δίστασε λίγο, καταλαβαίνοντας ὅτι ἡ τύχη γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου τώρα πού μπορούσα νὰ χρησιμοποιήσω πάλι τὰ πιστόλια μου, μὰ ὕστερα ἤρθε κι αὐτὸς στὰ σκοινιά κι ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ ἀργά, μὲ προσπάθεια, κρατώντας τὸ μαχαίρι στὰ δόντια του.

Μ' ἓνα πιστόλι στὸ κάθε μου χέρι, τοῦ φώναξα :

— " Ἄλλο ἓνα βῆμα, Χάντς, καὶ σοῦ τινάζω τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα!

Σταμάτησε ἀμέσως. " Ἐβλεπα στὸ πρόσωπό του τὴν προσπάθεια πού κατάβαλλε γιὰ νὰ σκεφτῇ καὶ τὸ θέαμα αὐτοῦ τοῦ ἀργόστροφου μυαλοῦ μου φάνηκε τόσο κωμικὸ πού ἔβαλα τὰ γέλια. Τέλος, ἀφοῦ ξεροκατάπιε δυὸ - τρεῖς φορές, μίλησε ἔχοντας τὴν ἴδια πάντα σαστισμένη ἔκφραση. " Ἐπιασε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ στόμα του, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδικὴ κίνηση πού ἔκανε :

— Τζίμ, μοῦ εἶπε, νομίζω ὅτι κι οἱ δυὸ φερθήκαμε τὸ ἴδιο κατεργάρικα καὶ πὼς πρέπει νὰ συνθηκολογήσουμε. Θὰ σὲ εἶχα πετύχει ἀλλὰ στάθηκα ἄτυχος καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι νικήθηκα, ὅσο σκληρὸ κι ἂν εἶναι γιὰ ἓνα γέρο - ναυτικὸ νὰ τὸν κἀνὴ καλά ἓνας ἀμούστακος μοῦτσος σὰν κι ἐσένα!

Ρουφοῦσα τὰ λόγια του καὶ χαμογελοῦσα περήφανος σὰν πετεινάρη, ὅταν μεμιάς, τὸ δεξί του χέρι τινάχτηκε. " Ἄκουσα ἓνα σφύριγμα σὰν θέλος· ἔνωσα ἓνα χτύπημα, ἓνα σουβλερὸ πόνο καὶ βρέθηκα μὲ τὸν ὦμο καρφωμένο στὸ κατάρτι.

Μέσα στὸν πόνο μου καὶ στὴν κατάπληξη ἐκείνης τῆς στιγμῆς τὰ πιστόλια μου ἐκπυροσκόπησαν — μᾶλλον χωρὶς τὴ θέλησή μου κι ὅπωςδῆποτε δίχως νὰ προφτάσω νὰ σκοπεύσω — καὶ μοῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὰ χέρια. Μὰ δὲν ἔπασαν μόνο αὐτά. Μ' ἓνα πνιγμένο οὐρλιασμα, ὁ λουστρόμος ἄφησε τὸ σκῆινί πού κρατοῦσε κι ἔπεσε στὴ θάλασσα μὲ τὸ κεφάλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

« Δουκάτα! »

ΜΕ ΤΗΝ ΚΛΙΣΗ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ τὰ κατάρτια ἔγερναν πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ κι ἀπὸ τὴ θέργα ὅπου ἤμουνα σκαρφαλωμένος ἔβλεπα ν' ἀπλώνεται ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω μου ὁ κόλπος. Ὁ Χάντς, πού δὲν εἶχε ἀνεβῆ τόσο ψηλά, ἔπεσε ἀνάμεσα

στό πλοίο και την άκρογιαλιά. Τόν είδα ν' ανεβαίνει για μιὰ στιγμή στην έπιφάνεια μέσα σ' ένα στρόβιλο άφρων και αίματος κι ύστερα βούλιαξε για νά μὴν Ξαναφανῆ. "Όταν τὸ νερὸ καταλάγιασε, τὸν εἶδα πεσμένον στὴν ψιλή ἄμμο τοῦ βυθοῦ. Δυὸ - τρία ψάρια τὸν πλησίασαν καὶ μὲ τὸν ἑλαφρὸ κυματισμὸ ποὺ προκάλεσαν τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται σὰ νὰ σαλεύη, θέλοντας νὰ σηκωθῆ. Ἦταν, ὅμως, νεκρὸς καὶ θὰ τάζε τὰ ψάρια στὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ μὲ σκοτώσῃ.

"Ενιωθα ἄρρωστος ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἐξάντληση. Τὸ αἷμα κυλοῦσε ποτάμι στὴν πλάτη καὶ τὸ στῆθος μου καὶ τὸ μαχαίρι μ' ἔκαιγε σὰν πυρωμένο σίδερο. Δὲν ἦταν ὅμως αὐτὸ ποὺ μὲ τρόμαζε καὶ πίστευα ὅτι θὰ ἄντεχα ἀγόγγυστα στοὺς πόνους. Φοβόμουν ὅτι θὰ ἴπεφτα ζαλισμένος ἀπὸ τὸ κατάρτι σ' αὐτὸ τὸ πρασινωπὸ, λιμνασμένο νερὸ καὶ θὰ πνιγόμεουν δίπλα στὸ πτώμα τοῦ λοστρόμου.

Γαντζώθηκα καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια τόσο δυνατὰ ποὺ μὲ πόνεσαν τὰ δάχτυλά μου κι ἔκλεισα τὰ μάτια για νὰ κατανικήσω τὸ φοβερὸ ἴλιγγο ποὺ μ' εἶχε πιάσει. Σιγὰ - σιγὰ ἠρέμησα, ὁ σφυγμὸς μου βρῆκε τὸν κανονικὸ ρυθμὸ του καὶ γὼ τὴν ψυχραιμία μου.

Ἡ πρώτη μου σκέψη ἦταν νὰ τραβήξω τὸ μαχαίρι, μὰ, θὲς ἦταν σφηνωμένο πολὺ βαθιά, θὲς δὲν βρῆκα τὸ κουράγιο, παράτησα τὴν προσπάθεια ἀνατριχιάζοντας. "Όσο κι ἂν φαίνεται περίεργο, αὐτὴ ἡ δυνατὴ ἀνατριχίλα μ' ἔλευθέρωσε ἀπὸ τὸ κατάρτι ὅπου ἤμουνα καρφωμένος. Πραγματικά, μὲ εἶχε ἀγγίξει πολὺ ἑλαφρά, μὲ κρατοῦσε μόνο ἀπὸ τὸ δέρμα κι ἄρκεσε αὐτὸ τὸ φρικίασμα για νὰ ξεφύγῃ. Καρφωμένο ἀπόμεινε πιά μόνο τὸ σακάκι μου. Τὸ αἷμα κυλοῦσε πάντοτε, ἀλλὰ ἐγὼ ἤμουνα ἐλεύθερος.

"Εβγαλα βιαστικὰ τὸ σακάκι μου καὶ κατέβηκα στὸ κατάστρωμα. Ἄναστατωμένος ὅπως ἤμουνα δὲν θὰ δεχόμευα οὔτε για ὄλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου ν' ἀνέβω Ξανά σ' αὐτὸ τὸ κατάρτι, ἀπ' ὅπου εἶχε τσακιστῆ ὁ Ἰσραήλ Χάντς.

Μόλις βρέθηκα κάτω περιποιήθηκα ὅσο καλύτερα μπορούσα τὴν πληγὴ μου. Μὲ πονοῦσε πολὺ καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀσταμάτητα ἀλλὰ δὲν ἦταν οὔτε βαθιά οὔτε ἐπικίνδυνη καὶ μπορούσα νὰ κινῶ ἐλεύθερα τὸ χέρι μου. "Υστερα κοίταξα τριγύρω μου κι ἀφοῦ, κατὰ κάποιον τρόπο, ἡ σκούνα ἦταν ἰδιοκτησία δική μου, σκέφτηκα ν' ἀπαλλαγῶ κι ἀπὸ τὸν τελευταῖο ἐπιβάτη της, τὸ πτώμα τοῦ Ο' Μπραίαν.

Εἶχε κυλήσει δίπλα στὴν κουπαστή, ἴδιος μ' ἕνα φριχτὸ ἀνδρεῖκελο. Ἄπ' αὐτὴ τὴ θέση μπορούσα εὐκόλα νὰ τὸν ρίξω στὴ θάλασσα κι οἱ τελευταῖες δραματικὲς περιπέτειές μου μ' εἶχαν κάνει ν' ἀντιμετωπίζω ἄφοβα τοὺς σκοτωμένους. Τὸν ἄρπαξα, λοιπόν, σὰ

νά 'ταν κανένα τσουβάλι και τὸν πέταξα στὴ θάλασσα, δίπλα στὸ πτώμα τοῦ δολοφόνου του. Μόνο τὸ κόκκινο σκουφάκι ἔμεινε γιὰ λίγο ν' ἀργοπλῆε στὴν ἐπιφάνεια. Ὑστερα, βούλιαξε κι αὐτό.

"Ἦμουνα πιά μόνος στὸ κατάστρωμα. Τὰ νερὰ ἄρχισαν νὰ τραβιοῦνται. Ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση του κι οἱ κορυφές τῶν δέντρων σκοτεινίαζαν. Τὸ θραδινὸ ἀεράκι ἔκανε τ' ἄρμενα νὰ τρίζουν και τὰ πεσμένα πανιά κυμάτιζαν πέρα - δῶθε.

Εἶδα τὸν κίνδυνο πού ἀπειλοῦσε τὸ καράβι και θιάστηκα νὰ μαζέψω τὰ πανιά και νὰ τὰ σωριάσω ἀκατάστατα στὸ κατάστρωμα. Μόνο τὸ μπροστινὸ πανὶ δὲν μπόρεσα νὰ τραβήξω γιατί μὲ τὴν κλίση τοῦ καραβιοῦ εἶχε βουλιάξει τὸ μισὸ στὴ θάλασσα κι ἦταν ἀσῆκωτο ἀπὸ τὸ βάρος. "Εβγαλα κι ἐγὼ τὸ μαχαίρι μου κι ἔκοψα τὰ σκοινιά του. Ἀπὸ κεῖ και πέρα, δὲν μπορούσα νὰ κάνω τίποτ' ἄλλο γιὰ τὴν «Ἰσπανιόλα». "Αν εἶχε τύχη θὰ γλίτωνε, ὅπως ἔλπιζα νὰ γλιτώσω κι ἐγὼ. Στὸ μεταξύ, οἱ σκιές τοῦ σούρουπου εἶχαν πιά ἀπλωθῆ. Οἱ στερνές ἀχτίνες τοῦ ἡλίου ἔστειλαν ἓνα τελευταῖο λαμπύρισμα και τὸ παλιό, ναυαγισμένο τρικάρταρο ἄστραψε σὰν διαμαντένιο. "Αρχίζε νὰ κἀνη κρύο, τὰ νερὰ χαμήλωναν μὲ τὴν ἄμπωτη γοργὰ και τὸ καράβι ἔγερνε ὅλο και περισσότερο στὸ ἀριστερὸ πλευρό. Προχώρησα στὴν πρῶρα κι ἔγειρα. Τὸ νερὸ μοῦ φάνηκε πολὺ ρηχὸ και πιάνοντας τὸ παλαμάρι γλίστρησα ἔξω ἀπὸ τὸ καράβι. Τὸ νερὸ ἔφτανε μόλις ὡς τὴ μέση μου και πλατσούρισα χαρούμενος πρὸς τὴν Ξηρά. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἥλιος κρύφτηκε κι ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ κουνᾷ τις κορυφές τῶν δέντρων.

Στὸ κάτω - κάτω, τὰ εἶχα καταφέρει! Ἡ περιπέτειά μου στὴ θάλασσα τέλειωσε και δὲν γύριζα μ' ἄδεια χέρια. Ἡ σκούνα μας ἦταν ἐδῶ, προφυλαγμένη ἀπὸ τοὺς πειρατές κι ἔτοιμη νὰ δεχτῆ τὴ συντροφιά μας γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ. Δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ νὰ γυρίσω στὸ φρούριο και νὰ παινευτῶ γιὰ τὸ κατόρθωμά μου! Ἴσως νὰ μὲ κατσάδιαζαν πού τὸ εἶχα σκάσει ἀλλὰ ἡ ἀπόκτηση τοῦ πλοίου ἦταν μιὰ ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση κι ἀκόμα κι ὁ πλοίαρχος Σμόλετ θὰ ἦταν ἀναγκασμένος ν' ἀναγνωρίσει πὼς εἶχα χρησιμοποιήσει σωστά τὸν καιρὸ μου.

Καλοδιάθετος ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψη, ἔψαχνα νὰ βρῶ τὸ δρόμο γιὰ τὸ φρούριο. Τράβηξα πρὸς τ' ἀριστερά, ἀκολουθώντας τὸ ἀσημένιο ποταμάκι πού κυλοῦσε και πού, ὅπως θυμόμουνα, ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ λόφο. Τὸ δάσος ἦταν ἀραιὸ και δὲν ἄργησα νὰ φτάσω στὴ θέση ὅπου εἶχα συναντήσει τὸν Μπὲν Γκούν.

Βάδιζα προσεχτικά. Ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθῆ γιὰ τὰ καλά κι ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ θράχους εἶδα μιὰ τρεμουλιαστὴ λάμψη. Φαντάστηκα

ὅτι ὁ ἐρημίτης ἐτοίμαζε τὸ βραδινὸ φαγητό του καὶ παραξενεύτηκα πού ἄναψε φωτιά. Αὐτὸ μπορούσε νὰ τὸν προδώσει. Γιατί, ὅπως τὴν εἶδα ἐγώ, ἔτσι μπορούσε νὰ τὴ δῆ καὶ τὸ γερακίσιο μάτι τοῦ Σίλβερ πού σίγουρα εἶχε κατασκηνώσει κάπου ἐκεῖ γύρω.

Τὸ σκοτάδι πύκνωνε καὶ μετὰ βίας μπορούσα νὰ ὀδηγηθῶ. Ἡ νύχτα ἦταν δίχως ἄστρα. Σκόνταφτα συνέχεια πάνω στοὺς θάμνους ἢ θαύλιαζα στὶς λακκοῦθες τῆς ἄμμου. Ξαφνικά, μιὰ φεγγοβολή ἀσήμωσε τὴν κορυφή τοῦ λόφου καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια εἶδα τὸν ἀργυρὸ δίσκο τῆς σελήνης νὰ προβάλλη πάνω ἀπὸ τὸ «Κυάλι». Διακρίνοντας τώρα καθαρότερα τὰ χυνα τὸ βῆμα μου, τρέχοντας σχεδόν, ἀνυπομονώντας νὰ φτάσω στὸ φρούριο. Ὡστόσο, σὰν ἔφτασα στὸ δάσος πού ἀπλώνεται μπροστά του, εἶχα τὴν πρόνοια νὰ περπατῶ πιὸ σιγά: δὲν εἶχα καμιὰ διάθεση νὰ μὲ σκοτώσει κατὰ λάθος κάποιος ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου.

Τὸ φεγγάρι ἀνέβαινε ὀλόγιομο στὸν οὐρανό. Τὸ φῶς του ἔπεφτε στὸ δάσος. Κι ἀκριβῶς μπροστά μου, μιὰ περιέργη λάμψη φάνηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Ἦταν κόκκινη καὶ πότε δυνάμωνε πότε χανόταν.

Ἀδύνατο νὰ καταλάβω τί μπορούσε νὰ εἶναι.

Τέλος, ἔφτασα στὴν ἄκρη τοῦ ξέφωτου. Ἡ ἄκρη τοῦ φράχτη, στὴ δυτικὴ μεριά, λουζόταν στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ φρούριο ἦταν ὀλοσκοτεινο. Ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά, μιὰ μεγάλη φωτιά χώνευε σιγά - σιγά. Τίποτα δὲν σάλευε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θρόισμα τῶν φύλλων, ὅλα γύρω ἦταν σιωπηλά.

Σταμάτησα παραξενεμένος καὶ κάπως ἀνήσυχος. Δὲν συνηθίζαμε ν' ἀνάβουμε φωτιές. Ἀντίθετα, οἱ διαταγές τοῦ πλιαρχοῦ ἦταν κατηγορηματικές: οἰκονομία στὰ ξύλα. Κι ἄρχισα νὰ φοβᾶμαι μήπως εἶχε συμβῆ τίποτα δυσάρεστο στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου.

Γλίστησα σιγά καὶ προχωρώντας στὴ σκιά ἔφτασα στὸ φράχτη καὶ πήδησα μέσα. Γιὰ πιὸ σιγουριά περπατοῦσα μὲ τὰ τέσσερα καὶ προχωροῦσα ἀθόρυβα πρὸς τὸ σπίτι. Ξαφνικά, ἔνιωσα τόση ἀνακούφιση πού σχεδὸν δάκρυσα. Μπορεῖ ἄλλες φορές νὰ εἶχα διαμαρτυρηθῆ γκρινιάζοντας, μὰ αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ θόρυβος πού ἔκαναν μὲ τὰ ροχαλητά τους οἱ φίλοι μου, μοῦ φάνηκε σὰν τὴ γλυκύτερη μελωδία. Πρέπει, ὡστόσο, νὰ παρατηρήσω ὅτι οἱ σκοποὶ δὲν φύλαγαν καθόλου καλά! "Ἄν ὁ Σίλβερ κι ἡ συμμορία του ἔπεφταν Ξαφνικά ἀπάνω τους οὔτε ἓνας δὲν θὰ γλίτωνε. «Αὐτὸ γίνεται ὅταν ὁ πλοιάρχος εἶναι πληγωμένος!», συλλογίστηκα. Καὶ ἔνιωσα τύψεις πού τοὺς εἶχα ἐγκαταλείψει ἐνῶ ἦταν τόσο λίγοι καὶ τσακισμένοι ἀπὸ τὴν κούραση.

Ὡστόσο, εἶχα φτάσει στήν πόρτα. Μέσα στό δωμάτιο τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ καί δέν μπορούσα νά διακρίνω τίποτα. Ἔκουγα τὸ βαθύ ροχαλητὸ τῶν κοιμισμένων φίλων μου κι ἓναν ἐλαφρὸ θόρυβο, σάν φουρφούρισμα, πού μοῦ ἦταν ἄγνωστος.

Ἄπλωσα τὰ χέρια καί προχώρησα. Ἦθελα νά ξαπλώσω στήν παλιά μου θέση καί νά γελάσω τὸ πρωὶ μὲ τὰ ἐκπληκτα μοῦτρα τους μόλις μ' ἀντίκριζαν.

Τὸ πόδι μου κάπου σκόνταψε: κατάλαβα ὅτι εἶχα σκουντήσει κάποιον κοιμισμένο γιατί ἄλλαξε πλευρὸ γκρινιάζοντας, δίχως νά ξυπνήσῃ.

Καί τότε, ξαφνικά, μιὰ στριγγλιάρικη φωνὴ ἔσκισε τὸ σκοτάδι:

— Δουκάτα! Δουκάτα! Δουκάτα!

Ὁ πράσινος παπαγάλος τοῦ Σίλβερ, ὁ καπετάνιος Φλίντ! Αὐτὸς ἦταν πού τὸν ἄκουσα νά φουρφουρίζῃ στήν κούρνια του, αὐτὸς ἦταν πού φύλαγε σκοπὸς καλύτερα ἀπ' ὅποιονδήποτε ἄλλον καί πού μὲ τὴν αἰώνια κραυγὴ του εἰδοποιοῦσε τώρα τοὺς συντρόφους του. Δέν μοῦ ἔμεινε καιρὸς νά ὀπισθοχωρήσω. Στίς ἄγριες φωνές τοῦ παπαγάλου οἱ πειρατές ξύπνησαν καί τινάχτηκαν ὄρθιοι.

Ἔκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Σίλβερ πού φώναζε βλαστημώντας:

— Ποιὸς εἶναι;

Θέλησα νά φύγω ἀλλὰ ἔπεσα πάνω σ' ἓναν ἄντρα. Δυὸ μπράτσα μ' ἔπιασαν σφιχτά.

— Φέρε ἓνα δαδί, Ντίκ! φώναξε ὁ Σίλβερ ὅταν σιγουρεύτηκε ὅτι μὲ κρατοῦσαν.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἄντρες βγῆκε ἀπὸ τὸ σπῆτι καί ξαναγύρισε σὲ λίγο μ' ἓνα ἀναμμένο δαδί.

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ

Ὁ Σίλβερ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

Στά χέρια του έχθρου

ΣΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ ΛΑΜΨΗ ΤΟΥ ΔΑΔΙΟΥ, πού φώτισε τὸ δωμάτιο, εἶδα νὰ ἐπαληθεύωνται ὄλοι οἱ φόβοι μου. Οἱ πειρατές εἶχαν καταλάβει τὸ φρούριο καὶ τὶς προμήθειες: τὸ βαρελάκι μὲ τὸ κονιάκ, τὸ λαρδί καὶ τὰ παξιμάδια βρισκόνταν στὴ θέση τους κι αὐτὸ πού μ' ἔκανε νὰ παγώσω ἀπὸ τὸν τρόμο μου ἦταν πού δὲν ἔβλεπα κανένα ἴχνος ἀπὸ τοὺς αἰχμάλωτους. Εἶχαν πεθάνει, λοιπόν, ὄλοι καὶ κάκισα πικρὰ τὸν ἑαυτό μου πού δὲν εἶχα μείνει γιὰ νὰ χαθῶ κι ἐγὼ μαζί τους.

Οἱ πειρατές ἦταν ἔξι ὄλοι κι ὄλοι. Οἱ ὑπόλοιποι εἶχαν σκοτωθῆ. Οἱ πέντε ἦταν στὸ πόδι, κόκκινοι κι ἀναμαλλιασμένοι, ὅπως σηκώθηκαν ἀπότομα ἀπὸ τὸν μεθυσμένο ὕπνο τους. Ὁ ἔκτος στηριζόταν στὸν ἀγκώνα του. Ἦταν θανάσιμα ὠχρὸς καὶ τὸ ματωμένο πανί πού τύλιγε τὸ κεφάλι του μαρτυροῦσε καθαρὰ ὅτι εἶχε πληγωθῆ πρόσφατα. Θυμήθηκα τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε χτυπηθῆ καὶ πού ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὸ δάσος, τὴν ὥρα τῆς ἐπιθέσεως καὶ δὲν ἀμφέβαλα πὼς ἦταν αὐτός. Ὁ παπαγάλος, σκαρφαλωμένος στὸν ὦμο τοῦ Τζὼν Σίλβερ, ἔστρωνε τὰ φτερά του μὲ τὸ ράμφος του. Ὁ ἴδιος ὁ Σίλβερ μοῦ φάνηκε νὰ ἔχη χειρότερη ὄψη ἀπ' ὅ,τι συνήθως. Φοροῦσε ἀκόμα τὴν ὠραία στολή πού εἶχε ὅταν ἦρθε νὰ ζητήσῃ ἀκρόαση ἀλλὰ τώρα τὸ ροῦχο ἦταν λεκιασμένο μὲ λάσπες καὶ ξεσκισμένο ἀπὸ τοὺς ἀγκαθωτοὺς θάμνους τοῦ δάσους.

—Βρέ! Βρέ! Ὁ Τζιμ Χῶκινς ὁ ἴδιος! Ἦρθες νὰ μᾶς κάνῃς ἐπίσκεψη. ἔ; Ἐμπρός, προχώρα, ἀφοῦ εἶχες αὐτὴ τὴν εὐγένεια! ἔκανε ὁ Σίλβερ.

Κάθισε στὸ βαρελάκι τοῦ κονιάκ καὶ γέμισε τὸ τσιμπούκι του.

—Δῶσε μου τὸ δαδί, Ντίκ, ἔκανε.

Κι ὅταν ἄναψε τὸ τσιμπούκι του, συνέχισε.

—Στερέωσε τὸ δαδί σὲ μιὰ μεριά κι ἔσειε, παιδιά, πλησιάστε

κοντά... Δέ χρειάζεται να στέκεστε ὄρθιοι γιά τόν κύριο Χῶκινς, εἶμαι σίγουρος ὅτι δέν θά σᾶς παρεξηγήσῃ. Νά 'σαι, λοιπόν, Τζίμ, αὐτό ἦταν σπουδαία ἐκπληξη γιά τόν γέρο - Σίλβερ! Πάντα τό 'λεγα ἐγώ ὅτι εἶσαι κατεργάρης!

Σ' ὅλα αὐτά, ὅπως καταλαβαίνετε, δέν εἶχα ν' ἀπαντήσω τίποτα. Μέ εἶχαν στριμώξει στόν τοῖχο καί στεκόμουν ἐκεῖ, ἀντιμετωπίζοντας τόν Σίλβερ μέ σοβαρότητα ἀλλά στό βᾶθος ἤμουνα ἀπελπισμένος.

Ὁ Σίλβερ κάπνισε γιά λίγο ἤσυχα κι ὕστερα συνέχισε:

—Μιά καί βρίσκεσαι ἐδῶ, Τζίμ, θά σοῦ πῶ τή γνώμη μου. Πάντα μοῦ ἄρεσε. Σέ θεωροῦσα πάντα ἐξυπνο ἀγόρι καί μοῦ θυμίζεις τήν ἐποχή πού ἤμουνα κι ἐγώ νέος καί δυνατός. Πάντα ἐπιθυμοῦσα νά ἔρθῃς μαζί μας καί νά πάρῃς μερίδιο ἀπό τό θησαυρό ὥστε νά ζήσῃς σάν ἄρχοντας, καί νά πού εἶσαι ἐδῶ πέρα! Ὁ πλοίαρχος Σμόλετ εἶναι καλός ναυτικός, εἶμαι ἔτοιμος νά τό ἀναγνωρίσω, ἀλλά πολύ σκληρός στίς ἀντιλήψεις του γιά τήν πειθαρχία. «Πάνω ἀπ' ὅλα τό καθήκον!» συνήθιζε νά λέῃ κι ἔχει δίκιο. Καλά θά κάνῃς νά φυλάγεσαι ἀπ' αὐτόν. Κι ὁ ἴδιος ὁ γιατρός σέ μισεῖ θανάσιμα. «Ἕνας ἀχάριστος! Ἕνας τιποτένιος!». Νά πῶς σέ λέει. Γιά νά μὴ μακρηγοροῦμε, νά πῶς ἔχουν τὰ πράγματα: Δέν μπορεῖς νά ξασασμίξῃς μέ τοὺς φίλους σου γιατί δέν σέ θέλουν πιά κι ἐπειδὴ δέν μπορεῖς νά σχηματίσῃς δική σου ὁμάδα, γιατί δέν ἔχεις κανέναν γιά νά σ' ἀκολουθήσῃ, δέν σοῦ μένει παρὰ νά ἐνωθῇς μέ τόν καπετάνιο Σίλβερ.

Ὡς ἐδῶ, καλά πηγαίναμε. Οἱ φίλοι μου ἦταν ἐπομένως ζωντανοὶ καί δέν πίστεψα παρὰ τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα ἔλεγε ὁ Σίλβερ γιά τήν ὀργή πού ἐνιωθάν ἐναντίον μου. Καί πάλι, ὅμως, ἡ ἀνακούφισή μου ἦταν μεγαλύτερη ἀπό τήν πίκρα πού μοῦ προκάλεσαν τὰ λόγια του.

—Δέν θέλω νά τονίσω τό γεγονός, πῶς βρίσκεσαι στά χέρια μας, πρόσθεσε ὁ Σίλβερ, ἀλλά πάντως βρίσκεσαι! Ἐμένα δέν μ' ἀρέσουν οἱ ἀπειλές, ποτέ δέν βγαίνει τίποτα καλὸ ἔτσι. Προτιμῶ νά σέ πείσω. Ἄν σ' ἀρέσουν οἱ καθαρὲς δουλειές, ἔλα μαζί μας. Ἄν πάλι δὲ θέλῃς, εἶσαι ἐλεύθερος, Τζίμ, κι ὥρα σου καλή. Πιο καθαρὴ πρόταση κανένας δέν μπορεῖ νά σοῦ κάνῃ!

—Πρέπει νά σοῦ ἀπαντήσω ἀμέσως; ρώτησα μέ τρεμουλιασθὴ φωνή. Μέσα ἀπὸ τὰ λόγια του εἶχα αἰσθανθῇ τήν ἀπειλή τοῦ θανάτου πού κρεμόταν πάνω ἀπὸ τό κεφάλι μου καί τὰ μάγουλά μου μ' ἔκαιγαν κι ἡ καρδιά μου χτυποῦσε πονεμένα στό στήθος μου.

—Κανένας δέν σέ θιάζει, ἀγόρι μου, εἶπε ὁ Σίλβερ. Σκέψου μέ τήν ἤσυχία σου, καί κανόνισε τή θέση σου.

—Καλά, εἶπα μέ περισσότερη τόλμη. Ἄφου, ὅμως, μ' ἀφηνεῖς

—Δὲν θέλω νὰ τονίσω τὸ γεγονὸς πὺς βρῖσκεσαι στὰ χέρια μας, πρόσθεσε ὁ Σίλβερ, ἀλλὰ πάντως βρῖσκεσαι! (σελ. 152).

ἐλεύθερο νὰ διαλέξω νομίζω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μάθω τί ἀκριβῶς κάνετε ἐδῶ καὶ ποῦ βρίσκονται οἱ φίλοι μου.

— Τί κάνουμε ἐδῶ; γκρίνιαξε ἓνας ἀπὸ τοὺς πειρατές. Μακάρι καὶ νὰ ἔερα!

— Κλείσε τὴν καταβόθρα σου, δὲ ρωτήσαμε τὴ γνώμη σου! τοῦ πέταξε ἄγρια ὁ Σίλβερ.

Κι ὕστερα μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ γλυκὸ τρόπο:

— Χτὲς τὸ πρωί, κύριε Χῳκινς, ἦρθε ὁ γιατρός Λέβεζυ κρατώντας μιὰ ἄσπρη σημαία καὶ μοῦ εἶπε: «Καπετάνιε Σίλβερ, σὰς πρόδωσαν. Τὸ καράβι ἔφυγε...». Σύμφωναι, εἶχαμε πιεῖ κάπως παραπάνω, δὲν λῆω ὄχι, τὸ γεγονός πάντως εἶναι ὅτι κανένας μας δὲν τὸ πρόσεξε. Γυρίσαμε νὰ κοιτάξουμε καὶ — κατάρρα! — τὸ πλοῖο ἦταν ἄφαντο! Μείναμε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα σὰν ἡλίθιοι, ἀπ' τὴν κατάπληξή μας. «Κάνουμε μιὰ συμφωνία;» πρότεινε ὁ γιατρός κι ἐγὼ δέχτηκα. Ἔτσι οἱ προμήθειες, τὸ ρακί, τὸ σπίτι, τὰ ξύλα ποῦ εἶχατε τὴν καλοσύνη νὰ μαζέψετε, κοντολογίς ὅλο τὸ φρούριο ἀπὸ τὴ σκεπὴ μέχρι τὸ φράχτη εἶναι τώρα δικό μας. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους ἔφυγαν καὶ δὲν ξέρω ποῦ πῆγαν.

Καὶ βάλθηκε πάλι νὰ καπνίζη.

— Κι ἂν φαντάζεσαι ὅτι εἶσαι κι ἐσὺ μέσα στὴ συμφωνία, συνέχισε, ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γιατροῦ. «Πόσοι εἶστε;» τὸν ρώτησα. «Τέσσερεις», μ' ἀπάντησε, «κι ἀπ' αὐτοὺς ἓνας πληγωμένος. Ὅσο γιὰ κείνο τὸ παλιόπαιδο δὲν ξέρω ποῦ εἶναι, ἄς πάη στό διάβολο, καρφί δὲ μοῦ καίγεται. Τὸν βαρέθηκα πιά τὸν ἀλήτη!». Ἔτσι ἀκριβῶς εἶπε.

— Αὐτὰ εἶν' ὅλα; ρώτησα.

— Ὅλα ὅσα ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μάθης, ἀγόρι μου, ἀντεῖπε ὁ Σίλβερ.

— Καὶ τώρα πρέπει νὰ διαλέξω;

— Ἀκριβῶς! Τώρα πρέπει νὰ διαλέξης!

— Πολὺ καλά, ἀπάντησα, δὲν εἶμαι τόσο ἀφελῆς ὥστε νὰ μὴν ξέρω τί μὲ περιμένει. Δὲν μὲ νοιάζει, ὅμως! Εἶδα πάρα πολλοὺς νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τότε ποῦ σὰς γνώρισα. Ἔχω ὅμως ἓνα - δυὸ πραγματάκια ποῦ θέλω νὰ σὰς πῶ (ἐκείνη τὴ στιγμή βρισκόμουν σὲ τρομερὴ διέγερση). Τὸ πρῶτο εἶναι πὼς βρίσκεστε σὲ πολὺ ἄσχημη θέση: χάσατε τὸ καράβι, χάσατε τὸ θησαυρό, χάσατε τοὺς περισσότερους ἄντρες, ἢ ἐπιχειρήσή σας ἀπότυχε καὶ ξέρετε ποῖός εἶναι ἡ αἰτία γιὰ ὅλ' αὐτά; Ἐγὼ! Ἦμουν κρυμμένος στό θαρῆλι μὲ τὰ μῆλα τὸ θράδυ ποῦ πρωτοαντικρίσαμε τὸ νησί καὶ σὰς ἄκουσα. Naί, κι ἐσένα, Τζῶν Σίλβερ καὶ σένα. Ντικ Τζόνσον, καὶ τὸν Χάντς, ποῦ

εἰναῖ πεθαμένος στον πάτο τῆς θάλασσας και διηγῆθηκα στους φίλους μου λέξη πρὸς λέξη τὰ ὅσα εἶπατε. Ὅσο γιὰ τὸ καράβι, ἐγὼ ἔκοψα τὸ παλαμᾶρι του, ἐγὼ σκότωσα τοὺς ἄντρες πού τὸ φύλαγαν κι ἐγὼ τὸ ὀδήγησα και τὸ ἔκρυψα ἐκεῖ ὅπου κανένας σας δὲν πρόκειται νὰ τὸ Ξαναδῆ. Σᾶς τὴν ἔσκασα ἀπὸ τὴν ἀρχή, δίχως νὰ τὸ πάρετε μυρουδιά! Δὲν σᾶς φοβᾶμαι! Θέλετε σκοτώστε με, θέλετε ἀφήστε με νὰ Ζήσω, κατὰ τὸ κέφι σας. Μὰ ἔχω κάτι νὰ σᾶς πῶ ἀκόμα: Ἐάν μοῦ χαρίσετε τὴ Ζωή, θὰ πρέπει νὰ σᾶς ἀνταποδώσω αὐτὸ τὸ καλὸ ἀφοῦ τὸ δῶρο θέλει ἀντίδωρο: Ὅταν, λοιπόν, θὰ δικάζετε γιὰ πειρατεία, θὰ κάνω ὅ,τι περνᾶ ἀπὸ τὸ χέρι μου γιὰ νὰ μὴ σᾶς κρεμάσουν. Σειρά σας νὰ διαλέξετε! Ἡ μὲ σκοτώνετε και προσθέτετε ἄλλον ἓνα φόνο στὸ παθητικὸ σας ἢ μοῦ χαρίζετε τὴ Ζωή γιὰ νὰ ἔχετε ἓνα μάρτυρα ὑπερασπίσεως και νὰ σώσετε τὸ κεφάλι σας ἀπὸ τὴν κρεμάλα!

Σταμάτησα λαχανιασμένος. Γιὰ μεγάλη μου ἔκπληξη τοὺς εἶδα νὰ μένουν ἀκίνητοι, καρφώνοντας ἀπάνω μου τὰ σαστισμένα, προβατίσια μάτια τους.

Ὅσο μὲ κοίταζαν ἀκόμα, πρόσθεσα:

—Και τώρα, καπετάνιε Σίλβερ, σὲ θεωρῶ σὰν τὸν πιὸ ἔξυπνο κι ἂν τὰ πράγματα πᾶνε ἄσχημα, βασίζομαι ἀπάνω σου ὅτι θὰ μεταφέρης στὸ γιατρὸ τὰ λόγια μου.

—Δὲν θὰ παραλείψω, εἶπε ὁ Σίλβερ κι ὁ τόνος του ἦταν τόσο παράξενος πού δὲν ἤξερα ἂν μὲ κορόιδευε ἢ ἂν, ἀντίθετα, εἶχε ἐντυπωσιαστῆ ἀπὸ τὸ θάρρος μου.

—Ἐχω κι ἐγὼ κάτι νὰ πῶ, φώναξε ὁ ναυτικὸς μὲ τὸ τραχὺ πρόσωπο (ἐκεῖνος ὁ Μόργκαν πού τὸν πρωτόδα στὴν ταβέρνα τοῦ Σίλβερ, στὸ Μπρίστολ). Αὐτὸς ἦταν πού ἀναγνώρισε τὸ Μαῦρο Σκύλο!

—Και κάτι ἀκόμα, πρόσθεσε ὁ παλιὸς μάγειρας. Ὁ Τζιμ Χῶκινς πῆρε τὸ χάρτη τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τὴν κασέλα τοῦ Μπιλ Μπόουνς. Ἀπὸ τὴν ἀρχή ὡς τὸ τέλος σκοντάφταμε συνεχῶς πάνω στον Τζιμ Χῶκινς!

—Τώρα θὰ τοῦ τὰ πληρώσω ὅλα μαζεμένα! φώναξε βλαστημώντας ὁ Μόργκαν και τινάχτηκε μπροστὰ κρατώντας τὸ μαχαίρι του, εὐκίνητος σὰν παλικαράκι.

—Στὴν πάντα! φώναξε ὁ Σίλβερ. Ποιὸς νομίζεις ὅτι εἶσαι, Τὸμ Μόργκαν; Μπᾶς και φαντάστηκες ὅτι κάνεις κουμάντο ἐδῶ; Κάνε ἓνα βῆμα ἀκόμα και θὰ σὲ μάθω ἐγὼ! Θὰ σὲ στείλω νὰ συναντήσης ὅλους ἐκείνους πού θέλησαν νὰ μοῦ κάνουν τὸν ἔξυπνο και πού τώρα ταΐζουν τὰ ψάρια! Κανένας ἀπ' ὅσους τόλμησαν νὰ μοῦ σηκώσουν κεφάλι δὲν ξημερώθηκε ζωντανὸς τὴν ἄλλη μέρα!

Ὁ Μόργκαν σταμάτησε μὰ οἱ ὑπόλοιποι γκρίνιαζαν.

— Ὁ Τόμ ἔχει δίκιο, μουρμούρισε κάποιος.

— Ἀρκετὰ μὰς κάθισε στό σβέρκο ὁ πλοίαρχος Σμόλετ, πρόσθεσε ἕνας ἄλλος, δὲν ἔχω καμιὰ διάθεση νὰ μὰς καθίσης κι ἐσύ, Τζών Σίλβερ!

— Μήπως κανένας ἀπὸ σὰς ἔχει τὴ διάθεση νὰ ῥθῃ νὰ λογαριαστῆ μαζί μου; μούγκρισε ὁ Σίλβερ ἄγρια, κραδαίνοντας τὸ τσιμπούκι του. Μπορεῖτε νὰ πῆτε ἐλεύθερα τὴ γνώμη σας, σύμφωνοι. Ὅποιος ὅμως τολμήσῃ νὰ τὰ βάλῃ μαζί μου, θὰ τὸ μετανιώσῃ! Ἐμπρός, ποῖός ἀπὸ σὰς θέλει νὰ σηκώσῃ τὸ μαχαίρι του; Νὰ μὴ μέλανε Τζών Σίλβερ, ἂν δὲν τὸν ξεκοιλιάσω στὴ στιγμή κι ἄς εἶμαι κουτσός!

Κανένας δὲν σάλεψε, κανένας δὲν μίλησε.

— Σπουδαῖοι παλικαράδες εἶστε ὅλοι σας! πρόσθεσε περιφρονητικά. Τεντώστε, λοιπόν, τ' αὐτιά σας κι ἀκούστε αὐτὰ πού θὰ σὰς πῶ. Μὲ διαλέξατε γι' ἀρχηγό σας. Εἶμαι ὁ καπετάνιος σας γιατί ἀξίζω χίλιες φορές πιο πολύ. Ἀφοῦ δὲ θέλετε νὰ παλέψετε μαζί μου, τότε θὰ μάθετε νὰ μὲ ὑπακοῦτε! Κι αὐτὸ νὰ τὸ χωνέψετε καλά! Μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ ἀγόρι, κανένας ἄνθρωπος δὲν μ' ἀρέσει ὅσο αὐτός. Ἐχει περισσότερο θάρρος ἀπὸ ὅλους ἐσὰς μαζί, πού μοιάζετε μὲ φοβισμένα ποντίκια! Προσέξτε, λοιπόν, καλά: Μὴν τολμήσῃ κανεὶς νὰ σηκώσῃ χέρι ἀπάνω του, γιατί ἀλίμονό του!

Σιωπὴ ἀκολούθησε τὰ λόγια του. Στεκόμουν ὀρθιοι, στὸν τοῖχο, κι ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ, ἔβλεπα ὅμως τώρα νὰ λάμπῃ μιὰ ἀχτίνα ἐλπίδας. Ὁ Σίλβερ εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια του στό στήθος του καὶ κἀπνιζε ἀτάραχος τὸ τσιμπούκι του. Τὸ βλέμμα του, ὅμως, παρακολουθοῦσε ἄγρυπνα τοὺς συντρόφους του. Ἐκεῖνοι, πάλι μαζεύτηκαν σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δωματίου καὶ τὸ βραχνὸ μουρμουρητὸ τους ἔφτανε στ' αὐτιά μου σὰν τὸ βουητὸ ἑνὸς ρυακιοῦ. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο σήκωναν τὰ κεφάλια τους καὶ ἡ κόκκινη λάμψη τοῦ δαδιοῦ φώτιζε τ' ἀνήσυχα πρόσωπά τους. Ἀλλὰ δὲν κοιτάζαν ἕμένα. Κοιτάζαν τὸν Σίλβερ.

— Παρακουβεντιάσατε! ἔκανε ὁ Σίλβερ κι ἔφτυσε. Ἐμπρός! Πέστε ὅ,τι ἔχετε νὰ πῆτε, ἀλλιῶς βουλώστε το!

— Νὰ μὲ συμπαθᾶς, καπετάνιο, παρατήρησε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄντρες, ἀλλὰ δὲν φέρεσαι καλά. Πρέπει νὰ σέβεσαι τοὺς κανόνες μας. Τὸ πλήρωμα εἶναι δυσαρεστημένο μαζί σου, δὲν μὰς ἀρέσει νὰ μὰς κοροϊδεύῃς! Ἐμεῖς, τὸ πλήρωμα, ἔχουμε δικαιώματα! Παίρνω τὸ θάρρος νὰ σοῦ πῶ πὼς μόνος σου τόνισες πὼς ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ συζητοῦμε ὅλοι μαζί. Νὰ μὲ συμπαθᾶς, σ' ἀναγνωρίζω γιὰ κα-

πετάνιο, προσωρινά, αλλά θα υπερασπιστώ τὰ δικαιώματά μου και γι' αυτό θα βγώ έξω να συζητήσω.

Και μ' ένα μικρό χαιρετισμό του κεφαλιού, ο ναύτης, ένας τριανταπεντάρης κρεμανταλάς με κίτρινα μάτια προχώρησε ψυχρά προς την πόρτα και βγήκε από το σπίτι. Ο ένας πίσω από τον άλλο, οι άλλοι ακολουθήσαν το παράδειγμά του. Καθένας χαιρετούσε καθώς περνούσε και μурμουρίζε μιὰ δικαιολογία. «Έτσι λέει ο κανονισμός», είπε ο ένας. «Έχουμε δικαίωμα να κάνουμε συμβούλιο», είπε ο Μόργκαν.

Έφυγαν όλοι και μ' άφησαν μόνο μου με τον Σίλβερ.

Ο μάγειρας πέταξε άμέσως το τσιμπούκι του.

— Άκουσέ με, Τζιμ Χώκινς, είπε με σταθερή φωνή αλλά τόσο σιγανή πού μόλις τον άκουγα, μιὰ τρίχα σέ χωρίζει από το θάνατο και — το χειρότερο — από τὰ μαρτύρια. Θέλουνε να με κάνουνέ πέρα. Έγώ, όμως, θα σταθώ στο πλευρό σου, ό,τι κι αν γίνη. Δεν είχα τέτοια πρόθεση, ως τή στιγμή πού μίλησες. Ήμουνα άπελπισμένος πού έχασα το θησαυρό και πού με περίμενε, από πάνω, κι ή κρεμάλα. Είδα όμως ότι μίλησες σωστά και πώς μπορούσα να σου έχω έμπιστοσύνη. «Θά ύποστηρίξης τον Χώκινς», είπα στον έαυτό μου, «κι ο Χώκινς θα σέ ύποστηρίξη». Είσαι ή τελευταία μου έλπίδα, Τζιμ, όπως κι έγώ είμαι ή τελευταία σου έλπίδα! Θα σώσω τον μάρτυρα υπερασπίσεως για να σώσω το κεφάλι μου. Έτσι σκέφτηκα.

Άρχισα να καταλαβαίνω.

— Θέλετε να πήτε ότι χάθηκαν όλα; ρώτησα.

— Έτσι νομίζω! Το καράβι χάθηκε κι εμείς βρισκόμαστε εδώ. Όσο για το περίφημο πολεμικό συμβούλιο, πιστεψέ με, είναι όλοι τους ήλιθιοι και δειλοί. Θα σου σώσω τή ζωή, θέλουν δεν θέλουν, αν μπορέσω. Μά, πρόσεξε, Τζιμ: Δώσε μου για να σου δώσω! Κι έσύ θα σώσης τον Τζών Σίλβερ από την κρεμάλα.

Ήμουνα κατάπληκτος. Τόσο άπίθανο μου φάνηκε αυτό πού μου ζητούσε αυτός ο γέρο - πειρατής, αυτός πού ήταν ο άρχηγός τής συμμορίας από την άρχή ως το τέλος.

— Θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου, άπάντησα.

— Έκλεισε ή συμφωνία! φώναξε ο Σίλβερ. Μιλᾶς σαν άντρας και τώρα έχω κάποια έλπίδα!

Πήγε κουτσαίνοντας ως το δαδί και άναψε πάλι το τσιμπούκι του.

— Πρέπει να με καταλάβης, Τζιμ, είπε γυρνώντας πάλι κοντά μου. Δεν είμαι κανένας άνόητος. Τώρα είμαι με το μέρος των φίλων σου. Ξέρω πώς το καράβι είναι κάπου κρυμμένο. Δεν Ξέρω πώς

μπόρεσες να τὸ πετύχεις αὐτό, ξέρω ὅμως ὅτι εἶναι σὲ σίγουρο μέρος. Φαντάζομαι ὅτι ὁ Χάντς·κι ὁ Ὁ Μπράιαν ἄλλαξαν στρατόπεδο. Ποτέ δὲν τοὺς εἶχα μεγάλη ἐμπιστοσύνη. Τώρα, ἄκουσέ με. Δὲν κάνω ἐρωτήσεις, ὅπως δὲν μ' ἀρέσει νὰ μοῦ κάνουν κι ἐμένα. Ξέρω πότε εἶναι χαμένο τὸ παιχνίδι ὅπως ξέρω καὶ πότε μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν ἄλλον. "Αχ! Μ' ἐσένα, πού εἶσαι τόσο νέος, πόσα σπουδαῖα πράγματα δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ κάναμε μαζί!

"Ἔβαλε ἀπὸ τὸ βαρελάκι λίγο ρούμι σ' ἓνα χάλκινο κύπελο.

—Θέλεις κι ἐσύ, σύντροφε; μὲ ρώτησε.

Κι ὅταν ἀρνήθηκα:

—Ἐγώ, θὰ πιῶ ἓνα ποτηράκι, εἶπε. "Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα το-
νωτικό, γιατί ἔρχονται δύσκολες στιγμές. Καὶ μιὰ καὶ μιλάμε γιὰ δυ-
σκολίες, γιὰ ποιό λόγο φαντάζεσαι νὰ μοῦ ἔδωσε ὁ γιατρός τὸ χάρ-
τη Τζίμ;

Ἡ κατάπληξη πού ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό μου ἦταν τόσο εἰλικρινής, πού θεώρησε περιττὸ νὰ ἐπιμείνῃ:

—Κι ὡστόσο μοῦ τὸν ἔδωσε, εἶπε, καὶ σίγουρα κάτι κρύβει αὐτὴ ἡ πράξη, εἶμαι σίγουρος. Κάτι κρύβεται, Τζίμ... καλὸ ἢ κακὸ.

Καὶ γέμισε τὸ κύπελλό του κουνώντας τὸ ξανθὸ κεφάλι του μὲ τὸ ὕφος τοῦ ἀνθρώπου πού προσμένει τὸ χειρότερο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

Καὶ πάλι τὸ Μαῦρο Σημάδι

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ εἶχε κρατήσει ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν ἓνας ἀπ' αὐτοὺς γύρισε στὸ σπίτι ἐπαναλαμβάνοντας τὸν ἴδιο χαιρετισμό, πού ἐμένα μοῦ φαινόταν εἰρωνικός, καὶ ζήτησε νὰ τοῦ δανείσουμε τὸ δαδί. Ὁ Σίλβερ δέχτηκε κι ὁ ἀπεσταλ-
μένος ξανάφυγε ἀφήνοντάς μας στὸ σκοτάδι.

Πλησίασα στὴν πιὸ κοντινὴ πολεμίστρα καὶ κοίταξα ἔξω. Ἡ χό-
βολη ἀπὸ τὴ φωτιὰ εἶχε σχεδὸν σβῆσει κι ἡ φλόγα της ἦταν τόσο ἀδύνατη πού κατάλαβα γιατί οἱ συνωμότες ζήτησαν τὸ δαδί. Εἶχαν μαζευτῆ σὲ κύκλο, ἀνάμεσα στὸ φρούριο καὶ στὸ φράχτη. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσε τὸ δαδί, ἓνας ἄλλος ἦταν γονατιστὸς στὴ μέση τοῦ κύκλου κι εἶδα τὴ λάμα ἑνὸς μαχαιριοῦ πού ἄστραψε στὸ χέρι του καθὼς ἀντανακλοῦσε πάνω της τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ ἡ λάμψη

του δαδιοῦ. Οἱ ἄλλοι ἦταν σκυμμένοι ἀπὸ πάνω τους σὰ νὰ ἴθελαν νὰ παρακολουθοῦν καλύτερα τίς κινήσεις τους. Τὸ μόνο πού μπόρεσα νὰ διακρίνω εἶναι ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μαχαίρι εἶχε κι ἓνα βιβλίο κι αὐτὸ μὲ παραξένεψε γιατί δὲν περιμένα νὰ ἔχη στήν κατοχή του κάτι τέτοιο. Ξαφνικά, ὁ γονατισμένος σηκώθηκε κι ὄλοι ἄρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ σπίτι.

— "Ἐρχονται! εἶπα.

Καὶ Ξαναγύρισα στὴ θέση μου γιατί μου φάνηκε ντροπὴ νὰ μὲ θροῦν νὰ τοὺς κατασκοπεύω.

— "Ἄσε τους νὰ ῥθουν, ἀγόρι μου, ἄσε τους νὰ ῥθουν! εἶπε μὲ ζέση ὁ Σίλβερ. Δὲν ἐπαιξα ἀκόμα τὸ τελευταῖο μου χαρτί.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε κι οἱ πέντε ἄντρες, στριμωγμένοι στὸ κατώφλι, ἔσπρωξαν ἓναν ἀπὸ τὴ συντροφιά τους μπροστά. Σ' ἄλλη περίπτωση θὰ ἦταν κωμικὸ νὰ τὸν βλέπη κανεὶς νὰ προχωρῆ τόσο προσεχτικά, διστάζοντας ν' ἀπλώσῃ τὸ πόδι του, μὲ τὸ δεξιὸ χέρι τεντωμένο μπροστά.

— Προχώρησε, ἀγόρι μου! φώναξε ὁ Σίλβερ. Δὲν πρόκειται νὰ σὲ φάω! Δώσε μου αὐτὸ πού κρατᾶς στὸ χέρι σου. Ξέρω τοὺς κανόνες καὶ δὲν πρόκειται νὰ πειράξω κάποιον πού ἐκτελεῖ ἀποστολή.

Παίρνοντάς θάρρος ἀπὸ τὰ λόγια του ὁ πειρατὴς προχώρησε πιὸ γρήγορα κι ἀφοῦ ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ Σίλβερ αὐτὸ πού κρατοῦσε στὴ φούχτα του, βιάστηκε νὰ γυρίσῃ πίσω κοντὰ στοὺς συντρόφους του.

— Τὸ Μαῦρο Σημάδι! ἔκανε ὁ μάγειρος κοιτάζοντας τὸ μήνυμα Δὲν ἀμφέβαλα! Κι ὅπως βλέπω, κόψατε μιὰ σελίδα ἀπὸ τὴ Βίβλο! Ποιὸς ἀνόητος ἔεσκισε τὴ Βίβλο;

— Σᾶς τὰ ἴλεγα ἐγὼ ὅτι δὲν θὰ μᾶς βγῆ σὲ καλό, εἶπε ὁ Ντικ.

— Πολὺ καλά, ἐσεῖς τὸ θελήσατε! συνέχισε ὁ Σίλβερ. Θὰ κρεμαστήτε ὄλοι σας! Ποιὸς θλάκας ἀπὸ σᾶς εἶχε τὴ Βίβλο;

— Ὁ Ντικ, ἀπάντησε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

— Τότε ὁ Ντικ νὰ κάνῃ τὴν προσευχή του, γιατί ὡς ἐδῶ κράτησε ἡ τύχη του. Τώρα, πάει πιά! Μπορεῖτε νὰ τὸ πιστέψετε!

Ὁ κρεμανταλὰς μὲ τὰ κίτρινα μάτια τὸν ἔκοψε ἀποφασιστικά:

— Φτάνουν οἱ φλυαρίες, Σίλβερ! Τοῦτο τὸ πλήρωμα σοῦ ἔφερε τὸ Μαῦρο Σημάδι, ἀφοῦ ἔκανε συμβούλιο, ὅπως ἔχει τὸ δικαίωμα. Τώρα, γύρισε τὸ σημείωμα καὶ δὲς τί εἶναι γραμμένο πίσω. Ὑστερα μπορεῖς νὰ μιλήσῃς ἂν θέλῃς!

— Εὐχαριστῶ, Τζώρτζι! ἔκανε ὁ μάγειρας. Βλέπω πὼς ὅταν πρόκειται γιὰ ὑποθέσεις δὲν χάνεις τὸν καιρὸ σου. Γιὰ νὰ δοῦμε, τί

λέει ἐδῶ; «Καθαίρεση»! Κι ὁμοφρογραμμένο, μάλιστα! Μπράβο! Εἶναι ὁ δικός σου γραφικός χαρακτήρας! Νὰ πού γίνεσαι τώρα κι ἀρχηγός σέ τοῦτο τὸ πλήρωμα... Καθόλου δὲν παραξενευόμουν, μάλιστα, ἂν μάθαινα πὼς λογαριάζεις νὰ γίνῃς ὁ μελλοντικός πλοίαρχος! Γιὰ δῶσε μου, σὲ παρακαλῶ, μιὰ στιγμούλα τὸ δαδί... Πάλι ἔσβησε αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο τὸ τσιμπούκι!

—Φτάνουν οἱ κοροϊδίες! ἔκανε ἄγρια ὁ Τζώρτζ. Ἄρκετὰ ἐπαίξεις μαζί μας! Τὸ ξέρω ὅτι εἶσαι κατεργάρης, ἀλλὰ τώρα τ' ἄστεϊα τέλειωσαν. Καλὰ θὰ κάνῃς νὰ κατέβῃς ἀπὸ τὸ βαρέλι καὶ νὰ πάρῃς μέρος στὴν καινούργια ἐκλογή!

—Νόμιζα ὅτι ξέρατε τοὺς κανονισμούς, εἶπε ὁ Σίλβερ μὲ περιφρόνηση. Ἄν ἐσεῖς δὲν τοὺς ξέρετε, ἐγώ, πάντως, τοὺς ξέρω! Καὶ θὰ περιμένω ἐδῶ! Εἶμαι ἀκόμα ὁ καπετάνιος σας ὧπου ν' ἀκούσω τὰ παράπονά σας καὶ ν' ἀντικρούσω τίς κατηγορίες. Στὸ μεταξύ, τὸ Μαῦρο Σημάδι, ἀξίζει μόνο γιὰ τὰ σκουπίδια!

—Ἄ, ἔκανε ὁ Τζώρτζ, μὴ φοβᾶσαι, εἴμαστε ὅλοι σύμφωνοι! Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, χάλασε τὴ δουλειά. Αὐτό, δὲ θὰ ἔχῃς τὸ θράσος νὰ τὸ ἀρνηθῇς! Ὑστερα, ἄφησε τὸν ἐχθρὸ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ φρούριο. Τρίτο, δὲν μᾶς ἄφησε νὰ τοὺς χτυπήσουμε καθὼς φεύγανε. Σὲ μάθαμε πιά, Τζὼν Σίλβερ, εἶναι φανερό ὅτι παίζεις διπλὸ παιχνίδι! Καὶ τέταρτο, αὐτὸς ἐδῶ ὁ μικρός!

—Αὐτὰ εἰν' ὅλα; ρώτησε ὁ Σίλβερ ἤσυχα.

—Αὐτά, καὶ φτάνουν μὲ τὸ παραπάνω γιὰ νὰ μᾶς κρεμάσουν ὅλους ἐξαιτίας σου!

—Πολὺ καλά, θ' ἀπαντήσω καὶ στίς τέσσερις κατηγορίες: Λές ὅτι χάλασα τὴ δουλειά. Ὅλοι ξέρετε τί Ζητοῦσα καὶ ξέρετε πὼς ἂν πετύχαινα, αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ θρικόμασταν πάνω στὴν «Ἰσπανιόλα», μὲ τὴν κοιλιὰ γεμάτη καὶ τὸ θησαυρὸ στὸ ἀμπάρι! Ποιός μου χάλασε τὰ σχέδια; Ποιός μ' ἀνάγκασε νὰ ἐνεργήσω πρόωρα; Ποιός μ' ἐσπρωξε μὲ τὸ Ζόρι στὸ χορὸ, δίνοντάς μου τὸ Μαῦρο Σημάδι τὴ μέρα πού κατεβήκαμε στὸ νησί; Ναί, μὲ σπρώξατε μὲ τὸ Ζόρι στὸ χορὸ, ἐσύ, ὁ Ἄντερσον κι ὁ Χάντς κι ἄς μὴ συμφωνοῦσα μαζί σας! Μπήκαμε πρόωρα στὸ χορὸ κι ἄς σᾶς ἔλεγα ὅτι στὸ τέλος θὰ καταλήγαμε νὰ χορεύουμε στὴν ἄκρη μιᾶς θηλιᾶς, στὴν πλατεία τῶν Κρεμασμένων, στὸ Λονδίνο! Κι ὁ μέγας ἐνοχος εἶσαι ἐσύ, Τζώρτζ Μέρρυ! Ἐσὺ πού ἔχεις τὰ μοῦτρα νὰ θέλῃς νὰ γίνῃς καὶ καπετάνιος, ἀφοῦ μᾶς πήρες πρῶτα στὸ λαιμό σου! Αὐτό, πιά, εἶναι ἄνω ποταμῶν!

Ὁ Σίλβερ σταμάτησε κι εἶδα ἀπὸ τὴν ἔκφραση τῶν πειρατῶν ὅτι τὰ λόγια του τοὺς εἶχαν κάνει μεγάλη ἐντύπωση.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησις γιὰ τὴν πρώτη κατηγορία, ἔκανε ὁ Σίλβερ σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του, γιὰτὶ εἶχε φωνάξει τόσο δυνατά, πού σείοταν τὸ σπῆτι. Σὰς βαρέθηκα πιά! Σὰς λείπει ὁ κοινὸς νοῦς καὶ θὰ κάνετε καλύτερα νὰ μένατε στὶς φοῦστες τῶν μανάδων, σας ἀντὶ νὰ γίνετε ναυτικοί! Κουρσάροι, σοῦ λέει! Μὰ ἐσεῖς μόνο γιὰ νὰ γίνετε ραφτάδες ἀξίζετε!

— Περιμένουμε ν' ἀκούσουμε τὴν ὑπόλοιπη ἀπολογία σου, εἶπε ὁ Μόργκαν.

— Λέτε ὅτι χάλασε ἡ δουλειά, συνέχισε ὁ Σίλβερ. Μάλιστα! Κι οὔτε φαντάζεστε σὲ ποῖο σημεῖο ἔχουμε φτάσει! Νιώθω κιόλας τὴ θηλιὰ τοῦ δῆμιου στὸ λαιμό μου κι ἀνατριχιάζω μόνο καὶ πού τὸ σκέφτομαι! Φαντάζομαι νὰ τοὺς ἔχετε δεῖ τοὺς κρεμασμένους: Τὰ ὄρνια φτερουγίζουν ἀπὸ πάνω τους κι οἱ ναυτικοὶ τοὺς δείχνουν μὲ τὸ δάχτυλο: «Ποιὸς εἶν' αὐτός; ρωτᾶει ὁ ἕνας. — Ὁ Τζῶν Σίλβερ, ὁ πειρατής! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος. Τὸν εἶχα γνωρίσει». Μάλιστα! Αὐτὴ ἡ τύχη μᾶς περιμένει χάρη σ' αὐτὸν ἐδῶ πού πάει νὰ παραστήσῃ τὸν ἀρχηγό, στὸν Ἄντερσον, στὸν Χάντς καὶ σὲ σὰς τοὺς παλαβοὺς πού τοὺς ἀκούσατε! Κι ἔρχομαι στὸ τέταρτο σημεῖο, σχετικά μ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν νεαρό. Κατὰρα! Ἐχουμε ἕναν ὄμηρο καὶ θέλετε νὰ τὸν χάσουμε; Ὅχι, ποτέ! Αὐτὸς εἶναι πιά ἡ τελευταία μας ἐλπίδα. Νὰ σκοτώσουμε αὐτὸ τὸν νεαρό; Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάνω ποτέ, σύντροφοι. Εἶπατε ἀκόμα ὅτι ἄφησα τοὺς ἐχθροὺς μας νὰ φύγουν καὶ πῶς σὰς ἐμπόδισα νὰ τοὺς σκοτώσετε. Φαίνεται ὅτι θεωρεῖτε περὶττὸ νὰ ἔχουμε ἕνα γιατρό πού ἔρχεται νὰ σὰς δῆ κάθε μέρα... ἐσένα, Τζῶν, μὲ τὸ σπασμένο κεφάλι κι ἐσένα, Τζῶρτζ Μέρρυ, πού πρὶν εἶμι ὦρες ἔτρεμες σὰν τὸ ψάρι ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ πού τὰ μάτια σου εἶναι ἀκόμα κατακίτρινα. Καὶ φαίνεται ὅτι ξεχάσατε τὸ βοηθητικὸ καράβι. Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ ὅπου νὰ ἔναι φτάνει. Καὶ τότε θὰ δοῦμε τί ἀξίζει νὰ ἔχουμε ἕναν ὄμηρο στὰ χέρια μας. Ὅσο γιὰ τὴ δεύτερη κατηγορία, γιὰτὶ δηλαδὴ δέχτηκα τὴν ἀνταλλαγὴ, ξεχνᾶτε ὅτι ἐσεῖς μὲ παρακαλέσατε; Γονατιστοὶ μὲ παρακαλέσατε, τόσο τσακισμένοι εἴσαταν κι ἂν δὲν εἶχα κάνει ἐκείνη τὴ συμφωνία, θὰ ἔχατε πεθάνει ἀπὸ τὴν πείνα! Μὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό! Γιὰ πλησιάστε ἐδῶ νὰ κοιτάξετε!

Καὶ πέταξε στὸ πάτωμα ἕνα χαρτί πού τὸ ἀναγνώρισα ἀμέσως: ἦταν ὁ κιτρινασμένος χάρτης μὲ τοὺς τρεῖς κόκκινους σταυροὺς, πού εἶχα βρῆ τυλιγμένο στὸ καραβόπανο, στὴν κασέλα τοῦ καπετάνιου. Γιὰ ποῖο λόγο τοῦ τὸν εἶχε δώσει ὁ γιατρός, οὔτε πού μπορούσα νὰ τὸ φαντασθῶ.

Ὅσο ἀνεξήγητη κι ἂν ἦταν γιὰ μένα ἡ ἐμφάνισις τοῦ χάρτη,

φάνηκε ακόμα πιό άπιστευτη στους πειρατές. Πέσανε άπάνω του σάν τις γάτες στο ποντίκι, τόν άρπαζε ό ένας από τά χέρια του άλλου. Καί κρίνοντας από τις θλαστήμιες τους, τις φωνές τους, τά γέλια τους θά πίστευε κανείς ότι όχι μόνο είχανε κιόλας τó χρυσάφι στα χέρια τους αλλά πώς θρίσκονταν στο καράβι άσφαλισμένοι με τó θησαυρό.

—Ναί, είπε ό ένας. Είναι τά γράμματα του Φλίντ, είμαι σίγουρος. Να και τó σημάδι πού έβαζε πάντοτε κάτω από τήν ύπογραφή του.

—Καταπληκτικό! είπε ό Τζώρτζ. Πώς θά κουβαλήσουμε, όμως, τó θησαυρό, άφοϋ δέν έχουμε καράβι;

Ό Σίλβερ πήδηξε από τó θαρέλι και στηρίχτηκε με τó να χέρι στον τοίχο.

—Και τώρα, σε προειδοποιώ, Τζώρτζ, άλλη μιá λέξη να πής και θά χτυπηθοϋμε. Πώς θά τόν κουβαλήσουμε; Ποϋ θέλεις να Ξέρω; Έσύ πρέπει να μου άπαντήσης, έσύ κι ή παρέα σου πού γίνετε άφορμή να χάσω τó καράβι μου γιατί φυτρώσατε εκεί πού δέν σάς σπειρανε, πού να σάς πάρη ό διάβολος!

—Έχουμε τó χάρτη. Κάτι είναι κι αυτό, είπε ό γέρο - Μόργκαν.

—Άν είναι κάτι; είπε ό μάγειρος. Χάσατε τó καράβι, έγω όμως βρήκα τó θησαυρό. Ποιός λοιπόν άξίζει περισσότερο εδω μέσα; Και τώρα, σάς δίνω τήν παραίτησή μου! Διαλέξτε όποιον θέλετε για καπετάνιο σας γιατί έγω σάς θαρέθηκα!

—Σίλβερ! φώναξαν, έσένα θέλουμε! Ό «Κατσαρολάκίας» θά είναι πάντα ό καπετάνιος. Ζήτω ό «Κατσαρολάκίας»!

—Όστε πάλι έμένα ψηφίζετε γι' άρχηγό σας; φώναξε ό μάγειρος. Τζώρτζ, θά πρέπει να περιμένης μιá άλλη εύκαιρία. Άς είναι! Είστε τυχεροί πού δέν κρατάω κακία, τó Ξέρετε! Όσο γι' αυτό τó Μαϋρο Σημάδι, είναι πιá ένα άπλό παλιόχαρτο, δίχως άξία. Μόνο πού ό Ντικ έκανε τή γρουσουζιά να καταστρέψη τή Βίβλο! Αυτό ήταν τó μόνο άποτέλεσμα!

—Μποροϋμε να όρκιζόμαστε έστω και τώρα στη Βίβλο, δέν είν' έτσι; γκρίνιαξε ό Ντικ πού ένιωθε στενόχωρα παίρνοντας άπάνω του τήν εύθύνη τής καταστροφής.

—Σε μιá σκιαμένη Βίβλο; κάγχασε ό Σίλβερ. Δέν έχει πιότερη άξία άπ' όση ένα βιβλίο με παραμύθια!

Και μου πέταξε τó χαρτί, λέγοντας.

—Όρίστε, Τζίμ, πάρτο και φύλαξέ το για άνάμνηση.

Έσκυφα και τó μάζεψα. Ήταν στρογγυλό, στο μέγεθος ένός τάλληρου. Ή μιá μεριά ήταν άσπρη, γιατί είχαν κόψει τήν τελευταία σελίδα και στήν άλλη ήταν αυτό τó άπόσπασμα από τήν Άποκάλυψη:

«Στό βάθος τῆς Κόλασης βρίσκονται οἱ αἰσχροὶ κι οἱ δολοφόνοι». Στὸ ἄσπρο χαρτί ἦταν γραμμένη μὲ κάρβουνο ἡ λέξη «Καθαίρεση».

Αὐτὴ τῆ στιγμή πού γράφω, ἔχω μπροστά μου τοῦτο τὸ ἀναμνηστικό, ὁ χρόνος ὅμως ἔσβησε πιά τὰ γράμματα.

Ἔτσι τέλειωσε αὐτὴ ἡ παραγμένη νύχτα. Λίγο ἀργότερα, ἀφοῦ ἤπιαμε ὅλοι, ξαπλώσαμε νὰ κοιμηθοῦμε κι ἡ τελευταία ἐκδίκηση τοῦ Σίλβερ ἦταν νὰ βάλῃ τὸν Τζώρτζ Μέρρυ νὰ φυλάξῃ σκοπός, ἀπειλώντας τον μὲ θάνατο ἂν παραμελοῦσε τὸ καθήκον του. Ἄργησε πολὺ νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος κι ὁ Θεὸς ξέρει ὅτι εἶχα κάθε λόγο γι' αὐτό. Σκεφτόμουν τὸν ἄνθρωπο πού εἶχα σκοτώσει τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, σκεφτόμουν τὸν κίνδυνο πού μὲ ἀπειλοῦσε καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, αὐτὸ τὸ φοβερὸ παιχνίδι πού ἔπαιζε ὁ Σίλβερ, πού μὲ τὸ 'να χέρι κρατοῦσε τοὺς στασιαστὲς ἐνῶ μὲ τ' ἄλλο προσπαθοῦσε ν' ἀρπάξῃ μὲ κάθε τρόπο, πιθανὸ ἢ ἀπίθανο, τὴν εὐκαιρία νὰ γλιτώσῃ τὴν ἄθλια ζωὴ του. Ὁ ἴδιος κοιμόταν εἰρηνικά, ροχαλίζοντας δυνατὰ. Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴ θηριωδία του τὸν λυπόμουν καθὼς ἀναλογιζόμουνα τοὺς τρομεροὺς κινδύνους πού τὸν τριγύριζαν καὶ τὴν ἀγχόνη πού τὸν περιμενε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30

Αἰχμάλωτος τοῦ λόγου μου

ΞΥΠΝΗΣΑ — ΜΑΛΛΟΝ ΞΥΠΝΗΣΑΜΕ ὅλοι γιατί εἶδα τὸ φρουρό μας πού εἶχε γλαρώσει ἀκουμπισμένος στὸν παραστάτη τῆς πόρτας νὰ τινάζεται ἀπότομα — ἀπὸ μιὰ καθαρὴ, θερμὴ φωνή, πού μᾶς καλοῦσε ἀπὸ τὸ ξέφωτο!

— "Ἐ, σεῖς, ἀπὸ τὸ φρούριο! Εἶμαι ὁ γιατρός!

Ἦταν πραγματικὰ αὐτός. Ἦμουνα βέβαια εὐτυχισμένος πού ἀκουγα τὴ φωνή του, ἀλλὰ ἓνα σύννεφο σκίαζε τὴ χαρὰ μου καθὼς σκεφτόμουν τὴν ἀνυπακοή πού ἔδειξα δραπετεύοντας. Κι ὅταν εἶδα σέ ποιούς κινδύνους κι ἀνάμεσα σέ τί συντρόφους μὲ εἶχε ὀδηγήσει ἡ πράξη μου, ντράπηκα νὰ τὸν κοιτάξω καταπρόσωπο.

Θὰ πρέπει νὰ εἶχε ξυπνήσει μὲ τὸ πρωτοχάραγμα γιατί μόλις ἀρχιζε νὰ φέγγῃ. Ἔτρεξα σέ μιὰ ἀπὸ τίς πολεμίστρες καὶ κοιτάζοντας ἔξω τὸν εἶδα νὰ στέκῃ στό πρῶνινὸ ἀγιάζι ἐνῶ ἡ ὀμίχλη τοῦ ἔφτανε ὡς τὰ γόνατα.

— Έσύ είσαι, γιατρέ; Καλημέρα, γιατρέ! φώναξε ο Σίλβερ λάμποντας από ευχαρίστηση. Πρωινός - πρωινός βλέπω! Μά το πρωινό πουλί τρώει τὰ περισσότερα σκουλήκια, πού λέει κι ἡ παροιμία. Τζώρτζ, κουνήσου, παιδί μου, νὰ βοηθήσης τὸ γιατρὸ νὰ σκαρφαλώση τὸ φράχτη! Ἐδῶ, ὅλα εἶναι μιὰ χαρά... οἱ ἄρρωστοὶ σου πηγαίνουν καλύτερα.

Φλυαροῦσε, μὲ τὸ δεκανίκι κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο, στηριγμένος μὲ τὸ ἄνα χέρι ἀπὸ τὸν τοῖχο, κι ὅλα πάνω του, ἡ στάση του, ἡ φωνή του, ἡ ἔκφρασή του, μοῦ θύμιζαν τὸν παλιὸ Σίλβερ, τὸν καλόκαρδο μάγειρο.

— Σοῦ ἔχουμε μιὰ ἐκπληξη, γιατρέ, συνέχισε, ἓναν ἐπισκέπτη... χί, χί, χί! Ἕναν καινούργιο οἰκότροφο, φρέσκον καὶ ξεκούραστο πού κοιμήθηκε ξένοιαστος σὰν μωρουδάκι κοντὰ στὸν γέρο - Τζών...

Ὁ γιατρὸς εἶχε πλησιάσει στὸ μεταξὺ κοντὰ στὸν μάγειρα καὶ τὸν ἄκουσα νὰ ρωτᾶ μὲ ἀλλαγμένη φωνή.

— Δὲν εἶναι ὁ Τζίμ;

— Ὁ ἴδιος! εἶπε ὁ Σίλβερ.

Ὁ γιατρὸς σταμάτησε ἀπότομα κι ἔμεινε γιὰ λίγο ἀμίλητος.

— Καλά, καλά, εἶπε στὸ τέλος. Πρῶτα ἡ δουλειά κι ἔχουμε καιρὸ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, ὅπως λὲς κι ἐσύ, Σίλβερ. Ἄς δοῦμε τώρα τοὺς ἄρρωστους!

Τὴν ἄλλη στιγμή ἦταν στὸ σπίτι κι ἀφοῦ μοῦ ἔγνεψε ψυχρὰ μὲ τὸ κεφάλι, ἄρχισε νὰ ἐξετάζη τοὺς ἄρρωστους. Ἔμοιαζε νὰ μὴν ἔχη τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία ἂν καὶ ἤξερε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὰ τὰ καθάρματα κι ἡ ζωὴ του κρεμόταν ἀπὸ μιὰ κλωστή. Μιλοῦσε μαζί τους σὰ νὰ ἔκανε μιὰ συνηθισμένη ἰατρικὴ ἐπίσκεψη σὲ μιὰ ἡσυχῆ, ἐγγλέζικη οἰκογένεια. Ὑποθέτω πὼς αὐτὴ ἡ στάση του ἐντυπωσίαζε τοὺς ἄντρες γιατί τοῦ φέρνονταν σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα — σὰ νὰ ἔταν ἀκόμα ὁ γιατρὸς τοῦ карабиού κι αὐτοὶ τίμιοι ναῦτες.

— Πηγαίνεις πολὺ καλύτερα, φίλε μου, εἶπε σ' αὐτὸν μὲ τὸ ἀνοιγμένο κεφάλι, καὶ πρέπει νὰ εὐλογᾷς τὴν τύχη σου. Φτηνά τὴ γλίτωσες. Τὸ κεφάλι σου, φαίνεται, εἶναι γερὸ σὰ σίδηρο. Κι ἐσύ, Τζώρτζ, πὼς αισθάνεσάι; Τὸ χρῶμα σου δὲν εἶναι πολὺ καλὸ κι ἔχει πειραχτῆ τὸ σικώτι σου. Πῆρες τὸ γιατρικὸ μου; Δὲ μοῦ λέτε, παιδιά, παίρνει τακτικὰ τὰ φάρμακά του;

— Μάλιστα, κύριε, τὰ παίρνει, μείνετε ἡσυχος, βεβαίωσε ὁ Μόργκαν.

— Γιατί, βλέπετε, ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἔγινα γιατρὸς τῶν στασιαστῶν ἢ, ἂν προτιμᾶτε, γιατρὸς τῶν φυλακῶν, συνέχισε ὁ γιατρὸς

Λέβεζυ σὰ νὰ χαριτολογοῦσε, τὸ ἔβαλα πείσμα νὰ μὴ μοῦ πεθάνη οὔτε ἓνας καὶ γλιπώση ἔτσι τὴν κρεμάλα!

Οἱ ἄθλιοι κοιτάχτηκαν ἀναμεταξύ τους ἀλλὰ κατάπιαν ἀμίλητοι τὴν παρατήρηση.

— Ὁ Ντίκ δὲν αισθάνεται καλά, εἶπε ἓνας ἀπ' αὐτούς.

— Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ γιατρός. Γιὰ προχώρησε, Ντίκ, καὶ δειξε μου τὴ γλώσσα σου. Θὰ παραξενευόμουν ἂν αισθανόσουν καλά μὲ τὰ χάλια πού ἔχει αὐτὴ ἡ γλώσσα. Σ' ἔπιασε πάλι κρίση πυρετοῦ.

— Αὐτὰ παθαίνει ὅποιος καταστρέφει τὴ Βίβλο, παρατήρησε ὁ Μόργκαν.

— Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι φέρονται σὰν θλάκες, ἀπάντησε ὁ γιατρός, καὶ δὲν ἔχουν τὸ μυαλὸ νὰ ξεχωρίσουν τὸν καθαρὸ ἀέρα ἀπὸ τὸ μολυσμένο καὶ τὴ στεγνὴ γῆ ἀπὸ ἓνα δηλητηριασμένο βάλτο! Πιστεύω (ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἀπλῶς ἡ γνώμη μου) ὅτι θὰ τραβήξης τὸ διάβολό σου ὡσπου νὰ γιαιτρευτῆς ἀπὸ τὴν ἔλνοσοσία! Ἄκου νὰ πᾶνε νὰ κατασκοηνώσουν μέσα στὸ βάλτο! Σίλβερ, δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ σένα! Εἶσαι λιγότερο ἀνόητος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ σοῦ λείπουν οἱ στοιχειώδεις γνώσεις τῆς ὑγιεινῆς!

Ἄφοῦ ἔδωσε στὸν καθένα τὸ φάρμακό του — καὶ ἡ ὑπακοή τους ἦταν πραγματικὰ κωμικὴ, γιατί τὸν ἄκουγαν σὰ νὰ ἔταν μαθητούδια κι ὄχι αἱματοβαμμένοι στασιαστὲς καὶ πειρατὲς — πρόσθεσε:

— Αὐτὰ γιὰ σήμερα... Καὶ τώρα, θὰ ἔθελα νὰ μιλήσω λιγάκι μ' αὐτὸν τὸ μικρό.

Κι ἔδειξε ἀδιάφορα μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος μου.

Ὁ Τζῶρτζ Μέρρυ στεκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα κι ἔφτυνε καὶ ξανάφτυνε γιατί τὸ φάρμακο πού ἤπιε ἦταν πολὺ πικρὸ ἀλλὰ στὰ λόγια τοῦ γιατροῦ γύρισε ἀπότομα κατακόκκινος.

— Ὅχι! φώναξε βλαστημώντας.

Ὁ Σίλβερ χτύπησε τὸ βαρελάκι μὲ τὴν ἀνοιχτὴ παλάμη του.

— Σκασμός! μούγκρισε καὶ κοίταξε ὀλόγυρα σὰν ἀγριεμένο λιοντάρι. Γιατρέ, συνέχισε ὕστερα ἤρεμα, τὸ σκέφτηκα κι ἐγὼ γιατί ἔερω πόσο τὸν ἀγαπᾶτε τὸν μικρό. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς καλοσύνες σας κι ὅπως βλέπετε καταπίνουμε τὰ χάπια σας σὰ νὰ ἔταν ρακί. Νομίζω πὼς βρῆκα τὸν τρόπο νὰ μείνουμε ὅλοι εὐχαριστημένοι. Χῶκινς, μᾶς δίνεις τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου ὅτι δὲν θὰ προσπαθήσης νὰ ἐπωφεληθῆς ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία καὶ νὰ τὸ σκάσης;

Τοῦ ἔδωσα τὴν ὑπόσχεση πού μοῦ ζήτησε.

— Τότε, γιατρέ, εἶπε ὁ Σίλβερ, θὰ πᾶτε ἂν ἔχετε τὴν καλοσύνη στὸ ἔξω μέρος τοῦ φράχτη κι ὅταν φτάσετε θὰ σᾶς φέρω τὸν μικρὸ στὸ μέσα μέρος. Ἔτσι θὰ μπορέσετε νὰ κουβεντιάσετε ἀνάμεσα ἀπὸ

τὸ χάρισμα. Καλή σας μέρα, γιατρέ, καὶ τὰ σέβη μας στὸν πυργοδεσπότη καὶ στὸν πλοίαρχο.

Ἡ ἔκρηξη τῆς ὀργῆς, πού μόνο τὰ ἀπειλητικά βλέμματα τοῦ Σίλβερ συγκρατοῦσε, ξέσπασε μόλις ὁ γιατρός βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι. Κατηγόρησαν τὸν Σίλβερ ὅτι ἐπαίξε διπλὸ παιχνίδι, πὼς προσπαθοῦσε νὰ πετύχη μιὰ ξεχωριστὴ συμφωνία γιὰ τὸν ἑαυτὸ του θυσιάζοντας τοὺς συντρόφους του. Μὲ μιὰ λέξη τὸν κατηγόρησαν γιὰ κείνα ἀκριβῶς πού λογάριαζε νὰ κάνη. Ἡ προδοτικὴ του συμπεριφορὰ ἦταν τόσο φανερὴ πού ἀναρωτιόμουνα πὼς θὰ κατάφερνε νὰ ἡσυχάσῃ τὴ λύσσα τους.

Ἦταν ὅμως δυὸ φορές δυνατότερος ἀπ' ὅλους αὐτοὺς μαζί κι ἡ χτεσινοβραδινὴ του νίκη εἶχε αὐξήσει τὴν ἐπιρροή πού ἀσκοῦσε πάνω τους. Τοὺς στόλισε μ' ὅλα τὰ ἐπίθετα, τοὺς ἀποκάλεσε βλάκες χωρὶς κουκούτσι μυαλό, τοὺς εἶπε ὅτι ἦταν ἀπαραίτητο νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ μιλήσω στὸ γιατρό, ἀνέμισε τὸ χάρτη στὰ μοῦτρα τους καὶ τοὺς ρώτησε ἂν ἤθελαν νὰ χαλάσουνε τὴ συμφωνία ἀκριβῶς τὴ μέρα πού θ' ἄρχιζαν νὰ ψάχνουν γιὰ τὸ θησαυρό.

— Ὅχι, πού νὰ πάρ' ἡ εὐχή! φώναξε. Θὰ χαλάσουμε τὴ συμφωνία σὰν ἔρθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή κι ὡς τότε πρέπει νὰ ξεγελάσουμε τὸ γιατρό ἀκόμα κι ἂν χρειαστῇ, γιὰ νὰ τὸ πετύχω, νὰ τοῦ γυαλίζω τὰ παπούτσια του!

Καὶ τότε, πρόσταξε ν' ἀνάψουν φωτιά καὶ βγήκε ἀκουμπώντας στὸ δεκανίκι του καὶ μὲ τὸ ἓνα χέρι στὸν ὦμο μου, ἀφήνοντάς τους σαστισμένους καὶ σιωπηλοὺς ἂν κι ὄχι ἀπόλυτα πεισμένους.

— Σιγὰ - σιγὰ, ἀγόρι μου, εἶναι ἱκανοὶ νὰ πέσουν ξαφνικὰ ἀπάνω μας ἂν μᾶς ἐβλεπαν νὰ διαζόμεστε, μοῦ ψιθύρισε.

Ἔτσι, προχωρήσαμε μὲ νωχελικὸ βῆμα στὴν ἄμμο ὥσπου φτάσαμε στὸ σημεῖο ὅπου περίμενε ὁ γιατρός. Ὁ Σίλβερ σταμάτησε.

— Θέλω νὰ ἴχῃς ἓνα πράγμα ὑπ' ὄψη σου, γιατρέ, εἶπε, καὶ ὁ Τζιμ θὰ σοῦ διηγηθῇ πὼς τοῦ ἔσωσα τὴ ζωὴ καὶ πὼς κινδύνεψα γιὰ νὰ τὸ πετύχω. Γιατρέ, ὅταν ἓνας ἄνθρωπος βρεθῇ στὴ θέση πού βρίσκομαι τώρα ἐγώ, παίζοντας κορῶνα ἢ γράμματα τὴ ζωὴ του... χρειάζεται δυὸ λόγια ἐνθαρρυντικά. Γιατί μὴν ξεχνᾶτε πὼς δὲν παίζεται μόνο ἡ δική μου ζωὴ, τώρα, ἀλλὰ κι ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Πέστε μου, λοιπόν, μιὰ καλὴ κουβέντα, γιατρέ, καὶ δώστε μου λίγη ἐλπίδα, γιὰ νὰ κάνω κουράγιο.

Ὁ Σίλβερ ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος τώρα πού βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Τὰ μάγουλά του ἦταν ρουφηγμένα κι ἡ φωνὴ του ἔτρεμε. Μιλοῦσε μὲ σοβαρότητα.

-Τζίμ, με διέκοψε ο γιατρός, δεν άντέχω νά σ' άκούω νά τά λές αϋτά.
Σκαρφάλωσε τὸ φράχτη κι ἄς φύγουμε (σελ. 168).

— “Ελα, τώρα, Σίλβερ, μὴ μοῦ πῆς ὅτι φοβάσαι; τὸν ρώτησε ὁ γιατρός Λέβεζυ.

— Γιατρέ, δὲν εἶμαι κανένας δειλός, ἄ, ὄχι! (κροτάλισε τὰ δάχτυλά του). Ἐξάλλου, ἂν φοβόμουν δὲν θὰ τ’ ὁμολογοῦσα. Μὰ πρέπει νὰ παραδεχτῶ ὅτι εἰλικρινὰ τρέμω στὴ σκέψη τῆς κρεμάλας. Εἶστε ἓνας ἄνθρωπος δίκαιος καὶ τίμιος! Γι’ αὐτὸ δὲν θὰ ξεχάσετε οὔτε ὅσα καλὰ ἔχω κάνει, ὅπως δὲν θὰ ξεχάσετε καὶ τίς κακές μου πράξεις, αὐτὸ τὸ ξέρω. Καὶ τώρα φεύγω, γιὰ νὰ σὰς ἀφήσω μόνους μὲ τὸν Τζίμ. Καὶ νὰ τὸ λάβετε κι αὐτὸ ὑπ’ ὄψη σας γιὰτι διακινδυνεύω τὸ πετοῖ μου!

Σ’ αὐτὰ τὰ λόγια ἀπομακρύνθηκε τόσο ὥστε νὰ μὴ μπορῆ νὰ μὰς ἀκούσῃ, κάθισε σ’ ἓνα κούτσουρο κι ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ, γυρίζοντας κάθε τόσο γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ πότε στὸ γιατρό, πότε σ’ ἐμένα καὶ πότε σ’ ἐκείνους τοὺς ἄθλιους ποὺ πηγαινοέρχονταν ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ στὴν ἄμμο, ἀνάμεσα στὴ φωτιά ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν ξανανάψουν καὶ τὸ σπίτι, ἀπ’ ὅπου κουβαλοῦσαν λαρδί καὶ παξιμάδια γιὰ τὸ κολασιό.

— “Ἔτσι, λοιπόν, Τζίμ, μοῦ εἶπε θλιμμένα ὁ γιατρός, νὰ ποῦ ἔμπλεξες. Θερίζεις ὅ,τι ἐσπείρες! Μόνο ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ὅτι δὲν μοῦ πάει ἡ καρδιά νὰ σὲ μαλώσω, μὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἂν ὁ πλοίαρχος Σμόλετ ἦταν γερὸς ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσες νὰ τὸ σκάσης! Ἐπωφελήθηκες ἀπὸ τὴν ἀρρώστια καὶ τὴν ἀδυναμία του καί, μὰ τὸ Θεό, αὐτὸ εἶναι μεγάλη ἀνανδρία!

Ὅμολογῶ ὅτι ἔβαλα τὰ κλάματα.

— Γιατρέ, εἶπα, συγχώρεσέ με. Ἄρκετὰ κακίζω ὁ ἴδιος τὸν ἐαυτὸ μου. Οἱ μέρες μου εἶναι μετρημένες πάντως καὶ δίχως τὸν Σίλβερ θὰ ἤμουν αἰδη νεκρός. Καί, γιατρέ, πιστεψέ με, θὰ πεθάνω μ’ ἀξιοπρέπεια... μοῦ ἀερίζει ὁ θάνατος... τὰ βασανιστήρια εἶναι ποῦ φοβάμαι. Ἄν ἀρχίσουν νὰ μὲ βασανίζουν...

— Τζίμ, μὲ διέκοψε ὁ γιατρός κι ἡ φωνὴ του ἦταν ἀλλαγμένη, δὲν ἀντέχω νὰ σ’ ἀκούω νὰ τὰ λὲς αὐτά. Σκαρφάλωσε τὸ φράχτη κι ἄς φύγουμε.

— Γιατρέ, ἔδωσα τὸ λόγο μου...

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, ἀπάντησε. Μὰ δὲ γίνεται ἀλλιῶς. Παίρνω ἀπάνω μου τὴν εὐθύνη καὶ τὴ ντροπὴ, ἄς γίνῃ ὅ,τι θέλει, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σ’ ἀφήσω ἐδῶ. Ἐμπρός! Ἕνα σάλτο κι εἶσαι ἐλεύθερος.

— “Ὅχι, ἀποκρίθηκα, ξέρετε καλὰ ὅτι οὔτε ἐσεῖς οὔτε ὁ κύριος Τριλώνεϋ οὔτε ὁ πλοίαρχος δὲν θὰ παραβαίνατε ποτὲ τὸ λόγο σας κι οὔτε κι ἐγὼ θὰ τὸ κάνω. Ὁ Σίλβερ μ’ ἐμπιστεύτηκε, τοῦ ἔδωσα τὸ λόγο μου καὶ θὰ τὸν κρατήσω. Ἄλλὰ δὲν μ’ ἀφήσατε νὰ τελειώσω: Φοβάμαι μήπως μὲ βασανίσουν καὶ τοὺς μαρτυρήσω ποῦ εἶναι τὸ καράβι! Γιὰτι τὸ ἔφερα τὸ καράβι. Κινδύνεψα λιγάκι, μὲ βοήθησε

κι ή τύχη, πάντως τό 'φερα! Είναι στόν βορινό όρμο, στήν άμμο.

—Τό καράβι! φώναξε ό γιατρός.

Του διηγήθηκα με συντομία τίς περιπέτειές μου και μ' άκουσε σιωπηλός.

—Λές κι είναι γραμμένα από τή μοίρα, όλ' αυτά, παρατήρησε όταν τέλειωσα. Σε κάθε βήμα πού κάνεις μάς σώζεις τή ζωή. Φαντάζεσαι, λοιπόν, πώς θα σ' αφήσουμε νά διακινδυνέψης τή δική σου; Αυτό θα 'ταν μεγάλη άχαριστία, άγόρι μου. Έσύ ανάκαλυψες τή συνωμοσία, έσύ βρήκες τόν Μπέν Γκούν — κι αυτό ήταν ή καλύτερη δουλειά πού μπορείς νά κάνης, άκόμα κι άν Ζήσης άλλα έκατό χρόνια... "Ω, τώρα πού είπαμε για τόν Μπέν Γκούν... Σίλβερ! "Ε, Σίλβερ; έχω νά σου δώσω μιá συμβουλή.

Κι όταν ό μάγειρος πλησίασε, του είπε:

—Μήν βιαστήτε νά ψάξετε για τόν θησαυρό.

—Θά κάνω ό,τι μπορώ, αλλά δέν περνάνε πολλά πράγματα από τόν χέρι μου, είπε ό Σίλβερ. Δέ μπορώ νά σώσω τόν κεφάλι μου και τόν κεφάλι του νεαρού, και νά με συμπαθάτε, παρά μόνο ψάχνοντας για τόν θησαυρό. Μπορείτε νά με πιστέψετε!

—Καλά τότε, είπε ό γιατρός, άφου είναι έτοι θά σου πώ κάτι άκόμα: νά προβλέψης κάποιον κίνδυνο τή στιγμή πού θα τόν ανακαλύψετε.

—Μεταξύ μας, κύριε, πότε λέτε πολλά και πότε λίγα. Ποιός είναι ό σκοπός σας, γιατί έγκαταλείψατε τόν φρούριο, γιατί μου δώσατε τόν χάρτη, δέν έχω ιδέα, έτοι δέν είναι; Κι ωστόσο συμμορφώνομαι με τίς έπιθυμίες σας, με τόν μάτια κλειστά, δίχως ν' άκούσω ούτε μιá παρηγορη λέξη. Αυτή τή φορά, όμως, δέν μπορώ πιά! "Αν δέν μου έξηγήσετε καθαρά περί τίνος πρόκειται, τόν παρατάω.

—"Όχι, είπε σκεφτικά ό γιατρός, δέν έχω τόν δικαίωμα νά σου πώ περισσότερα. Δέν είναι, βλέπεις, δικό μου τόν μυστικό, διαφορετικά σου δίνω τόν λόγο μου ότι θα στό έλεγα. "Ενα' μπορώ νά σου πώ και πάλι έγώ ξέρω τί έχω ν' άκούσω από τόν πλοίαρχο! Μή χάνης τίς έλπίδες σου, Σίλβερ. "Αν βγοῦμε κι οί δυό ζωντανοί άπ' αυτή τή λυκοπαγίδα, θα κάνω ό,τι είναι δυνατόν για νά σε σώσω.

Τόν πρόσωπο του Σίλβερ έλαμπε.

—Οῦτε κι ή ίδια ή μάνα μου δέ θα μου 'δειχνε τήν καλοσύνη πού μου δείξατε!

—Σου έκανα τήν πρώτη παραχώρηση, συνέχισε ό γιατρός. "Άκου τώρα και μιá συμβουλή: κράτησε τόν μικρό κοντά σου κι όταν χρειαστής βοήθεια, φώναξέ με. Θα 'ρθω, για νά καταλάβης ότι δέ λέω λόγια του άέρα... Γειά σου, Τζιμ.

Κι ὁ γιατρός Λέβεζυ μου ἔσφιξε τὸ χέρι πάνω ἀπὸ τὸ φράχτη, κούνησε τὸ κεφάλι του στὸν Σίλβερ καὶ μὲ θιαστικὸ βῆμα χάθηκε στὸ βάθος τοῦ δάσους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31

Τὸ κυνήγι τοῦ θησαυροῦ

TZIM, ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΣΙΛΒΕΡ ὅταν μείναμε μόνοι, σοῦ ἔσωσα τὴ ζωὴ ἀλλὰ κι ἐσὺ ἔσωσες τὴ δική μου κι αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω. Εἶδα τὸ γιατρὸ πού σοῦ ἔκανε νόημα νὰ τὸ σκάσης κι εἶδα πὼς ἐσὺ ἀρνήθηκες. Τζίμ, αὐτὸ εἶναι πρὸς τιμὴν σου. Εἶναι ἡ πρώτη παρήγορη ἀχτίνα ἀπὸ τότε πού χάλασε ἡ δουλειὰ καὶ τὴ χρωστάω σ' ἐσένα. Καὶ τώρα, Τζίμ, θ' ἀρχίσῃ τὸ κυνήγι τοῦ θησαυροῦ κι ἀπὸ τὰ μισόλογα τοῦ γιατροῦ τὰ πράγματα δὲν μοῦ φαίνονται καθόλου καλά. Δὲν πρέπει νὰ χωρίσουμε στιγμὴ ἐμεῖς οἱ δυὸ ἀλλὰ νὰ μείνουμε ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλον γιὰ νὰ σώσουμε τὸ κεφάλι μας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄντρες πού ἦταν κοντὰ στὴ φωτιά μᾶς φώναξε πὼς τὸ φαγητὸ ἦταν ἔτοιμο καὶ σὲ λίγο εἶχαμε καθίσει ὅλοι, ἓνα γύρο στὴν ἄμμο, κολατσιίζοντας μὲ τηγανισμένο λαρδί καὶ παξιμάδια. Εἶχαν ἀνάψει μιὰ φωτιά πού ἔφτανε γιὰ νὰ ψήσης βόδι ὀλόκληρο κι ἡ ζέστη ἦταν ἀφόρητη. Μὲ τὸ ἴδιο σπάταλο πνεῦμα εἶχαν τηγανίσει τριπλάσιες ποσότητες τροφῆς ἀπ' ὅση μπορούσαμε νὰ φᾶμε. Πρῶτη φορὰ ἔβλεπα ἀνθρώπους νὰ μὴ σκέφτῶνται καθόλου τὸ αὔριο. «Ἔχει ὁ Θεός!» . Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔκφραση πού χαρακτηρίζει τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους. Συλλογίστηκα ὅλη αὐτὴ τὴ σπαταλημένη τροφή, τοὺς φρουρούς πού τὸ ἔριχναν στὸν ὕπνο καὶ κατὰλαβα ὅτι παρ' ὅλη τὴν ὀρμὴ πού εἶχαν στὸ νὰ κάνουν μιὰν ἀποτομὴ ἐπίθεση, ἦταν ἀνίκανοι ν' ἀντέξουν σὲ μακρόχρονη ἐκστρατεία.

Ἄκόμα κι ὁ Σίλβερ, πού ἔτρωγε μὲ τὸν παπαγάλο σκαρφαλωμένο στὸν ὦμο του, δὲν τοὺς ἔκανε τὴν παραμικρὴ παρατήρηση γιὰ τὴν ἀνεμελιά τους κι αὐτὸ μὲ παραξένευε.

—Λοιπὸν, σύντροφοι, εἶπε, εἶστε τυχεροὶ πού ἔχετε τὸν «Κατσαρολάκια» νὰ φροντίζῃ γιὰ σᾶς. Πέτυχα αὐτὸ πού ἤθελα. Οἱ ἄλλοι ἔχουν τὸ καράβι, εἶν' ἀλήθεια. Καὶ δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται. Μόλις, ὅμως, πάρουμε τὸ θησαυρὸ, θὰ ψάξουμε νὰ τὸ βροῦμε. Καὶ τότε, σύντροφοι, θὰ εἶμαστε σὲ πλεονεκτικότερη θέση, γιὰτὶ ἐμεῖς ἔχουμε τίς θάρκες μας!

Συνέχισε να φлуαρῆ ἔτσι, με τὸ στόμα μπουκωμένό μ' ἄχνιστό λαρδί, σὰ νὰ ἔλεγε νὰ τονώση τὸ θάρρος τους δίνοντάς τους ἐλπίδες ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ καθησυχάση (ὅπως ὑποπεύομαι) καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτό του.

— "Ὅσο γιὰ τὸν ὄμηρό μας, συνέχισε, δὲν θὰ παραξενευτῶ καθόλου ἂν αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία συνομιλία πού ἔκανε με τοὺς δικούς του. Χάρη σ' αὐτὸν πῆρα τίς πληροφορίες πού ἤθελα. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μοῦ εἶναι ἄχρηστος. Φυσικά, θὰ τὸν δέσω μ' ἓνα σκοινὶ καὶ θὰ τὸν ἔχω μαζί μου, ὅσο θὰ ψάχνουμε γιὰ τὸ θησαυρό, γιατί πρέπει νὰ τὸν φυλᾶμε σὰν τὰ μάτια μας, μὴν τύχη καὶ κάτι πάει στραβά. Μόλις ὅμως θὰ ἔχουμε τὸ καράβι καὶ τὸ θησαυρὸ κι ἀνοιχτοῦμε στὴ θάλασσα, θὰ ἐξηγηθοῦμε με τὸν κύριο Χῶκινς καὶ θὰ τοῦ πληρώσουμε μαζεμένα ὅλα ὅσα μᾶς ἔκανε.

Δὲν ἦταν, λοιπόν, περίεργο πού οἱ ἄντρες βρίσκονταν σ' ἐξαιρετικὴ διάθεση. "Ὅσο γιὰ μένα, ἐνιωθα τελείως πεσμένο τὸ ἠθικὸ μου. "Ἄν αὐτὸ τὸ σχέδιο πού ἀνάπτυξε στοὺς συντρόφους του πετύχαινε, δὲν θὰ δίσταζε, αὐτὸς ὁ διπλὰ προδότης, νὰ με σκοτώση. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ ἴναι πλούσιος κι ἐλεύθερος με τοὺς πειρατές, ἀπὸ τὴν ἀμφίβολη προοπτικὴ νὰ γλιτώσῃ τὴν κρεμάλα καὶ πού ἦταν τὸ καλύτερο πού μπορούσαμε νὰ τοῦ προσφέρουμε ἐμεῖς. Ἄλλὰ, ἀκόμα κι ἂν ἔρχονταν ἔτσι τὰ πράγματα πού ν' ἀναγκαστῆ νὰ μείνῃ πιστὸς στὴ συμφωνία του με τὸν γιατρὸ Λέβεζυ, πόσο κίνδυνοι μᾶς περίμεναν ἀκόμα! Τί θὰ γινόταν ὅταν οἱ ὑποψίες τῶν συντρόφων του γίνονταν βεβαιότητα καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ παλέψουμε γιὰ νὰ ὑπερασπιστοῦμε τὴ Ζωὴ μας — αὐτὸς, ἓνας ἀνάπηρος κι ἐγὼ παιδί ἀκόμα — ἐναντίον πέντε δυνατῶν κι ἀποφασισμένων ἀνθρώπων.

Προσθέστε τώρα σ' αὐτὰ καὶ τὴ μυστηριώδη συμπεριφορὰ τῶν φίλων μου, τὴν ἀνεξήγητη ἐγκατάλειψη τοῦ φρουρίου ἀπὸ μέρους τους, τὴν ἀνεξήγητη παράδοση τοῦ χάρτη καὶ τὴν ἀκόμα πιὸ περίεργη προειδοποίησι τοῦ γιατροῦ στὸν Σίλβερ «νὰ περιμένῃς κάποιον κίνδυνο...» καὶ θὰ καταλάβετε γιατί μασοῦσα ἀνόρεχτα τὸ φαγητό μου καὶ πόσο σφιγμένη ἦταν ἡ καρδιά μου ὅταν, ἀκολουθώντας τοὺς φύλακές μου, ἔεκινήσαμε νὰ βροῦμε τὸ θησαυρό.

"Ἄν μπορούσε κανεὶς νὰ μᾶς δῆ ἀπὸ καμιά γωνιά, σίγουρα θὰ ἔμενε μ' ἀνοιχτὸ στόμα στὸ περίεργο θέαμα πού παρουσιάζαμε. Ντυμένοι ὅλοι με ναυτικὲς στολές, γεμάτες λάσπη κι ὀπλισμένοι, ἐκτὸς ἀπὸ μένα βέβαια, ὡς τὰ δόντια. Ὁ Σίλβερ εἶχε κρεμάσει σταυρωτὰ στὸ στῆθος του δυὸ μουσκέτα, δίχως νὰ λογαριάσουμε τὸ σπαθὶ πού εἶχε ζωαμένο στὴ μέση του κι εἶχε κι ἀπὸ ἓνα πιστόλι στὴν κάθε τσέ-

πη του. Και σὰ νὰ μὴν ἔφταναν αὐτά, ὁ παπαγάλος Φλιντ ἦταν κουρασμένος στὸν ὦμο του φλυαρώντας ἀκατάληπτα ἐνῶ ἐγὼ σερνόμουν πίσω του, σὰν γυμνασμένη ἀρκούδα, δεμένος μ' ἓνα σκοινὶ πού τὴν ἐλεύθερη ἄκρη του κρατοῦσε ὁ μάγειρος πότε στὸ ἐλεύθερο χέρι του καὶ πότε μὲ τὰ δόντια του.

Οἱ ἄλλοι ἦταν φορτωμένοι μὲ διάφορα ἀντικείμενα. Μερικοὶ κουβαλοῦσαν ἀξίνες καὶ φτυάρια, γιατί αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα ἦταν τὰ πρῶτα πού εἶχαν φροντίσει νὰ πάρουν ἀπὸ τὴν «Ίσπανιόλα», ἄλλοι πάλι μετὰφεραν λαρδί, παξιμάδια καὶ ρούμι γιὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό. Πρόσεξα πὼς ὄλ' αὐτὰ τὰ τρόφιμα προέρχονταν ἀπὸ τίς δικές μας προμήθειες καὶ ἐπαλήθευσα τὰ λεγόμενα τοῦ Σίλβερ. "Ἄν δὲν εἶχε κλείσει συμφωνία μὲ τὸ γιατρό, αὐτὸς κι οἱ σύντροφοί του θὰ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ ζήσουν μὲ νερὸ καὶ μ' ὅ,τι κατάφεραν νὰ πιάσουν κυνηγώντας, ἀφοῦ ἔχασαν τὸ καράβι. Τὸ νερὸ δὲν ἦταν τὸ ποτὸ τῆς προτιμῆσεώς τους κι οἱ ναυτικοὶ δὲν φημίζονται γιὰ τίς κυνηγετικές τους ικανότητες. Δὲν ξέρω κι ἂν εἶχαν ἀρκετὸ μπαρούτι γιὰ νὰ βγοῦν στὸ κυνήγι.

Ξεκινήσαμε, λοιπόν, αὐτὴ ἡ παράδοση κουστωδία — ἀκόμα κι ὁ ναύτης μὲ τὸ σπασμένο κεφάλι ἂν κι αὐτὸς θὰ ἔκανε καλύτερα νὰ μείνη ξαπλωμένος — καὶ βαδίζοντας ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο φτάσαμε στὴν παραλία ὅπου μᾶς περίμεναν οἱ δυὸ βάρκες. Εἶχανε κι αὐτὲς φανερά τὰ σημάδια ἀπὸ τὸ μεθύσι τῶν πειρατῶν: στὴ μιά ἦταν σπασμένος ὁ μεσιανὸς πάγκος κι ἦταν κι οἱ δυὸ γεμάτες λάσπη καὶ νερά. Γιὰ μεγαλύτερη σιγουριά θὰ τίς κουβαλοῦσαμε μαζὶ μας. Ἄφοῦ χωριστήκαμε σὲ δυὸ ὁμάδες, τίς ρίξαμε στὸ νερὸ.

Τραβώντας κουπί, οἱ πειρατὲς συζητοῦσαν γιὰ τὰ σημάδια τοῦ χάρτη προσπαθώντας νὰ τὰ ἐξηγήσουν.

Τραβοῦσαμε ἀργὰ τὰ κουπιά, ἀκολουθώντας τίς ὁδηγίες τοῦ Σίλβερ πού δὲν ἤθελε νὰ κουραστοῦν πρόωρα οἱ ἄντρες κι ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα φτάσαμε στὴν ἐκβολὴ τοῦ ρυακιοῦ πού κατέβαινε ἀπὸ μιά κατάφυτη κοιλάδα, ἀνάμεσα σὲ δυὸ πλαγιές τοῦ «Κυαλιοῦ». Ἄπὸ κεῖ, ἀποβιβαστήκαμε κι ἀρχίσαμε νὰ σκαρφαλώνουμε τὴν πλαγιά, πρὸς τὸ ὕψωμα.

Στὴν ἀρχὴ βραδυποροῦσαμε γιατί τὸ ἔδαφος ἦταν βαρὺ, ἐλῶδες, μὲ πλούσια βλάστηση. Σιγά - σιγά, ὅμως, τὸ δάσος ἀραιώσε κι ἡ γῆ ἔγινε πιὸ σκληρὴ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς βρισκόμασταν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὀμορφα σημεῖα τοῦ νησιοῦ. Σπάρτα μὲ διαπεραστικὸ ἄρωμα καὶ ἀνθισμένοι θάμνοι σκέπαζαν τὴ γῆ. Κι ὁ ἀέρας, ἦταν δροσερὸς καὶ ζωογόνος καὶ — μ' αὐτὸν τὸν καυτερὸ ἥλιο — τὸν νιώθαμε νὰ χαϊδεύῃ τὸ πρόσωπό μας σὰν εὐλογία. Φω-

νάζοντας και πηδώντας, ή ομάδα μας άνοιχτηκε σέ βεντάλια. Περιπίου στό κέντρο κι άρκετά πιό πίσω άπό τούς άλλους, άκολουθούσαμε ό Σίλβερ κι έγώ — έγώ δεμένος μέ τό σκοινί, εκείνος βαδίζοντας μέ δυσκολία στά βότσαλα πού κατρακυλούσαν. Κάθε τόσο έπρεπε νά τόν βοηθάω νά μήν παραπατήση και πέφτοντας κατρακυλήσουμε κι οι δύο όλη τήν πλαγιά.

Είχαμε περπατήσει μισό μίλι και πλησιάζαμε στό ίσιωμα, όταν ό ναύτης πού θρισκόταν πρós τ' άριστερά, έμπηξε μιá κραυγή πού έμοιαζε μέ ούρλιαχτό φρίκης. Καθώς δέν σταμάταγε τις φωνές, οι άλλοι έτρεξαν πρós τό μέρος του.

—Δέ μπορεί νά βρήκε τό θησαυρό, είπε ό γέρο Μόργκαν πού πλησίασε άπό τά δεξιά.

Και πραγματικά, όπως διαπιστώσαμε έπρόκειτο για τό πιό άναπάντεχο θέαμα: Στη ρίζα ένός μεγάλου πεύκου, μέ πλεγμένα κλαδιά όλόγυρά του, ένας άνθρωπος σκελετός κειτόταν τυλιγμένος στα σαπισμένα κουρέλια του. Νιώσαμε όλοι μιá παγωμένη άνατριχίλα στην καρδιά.

—Ήταν ναυτικός, είπε ό Τζώρτζ Μέρρυ πού, τολμηρότερος άπό τούς άλλους, έσκυψε κι έξέτασε τά κουρέλια του. Είναι άπό καλό ναυτικό ύφασμα.

—Ναι, έτσι νομίζω κι έγώ, είπε ό Σίλβερ. Δέν φαντάζομαι, έξάλλοι, νά περιμένες νά βρης έδώ πάνω κανέναν έπίσκοπο! Πάντως, είναι άστεία ή στάση του. Δέν είναι φυσική!

Είχε δίκιο. Κοιτάζοντας καλύτερα είδα ότι ό σκελετός ήταν μέ τά χέρια τεντωμένα πάνω άπό τό κεφάλι, σαν βουτηχτής.

—Μου περνάει μιá ιδέα, μουρμούρισε συλλογισμένος ό Σίλβερ. Σά νά 'ναι πυξίδα. Άπό δώ βλέπουμε τό ακρότατο σημείο του Νησιού του Σκελετού, πού σχηματίζει μιá προεξοχή σαν μύτη. Για μετρήστε τή γωνία πού σχηματίζει μέ τόν σκελετό, μ' ένα διαβήτη!

Ύπάκουσαν και βρήκαν πώς τό σώμα ήταν τοποθετημένο παράλληλα μέ τήν κορυφή του νησιού ενώ ή πυξίδα έδειχνε πρós τά νοτιοδυτικά.

—Όπως τό φαντάστηκε! φώναξε ό μάγειρος. Τώρα μπορούμε νά προσανατολιστούμε. Ίσια μπροστά μας βρίσκεται ό Πολικός Άστέρας και τό χρυσάφι μας! Μά, κατάρά! Παγώνω και πού τό σκέφτομαι. Δέν ύπάρχει άμφιβολία πώς αυτό είναι ένα άπό τά πανούργα κατώματα του Φλίντ! Ήταν μόνος μέ τούς έξι και τούς σκότωσε όλους κι αυτόν έδώ τόν ξάπλωσε έτσι πού νά δείχνη τή σωστή διεύθυνση! Άν κρίνω άπό τό μέγεθος του σκελετού ήταν μεγαλόσωμος ό μακαρίτης και, μάλιστα, κοκκινομάλλης. Θα πρέπει νά 'ναι ό Άλ-

λαρνταίς. "Ε, Τὸν Μόργκαν, τὸν θυμᾶσαι τὸν Ἄλλαρνταίς;

— "Ἄν τὸν θυμᾶμαι, ἀπάντησε ὁ Μόργκαν. Θυμᾶμαι, μάλιστα, πὼς μοῦ χρωστοῦσε λεφτὰ καὶ πὼς δανείστηκε τὸ μαχαίρι μου ὅταν κατέβηκε μὲ τὸν Φλίντ στὸ νησί.

— Τώρα ποῦ εἶπες γιὰ μαχαίρι, πετάχτηκε ἓνας ἄλλος, ποῦ εἶναι τὸ δικό του; Ὁ Φλίντ μπορεῖ νὰ σκότῳνε ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀπ' αὐτοὺς ποῦ κλέβουν μαχαίρια καὶ δὲν πιστεῶω νὰ τὸ ἔφαγαν τὰ ὄρνια!

— Κατάρρα! Δίκιο ἔχει! φώναξε ὁ Σίλβερ.

— Δὲν ὑπάρχει μαχαίρι, εἶπε ὁ Μόργκαν ποῦ ἔφαχνε στοὺς θάμνους γύρω ἀπὸ τὸ σκελετό. Οὔτε μαχαίρι οὔτε ταμπακιέρα οὔτε μιὰ πεντάρρα. Περίεργο μοῦ φαίνεται.

— "Ὅχι μόνο περίεργο, συμφώνησε ὁ Σίλβερ, ἀλλὰ σίγουρα αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ σημάδι! Φίλοι μου, ἂν ὁ Φλίντ Ζοῦσε ἀκόμα δὲν θὰ καλοπερνούσαμε! Ἔξι ἦταν οἱ ναῦτες ποῦ κατέβηκαν μαζί του, ἔξι εἴμαστε κι ἐμεῖς! Καὶ τώρα μόνο τὰ κόκαλά τους ἀπόμειναν!

— Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια σὰν πέθανε, εἶπε ὁ Μόργκαν.

— Αὐτὸ εἶναι σίγουρο, εἶπε ὁ ναύτης μὲ τὸ τσακισμένο κεφάλι. Πέθανε καὶ τὸν ἔθαψαν. Μὰ ἂν ὑπῆρχαν φαντάσματα, τότε σίγουρα ἔν' ἀπ' αὐτὰ θὰ ἦταν τὸ δικό του.

— Τὸν θυμᾶμαι σὰ νὰ τὸν βλέπω μπροστά μου, εἶπε ἓνας ἄλλος ναύτης. Οὔρλιαζε μεθυσμένος ζητώντας κι ἄλλο ρούμι κι ὕστερα ἄρχιζε νὰ τραγουδᾷ τό: «Κι οἱ δεκαπέντε εἴμαστε κλεισμένοι στὸ μπουντρούμι!». Ἀπὸ τότε τὸν σιχάθηκα αὐτὸ τὸν σκοπό. Ἔκανε φοβερὴ ζέστη κι ἀφήναμε τὸ ἀμπάρι ἀνοιχτὸ κι ἡ φωνή του ἔφτανε καθαρὴ ὡς ἐμένα ἐνῶ ὁ θάνατος πλανιόταν κιόλας ἀπάνω του...

— Ἐλάτε τώρα, φτάνει πιά! εἶπε ὁ Σίλβερ. Ὁ Φλίντ πέθανε καὶ δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα! Ἐμπρὸς τώρα γιὰ τὸ θησαυρό!

Φύγαμε μὰ παρ' ὅλο τὸν καυτερὸ ἥλιο καὶ τὴ λαμπρὴ ἡμέρα, οἱ πειρατὲς ἔπαψαν νὰ τρέχουν δεξιά κι ἀριστερὰ φωνάζοντας ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Ἔμεναν ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο μιλώντας μεταξύ τους χαμηλόφωνα. Ὁ φόβος τοῦ πεθαμένου πειρατῆ ἔριχνε τὴ βαριὰ σκιά του στὶς καρδιές τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32

Ἡ φωνή μέσα στὰ δέντρα

ΕΠΕΙΔΗ ΤΟ ΗΘΙΚΟ ΤΟΥΣ ΗΤΑΝ ΠΕΣΜΕΝΟ καὶ γιὰ ν' ἀφήσουν τὸν Σίλβερ καὶ τοὺς ἄρρωστους νὰ ξεκουραστοῦν λίγο, οἱ πειρατὲς κάθισαν μόλις φτάσαμε στὴν κορυφή. Ἡ θέα ἦταν ἀνεμπόδιστη ἀπὸ ἐκεῖ ψηλά. Μπροστά μας, πέρα ἀπὸ τὰ δέντρα, βλέπαμε τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Δάσους νὰ μαστιγώνεται ἀπὸ τὰ κύματα. Πίσω μας, ἀγναντεύαμε ὄχι μόνο τὸ λιμανάκι ἀπὸ τὸ Νησι τοῦ Σκελετοῦ ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνοικτὸ πέλαγο. Κι ἀπὸ πάνω μας ἀκριβῶς ὑψωνόταν τὸ «Κυάλι» μὲ τ' ἀραιὰ πεῦκα του καὶ τὰ σκοτεινὰ του βάραιθρα. Μόνο τὸ μακρινὸ μούγκρισμα τῶν κυμάτων καὶ τὸ βουητὸ ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ἔντομα ἔσπαγαν τὴ σιγαλιά. Οὔτε ψυχὴ δὲν ὑπῆρχε ὀλόγυρα, οὔτε κἀν τὸ παρήγορο θέαμα ἐνὸς καταρτιοῦ στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ σπᾶσουν τὴν αἴσθησι τῆς μοναξιᾶς.

—Νομίζω, εἶπε ὁ Σίλβερ ἀφοῦ συμβουλευτήκε τὴν πυξίδα του, πῶς θὰ ἴναι παιχνιδάκι ἢ ἀνακάλυψη τοῦ θησαυροῦ. Γι' αὐτὸ προτείνω νὰ φᾶμε πρῶτα.

—Δὲν πεινῶ, γκρίνιαξε ὁ Μόργκαν. Καὶ μόνο πού θυμήθηκα τὸν Φλίντ, μοῦ κόπηκε ἡ ὄρεξι.

—Ἡσύχασε, ἀγόρι μου, κι εὐχαρίστησε τὴν τύχη σου πού εἶναι πεθαμένος! τοῦ εἶπε ὁ Σίλβερ.

—Κι ἐγὼ ἀνατριχιάζω σὰν τὸν θυμᾶμαι, μὲ τὸ μελιτζανί του πρόσωπο, εἶπε ἓνας τρίτος.

—Ἔτσι εἶχε καταντήσει ἀπὸ τὸ πολὺ ρούμι, πρόσθεσε ὁ Μέρρυ. Μελιτζανί!

Ἄπὸ τὴ στιγμή πού βρῆκαν τὸ σκελετὸ μιλοῦσαν ὅλο καὶ πιὸ χαμηλόφωνα καὶ τώρα ἡ κουβέντα τους εἶχε καταλήξει νὰ εἶναι ἓνα πνιγμένο μουρμούρισμα πού συγχωνευόταν σχεδὸν μὲ τὸ θρόισμα τῶν φύλλων. Ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τὸ δασάκι πού ἦταν ἀντίκρουμα μας, μιὰ λεπτὴ διαπεραστικὴ φωνὴ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ τὸν γνωστὸ σκοπὸ:

«Κι οἱ δεκαπέντε εἴμασταν
κλεισμένοι σὸ μπουντρούμι

Γιό - χό - χό!

Μ' ἀχώριστη παρέα μας
ἓνα μπουκάλι ρούμι!».

Ποτέ δὲν εἶδα τόσο ἀναστατωμένους ἀνθρώπους ὅσο τούς πειρατές. Τὸ χρῶμα χάθηκε ἀπότομα ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους. Ἄλλοι ἀναπήδησαν ἀλαφιασμένοι, ἄλλοι γαντζώθηκαν στὸ διπλανό τους. Ὁ Μόργκαν ἔπεσε καταγῆς.

— Ὁ Φλίντ εἶναι! φώναξε ὁ Μέρρυ.

Τὸ τραγούδι σταμάτησε τὸ ἴδιο ἀπότομα ὅπως εἶχε ἀρχίσει, σὰ νὰ κλείσει κάποιος μὲ τὴν παλάμη του τὸ στόμα τοῦ τραγουδιστῆ.

— Ἐλάτε τώρα, ἔκανε ὁ Σίλβερ καὶ τὰ λόγια ἔβγαιναν μὲ δυσκολία ἀπὸ τὸ σφιγμένο λαρύγγι του, δὲν εἶναι δυνατόν! Δὲ γνῶρισα τὴ φωνή, ἀλλὰ ὅποιος καὶ νὰ ἴναι εἶναι ζωντανὸς σὰν κι ἐσῶς καὶ σὰν ἐμένα καὶ μᾶς κοροϊδεύει!

Μιλώντας εἶχε ξαναβρῆ τὸ θάρρος του καὶ τὸ χρῶμα γύριζε σιγὰ - σιγὰ στὸ πρόσωπό του. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἄκουγαν μὲ προσοχή ὅταν ἡ φωνὴ ἀκούστηκε ξανά. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν τραγούδι ἀλλὰ μιὰ μακρινὴ κι ἀδύναμη κραυγὴ.

— Ντάρμπυ Μὰκ Γκρόου! στέναζε ἡ φωνὴ (γιατὶ μόνο σὰν στεναγμὸ μπορῶ νὰ τὴν χαρακτηρίσω). Ντάρμπυ Μὰκ Γκρόου!

Ἐπαναλάμβανε συνέχεια αὐτὸ τὸ ὄνομα σὰν ἐπίκληση κι ὕστερα δυνάμωσε μὲ μιὰ φοβερὴ βλαστήμια, πού τὴν παραλείπω.

— Φέρε τὸ ρούμι, Ντάρμπυ!

Οἱ πειρατές ἔμειναν καρφωμένοι στὴ θέση τους μὲ τὰ μάτια στυλωμένα. Ἀκόμα κι ὅταν ἡ φωνὴ ἔπαψε ν' ἀκούγεται, ἐξακολούθησαν νὰ κοιτάζουν σιωπηλοὶ μπροστά τους, πετρωμένοι ἀπὸ φρίκη.

— Ἀρκετά, εἶπε ἓνας. Πᾶμε νὰ φύγουμε!

— Ἦταν οἱ τελευταῖες του λέξεις, ψιθύρισε ὁ Μόργκαν. Οἱ τελευταῖες λέξεις τοῦ Φλίντ, πρὶν πεθάνει!

Ὁ Ντικ εἶχε βγάλει τὴ Βίβλο καὶ προσευχόταν μὲ θερμῆ. Γιατὶ ὁ Ντικ εἶχε δεχτῆ μιὰ τίμια ἀνατροφή πρὶν γίνῃ ναυτικός καὶ μπλέξει μὲ τούς πειρατές. Ὁ Σίλβερ, ὡστόσο, δὲν εἶχε νικηθῆ ἀκόμα. Μποροῦσα ν' ἀκούσω τὰ δόντια του πού χτυποῦσαν, ἀλλὰ ἄντεχε.

— Κανείς ἐκτός ἀπὸ μᾶς δὲν μπορεῖ νὰ ἴχῃ ἀκούσει τὸ ὄνομα τοῦ Ντάρμπυ, μουρμούρισε.

Καὶ μὲ μεγάλη προσπάθεια συνέχισε:

— Σύντροφοι, θρίσκομαι ἐδῶ γιὰ νὰ βρῶ τὸ θησαυρὸ κι οὔτε ὁ Διάβολος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ σταματήσῃ. Ποτέ μου δὲ φοβήθηκα τὸν Φλίντ καὶ δὲν θὰ μὲ κἀνῃ νὰ ὀπισθοχωρήσω τώρα πού εἶναι πεθαμένος! Ἐφτακόσιες χιλιάδες λίρες θρίσκονται οὔτε μισὸ μίλι ἀπὸ δῶ. Γίνεται ποτέ ἓνας πραγματικὸς κουρσάρος νὰ γυρίσῃ τὴν πλάτη του σὲ τόσα λεφτὰ ἐξαιτίας ἑνὸς μεθύστακα, πού εἶναι κιόλας πεθαμένος;

Οί σύντροφοί του, όμως, έδειξαν να τρομάζουν ακόμα περισσότερο άκούγοντας τὰ λόγια του.

— Βούλωστο, Τζών! είπε ο Μέρρυ. Δείχνεις άσέβεια στον νεκρό!

Οί άλλοι ήταν πολύ τρομαγμένοι για ν' άπαντήσουν. "Αν τολμοῦσαν θά τὸ είχαν βάσει ὅλοι στα πόδια αλλά ο φόβος τούς έκανε να μαζεῦονται γύρω στον Σίλβερ, σά να μπορούσε να τούς προστατέψει με τὸ θάρρος του. Έκείνος, από τὴ μεριά του, είχε ξεπεράσει τὴν άδυναμία τῆς πρώτης στιγμῆς.

— Οί πεθαμένοι με τούς πεθαμένους κι οί ζωντανοί με τούς ζωντανούς, έκανε κοφτά ο μάγειρας.

— Σωστά, είπε ο Μέρρυ πὸν φάνηκε άνακουφισμένος άπ' αὐτὰ τὸ ἐπιχείρημα. Σηκωθῆτε, παιδιά! Πήραμε στραβὸ δρόμο. Έσύ, Τζών, έχεις κεφάλι με γερό μυαλὸ στους ὤμους σου. Τώρα πὸν τὸ ξανασκεῖτομαι βλέπω πὸς έμοιαζε εκείνη ἢ φωνὴ με τὴ φωνὴ τοῦ Φλίντ, αλλά δέν ήταν τόσο καθαρὴ σάν τὴ δικὴ του. "Έμοιαζε περισσότερο με τὴ φωνὴ κάποιου άλλου... με τὴ φωνὴ τοῦ...

— Κατάρη! Τοῦ Μπέν Γκούν! φώναξε ο Σίλβερ.

— Αὐτός ήταν! φώναξε ο Μόργκαν κι άνασηκώθηκε. "Ο Μπέν Γκούν!

— Μά κι αὐτός πρέπει να 'ναι πεθαμένος, παρατήρησε ο Ντίκ.

Οί άλλοι, όμως, δέχτηκαν περιφρονητικὰ αὐτὴ τὴν παρατήρηση.

— Ποιὸς νοιάζεται για τὸν Μπέν Γκούν; φώναξε ο Μέρρυ. Ζωντανὸς ἢ πεθαμένος, καρφί δέν μᾶς καίγεται!

Ήταν καταπληκτικὸ να βλέπει κανείς για πότε ξαναβρῆκαν τὸ θάρρος τους και πόσο γρήγορα γύρισε τὸ χρῶμα στα πρόσωπά τους. Ξανάρχισαν να φλυαροῦν σταματώντας κάθε τόσο για ν' ακούσουν. Και λίγο άργότερα, μὴν ακούγοντας τίποτα πιά, φορτώθηκαν τὰ εργαλεία τους και ξεκίνησαν. Μπροστὰ πήγαινε ο Μέρρυ κρατώντας στὸ χέρι τὴν πυξίδα. Ναι, σωστὰ τὸ είπε ο Μέρρυ: Ζωντανὸς ἢ πεθαμένος, κανείς δέν σκοτιζόταν για τὸν Μπέν Γκούν.

Μόνον ο Ντίκ κρατοῦσε ακόμα τὴ Βίβλο κι ἔριχνε γύρω του φοβισμένες ματιές. Μά οί άλλοι τὸν εἰρωνεύτηκαν κι ο Σίλβερ τοῦ εἶπε.

— Αφοῦ σοῦ τὸ εἶπα, τώρα πὸν τὴν ἔσκισες ἢ Βίβλος εἶναι ἄχρηστη. "Άδικα περιμένεις να σε προστατέψει από τὸ φάντασμα τοῦ Φλίντ!

"Ο Ντίκ δέν άπάντησε: "Τὸ 'βλεπα καθαρὰ ὅτι ήταν ἄρρωστος. Ἡ ζέστη, ἢ κούραση και ἢ δυνατὴ συγκίνηση είχαν προκαλέσει τὴν κρίση τοῦ πυρετοῦ πὸν εἶχε προβλέψει ὁ γιατρὸς Λέβεζυ.

Άπό τὸ ὕψωμα, τὸ περπάτημα ήταν εὐχάριστο κι εὐκολο. "Ο δρόμος ήταν ἑλαφρὰ κατηφορικὸς, με άραιοφυτρωμένα δέντρα. Δέν άργήσαμε να φτάσουμε στὸ γιγάντιο δέντρο, πὸν φαινόταν να ὀρθώ-

νεται περήφανο με την κοκκινωπή φυλλωσιά του και πού ήταν σημάδι αναγνωρίσεως. Μά δέν ήταν τὸ ὕψος του και τ' ἀπλωμένα κλαδιά του πού ἐντυπωσίασαν τοὺς συντρόφους μου ἀλλὰ ἡ σκέψη ὅτι ἑφτακόσιες χιλιάδες λίρες ἦταν θαμμένες κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο του. Ἡ σκέψη τοῦ θησαυροῦ ἔδιωχνε κάθε φόβο τους ὅσο πλησιάζαμε. Τὰ μάτια τους ἔλαμπαν, τὸ βάδισμά τους ἐγίνε πιο γρήγορο, πιο ἐλαφρό. Ὀνειρεύονταν αὐτὰ τὰ χρήματα και ὅλες τίς διασκεδάσεις πού θά τοὺς πρόσφερε τὸ χρυσάφι.

Ὁ Σίλβερ προχωροῦσε πηδώντας στοὺς δεκανίκι του και γκρίνιαζε. Τὰ ρουθούνια του τρεμπόιζαν. Βλαστημοῦσε σὰν κολασμένος γιατί οἱ μύγες πήγαιναν στοὺς ἰδρωμένο πρόσωπό του. Τραβοῦσε λυσσασμένος τὸ σκοινί με τὸ ὁποῖο ἤμουνα δεμένος και κάθε τόσο μοῦ ῥιχνε ἓνα φονικό βλέμμα. Δέν ἔκρυβε πιά τίς σκέψεις του και μποροῦσα νὰ τίς διαβάσω ὅπως σ' ἓνα ἀνοιχτὸ βιβλίο. Τώρα πού τὸ χρυσάφι ἦταν κοντά, εἶχε ξεχάσει ὅλα τ' ἄλλα: τὴν ὑπόσχεσή του και τὴν προειδοποίηση τοῦ γιατροῦ και δὲ μοῦ ἔμενε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς ἔλιπζε ν' ἀρπάξη τὸ θησαυρό, νὰ ξαναβρῆ τὴν «Ἰσπανιόλα», νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὸ σκοτάδι για νὰ σφάξη τοὺς ἀντιπάλους του και ν' ἀνοιχτῆ στοὺς πέλαγο, σύμφωνα με τὸ ἀρχικό του σχέδιο, φορτωμένος ἐγκλήματα και χρυσάφι.

Ὁλος αὐτὸς ὁ φόβος με τσάκιζε και δέν μποροῦσα νὰ παρακολουθῆσω τὸ ἀνυπόμονο βῆμα τῶν πειρατῶν. Ξαφνικὰ παραπατοῦσα και τότε ἦταν πού ὁ Σίλβερ τράβαγε τὸ σκοινί μου και μοῦ ῥιχνε τίς δολοφονικὲς ματιές. Ὁ Ντίκ, πού εἶχε ξεμείνει πίσω κι ἦταν ὁ τελευταῖος, ἀνακάτευε προσευχές και κατάρες καθὼς ὁ πυρετός του ἀνέβαινε. Καί για νὰ συμπληρωθῆ ἡ δυστυχία μου, δὲ μποροῦσα νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὴ σκέψη πὼς ἐδῶ εἶχε ξετυλιχτῆ ἡ φοβερὴ τραγωδία, τότε πού ὁ ἀρχιπειρατὴς σκότωσε με τὰ ἴδια του τὰ χέρια τοὺς ἔξι συνενόχους του. Αὐτὸ τὸ δάσος, πού σήμερα ἔμοιαζε τόσο εἰρηνικό, θά ἔχε ἀντηχήσει ἀπὸ τὰ οὐρλιάσματά τους και με τὴ φαντασία μου νόμιζα ὅτι οἱ ἀπελπισμένες κραυγές ἀντηχοῦσαν στ' αὐτιά μου.

Φτάναμε στὴν ἄκρη τοῦ ξέφωτου.

— Ἐμπρός, παιδιά, ὅλοι μαζί! οὐρλιαξε ὁ Μέρρυ.

Κι οἱ πρῶτοι ἀρχισαν νὰ τρέχουν. Μά, Ξαφνικά, ἐνῶ δέν εἶχαν κάνει οὔτε δέκα βήματα, σταμάτησαν. Μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ ἀκούστηκε. Πηδώντας σὰν δαιμονισμένος ὁ Σίλβερ ἐπιτάχυνε τὸ βῆμα του κι ἓνα λεπτὸ ἀργότερα εἶχαμε φτάσει κοντά τους. Μπροστά μας ἦταν ἓνας μεγάλος λάκκος, πού πρέπει νὰ εἶχε ἀνοιχτῆ πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρὸ γιατί οἱ πλευρές του ἦταν πεσμένες κι εἶχε πιάσει χορτάρφ

στο βάθος του. Μέσα εκεί βρισκόταν τὸ σπασμένο χέρι ἐνὸς φτυαριουῦ κι ἀρκετὲς σανίδες ἀπὸ κασόνια. Πάνω σὲ μιὰ σανίδα ἦταν γραμμένη μὲ πυρωμένο σίδηρο ἡ λέξη «Βάλρους», τὸ ὄνομα τοῦ καραβιοῦ τοῦ Φλίντ.

Ἦταν φανερό: Κάποιος εἶχε ἀνακαλύψει τὴν κρυψώνα καὶ τὴν εἶχε ἀδειάσει. Οἱ ἑφτακόσιες χιλιάδες λίρες εἶχαν ἐξαφανιστῆ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33

Ἡ πτώση ἐνὸς ἀρχηγοῦ

ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΞΙ πειρατὲς εἶχε μείνει ἐμβρόντητος. Ὁ Σίλβερ, ὅμως, ἀντίδρασε σχεδὸν ἀμέσως. Ἕνα πράγμα ποθοῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του: τὸ χρυσάφι. Καὶ σὲ μιὰ μόνο στιγμή, τὰ ἔχανε ὅλα. Κράτησε, ὡστόσο, τὴν ψυχραιμία του, ξαναβρῆκε τὴν ἤρεμη ἔκφραση κι ἄλλαξε τὰ σχέδιά του πρὶν οἱ ὑπόλοιποι πειρατὲς προφτάσουν νὰ συνειδητοποιήσουν τὴ συμφορά.

—Τζίμ, μοῦ ψιθύρισε. Πάρτο αὐτὸ κι ἔχε τὸ νοῦ σου.

Καὶ μοῦ ἔδωσε κρυφὰ ἓνα πιστόλι.

Ταυτόχρονα, προχώρησε ἀδιάφορα ἔτσι ποὺ νὰ θάλη τὸ λάκκο ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς τοὺς δυὸ καὶ στοὺς πέντε συντρόφους του. Ὑστερα μὲ κοίταξε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι σὰ νὰ ἔλεγε: «Δύσκολα τὰ πράγματα» κι αὐτὴ ἦταν κι ἡ δική μου γνώμη. Τὸ ὕφος του ἦταν τόσο φιλικὸ κι ἐνιωθα τόση ἀγανάκτηση ἀπὸ τὶς συνεχεῖς μεταστροφές του ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ τοῦ μουρμούρισα:

—Κι ἔτσι, ἀλλάξατε γι' ἄλλη μιὰ φορὰ παράταξη.

Δὲν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ μοῦ ἀπαντήση. Οἱ πειρατὲς μὲ βλαστήμιες καὶ φωνές πήδηξαν ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο στὸ λάκκο κι ἄρχισαν νὰ σκάβουν τὸ χῶμα μὲ τὰ νύχια τους, πετώντας ἔξω τὶς σανίδες. Ὁ Μόργκαν βρῆκε ἓνα χρυσὸ νόμισμα. Τὸ ἔδειξε βρίζοντας ἄγρια. Ἦταν μιᾶς γκινέας καὶ πέρασε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι.

—Μιὰ γκινέα! βρυχήθηκε ὁ Μέρρυ κουνώντας τὸ ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν Σίλβερ. Αὐτὲς εἶναι οἱ ἑφτακόσιες χιλιάδες λίρες σου; Ἐσύ, ὅλα τὰ ξέρεις, ὅλα τὰ κανονίζεις! Χοντροκέφαλε!

—Σκάψτε βαθύτερα, παιδιά, εἶπε ὁ Σίλβερ μὲ ψυχρὴ ἀναίδεια. Δὲ θὰ μοῦ φαινόταν παράξενο ἂν βρίσκατε βροῦβες!

—Βροῦβες! οὐρλιασε ἑξαλλος ὁ Μέρρυ. Τὸν ἀκούσατε, σύντρο-

φοι; Ἐγὼ σᾶς τὰ ἴλεγα. Τὸ ἤξερε ἀπὸ πρωτύτερα! Φαίνεται ἀπὸ τὸ πρόσωπό του!

— Ἄ, Μέρρυ, παρατήρησε ὁ Σίλβερ, ἐπιμένεις πάλι νὰ γίνης καπετάνιος; Δὲν τὸ βάζεις κάτω, αὐτὸ εἶναι σίγουρο.

Μὰ αὐτὴ τῆ φορά ὄλοι ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ Μέρρυ. Σύρθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ λάκκο ρίχνοντας ἄγρια βλέματα πίσω τους. Πρόσεξα ὅτι ὄλοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος — κι αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο εὐνοϊκὸ σημεῖο γιὰ μᾶς.

Στεκόμασταν ἐκεῖ, δυὸ ἀπὸ τῆ μιὰ μεριά τοῦ λάκκου καὶ πέντε ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ κανεὶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ κάνῃ τὴν πρώτη κίνηση. Ὁ Σίλβερ δὲν σάλευε. Τοὺς πρόσεχε, στηριγμένος στὸ δεκανίκι του κι ἦταν πιὸ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἄναντίρρητα, ἦταν γενναῖος.

— Σύντροφοι, εἶπε στὸ τέλος ὁ Μέρρυ, ἀρπάζοντας τὴν κατάσταση στὰ χέρια του, ἀντίκρου μας στέκονται μονάχα δυὸ: ὁ ἓνας εἶναι ὁ γέρο - σακάτης πού μᾶς ἔφερε ἐδῶ καὶ πού μᾶς γέλασε κι ὁ ἄλλος ἓνα θρωμόπαιδο πού θὰ τὸ γδάρω. Τώρα, σύντροφοι...

Σήκωσε τὸ χέρι δείχνοντας ὅτι θὰ πυροβολοῦσε. Μὰ ἐκείνη ἀκριβῶς τῆ στιγμῇ, — μπάμ! μπάμ! μπάμ! — ἀντήχησαν τρεῖς τουφεκιές ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ὁ Μέρρυ βούτηξε στὸ λάκκο μὲ τὸ κεφάλι, ὁ ἄντρας μὲ τὸ τσακισμένο κρανίον στριφογύρισε σὰ οβούρα κι ὕστερα σωριάστηκε φαρδύς - πλατύς στὸ χῶμα, θανάσιμα πληγμένος. Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἔκαναν μεταβολὴ καὶ τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια τρέχοντας μ' ὄλη τους τὴ δύναμη.

Ὁ Σίλβερ ἄδειασε τὸ πιστόλι του στὸν Τζώρτζ ἐνῶ ἐκεῖνος τὸν κοιτάζε μὲ τὰ ἐτοιμοθάνατα μάτια του ἀπὸ τὸν λάκκο.

— Τώρα νομίζω ὅτι πατοίσαμε, Τζώρτζ! δῆλωσε.

Τὴν ἴδια στιγμῇ ὁ γιατρός, ὁ Γκραιή κι ὁ Μπέν Γκούν βγῆκαν ἀπὸ τοὺς θάμνους ἐνῶ τὰ ὄπλα τους κάπνιζαν ἀκόμα κι ἦρθαν πρὸς τὸ μέρος μας.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ γιατρός. Τρέξτε παιδιά! Δὲν πρέπει νὰ φτάσουν στὶς βάρκες!

Κι ἀρχίσαμε νὰ τρέχουμε ἐνῶ οἱ θάμνοι μᾶς ἔφταναν πολλές φορές ὡς τὸ στήθος.

Ὁ Σίλβερ ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ μᾶς φτάσῃ. Ἡ προσπάθεια πού κατάβαλε τότε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, πηδώντας στὸ δεκανίκι του μὲ μιὰ δύναμη πού κόντευε νὰ τοῦ σπάσῃ τὸ στήθος ἦταν τόση, πού κανέναν ἄλλον δὲν θὰ τὴν ἄντεχε. Τουλάχιστον, αὐτὸ πίστευε ὁ γιατρός. Πάντως, βρισκόταν εἴκοσι βήματα πιὸ πίσω ἀπὸ μᾶς, ἔτοιμος νὰ σωριασθῇ κάτω, ὅταν φτάσαμε στὴν ἄκρη τῆς πλαγιᾶς.

—Γιατρέ! φώναξε. Για κοίτα! Δεν υπάρχει λόγος να διαζώμαστε!

Πραγματικά, δεν υπήρχε λόγος να τρέχουμε. Βλέπαμε τούς πειρατές που έτρεχαν στην ίδια διεύθυνση πάντα, προς το λόφο του «Μεσαίου Καταρτιού». Έμεις βρισκόμασταν ανάμεσα σ' αυτούς και τις θάρκες. Σταματήσαμε, λοιπόν, κι οι τέσσερεις για να ξελαχανιάσουμε κι ο Τζών Σίλβερ μās πλησίασε σκουπίζοντας τόν ιδρώτα του.

—Εύχαριστώ, γιατρέ, είπε. Φτάσατε την κατάλληλη στιγμή, για να σώσετε και τόν Χώικινς κι έμένα. Ώστε έσυ ήσουνα, Μπέν Γκούν, πρόσθεσε. Είσαι μεγάλος κατεργάρης!

—Είμαι ο Μπέν Γκούν, αποκρίθηκε ο έρημίτης πλέκοντας νευρικά τὰ χέρια του από άμηχανία. Κι έσεις (πρόσθεσε άφου έμεινε γι' άρκετή ώρα σιωπηλός) πώς είστε, κύριε Σίλβερ; Πολύ καλά, σίγουρα.

—Ποιός να τό 'λεγε ότι θα τήν πάθω έξαιτίας σου!... μουρμούρισε ο Σίλβερ.

Ό γιατρός έστειλε τόν Γκραιή να φέρη ένα από τὰ φυτάρια που είχαν έγκαταλείψει οι πειρατές στη φευγάλα τους. Κι ένω προχωρούσαμε προς τις θάρκες με τήν ήσυχία μας, μās διηγήθηκε με συντομία τί είχε συμβή. Αύτη ή ιστορία είχε μεγάλο ένδιαφέρον για τόν Σίλβερ κι ο Μπέν Γκούν ήταν ο πρωταγωνιστής από τήν άρχή ως τό τέλος.

Ό Μπέν, στις άτέλειωτες μοναχικές περιπλανήσεις του πάνω στο νησι είχε βρη τό σκελετό κι αυτός του πήρε τὰ πράγματά του. Είχε άνακαλύψει τό θησαυρό, τόν είχε ξεθάψει (δικό του ήταν τό φυτάρι που βρήκαμε στο λάκκο) και τόν κουβάλησε, φορτωμένος στην πλάτη του, κάνοντας άμέτρητες φορές τήν κουραστική διαδρομή, ως τήν κρυψώνα του — σε μιá σπηλιά πάνω στο λόφο, ανάμεσα στα δυο ύψώματα — δυο μήνες πριν φτάση στο νησι ή «Ίσπανιόλα».

Ό γιατρός κατάφερε να του άποσπάση τό μυστικό του τήν ήμέρα που έγινε ή έπίθεση και τό έπόμενο πρωί, όταν είδε ότι τό καράβι είχε φύγει, πήγε και βρήκε τόν Σίλβερ και του 'δωσε τό χάρτη, που τώρα πιά ήταν άχρηστος. Του 'δωσε και τις προμήθειες γιατί ή σπηλιά του Μπέν Γκούν ήταν έφοδιασμένη μ' άφθονο άλατισμένο κατσικίσιο κρέας, με μιá λέξη του 'δωσε τὰ πάντα για να μπορέσουν να φύγουν γεροί και ζωντανοί από τό φρούριο και ν' άποτραβηχτούν στο λόφο με τις δυο κορυφές, όπου θα 'ταν άσφαλισμένοι από τούς ελώδεις πυρετούς και μπορούσαν να φυλάνε τό θησαυρό.

—Όσον άφορά έμένα, Τζίμ, μου είπε, τό 'κανα με κρύα καρδιά αλλά ήμουν άποχρεωμένος να προστατέψω αυτούς που είχαν μεί-

νει πιστοί στο καθήκον τους κι ἂν δὲν ἦσουν ἓνας ἀπ' αὐτούς, τὸ λάθος εἶναι δικό σου.

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, ξέροντας ὅτι οἱ πειρατές θὰ ξεσποῦσαν ἐπάνω μου, μόλις ἀνακάλυπταν ὅτι ὁ θησαυρὸς εἶχε κάνει φτερά, ἔτρεξε μέχρι τῆ σπηλιά κι ἀφήνοντας τὸν πλοίαρχο στὴ φροντίδα τοῦ πυργοδεσπότη, πήρε μαζί του τὸν Γκραιή καὶ τὸν Μπέν κι ἦρθαν νὰ κρυφτοῦν στοὺς θάμνους. Εἶδε, ὅμως, ὅτι τοὺς εἶχαμε προσπεράσει κι εἶχαμε προηγηθῆ, γι' αὐτὸ ἔστειλε μπροστὰ τὸν Μπέν Γκούν πού ἦταν τρομερὰ γρήγορος στὸ τρέξιμο. Τότε ἦταν πού ἐκεῖνος σκέφτηκε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴ δεισιδαιμονία τῶν παλιῶν συντρόφων του. Καὶ πραγματικά, εἶχε μιμηθῆ τόσο καλὰ τὴ φωνὴ τοῦ Φλίντ, πού ὁ γιατρὸς μὲ τὸν Γκραιή πρόφτασαν νὰ φτάσουν πρὶν ἀπὸ τοὺς πειρατές καὶ νὰ κρυφτοῦν περιμένοντας.

— “Α, εἶπε ὁ Σίλβερ, ἤμουνα τυχερὸς πού εἶχα μαζί μου τὸν Χῶκινς. Διαφορετικά, θὰ τοὺς ἀφήνατε νὰ μὲ κάνουν κομματάκια, δίχως νὰ σᾶς νοιάξῃ καθόλου!

— Δίχως νὰ μὲ νοιάξῃ καθόλου! συμφώνησε εὐθυμα ὁ γιατρός.

Εἶχαμὲ φτάσει κοντὰ στις βάρκες. Ὁ γιατρός ἔσπασε τὴ μιὰ χτυπώντας την μὲ τὸ φτυάρι καὶ ἀφοῦ μπήκαμε ὅλοι στὴ δεύτερη τραβήξαμε γιὰ τὸ βορινὸ λιμάνι. Ἦταν μιὰ ἀπόσταση ὀχτώ - ἐννιά μίλια. Ὁ Σίλβερ, ἂν κι ἦταν ἤδη πεθαμένος ἀπὸ τὴν κούραση, πήρε ἓνα κουπί ὅπως ὅλοι μας κι ἡ βαρκούλα ἔτρεχε φτερωτὴ πάνω στὸ νερό.

Περνώντας μπροστὰ ἀπὸ τὸ λόφο μὲ τις δυὸ κορυφές, εἶδαμε τὴ σκοτεινὴ φιγούρα ἑνὸς ἀνθρώπου, πού στεκόταν στηριγμένος στὸ μουσκέτο του, στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς τοῦ Μπέν Γκούν. Ἦταν ὁ πυργοδεσπότης καὶ τοῦ κουνήσαμε τὰ μαντίλια μας ζητωκραυγάζοντας.

Τρία μίλια μακρύτερα, ἀκριβῶς στὴν εἴσοδο τοῦ βορινοῦ ὄρμου, μαντέψτε τί εἶδαμε! Τὴν «Ἰσπανιόλα» ν' ἀρμενίζῃ ἀκυβέρνητη! Ἡ τελευταία παλίσροια τὴν εἶχε σηκώσει πάνω στὸ νερὸ κι ἂν φυσούσε κι εἶχε τὸ δυνατό ρεῦμα πού ἔκανε στὸ κανονικὸ λιμάνι, ποτὲ δὲν θὰ τὴν ξαναβρίσκαμε ἢ θὰ ἔχε βυθιστῆ. Τώρα, ὅμως, οἱ Ζημιές τῆς ἦταν ἀσήμαντες, ἂν ἐξαιρέσουμε τὸ μεγάλο πανὶ πού εἶχε καταντήσῃ κουρέλι. Στερεώσαμε τὸ καράβι ρίχνοντας μιὰ καινούργια ἄγκυρα καὶ γυρίσαμε στὴν ἀκτῆ, στὸ πλησιέστερο σημεῖο πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Μπέν Γκούν. Ὑστερα ὁ Γκραιή ξαναγύρισε μὲ τὴ βάρκα στὴν «Ἰσπανιόλα» γιὰ νὰ μείνῃ νὰ τὴν φυλάῃ.

Μιὰ μαλακὴ ἀνηφόρα ὀδηγοῦσε ἀπὸ τὴν παραλία στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς, ὅπου μᾶς ὑποδέχτηκε ὁ πυργοδεσπότης. Μαζί μου ἦταν ἐγ-

κάρδιος και δέν έκανε καθόλου κουβέντα για την απόδρασή μου. Στόν εύγενικό χαιρετισμό του Σίλβερ φάνηκε ν' αγανακτιή κάπως.

— Τζών Σίλβερ, του είπες, είσαι μεγάλο κάθαρμα. Με έπεισαν νά μή σε καταδιώξω. Πολύ καλά. Νά Ξέρης όμως πώς αυτοί που σκότωσες θά βαραίνουν πάντα σαν πέτρες κρεμασμένες στο λαιμό σου.

— Σας εύχαριστώ ταπεινά, κύριε, είπες ο Σίλβερ και Ξαναχαιρέτισε.

— Σοῦ απαγορεύω νά μ' εύχαριστήης! φώναξε ο πυργοδοεσότης. Μ' αυτό που κάνω παραβαίνω τό καθήκον μου! Πήγαινε από δω!

Μπήκαμε μέσα στη σπηλιά. Ήταν εύρύχωρη κι αεριζόταν καλά. Σε μία γωνιά μία μικρή πηγή κελάρυζε ανάμεσα από τις φτέρες. Τό δάπεδο ήταν άμμώδες. Ο πλοίαρχος Σμόλετ ήταν Ξαπλωμένος δίπλα σε μία δυνατή φωτιά. Σε μία γωνιά είδα νά γυαλίζη ένας μεγάλος σωρός χρυσά νομίσματα και ράβδοι χρυσοῦ σε στοίβες.

Αυτός, λοιπόν, ήταν ο θησαυρός του Φλίντ που είχαμε έρθει νά τον βροῦμε από τόσο μακριά κι είχε στοιχίσει τή ζωή σε δεκαεφτά άντρες της «Ίσπανιόλα». Πόσες άλλες, όμως, ζωές νά είχε στοιχίσει, μέχρι νά μαζευτή, πόσο αίμα και πόσα δάκρυα, πόσα όμορφα καράβια που βούλιαξαν στο θυθό της θάλασσας, πόσα παλικάρια που τά 'ριξαν νά τά φάνε τά ψάρια, πόσες κανονιές, πόσες προδοσίες, ψέματα κι έγκλήματα, αυτό κανείς δέν ήταν σε θέση νά τό πη. Ώστόσο, υπήρχαν πάνω στο νησί τρεις άνθρωποι, ο Σίλβερ, ο Μπέν Γκούν κι ο γέρο - Μόργκαν, που είχαν πάρει μέρος σ' αυτά τά έγκλήματα έλπίζοντας μάταια νά έχουν μερίδιο από τή λεία.

— Έλα μέσα, Τζιμ, μου είπες ο πλοίαρχος. Είσαι σπουδαίο παιδί στο είδος σου, αλλά δέν πιστεύω νά ταξιδέψουμε μαζί άλλη φορά. Είσαι πολύ άπειθάρχητος για τά γούστα μου... Έσύ είσαι, Τζών Σίλβερ; Τί σ' έφερε ως εδώ;

— Ήρθα νά παρουσιάστῶ, κύριε πλοίαρχε, άπάντησε ο Σίλβερ.

— Άα! έκανε ο πλοίαρχος δίχως νά προσθέση τίποτ' άλλο.

Τί θαυμάσιο δείπνο ήταν αυτό που έκανα εκείνο τό βράδυ, περιτριγυρισμένος από όλους τούς φίλους μου. Και τί έξαισιο ήταν τό κατακίσιο κρέας του Μπέν Γκούν και τά γλυκά και τό μπουκάλι με τό παλιό κρασί, που φέραμε από την «Ίσπανιόλα». Ποτέ, είμαι σίγουρος, δέν θά 'δε κανείς συντροφιά πιό εύθυμη και πιό εύτυχισμένη. Ο Σίλβερ ήταν κι αυτός εκεί, λίγο παράμερα, σχεδόν στη σκιά, αλλά έτρωγε μ' όρεξη κι έτρεχε νά μās περιποιηθῆ όποτε μπορούσε, συμμετέχοντας διακριτικά στα γέλια μας, ένας Σίλβερ εύγενικός, πρόθυμος, όπως τον καιρό που ήταν ένας υπάκουος ναύτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34

Τὸ τέλος

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ ΑΡΧΙΣΑΜΕ ΑΠΟ πολύ νωρίς τὴ δουλειά, γιατί δὲν ἦταν εὐκολο πρᾶγμα νὰ μεταφερθῆ ὄλο αὐτὸ τὸ χρυσάφι ἓνα μίλι σχεδὸν πάνω στὴν Ξηρὰ κι ὕστερα τρία μίλια μὲ τὴ βάρκα ὡς τὴν «Ἰσπανιόλα». Δὲν ἀνησυχούσαμε καθόλου γιὰ τὰ τρία ὑποκείμενα ποὺ κρύβονταν ἀκόμα ἐλεύθερα στὸ νησί, γιατί ἔφτανε νὰ ἀφήσουμε ἓνα σκοπὸ στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου γιὰ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ γιὰ κάθε ἀπόπειρα ἐπιθέσεως κι ὕστερα, πιστεύαμε πὼς θὰ εἶχαν βαρεθῆ νὰ πολεμᾶνε μαζί μας.

Στρωθήκαμε, λοιπόν, στὴ δουλειά. Ὁ Γκραιή κι ὁ Μπὲν Γκούν πηγαινοέρχονταν μὲ τὴ βάρκα ἐνῶ οἱ ἄλλοι σώριαζαν τὸ θησαυρὸ στὴν ἀκτὴ. Τὸ χρυσάφι εἶναι πολὺ βαρὺ κι ἡ μεταφορὰ ἦταν πολὺ κουραστική. Ἐγώ, ἀφοῦ δὲν μποροῦσα νὰ βοηθήσω στὸ κουβάλημα, ἔμενα στὴ σπηλιά κι ἔβαζα τὰ νομίσματα μέσα στὰ σακιά τοῦ ψωμιοῦ.

Ἐπῆρχαν κάθε λογιῆς νομίσματα καὶ μοῦ θύμισαν τὸ κομπόδεμα ποὺ εἶχα βρῆ στὴν κασέλα τοῦ Μπίλλυ Μπόουνς. Νομίζω ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ εἶχε κανεὶς τὴν εὐκαιρία νὰ βρῆ μιὰ τέτοια πλοῦσια συλλογὴ ἀπ' ὅλα τὰ νομίσματα τοῦ κόσμου.

Αὐτὴ ἡ δουλειά κράτησε μέρες. Κάθε βράδυ ἓνας ὀλόκληρος θησαυρὸς βρισκόταν στοιβαγμένος στὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου ἐνῶ ὀλόκληρη περιουσία περίμενε νὰ φορτωθῆ μὲ τὴ σειρὰ της. Καὶ στὸ μεταξύ, οἱ τρεῖς πειρατὲς δὲν ἔδωσαν τὸ παραμικρὸ σημεῖο ζωῆς.

Τέλος — θαρρῶ πὼς ἦταν τὸ τρίτο βράδυ — εἶχαμε ἀνεβῆ μὲ τὸ γιατρὸ στὸ ὕψωμα ὅταν ὁ ἄνεμος μᾶς ἔφερε στ' αὐτιά μας τὸ συγκεχυμένο θόρυβο ἀπὸ γέλια κι οὐρλιαχτά.

— Εἶναι οἱ πειρατὲς, μουρμούρισε ὁ γιατρὸς κουνώντας τὸ κεφάλι του.

— Κι εἶναι ὄλοι τύφλα στὸ μεθύσι, ἀκούσαμε πίσω μας τὴ φωνὴ τοῦ Σίλβερ.

Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ Σίλβερ εἶχε ἀπόλυτη ἐλευθερία καὶ φερόταν σὰ νὰ ἔταν ἓνας τίμιος ναύτης ποὺ εἶχε τὴ γενικὴ ἐκτίμησῃ.

Πραγματικά, ύπομενε όλες τις προσβολές και τὰ καταδιάσματα μ' αξιοθαύμαστο τρόπο και προσπαθοῦσε μὲ τὴν εὐγένειά του νὰ κερδίση τὴ γενικὴ συμπάθεια.

Ὡστόσο, ὅλοι τοῦ φέρονταν σὰ νὰ ἔταν κανένα σκυλί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μπέν Γκούν πού ἐξακολουθοῦσε νὰ φοβᾶται τὸν παλιό του λοστρόμο κι ἀπὸ μένα, πού ἔνιωθα κάποια εὐγνωμοσύνη ἀπέναντί του, ἂν και σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶχα κάθε λόγο νὰ τὸν περιφρονῶ ἀφοῦ τὸν εἶχα δεῖ νὰ σχεδιάζη μιὰ καινούργια προδοσία, τότε πού φτάσαμε στὸ ὕψωμα και πίστεψε ὅτι βρῆκε τὸ θησαυρό. Γι' αὐτό, ὁ γιατρός ἀπάντησε μ' ἀπότομο τρόπο στὴν παρατήρησή του:

— Ἡ εἶναι μεθυσμένοι ἢ παραληροῦν ἀπὸ τὸν πυρετό!

— Ἐχετε δίκιο, εἶπε ὁ Σίλβερ, ἀλλὰ γιὰ μᾶς και στὴ μιὰ περίπτωση και στὴν ἄλλη τὸ ἴδιο μᾶς συμφέρει.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ νόμισες ὅτι σὲ θεωρῶ ἀνθρωπιστή, ἀπάντησε σαρκαστικά ὁ γιατρός. Ὅσο ὅμως κι ἂν σοῦ φανῆ παράδοξο, μάθε πὼς ἂν ἤμουνα σίγουρος ὅτι παραληροῦν θὰ πηγαινα νὰ τοὺς βοηθήσω, παρ' ὅλο τὸν κίνδυνο.

— Καὶ θὰ ἔχατε ἄδικο, μ' ὅλο τὸ σεβασμὸ πού σᾶς ὀφείλω, ἀντίπε ὁ Σίλβερ. Θὰ χάνατε τὴν πολύτιμη ζωὴ σας, γι' αὐτὸ νὰ ἔστε σίγουρος! Τώρα πιά, ἀνήκω στοὺς ἄντρες τῆς «Ἰσπανιόλα» και δὲ θὰ ἔθελα νὰ χάσουμε ἄλλον ἀπὸ τὴ συντροφιά μας κι εἰδικὰ ἐσᾶς πού ξέρω πόσα σᾶς χρωστάω. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅμως, δὲν μποροῦν νὰ κρατήσουν τὸ λόγο τους, ἀκόμα κι ἂν τὸ ἔθελαν κι οὔτε μποροῦν νὰ πιστέψουν ὅτι θὰ κρατήσετε κι ἐσεῖς τὸν δικὸ σας.

— Ναί, εἶπε ὁ γιατρός. Ἐνῶ πιά ξέρουμε ὅτι ἐσὺ εἶσαι ἄνθρωπος πού κρατᾶ τὸ λόγο του!

Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία φορὰ πού οἱ πειρατὲς ἔδωσαν σημεῖα ζωῆς. Μόνο μιὰ φορὰ, ἀκούσαμε ἓνα μακρινὸ πυροβολισμὸ και καταλάβαμε ὅτι θὰ κυνηγοῦσαν. Κάναμε συμβούλιο κι ἀποφασίσαμε νὰ τοὺς ἐγκαταλείψουμε στὸ νησί — γιὰ μεγάλη χαρὰ τοῦ Μπέν Γκούν. Τοὺς ἀφήσαμε ἄφθοно μπαρούτι και σφαῖρες, τὴ μεγαλύτερη ποσότητα ἀπὸ τὸ ἀλατισμένο, κατσικίσιο κρέας, ἀρκετὰ φάρμακα και μερικὰ εἶδη πρώτης ἀνάγκης, ἐργαλεῖα, ροῦχα, δυὸ - τρεῖς κουλοῦρες σκοινὶ και, μὲ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ γιατροῦ, μιὰ γεμάτη καπνοσακούλα. Στὸ μεταξύ, ὅλος ὁ θησαυρὸς εἶχε μεταφερθῆ στὸ καράβι καθὼς και πόσιμο νερὸ και τὸ ὑπόλοιπο ἀπὸ τὸ κατσικίσιο κρέας. Κι ἓνα ὠραῖο πρῶι, σηκώσαμε τὴν ἄγκυρα και τὸ καράβι μας βγῆκε ἀργὰ ἀπὸ τὸν ὄρμο μὲ τὴ σημαία ν' ἀνεμίζη περήφανα στὸ κατάρτι του, αὐτὴ τὴν ἴδια σημαία πού ὁ πλοίαρχος εἶχε ὑψώσει στὸ φρούριο.

Οἱ τρεῖς πειρατὲς πρέπει νὰ βρίσκονταν πολὺ πιὸ κοντὰ ἀπ' ὅτι

νομίζαμε και μᾶς παρακολουθοῦσαν, γιατί τοὺς εἶδαμε καθὼς περνούσαμε τὸ στενὸ γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ λιμάνι, γονατισμένους στὴν ἄμμο ν' ἀπλώνουν ἱκετευτικὰ τὰ χέρια τους πρὸς τὸ μέρος μας. Οἱ καρδιές ὄλων μας σφίχτηκαν ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων πού τοὺς ἐγκαταλείπαμε σὲ τόσο σκληρὲς συνθήκες ἀλλὰ δὲν τολμούσαμε νὰ διακινδυνεύσουμε καινούργιες ἀνταρσίες. Ὑστερα, τὸ νὰ τοὺς φέρουμε πίσω στὴν πατρίδα μόνο και μόνο γιὰ νὰ τοὺς κρεμάσουν, θὰ ἦταν ἡ πιὸ ἀπάνθρωπη μορφή καλοσύνης. Ὁ γιατρός τοὺς φώναξε σὲ ποῖο μέρος θὰ ἔβρισκαν τίς προμήθειες πού τοὺς ἀφήσαμε. Ἐκεῖνοι, ὅμως, ἐξακολουθοῦσαν νὰ μᾶς φωνάζουν μὲ τὰ ὀνόματά μας και νὰ μᾶς παρακαλοῦν νὰ τοὺς λυπηθοῦμε.

Βλέποντας, ὅμως, ὅτι τὸ καράβι μας συνέχιζε τὸ δρόμο του, ἔνας ἀπ' αὐτοὺς — δὲν ξέρω ποῖός — τινάχτηκε ὀρθιος και μὲ μιὰν ἄγρια κραυγὴ πυροβόλησε κι ἡ σφαῖρα πέρασε σφυρίζοντας δίπλα ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Σίλβερ και τρύπησε τὸ πανί.

Καλοῦ - κακοῦ, κρυφτήκαμε πίσω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ κι ὅταν ξανασήκωσα τὸ κεφάλι μου εἶχαν χαθῆ πιά ἀπὸ τὰ μάτια μας. Ἔτσι τέλειωσε αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο. Καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, εἶδα μ' ἀπερίγραπτη χαρὰ, νὰ σβήνη σιγά, στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντα, και ἡ ψηλότερη κορυφὴ τοῦ Νησιοῦ τῶν Θησαυρῶν.

Εἴμασταν τόσο λίγοι ἄντρες στὸ καράβι πού ἔπρεπε ὅλοι νὰ δουλεύουμε σκληρά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πλοίαρχο πού, ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, μᾶς ἔδινε τίς διαταγές. Τὰ τραύματά του πῆγαιναν καλύτερα ἀλλὰ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυση. Βάλαμε πλῶρη γιὰ τὸ πλησιέστερο λιμάνι τῆς Ἰσπανικῆς Ἀμερικῆς, γιατί δὲν μπορούσαμε ν' ἀναλάβουμε δίχως πλήρωμα τὸ μακρινὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς.

Καί, πραγματικά, μὲ τοὺς ἐνάντιους ἀνέμους και τίς δυνατὲς τρικυμίες, ὅλοι νιώθαμε κατάκοποι.

Ὁ ἥλιος ἔγερνε ὅταν ρίξαμε ἄγκυρα σ' ἓναν κόλπο, προφυλαγμένο, κι ἀμέσως μᾶς τριγύρισαν μὲ τίς θάρκες τους Νέγροι, Μεξικάνοι και μιγάδες, προσφέροντάς μας μὲ χαρούμενες φωνές τὰ φρούτα τους. Ἡ θεὰ αὐτῶν τῶν γελαστῶν ἀνθρώπων, ἡ εὐωδιὰ τῶν ἐξωτικῶν καρπῶν, τὰ φῶτα πού ἄρχιζαν ν' ἀνάβουν ἓνα - ἓνα στὴν πόλη, γέμιζαν τὴν καρδιά μας εὐδαιμονία καθὼς ἦταν ἡ χτυπητὴ ἀντίθεση ἀπὸ τὴν αἱματηρὴ και πένθιμη ἀνάμνηση πού εἶχαμε ἀπὸ τὴν παραμονὴ μας στὸ Νησί τῶν Θησαυρῶν. Ὁ γιατρός κι ὁ πυργοδεσπότης κατέθηκαν στὴν ξηρὰ και μὲ πῆραν κι ἐμένα μαζί τους. Ἐκεῖ, συνάντησαν τὸν πλοίαρχο ἑνὸς ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ, πού μᾶς κάλεσε στὸ καράβι του κι ἡ συντροφιά ἦταν τόσο εὐχάριστη, πού οἱ ὥρες

πέρασαν δίχως να τις καταλάβουμε και ξημέρωνε όταν γυρίσαμε στην «Ίσπανιόλα».

Ο Μπέν Γκούν ήταν μόνος του στο κατάστρωμα και μόλις φτάσαμε, μᾶς ἔκανε μιὰ ὁμολογία: Ὁ Σίλβερ τὸ εἶχε σκάσει. Ὁ Μπέν τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ φύγῃ μὲ μιὰ πιρόγα, λίγες ὥρες νωρίτερα. Μᾶς βεβαίωσε ὅτι τὸ ἔκανε μόνο και μόνο γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ τὴ ζωὴ «γιατὶ ὅσο αὐτὸς ὁ μονοπόδαρος θρῖσκόταν στὸ καράβι, κινδυνεύαμε» Ἄλλὰ ὁ μάγειρος δὲν ἔφυγε μὲ ἄδεια χέρια. Κατάφερε νὰ κἀνῃ κρυφὰ μιὰ τρύπα στὸ ἀμπάρι καὶ νὰ πάρῃ ἓνα σακούλι μὲ νομίσματα, ὡς 300 γκινέες, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τις μελλοντικὲς περιπλανήσεις του.

Νομίζω ὅτι ὅλοι χαρήκαμε στὸ βάθος ποῦ ξεμπερδέψαμε ἔτσι εὐκόλα μαζί του. Τέλος, γιὰ νὰ τελειώνω τὴν ἱστορία μου, πήραμε μερικοὺς ἄξιους ναυτικούς κι ὕστερα ἀπὸ ἓνα καλὸ ταξίδι ἢ «Ίσπανιόλα» ἔφτασε στὸ Μπρίστολ τὴ στιγμή ποῦ ὁ κύριος Μπλάντεῦ ἐτοιμαζόταν νὰ στείλῃ τὸ βοηθητικὸ καράβι. Μόνο πέντε εἶχαμε ἀπομείνει ἀπὸ τὸ παλιὸ πλήρωμα. «Τὸ ρούμι κι ὁ διάβολος κατάστρεψαν τοὺς ἄλλους», ὅπως ἔλεγε τὸ παλιὸ ἐκεῖνο πειρατικὸ τραγούδι. Κι ἐμεῖς, δὲν εἶχαμε κανένα λόγο νὰ παραπονιόμαστε.

Ὅλοι πήραμε ἓνα πλοῦσιο μερίδιο ἀπὸ τὸ θησαυρὸ κι ὁ καθένας τὸ χρησιμοποίησε μὲ σύνεση ἢ σπάταλα, ἀνάλογα μὲ τὸ χαρακτήρα του.

Ὁ πλοίαρχος Σμόλετ, ἄφησε τὴ θάλασσα. Ὁ Γκραίη, φάνηκε ὄχι μόνο οἰκονόμος ἀλλὰ εἶχε καὶ τὴ φιλοδοξία νὰ μάθῃ ἓνα τίμιο ἐπάγγελμα καὶ τώρα εἶναι δεῦτερος καπετάνιος σ' ἓνα ὠραῖο καράβι ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχει κι ὁ ἴδιος μερίδιο. Ὅσο γιὰ τὸν Μπέν Γκούν, πήρε στὸ μερίδιό του χίλιες λίρες, καὶ τις ξόδεψε σὲ τρεῖς βδομάδες ἢ, γιὰ ν' ἀκριβολογήσω, σὲ δεκαεννιά μέρες, ἀφοῦ τὴν εἰκοστὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ ζητιανεύῃ! Κατάφερε, ὡστόσο, νὰ βρῇ μιὰ θέση θυρωροῦ, ὅπως μοῦ ἔλεγε ὅτι φοβόταν πὼς θὰ καταντήσῃ. Ζῆ ἀκόμα στὸ χωριὸ κι εἶναι ὁ ἀγαπημένος τῶν παιδιῶν, ποῦ μαζεύονται ν' ἀκούσουν τις διηγήσεις ἀπὸ τις διάφορες περιπέτειές του, ἂν καὶ τὸν κοροϊδεύουν λιγάκι. Εἶναι, ἐπίσης, ὁ καλύτερος ψάλτης στὴν ἐκκλησία μας.

Γιὰ τὸν Σίλβερ δὲν ἀκούσαμε ποτὲ τίποτα. Αὐτὸς ὁ καταπηκτικὸς μονοπόδαρος χάθηκε, ἐπιτέλους, ἀπὸ τὴ ζωὴ μου. Νομίζω ὅτι θὰ βρῆκε τὴ γυναῖκα του καὶ πὼς καλοπερνᾶνε οἱ δύο τους, παρέα μὲ τὸν Φλίντ, τὸν παπαγάλο. Τ' ἀσημένια ραβδιά καὶ τὰ ὄπλα βρίσκονται πάντα, ἀπὸ τὸν ἔξερω, ἐκεῖ ποῦ τὰ εἶχε θάψῃ ὁ Φλίντ. Καὶ δὲν εἶμ' ἐγὼ αὐτὸς ποῦ θὰ πᾶν νὰ τὰ βρῇ. Γιὰ τίποτα στὸν κόσμον δὲν θὰ δεχόμουν νὰ ξαναγυρίσω σ' αὐτὸ τὸ καταραμένον νησί. Ὁ χειρότερος ἐφιάλτης μου εἶναι σὰν ὄνειρεύωμαι τὰ κύματα νὰ σπᾶνε

μουγκρίζοντας στ' άφιλόξενα βράχια του και τινάζομαι τρομαγμένος
καθώς στ' αϋτιά μου άντηχεΐ ή στριγγλιάρικη φωνή τοϋ Φλίντ, τοϋ
παπαγάλου, νά ξεφωνίζη άσταμάτητα:

—Δουκάτα! Δουκάτα! Δουκάτα!

τέλος

Τό επόμενο βιβλιο ύπ' αριθ. 69 τής ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΛΟΓΟ-
ΤΕΧΝΙΑΣ «ΑΓΚΥΡΑΣ» είναι τό άθάνατο μυθιστόρημα τοϋ

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΕΦΟΕ

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ

ΑΓΚΥΡΑΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ»
ΔΗΜ. ΑΠ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Α.Β.Ε.Ε.
ΠΕΙΡΑΙΟΣ 18, ΑΘΗΝΑΙ, Τ. 101, ΤΗΛ. 5223694